

Giới thiệu Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Âm Nữ Phụ

Bạn đang đọc truyện: Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Âm Nữ Phụ Thể loại: Ngôn tình sắcNội dung truyện: Tàn Nguyệt cần cù chăm chỉ một đờian phận, kết quả là tất cả cố gắng đều hóa thành dòng nước, vì để cho bạch liênhoa kia vui vẻ, cuối cùng công đức viên mãn bị sát hại.Đời này cô không dễ dàng tin tưởng người như hắn.Đời này cô lãnh tâm lãnh tình thu lại tất cả trả giá.Đời này, cô không từ thủ đoạn sống được càng lâu càng tốt.Được rồi, văn án vô năng, nói đơn giản đây là câu chuyện sống lại của một nữ phucân cù ở tận thế bị lợi dụng rồi bị sát hại .Hắc âm nữ cường đánh yêu quái thắng cấpTruyện cùng loại: Máu Tình. Hãy đọc và cảm nhận.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Âm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Bầu trời rất tối, phủ đầy mây đen, ngẫu nhiên có sấm sét cắt ngang qua.

Gió như dao một dạng quét trên mặt Tàn Nguyệt, bây giờ cô không rảnh bận tâm tới sự rét lạnh thấu xương này, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm phía trước: "Vì sao?" Lấy nhiệm vụ lớn lừa cô đi ra ngoài, lúc dị năng của cô bị hao hết, đang hấp thu tinh hạch, hạ độc thủ không một chút do dự.

Nơi ánh mắt Tàn Nguyệt đi qua, không có một người nào trả lời, ngày hôm qua còn là bạn cùng chung một đội hôm nay lại im lặng giống nhau. Tuy rằng dị năng của cô không phải có cấp bậc cao nhất, nhưng bình thường cô chưa từng bạc đãi những người bạn cùng đội ngũ, cùng nhau vào sinh ra tử này.

Đội trong chốc lát, đám người từ phía sau tách ra. Tàn Nguyệt đương nhiên nhận ra hai người này, chuyện ngày hôm nay dù cho cô có ngu đi nữa cũng đoán được là có liên quan với nhau.

Bạch Vi Lan và Hạ Vũ Hoài chậm rãi từ trong đám người đi ra, chắc là do sợ cô trong lúc giây phút sắp chết cắn ngược lại một cái, nên mới dừng lại ở nơi cách Tàn Nguyệt hơn mười mét.

"Vì sao, ha ha thật là buồn cười :sofunny: , Tàn Nguyệt..." Bạch Vi Lan ôm cánh tay Hạ Vũ Hoài, nhan sắc vẫn dịu dàng như lúc mới gặp, cô ta bĩu môi: "Cô có biết cô hại tôi rất thê thảm không? Khi cô thức tỉnh dị năng có phải rất nổi bật hay không. Nhưng cô coi đi, cuối cùng chẳng phải cũng chết ở chỗ này."

Về mặt của cô ta trong nháy mắt tức giận đến vặn vẹo, gian ý châm chọc trong lời nói càng rõ rệt khác thường.

Tàn Nguyệt cười lạnh một tiếng, hại cô ta rất thê thảm sao?

Lúc trước, vì bảo vệ người chị họ xinh đẹp như cô ta lúc tận thế, mỗi ngày cô đều cùng đàn ông ra ngoài đánh tang thi, đồ ăn mang về vĩnh viễn có phần của cô ta, lúc cô ta than thở đồ ăn quá ít cô cũng không có tức giận, có đôi khi đồ ăn không đủ, cô cũng chỉ có thể nói dối là mình ăn rồi, nhường lại thức ăn cho cô ta.

Còn nhớ lần nguy hiểm nhất đó, cô bị một con tang thi xấu xí cào bị thương,vậy mà cô vẫn nắm trong tay đồ ăn muốn để lại cho Bạch Vi Lan, muốn bảo vệ tốt người thân duy nhất này, may mà trong lúc cô chịu đựng qua thời gian thống khổ tỉnh dậy, có được dị năng.

Không biết tại sao thời điểm cô kích lệ cô ta lại biến thành khoe ra, lời đề nghị của lại cô biến thành lời sai bảo, tất cả cố gắng của cô bị người ta nói là đi ăn trộm để tồn tại.

Là cô quá ngốc mới tin tưởng máu mủ tình thâm, là cô quá ngốc mới không biết cô ta nhìn mình bằng ánh mắt hoài nghi, là cô quá ngốc mới rơi vào tình trạng như vậy.

Miệng vết thương còn đỏ máu không ngừng, Tàn Nguyệt chắt vật ngồi dưới đất, trên miệng cô xuất hiện một nụ cười mỉa mai trào phúng, tự làm vậy không phải không thể sống, ai có thể nghĩ rằng sự giúp đỡ cuối cùng lại biến thành lý do bị buộc tội.

Cô làm hại cô ta vô cùng thê thảm sao? A!

Bạch Vi Lan bị Tàn Nguyệt nhìn, lại nổi lên một trận tức giận, giống như tất cả mọi thứ trong lòng đều bị người khác nhìn thấu: "Vũ Hoài, giết cô ta cho tốt, em ghét cô ta."

Tàn Nguyệt đảo ánh mắt qua đám bạn cùng đội ngũ ngày xưa, không có ai mở miệng nói giúp, thậm chí có người trong mắt còn xuất hiện một tia không kiên nhẫn, giống như đối với chuyện không thể giải quyết Tàn Nguyệt nhanh một chút rất có ý kiến.

Hạ Vũ Hoài sờ sờ mái tóc người yêu, sùng nịnh nói: "Đều tùy em."

Sau đó, một luồng sấm sét lớn từ trên tay hắn phát ra, trực tiếp nhắm vào Tàn Nguyệt, ánh sáng mãnh liệt đến mức khiến cho người khác không dám

nhìn. Tàn Nguyệt nhảy qua bên cạnh, lại một đạo sấm sét nhắm thẳng mà đến, tình huống tránh cũng không thể tránh cô trực tiếp nhảy xuống dưới tường thành.

Màu xám dưới tường thành thoáng động, mấy trăm tang thi tụ tập đến, chúng nó toàn thân hư thối mặc quần áo cũ nát, nhìn bề ngoài có thể thấy được chúng cũng đã từng là con người, chỉ là lúc này chúng nó giương miệng đã thú gào thét đuổi tới tranh giành thức ăn.

Không sai, Tàn Nguyệt trong mắt chúng nó là cục thịt thơm ngào ngạt, chỉ là cục thịt này rất xảo quyệt, không dễ ăn.

Trong lúc chiến đấu vừa nảy dị năng của Tàn Nguyệt đã sớm hao hết, nay cô chỉ có thể dựa vào bản năng sinh tồn trong vòng vây của tang thi, tuy rằng cô biết nó chỉ là hy vọng xa vời.

Luồng sấm sét lớn cuối cùng vẫn đánh vào người Tàn Nguyệt, điện tích tụ trên người cô, thậm chí máu thịt bị xé ra đều không có cảm giác gì. Thật ra cô đã sớm biết, chắc chắn là lúc trước khi xuất phát, Bạch Vi Lan có khả năng nói muốn tra tấn cô cho tốt, không thì căn cứ vào bản lĩnh của cao thủ số một Hạ Vũ Hoài làm sao có thể cho cô trốn thoát nhiều lần như vậy.

Tàn Nguyệt có thể cảm giác được mình đang bị một đám tang thi bao quanh, chỉ là không có năng lực phản kháng, bị những con tang thi hung mãnh như đã thú xé rách thịt của cô, lập lại gân mạch của cô, từng chút một xé bỏ cắn nuốt.

Cái chết gần kề, Tàn Nguyệt ngược lại không sợ, cô bắt đầu chậm rãi bình tĩnh lại, không cam tâm nhìn hai người ăn mặc chỉnh tề trên tường thành, tuyệt vọng nhìn những người phía sau bọn họ, trời âm u.

Tầm nhìn dần dần mờ hồ, Tàn Nguyệt nhìn những hình ảnh ngắn ngủi khi mình còn sống xẹt qua trước mắt, thật là không kịp hồi hận.

Nếu có thể, cô thật sự muốn quay lại một lần, xem xem không có cô che chở Bạch Vi Lan đến cùng có thể đi được bao xa.

Nếu có thể quay lại một lần, Tàn Nguyệt cô tuyệt đối sẽ không ngu ngốc trả giá tất cả.

Nếu có thể trở lại một lần..... sẽ có nhiều chuyện tốt.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Ánh nắng sớm chiếu xuyên qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng, người nằm trên giường giống như là gặp phải ác mộng.

Tàn Nguyệt đầu đầy mồ hôi, vẻ mặt khủng hoảng, nằm ở trên giường càng không ngừng lăn qua lăn lại, một lúc lâu sau, cô bỗng nhiên hét lên một tiếng từ trên giường ngồi dậy, cô một bên mở to miệng thở phì phò, một bên nhìn mọi thứ xung quanh, lọt vào mắt là hình ảnh một căn phòng sạch sẽ chỉnh tề, trên bàn còn để nửa miếng bánh ngọt, tất cả mọi thứ thoạt nhìn rất quen thuộc.

Đây là phòng của cô trước khi tận thế?

Tàn Nguyệt có chút không dám chắc chắn, chẳng lẽ người chết đi sau đó sẽ trở về nơi mình muốn đi nhất? Cô chậm rãi đứng lên, roi nước mắt nhìn căn phòng quen thuộc, nơi này là nhà của cô.

Cô còn nhớ rõ trước tận thế vài ngày là sinh nhật của mình, miếng bánh ngọt kia là nửa đêm cô đói bụng mà lấy ra ăn, Tàn Nguyệt cầm lấy miếng bánh ngọt cắn một miếng, vị mềm mềm, thơm ngọt từ đầu lưỡi tràn ra.

Đây thật là một giấc mơ không thể tượng tượng được, ngay cả vị giác cũng chân thật như vậy.

Rất rất, chân thực.

Tàn Nguyệt hưng hăng cắn bản thân một cái, mùi máu tươi từ miệng tràn ra, trong nháy mắt cô ngây ngẩn cả người, sau đó mừng rỡ như điên.

Có phải hay không? Có phải hay không cô thật sự trở về quá khứ?

Về tới lúc tất cả mọi thứ mới bắt đầu?

Tàn Nguyệt lập tức mở điện thoại di động ra, mặt trên ,màn hình hiện lên ngày hai mươi tháng năm, cô nhớ rõ tận thế là ngày hai mươi lăm tháng năm, lúc đó cô cho Bạch Vi Lan mượn trụ sở tổ chức khiêu vũ, trời đột nhiên tối xuống, mặt trời bị che khuất ngày càng ảm đạm, trời đất không có một tí ánh sáng, mấy phút sau mới khôi phục bình thường.

Nhưng mà cái bình thường này không phải là ý muốn của tất cả mọi người, đêm hôm đó liên tục xuất hiện người bị hôn mê, lúc đầu mọi người chỉ cho

rằng có dịch cúm, một số bạn học giúp đỡ đem người hôn mê đi bệnh viện, sau này người hôn mê càng ngày càng nhiều, ngay cả chính cô cũng không biết lúc mình té xỉu, chỉ là sau khi tỉnh lại cả thế giới là một bộ dạng khản trương.

Cốc cốc cốc, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, cũng không có gõ tiếp, bên ngoài liền truyền đến tiếng chìa khóa chuyển động.

"Tần Nguyệt, bây giờ mới thức dậy à, chúng ta đi dạo phố đi."

Bạch Vi Lan từ bên ngoài đi vào, lúc này Tần Nguyệt mới nhớ tới ban đầu Bạch Vi Lan trọ ở trường, chỉ là sau khi Tần Nguyệt mua nhà, mới hai mắt nhắm lại ở nhà, cuối cùng Tần Nguyệt đành phải đưa chìa khóa cho cô ta ở, lúc này cô ta mới thu lại biểu cảm bị ăn hiếp.

Mãi cho đến trước khi bị giết ở tận thế, Tần Nguyệt vẫn cho rằng quan hệ của mình và Bạch Vi Lan không tốt chỉ là do thay đổi hoàn cảnh và vị trí làm cho cô ta thay đổi tính tình, rốt cuộc không thể tưởng tượng được sự trở mặt của người chị em này.

Thay đổi lúc nào? Hình như là lúc cô thức tỉnh dị năng không gian, trở thành đối tượng quan trọng được bảo vệ trong đội ngũ.

Ánh mắt dời đến ngọc bội trên tay Bạch Vi Lan, suy nghĩ của Tần Nguyệt bỗng nhiên thông suốt hơn bình thường, ngọc bội này là đồ vật quan trọng của mình đưa cho Bạch Vi Lan. Không thì Bạch Vi Lan đã không liên tiếp mở miệng cầu xin mình, đến một ngày bỗng nhiên không thấy. Ánh mắt Tần Nguyệt lóe ra một tia âm trầm, khi đó Tần Nguyệt còn cảm thấy kì lạ, ngọc bội cô đưa, Bạch Vi Lan xem nó như bảo bối, nói như thế nào không thấy thì liền không thấy tăm hơi, tình huống lúc đó, một khối ngọc còn không bằng một miếng bánh quy, nhưng nhìn Bạch Vi Lan vui vẻ như vậy cô tự nhiên không thể nói cái gì.

"Tần Nguyệt, em đang suy nghĩ cái gì đấy." Trong lòng Bạch Vi Lan có dự cảm không tốt, dự cảm kia nói với cô nếu không rời xa Tần Nguyệt thì sẽ mất đi đồ vật rất quan trọng, nhưng nghĩ đến miếng ngọc bội nhìn thấy hôm qua, cô thật sự rất thích, nhưng bởi vì giá quá mắc, nhưng vật này đối với Tần Nguyệt đầu gối bình thường sẽ không có vấn đề gì đi?

Trong nháy mắt suy nghĩ của Bạch Vi Lan chuyển biến liên tục, cuối cùng quyết định nhất định phải lừa Tần Nguyệt đi Thương Trường rồi mua ngọc quan âm này, sau đó đem nó tặng cho mình.

"Không có chuyện gì, chị tìm em có việc gì vậy?" Lúc nói chuyện ánh mắt Tần Nguyệt nhìn vào cái bàn, giả bộ đang sửa sang cái bàn, tuy Tần Nguyệt cho rằng nhìn mặt người khác khi họ nói chuyện là một loại biểu hiện cho sự tôn trọng, nhưng nếu lúc này nhìn vào ánh mắt của Bạch Vi Lan, Tần Nguyệt sợ bản thân không cố ý lại lộ ra sát khí, khiến cho Bạch Vi Lan sớm nhận ra được sự khác thường.

"Đi dạo phố nha, hôm nay Thương Trường tổ chức hoạt động, chắc chắn có rất nhiều đồ tốt, chúng ta cùng đi đi." Trên khuôn mặt trái xoan tinh xảo của Bạch Vi Lan lộ ra biểu cảm mong chờ, trước kia mỗi lần như vậy Tần Nguyệt đều sẽ mềm lòng mà chấp nhận, tuy rằng Tần Nguyệt không thích đi dạo phố, nhưng có thể khiến cô làm việc mình không thích chứng tỏ năng lực hấp dẫn của Bạch Vi Lan rất tốt."

Ánh mắt Tần Nguyệt chuyển sang nơi khác: "Được rồi, em ra ngoài đi, chị còn chưa đánh răng rửa mặt."

"Tần Nguyệt, em xấu quá, em chưa từng bảo chị ra bên ngoài chờ như vậy." Bạch Vi Lan yếu ớt chỉ trích, không quan tâm đi vòng qua Tần Nguyệt, vốn định ngồi trên chiếc giường lớn mềm mại, nhưng thấy mặt trên chiếc giường còn chưa được sửa sang lại, trong lúc nhất thời không thích sự bần thiêu, thay đổi hướng đi quay về ngồi trên sofa.

Tần Nguyệt làm sao không nhìn ra suy nghĩ của cô ta, khóe miệng không khỏi xuất hiện một tia trào phúng nhưng rất nhanh thu về, không vội, chuyện trước kia nên chậm rãi mà tính, không cần Bạch Vi Lan trả giá nhiều, chỉ cần đem những gì trước kia nợ mình trả cho tốt, sau đó cả hai không liên quan gì tới nhau nữa, đời này cô tuyệt đối sẽ không ngu ngốc cho Bạch Vi Lan tất cả sau đó bị lợi dụng đến chết.

"Được rồi, tùy chị, em vừa mới gặp ác mộng, bây giờ cần tắm rửa một chút, chị nếu cảm thấy chán thì xem tí vi đi." Tần Nguyệt lấy quần áo mới trong tủ đem vào nhà vệ sinh, kỳ thật cô không nói thì Bạch Vi Lan cũng sẽ tự mình làm, không hiểu được hai chữ khách khí là gì.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Tiếng nước sôi bọt không ngừng vang lên, Tần Nguyệt dùng tay đưa nước thấm lên mặt, cô vỗ vỗ hai má, lúc này mới ngẩng đầu nhìn mình trong gương.

Người trong gương còn chưa hết đáng vẻ trẻ con, khuôn mặt tái nhợt khi vừa gặp ác mộng còn lưu lại thần sắc hốt hoảng, bất an, không quá mềm mại, lại có mái tóc dài sáng bóng rối tung ở sau lưng, nếu không phải ánh mắt qua hai năm gặp bị kịch lắng đọng lại sự bi thương, Tần Nguyệt sẽ cho rằng tất cả chỉ là ảo giác của mình.

Giọt nước lạnh còn đọng lại trên trán, nhỏ xuống bồn rửa mặt, làm rối loạn bóng dáng nhợt nhạt bên trong.

Kiếp trước, hôm nay Bạch Vi Lan vui vẻ tìm cô đi dạo phố, nói là cùng đi dạo phố nhưng thật ra là Bạch Vi Lan một mình lôi kéo Tần Nguyệt đi đến

tầng cao nhất của Thương Trường, nơi bán bạch ngọc, chắc là trước kia cô ta đã sớm thích ngọc quan âm này, chỉ là viêm màng túi mới kéo người khác đi theo làm đầu heo.

Từ nhỏ chính là như vậy, Bạch Vi Lan mua đồ giá rẻ cho Tần Nguyệt, không bao lâu sau họ hàng đều biết, nhưng khi Tần Nguyệt mua đồ cho Bạch Vi Lan, cái tốt của Tần Nguyệt Bạch Vi Lan chưa bao giờ nhắc tới, không biết là quên mất hay cảm thấy đó là điều đương nhiên.

Nếu cô nhớ không lầm thì ngọc quan âm kia có giá là ba vạn, là đồ tốt nhưng không quý giá lắm, chỉ là Bạch Vi Lan tiếc tiền, cho nên mới kéo cô đi dạo phố. Tính toán tốt hết, không cần làm gì tự nhiên có kẻ ngốc trả tiền giúp mình.

Tần Nguyệt một bên nhanh chóng quên đi, một bên nghĩ tới có khả năng xảy ra sự việc kia, ngọc bội bị Bạch Vi Lan lừa đi trước kia không biết có liên quan đến không gian kiếp trước của cô ta hay không nhưng cô đều muốn đòi về, chỉ cần nghĩ đến có người dùng sắc mặt vô tội lập kế lấy hết tất cả mọi thứ của cô, cuối cùng lại giết cô, Tần Nguyệt cảm thấy mình vô cùng ngu xuẩn, vô cùng tức giận.

Kiếp trước nếu không có cô ở bên cạnh bảo vệ Bạch Vi Lan, người chỉ biết dựa vào người khác như Bạch Vi Lan làm sao có thể gặp được Hạ Vũ Hoài, nếu như không có cô liều mạng giành lấy thức ăn, cô ta làm sao có thể sống tự tại như vậy được, nên biết rằng khi đó nữ nhân có thể vì một khối bánh quy mà bán cả thân thể mình. Khi đó Bạch Vi Lan không nghĩ tới cô cũng sẽ mệt, cũng cần nghỉ ngơi, cần thức ăn.

Bạch Vi Lan chưa bao giờ nghĩ rằng cô cũng giống như những người bình thường khác, phải cố gắng, trả giá thế nào mới có thể sống vai cùng đàn ông, cũng chưa từng nghĩ cô lúc đứng ở vị trí đó tức giận, đau đớn và xấu hổ như thế nào. Bạch Vi Lan không hiểu, trên đời không có bữa trưa miễn phí, chỉ có bỏ ra thì mới được nhận lại. Tức cười là cô ta luôn không nghĩ tới sẽ cho đi, cũng không nghĩ tới những gì người khác làm cho mình, người như vậy một mặt lợi dụng bạn sau lưng ngược lại còn hạ độc thủ.

Tần Nguyệt càng nghĩ càng tức giận, nhưng cô biết tức giận vào lúc này là không được, đối với tình huống trước mắt tuyệt đối không có ích, bị tức giận thiếu đốt sẽ chỉ làm mình mất đi lý trí, không thể làm mọi chuyện một cách nghiêm túc.

"Tần Nguyệt, có gì không tốt sao? Em chậm quá, chị muốn nhanh chóng ra ngoài."

Ngoài cửa phòng vang lên tiếng nói bất mãn của Bạch Vi Lan, nếu phòng tắm không có khóa chắc cô ta sẽ trực tiếp mở cửa xông vào.

"Một chút nữa, đợi tiếp đi, sẽ nhanh thôi." Ánh mắt Tần Nguyệt lạnh lùng nhìn về phía cửa, "Nếu sốt ruột thì chị đi trước đi, dù sao chị cũng biết, em không thích đi dạo phố."

Bạch Vi Lan nghe xong có chút tức giận, nếu không phải cần có một kẻ lỗ mãng trả tiền giúp thì cô sẽ ở đây sao. Tiền mẹ cho tuy nhiều, nhưng sau khi bà ly hôn với ba, mỗi một món đồ cô muốn mua đều phải ghi chép lại nguyên nhân tại sao mua. Tuy ba cũng sẽ cho cô tiền, nhưng bởi vì cô đi theo mẹ, vì giữ hình tượng của bà trước ba mà cô rất ít chủ động xin ba cái gì.

"Không có chuyện gì, em cứ làm tiếp đi, chị chơi điện thoại." Bạch Vi Lan theo thói quen vẫn duy trì ý cười, chỉ là đối phương cơ bản không nhìn thấy, khuôn mặt ngọt ngào đột nhiên lạnh xuống, ánh mắt ngoan ác trừng vào bên trong.

Chân tình cho đi, Tần Nguyệt không quan tâm bấu môi, đối trá!

Lúc Tần Nguyệt rửa mặt chải đầu xong đi ra, Bạch Vi Lan vẫn là bộ dạng dịu dàng của chị gái tốt, cô ta nhanh chóng cầm lấy túi xách đi tới: "Đi thôi, ngày mai phải đi học rồi hôm nay đi dạo cho thật vui vẻ. Vốn Tô Hoa và Hiểu Nguyệt cũng muốn tới, nhưng chị nghĩ chỉ cùng em đi dạo phố thôi, xem chị đối với em tốt không."

Là rất tốt, tốt đến mức chỉ có lúc trả tiền mới nhớ tới Tần Nguyệt cô, lần này không muốn bọn họ đến chỉ sợ là không muốn người khác biết người luôn yêu thích nhảy múa như Bạch Vi Lan sẽ xin người khác cái này cái nọ, Tần Nguyệt đối với cô ta chỉ a dua cười nhạt.

"Không phải chị nói muốn đi ra ngoài sao, đi thôi." Tần Nguyệt cầm túi xách ra ngoài, lần này cô nhất định phải mua được ngọc quan âm, hơn nữa sẽ không ngu ngốc đem tặng cho người khác.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Trên ngã tư đường rất náo nhiệt, bọn trẻ con mang theo bong bóng chạy tới chạy lui, nhiều người già chống gậy ngồi trong quán trà uống trà nói chuyện phiếm, những người trẻ tuổi thuộc phần tử lao động trí thức mang theo cặp văn kiện vội vàng đi qua, phần lớn những cô gái nhỏ như cô đều lú lú xem các mặt hàng được bày bán hai bên đường.

"Bên kia có bán kem kia, nhìn qua ăn rất ngon, chị đi mua cho em." Bạch Vi Lan nói như vậy nhưng chân lại không có đi, Tần Nguyệt sao còn không nhìn rõ ý của cô ta, đơn giản là muốn cô trả tiền mua kem cho cô ta ăn đi, "Không cần, ngày hôm qua em bị cảm lạnh."

"A, thật là không đúng lúc, Tàn Nguyệt thích nhất là ăn kem." Bạch Vi Lan tiếc nuối nhìn qua, Tàn Nguyệt chẳng lẽ đòi tính? Nếu muốn hỏi trước kia Tàn Nguyệt thích cái gì thì đó chính là ăn và trạch (ở nhà), hôm nay ra ngoài thế nhưng không ăn gì.

"Không có việc gì, lần sau lại mua."

Lười ửng phò với Bạch Vi Lan, Tàn Nguyệt chậm rãi đi về phía trước, thường thức khung cảnh ven đường và người cưỡi tươi sung sướng. Cảnh tượng phồn hoa này không bao lâu nữa sẽ không còn được nhìn thấy, sau khi xảy ra tận thế tất cả các thành phố rơi vào trạng thái rối rắm, để lại cho mọi người là hoàn cảnh thiên nhiên đồ nát và sự tuyệt vọng vô cùng vô tận.

Phía trước trung tâm thương mại có con suối phun những bọt nước trắng muốt, một đứa trẻ ôm túi bắp rang chi vào bong bóng cách đó không xa, tất nhiên biết rằng bây giờ mẹ không muốn mua nhưng vẫn lăn lộn khóc dỗi, bị người mẹ trẻ tuổi cứng rắn ôm đi. Có con chim sẻ to gan từ cành cây trên cao bay xuống dưới, bị đứa trẻ đó làm phân tán bay đi.

"Thời tiết thật tốt, Tàn Nguyệt em phải đi ra ngoài nhiều một chút, hiện tại lưu hành cái gì trạch nữ (con gái thích ở nhà), mỗi ngày ngồi đối diện với máy tính thì khi nào em mới gả ra ngoài được, con gái thì phải dùng đồ của con gái." Bạch Vi Lan chỉ vào chỗ bán đồ trang điểm của Thương Trường cách đó không xa, "Chúng ta qua bên đó xem một chút, xem có sản phẩm mới hay không, nước hoa của chị cũng sắp hết rồi." Cô ta một bên đi về phía trước, một bên giống như không để ý chút nào nói.

Tàn Nguyệt nhìn Bạch Vi Lan sau khi tiến vào Thương Trường thì hưng phấn khác thường, nếu như là trước đây cô đại khái sẽ giúp Bạch Vi Lan chọn nước hoa trả tiền đi, nhưng hiện tại, Tàn Nguyệt cúi đầu cười lạnh, tự mình trả tiền đi thôi, cô quyết định không làm người tốt rồi bị người khác ghi thù, ngàn vạn lần không cần nói rằng cô cho đi không đủ, không có Tàn Nguyệt cô sẽ tốt hơn, cô phun.

"Chị chọn đi, em đi WC trước." Tàn Nguyệt gỡ cánh tay đang bị Bạch Vi Lan cầm, mở miệng trước đối phương: "Em sẽ trở lại nhanh thôi, muốn mua cái gì chị cứ từ từ lựa."

"Thật là, Tàn Nguyệt, em thật là chọn đúng lúc nha, được rồi, được rồi, đi nhanh về nhanh, chị lựa xong nhanh lắm, lát nữa chúng ta sẽ đi mua đồ ăn vặt."

Quả nhiên, Bạch Vi Lan sau khi nghe lời Tàn Nguyệt nói xong liền không so đo nữa, dù sao cô ta chọn xong có người trả tiền là được rồi, lúc này Bạch Vi Lan mới an tâm cùng nhân viên bán hàng trò chuyện, hoàn toàn không để ý đến Tàn Nguyệt ở bên cạnh vẫn chưa đi.

Tàn Nguyệt cũng không thêm để ý, cô mang theo túi của mình đi về hướng WC, trên thực tế lúc Bạch Vi Lan không nhìn thấy cô đeo túi đi lên thang máy, coi nhẹ hàng hóa rực rỡ màu sắc diêm lệ này, không dừng lại trực tiếp đi đến tầng cao nhất của trung tâm thương mại.

Cô nhớ không sai thì vị trí của ngọc quan âm là chỗ bên phải thứ nhất trong ngăn tủ, một viên ngọc nhìn rất phổ biến nhưng cũng rất kỳ lạ, nó bên trái là màu óng trắng bên phải là màu xanh lục nhạt, hai loại màu sắc khác nhau vừa vặn đem ngọc quan âm này chia ra hai nửa, giới hạn rõ ràng lại không hiện ra đột ngột.

Tàn Nguyệt bước nhanh tới, ở nơi để rất nhiều ngọc thạch nhìn trúng, tay chỉ vào mặt trên viên ngọc: "Tôi muốn lấy ngọc quan âm này, có thể lấy ra xem một chút không?"

"Được, xin chờ một chút." Người bán hàng cầm chìa khóa mở thùng thùng thủy tinh ra, từ bên trong lấy ra ngọc thạch Tàn Nguyệt muốn. "Ngọc quan âm này là của Miến Điện, là ngọc thượng hạng..."

Tàn Nguyệt nghiêm túc đánh giá ngọc quan âm trên tay, quyết định không để nhân viên bán hàng giải thích: "Tôi biết, cô không cần phải nói nữa, tự tôi xem được." Cô đem ngọc quan âm nhìn kỹ, không sai, chính là cái này, ngọc quan âm này bên trái có tỷ vết hơi nhỏ.

"Cho tôi quẹt thử." Cầm ngọc quan âm trong tay tâm trạng Tàn Nguyệt có chút phức tạp, cô lấy thẻ tín dụng từ trong ví tiền ra, nữ nhân viên sau khi tính tiền xong hỏi: "Có cần đóng gói không ạ?"

"Không cần, tôi dự định tự mình đóng gói, cảm giác làm như vậy càng có lòng hơn." Sau khi người bán hàng tính tiền xong đưa đồ, Tàn Nguyệt cười từ chối đóng gói, cầm ngọc bội lên, sắp xếp thỏa đáng rồi mới bỏ vào túi, "Tôi có một người bạn có khả năng chút nữa sẽ cùng nhau tới đây, tôi hy vọng Thương Trường có thể bảo vệ sự riêng tư của khách hàng."

"Được, chúng tôi sẽ không tiết lộ bất cứ thông tin nào của khách hàng." Vừa hoàn thành giao dịch nữ nhân viên tươi cười càng nhiệt tình, vị tiểu thư này chắc là biết bạn thân của mình muốn mua mới một mình lên lút lại đây mua trước tính làm cho bạn mình bất ngờ đây mà, bất quá đây là chuyện của người khác, nghĩ tới hàng bán được ngày một nhiều, cô hạnh phúc tưởng tượng nếu mỗi ngày đều bán được thì cuộc sống thật tốt.

Tàn Nguyệt gật gật đầu, đi ra ngoài, rời xa tầm mắt của người bán hàng, đến chỗ thích hợp mở hộp ngọc quan âm ra đeo lên cổ, cô nhìn gương kiểm tra lại, xác nhận bên ngoài không nhìn ra dấu hiệu gì sau đó mới lên thang máy đi xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Âm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Từ WC đi ra, Tần Nguyệt vẩy vẩy nước trên tay, đi ra ngoài.

Bạch Vi Lan đang đợi cô đi xuống chắc giờ đang nóng lòng lắm đây, Tần Nguyệt vừa đi vừa sửa lại quần áo, vừa mới định ra khỏi thang máy chợt nghe có tiếng người gọi cô.

"A, Tần Nguyệt, Tần Nguyệt, bên này, chúng mình ở bên này." Trước cửa nơi bán đồ trang sức bên cạnh thang máy ở lầu một có hai cô gái trẻ xinh đẹp vẩy tay, đi về phía Tần Nguyệt. "Bên này, bên này, nhìn qua đây."

Tần Nguyệt quay đầu nhìn, thì ra là bạn học cùng lớp, đây không phải là Tô Hoa và Hiểu Nguyệt mà sáng sớm trước khi đi Bạch Vi Lan nói là không muốn đi cùng sao? Không biết Bạch Vi Lan khi nhìn thấy hai người này sẽ có phản ứng gì, hẳn là rất thú vị đi. Tần Nguyệt nở nụ cười với hai người bạn học, bộ dạng bình thường đi qua: "Các bạn cũng đi dạo phố à?"

"Đúng, thật vất vả mới tới chủ nhật, ở nhà thì buồn, chúng tớ vừa rồi còn mua hai cái kẹp." Nói xong Tô Hoa liền từ trong chiếc túi nylon lấy ra hai cái kẹp màu lam tinh xảo, "Thế nào, đẹp không, tiếc là bị chị của mình lấy mất, có trời mới biết người kia sao lại đi dạo phố."

Tô Hoa buồn bực oán trách, ngược lại Hiểu Nguyệt ở bên cạnh xem không vừa mắt vạch rõ ngọn ngành: "Không phải em nói một mình đi dạo phố không vui sao, sống chết nhất định muốn đem chị của em đây ra ngoài sao? Như thế nào bây giờ ngược lại là bộ dạng ư rử."

"Ai mà biết được chị lấy xong liền bỏ chạy." Nghe mình bị người khác trêu ghẹo Tô Hoa lập tức nhảy dựng lên phản bác, Hiểu Nguyệt không để ý phát tay."

"Không chạy, chị còn chờ em đem cướp đồ về."

"Tình cảm của các người thật tốt." Tần Nguyệt nhìn hai người cãi nhau đối với lòng người cảm khái, trong trí nhớ của cô, thời điểm Tô Hoa chạy trốn bị tang thi cào bị thương, lúc đó Hiểu Nguyệt đang ở phía trước chiến đấu với tang thi, lúc quay đầu lại đã không kịp cứu viện, cuối cùng đội ngũ đành bỏ lại Tô Hoa, chỉ là Tần Nguyệt không hiểu người ở bên trong như Tô Hoa thế nào lại chen đến bên ngoài.

Sau này xảy ra rất nhiều việc, tính cách cởi mở của Hiểu Nguyệt ngày càng trở nên quái gở, quan hệ xã hội cũng càng ngày càng kém, trong một lần chiến đấu với tang thi hạng trung bị một cô gái trẻ tuổi cùng đội ngũ đẩy ra giữa bầy tang thi. Tuy rằng sau này bọn họ có chỉ trích cô gái kia, nhưng ở chỗ không có pháp luật bảo vệ và sự bảo đảm cuộc sống bọn họ cũng không có cách nào làm cho cô ta nhận tội, phần lớn mọi người cảm thấy như thế nào thì cứ để như thế đó, chung quy người sống so với người chết vẫn đáng giá hơn, không ai vào thời điểm này lại đi tìm phiền toái cho mình.

"Tình cảm của mình và chị ấy tốt chỗ nào, Tần Nguyệt chúng ta đi lâu hai xem đi, nghe nói chỗ đó có đồ mới đến, chúng mình cũng muốn nhìn thử." Tô Hoa lôi kéo Tần Nguyệt nói muốn đi.

"Bạch Vi Lan ở đằng trước, chúng ta vẫn nên đi tìm cô ấy trước sau đó cùng nhau đi xem quần áo." Tần Nguyệt cười đề nghị.

"Gi, Bạch Vi Lan cũng ở đây à, không phải cô ấy nói hôm nay có việc sao?" Hiểu Nguyệt khó hiểu hỏi: "Ngày hôm qua chúng ta gọi điện hỏi cô ấy, cô ấy không chịu đi."

"Phải không? Sáng sớm hôm nay Bạch Vi Lan kích động kéo mình từ trên giường dậy nói muốn mình cùng cô ấy đi dạo phố, sớm biết vậy thì mọi người phải cùng nhau đi chứ." Tần Nguyệt vừa nói ra lời này, Tô Hoa và Hiểu Nguyệt bèn đứng lên: "Chắc là cô ấy quên mất đi."

Lúc ba người đi qua thì Bạch Vi Lan đang ngồi trên ghế cho chuyên viên trang điểm trang điểm giúp, Tần Nguyệt nhìn thấy trên quầy có để hai cái túi, bên trong đựng đầy đồ trang điểm đắt tiền.

"Bạch Vi Lan, cô thật là không có ý tứ, nói là có chuyện kết quả là lại đi dạo phố với Tần Nguyệt." Tô Hoa tùy tiện chỉ ra suy nghĩ của Bạch Vi Lan.

Bạch Vi Lan biến sắc, lập tức nói: "Ngày hôm qua mẹ mình bảo mình đến nhà dì làm khách, sau đó có chuyện nhất thời không đi, nghĩ tới ngày hôm qua các bạn bảo gọi cho Tần Nguyệt, nghĩ có thể hay không gặp được nhau, kết quả thật sự là đúng lúc Đúng rồi, các bạn mua cái gì."

"Cũng không có mua cái gì, đang định chờ bạn cùng nhau lên lầu hai xem quần áo." Hiểu Nguyệt không giống như Tô Hoa thần kinh thô, vừa suy nghĩ liền biết những điều Bạch Vi Lan nói hoàn toàn không có thành ý, hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển như vậy nếu thật sự muốn nói, một chiếc điện thoại thì có thể gọi cho người khác, còn cần cố ý đến xem có trùng hợp hay không sao.

"Gi, không đúng nha, không phải còn có di động sao? Làm cái gì không gọi cho chúng ta." Tô Hoa vẫn chỉ trích như cũ.

"Đại khái là quên mất, đi thôi, chúng ta đi trước mua quần áo." Hiểu Nguyệt mở miệng khuyên nhủ: "Đừng so đo, người không muốn lên lầu đi dạo sao?"

"Đúng vậy, sao ta không nghĩ ra, đi thôi, ta cũng vừa vặn muốn đi xem." Bạch Vi Lan nhắc chiếc túi mua hàng lên, dắt tay Tần Nguyệt, lập tức phát hiện trên tay có đồ lạ buông ra.

"Đi thôi." Tần Nguyệt đứng bên cạnh Tô Hoa nói, Bạch Vi Lan thấy mọi người đi ra ngoài, vội vàng đuổi theo: "Ai" Đằng sau lại không biết như thế nào, chẳng lẽ trực tiếp gọi Tần Nguyệt lại nói cô ấy chưa trả tiền sao? Một ý nghĩ vụt qua, Bạch Vi Lan dứt khoát giả vờ quên mất còn không có trả tiền, không ngoài dự kiến, còn chưa đi được vài bước cô đã bị trưởng bộ phận chuyên viên trang điểm nhìn qua có vẻ đoán trang gọi lại: "Chờ chút, cô còn

chưa thanh toán."

Lúc này, Bạch Vi Lan thở phào nhẹ nhõm, triệt để yên tâm, cuối cùng cô thành công bảo vệ được ví tiền.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Nghe được tiếng kêu của chuyên viên trang điểm, Bạch Vi Lan mới quay đầu nhìn về phía người bán hàng tỏ vẻ xin lỗi, nói với Tần Nguyệt "Tôi quên mất."

Bình thường mà nói khi bị một mỹ nhân có vẻ đẹp cổ điển nhìn chăm chú sẽ khiến người khác trở nên đặc biệt dễ mềm lòng, nhất là một đôi mắt to tròn, cho dù là người đồng tính cũng sẽ có vài phần thương tiếc. Đáng tiếc Tần Nguyệt đối với đối với bộ dạng này đã không còn cảm giác, cô không thèm để ý quay đầu trò chuyện với Tô Hoa.

"Không có việc gì, Bạch Vi Lan bạn nhanh lên đi." Hiểu Nguyệt không thiện ý nói, không phải là quên trả tiền sao, nhanh lên nha, có lẽ ý tứ trong mắt của cô cũng có điểm bị Bạch Vi Lan phát hiện, không gọi Bạch Vi Lan tiếp tục đi xuống.

"Cho ta quẹt thử." Bạch Vi Lan gắt gao nắm chặt túi mua hàng, sợ tiết lộ về mặt không vui của mình. Tần Nguyệt sao thế này, trước kia không phải đều là cô ấy chủ động tính tiền sao, làm cho cô hôm nay mua rất nhiều đồ trang điểm đắt tiền.

Nghĩ lại liền thấy đau lòng, tươi cười trên mặt Bạch Vi Lan đều có điểm vắn vẹo, cô cảm giác hôm nay Tần Nguyệt đã thay đổi thành một người khác, chẳng lẽ gần đây bạn học ở trước mặt Tần Nguyệt nói gì đó? Nghĩ như vậy, ánh mắt của Bạch Vi Lan dò sang Tô Hoa và Hiểu Nguyệt, trước khi hai người kia đến đây mọi chuyện còn tốt đẹp, nhất định là hai kẻ chết tiệt này nói gì đó trước mặt Tần Nguyệt rồi.

Suy nghĩ chỉ trong nháy mắt, khi chuyên viên trang điểm đem thẻ trả cho Bạch Vi Lan cô ta đã đem đau lòng ngăn ngui này vứt xuống Malaysia rồi, trước mắt tốt nhất là bồi dưỡng quan hệ tốt với Tần Nguyệt làm cho Tần Nguyệt bù lại những tổn thất của cô.

"Tần Nguyệt, em làm sao rồi, không yên tâm, bộ dạng giống như không thật sự vui vẻ, có cái gì cứ nói với chị, chị họ hôm nay giúp em khai đao." Bạch Vi Lan mang theo ý cười ngọt ngào đứng trước mặt Tần Nguyệt, lời nói vui vẻ này một mặt ám chỉ sự quan tâm của "cô" một mặt chỉ rõ ai mới là người thân của Tần Nguyệt.

Tần Nguyệt ngược lại thật muốn hỏi Bạch Vi Lan xem có thể đem vòng tay trên tay của cô ta trả cho cô không, suy nghĩ dịch chuyển, kiếp trước người không có bản lĩnh gì như Bạch Vi Lan có thể dựa vào vận khí siêu cao mà sống tốt tại mặt thế chỉ sợ không phải ngẫu nhiên đi, những người thường cùng Bạch Vi Lan đối nghịch, bị cô ta xem không vừa mắt đều không có kết quả tốt, chính cô là người một đường bảo vệ Bạch Vi Lan còn bị cô ta thiết kế chết trong miệng tang thi.

Một tướng quân thành công thì đạp lên vô số hài cốt của binh lính, một Bạch Vi Lan thành công cũng đạp phần lớn những người bị cô ta bóc lột mà đi qua, cái này không phải nói là con cưng của thần?

"Không có việc gì, chỉ là tối qua chưa ngủ đủ hôm nay không có tinh thần." Tần Nguyệt lộ ra vẻ mặt mệt mỏi, hợp thời ngáp một cái, tỏ vẻ mình tinh thần hoảng hốt không chú ý tập trung được rõ là chưa ngủ đủ, không vướng bận.

"Như vậy, nếu không được chị chuyển qua ở cùng em vài ngày có được không?" Bạch Vi Lan thoáng buông xuống tâm trạng đề nghị.

"Không cần, không sao đâu, em vẫn quen ở một mình." Không cần xem Tần Nguyệt cũng biết cô ta đánh chủ ý gì, không phải là muốn mượn chỗ tổ chức vũ hội, kiếp trước đi theo mẹ Bạch Vi Lan vẫn muốn gia nhập xã hội thượng lưu, đáng tiếc người tính không bằng trời tính, cô ta còn chưa thành công tận thế đã tới rồi.

Kỳ thật thời gian đó Tần gia đúng thật là ưu việt, nói như rồng leo, làm như mèo mửa, Bạch đại tiểu thư sợ mình theo kẻ vô dụng kéo bà ta xuống cũng không hay ho gì, hoặc không làm, đã làm phải làm đến cùng, trực tiếp dùng thái độ cương quyết mang con gái ra đi, nếu chỉ là như vậy Bạch Vi Lan còn có thể trở về Tần gia, chẳng qua là từ nhỏ Bạch Vi Lan đã học được cách quan sát sắc mặt của người khác vì muốn mẹ được chia toàn bộ tài sản cũng dứt khoát bỏ đi gia tộc phụ thuộc này, thay tên đổi họ theo mẹ cô ta.

Chia cách nhiều năm, phong thủy luân chuyển, Tần gia quật khởi, Bạch gia suy tàn, con người quả nhiên khắp nơi đều có bất ngờ.

"Nga, vậy em muốn tự chăm sóc mình sao, thật là, người lớn như vậy, cũng không hiểu quan nên quan tâm mình nhiều hơn." Bạch Vi Lan cố gắng nhìn xuống chuyện mượn nhà, đầu tiên mở miệng oán trách, trước kia thời điểm cô quờ trách như vậy Tần Nguyệt đều rất vui vẻ, trước hống hống, lúc nhắc lại thì sẽ dễ dàng hơn.

"Cũng đúng, mình một chút nữa muốn đi mua đồ ăn vặt, các bạn có muốn đi cùng không?" Tần Nguyệt đề nghị.

"Bạn muốn mua cái gì?"

"Tính toán mua một đồng lớn trái cây và đồ ăn vặt để ở nhà, tháng này mình không muốn ra khỏi nhà, phiền lắm." Tần Nguyệt trước kia đều nói như vậy, dù sao cô thích trạch (ở nhà) thì cũng phải có đủ đồ ăn chứ, mỗi tháng đều mua mấy túi đồ ăn vặt tích trữ trong nhà.

Trong lòng Bạch Vi Lan có chút buồn bực, đồ ăn vặt đáng giá mấy đồng, có thể so sánh với quần áo xinh đẹp sao? Có túi hàng hiệu gói kĩ sao? Có trang sức quý giá sao? "Nghe nói trên lầu có hội triển lãm ngọc thạch, chúng ta xem xong đi qua đó nha."

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Sớm đoán được Bạch Vi Lan suy nghĩ như vậy, Tần Nguyệt cũng đánh vỡ ảo tưởng của cô ta, dù sao vật đã tới tay rồi.

Nhìn quần áo mỹ lệ Tần Nguyệt cũng không cảm thấy hứng thú, những bộ quần áo này khi vận động mạnh rất bất tiện, đôi khi chỉ vì một sai lầm nhỏ mà phải dùng tính mạng để bù. Bây giờ cô còn đi theo Bạch Vi Lan là vì vòng tay trên tay cô ta, mặc dù đối với đồ vật cho đi mà đòi lại là chuyện rất dọa người, nhưng Tần Nguyệt không nghĩ sẽ dùng đồ đạc của mình làm cho người khác mạnh hơn.

Nếu không có Tần Nguyệt mà Bạch Vi Lan còn có thể cường đại thì đó là vận khí của cô ta, nhưng nếu dùng đồ của cô đối phó với cô, cô thật sự sẽ cảm thấy mình ngu ngốc không có thuốc chữa.

"Tần Nguyệt, bạn không mua cái gì sao?" Hiểu Nguyệt sau khi thử quần áo xong hỏi.

"Không thích, mình chỉ có hứng thú với ăn uống thôi." Từ chỗ mua quần áo đến nhà, Tần Nguyệt chưa bao giờ biết trước kia lúc mình đi dạo phố tốn nhiều thời gian như vậy, trước đây cảm thấy hương thụ, bây giờ lại cảm thấy thập phần dằn vặt, cô thật sự có rất nhiều chuyện cần xác nhận, thật không nghĩ lại lãng phí thời gian vào chuyện đi dạo phố này.

Trong tủ kính thủy tinh để các loại ngọc thạch, ánh mắt Bạch Vi Lan tìm lại một lần "Chị à, xin hỏi bên chị có bán ngọc quan âm hay không?"

"Có, mời đi theo tôi." Nhân viên bán hàng mời Bạch Vi Lan đi qua bên kia, chỉ vào một loạt ngọc quan âm trong tủ kính.

Bạch Vi Lan nhìn nhìn, phát hiện những viên ngọc thạch này đều không phải là viên cho mình có cảm giác đặc biệt kia, cô ta có chút nôn nóng, giống như mất đi đồ vật rất quan trọng trong số mệnh "Những viên ngọc này tôi đều xem rồi, còn nữa không?"

"Nếu không thích những viên ngọc trong ngăn tủ thì còn một ít nữa, xin chờ một chút." Nhân viên bán hàng cúi người từ trong tủ lấy ra một số viên ngọc quan âm còn chưa trưng bày.

"Woa, woa, woa, thật nhiều ngọc bội đẹp nha, Tần Nguyệt, bạn mau tới đây xem." Tô Hoa mặc dù không có hứng thú và không biết nhiều về ngọc bội, nhưng cũng không gây trở ngại sự thưởng thức của cô ấy.

"Nhỏ tiếng một chút, sẽ làm phiền người khác đấy." Hiểu Nguyệt ở bên cạnh nhắc nhở, ở nơi công cộng lớn như vậy mà gây ra tiếng ồn là việc bất lịch sự. Tô Hoa gãi đầu, ha ha cười vài tiếng "Đây không phải chỉ là quá hưng phấn sao? Yên tâm, yên tâm, em sẽ nhỏ tiếng."

"Các bạn xem trước đi, mình còn có chút việc, nghe nói gần đây sẽ xuất hiện bệnh cúm, không biết có thật hay không, các bạn về nhà kêu ba mẹ chuẩn bị sẽ có nhiều chỗ tốt."

"Thật hay giả? Dịch cúm mới qua không bao lâu." Tô Hoa tiếp lời.

"Lo trước khỏi họa (tai họa), xem như tin đồn, là ta nghe một người bà con làm việc ở đồn công an nói lân cận vùng núi xuất hiện bệnh cúm, chuyện còn chưa có đưa tin, còn chưa biết kết quả." Tần Nguyệt lấy điện thoại đi động ra, nhìn thời gian "Các bạn xem tiếp đi, mình còn có chút việc."

"Tốt, bạn đi làm việc trước đi, chúng mình đi dạo tiếp." Hiểu Nguyệt rất coi trọng lời nói của Tần Nguyệt, đến lúc giá cả hàng hóa tăng lên thì đối với tiền lương của ba mẹ sẽ là một loại gánh nặng, còn không bằng chuẩn bị sớm."

Ánh mắt nhìn về phía cửa sổ xuyên qua lớp kính thủy tinh, phía dưới có một gia đình nắm tay đi qua, ánh mắt Tần Nguyệt âm thầm, nếu không phải nàng có ý nghĩ xấu muốn cầm lại ngọc bội lúc trước đưa cho Bạch Vi Lan thì đã sớm về nhà. Bây giờ đành phải chuẩn bị hai tay, nếu không thể thì trở về thời điểm này cũng không có ích gì, đến thời điểm sẽ cùng ông nội đến hội họp ở căn cứ phía nam, bắt quả làm như vậy cũng có chỗ tốt, ông nội ở bên kia thu thập vật tư, cô ở bên cạnh thu thập vật tư, mục tiêu sẽ trở nên nhỏ hơn nhiều, không dễ dàng bị người khác chú ý.

Tần Nguyệt tìm một chỗ tương đối xa cầm đi động đứng tại quầy thu tiền ở chính giữa công ty, bọn họ quyết định sẽ gặp mặt vào buổi chiều và bàn bạc chi tiết sau mới cúp điện thoại. Lúc này về mặt Bạch Vi Lan ngày càng khó coi, cô ta ngồi trên cái ghế trước ngăn tủ vì ngọc quan âm mà kêu nhân viên bán hàng lấy một lần nữa, bộ dáng nếu không tìm ra viên ngọc quan âm kia thì nhất quyết không bỏ qua.

Thời gian cũng không phải dùng để lãng phí, tuy nói là còn tới năm ngày nhưng Tần Nguyệt không dám cam đoan chuyển phát nhanh sẽ đưa đến đúng giờ mà không xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, chỉ ở chỗ gần thành phố mua một đồng lớn thịt bò khô Nội Mông Cổ, người bán hàng ở đầu bên kia internet lập tức cười ra mặt, hàng chứa lại lập tức bán sạch, một năm cũng khó gặp được khách hàng lớn như vậy.

Khi Tần Nguyệt đang ở trên mạng tìm tin tức của phòng cho thuê, một người đàn ông mặc áo xám bộ dạng bình thường gặp thoáng qua một người phụ nữ quý phái nhuộm tóc đỏ, cho dù đang ở trong thời kỳ an toàn nhưng Tần Nguyệt chưa từng buông lỏng cảnh giác một giây, không nghĩ ngờ gì nữa hẳn ta chính là một tên trộm, hẳn sờ một cái liền lấy mất cái ví tiền của người phụ nữ kia.

Trong nháy mắt, trong đầu Tần Nguyệt lại lóe lên một suy nghĩ, cô không do dự chạy theo người đàn ông áo xám kia.

Từ hành động xem ra đây là kẻ cắp chuyên nghiệp, nhìn thì thấy hẳn đi đạo Thương Trường một cách rất tự nhiên nhưng thực tế hẳn ta rất cảnh giác, nếu không phải Tần Nguyệt lẩn lộn vài năm ở tận thế sớm luyện thành một đôi tuệ nhãn thì đã mất dấu hẳn rồi.

Nguyên Tuyền tránh đám người xung quanh đi vào một con hẻm nhỏ, ô nhỏ ở Cửu Phố là địa bàn của hắn, bình thường sẽ không có người tới đây. Nghĩ đến thu hoạch ngày hôm nay trong lòng hắn âm thầm vui mừng, có một đoạn thời gian không hành nghề, nếu không phải gần đây có cảnh sát tra khảo làm hại hắn phải trốn nếu không thì cũng không ra tay nhanh như vậy, nhưng dê béo chính là dê béo, đầu ngón tay của hắn không tự chủ lên ngực, cách một lớp quần áo cũng cảm nhận được độ dày của ví tiền.

Nhanh chóng đi bộ đến chỗ không người, Nguyên Tuyền hưng phấn liếm liếm môi, ngón tay thành thạo từ bên trong quần áo lấy ra một cái ví tiền của LV, thật sự là phát tài rồi!

Cảm thấy được thần tài chiếu cố Nguyên Tuyền hạnh phúc mở ví tiền ra, ánh mắt nhất thời bị thẻ tín dụng và tiền mặt mê hoặc, hôm nay thật đúng là ngày lành, lão từ phát tài rồi.

"Thu hoạch rất tốt, chúc mừng phát tài."

Một âm thanh đột ngột vang lên bên tai Nguyên Tuyền, đáng sợ tới mức thiếu chút nữa tay run lên bỏ cả ví tiền chạy trốn.

"Ai?"

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Tay Nguyên Tuyền xiết chặt ví tiền, lúc xoay người lại mới phát hiện người lên tiếng là một cô gái trẻ tuổi, hắn thở phào nhẹ nhõm một hơi, đem ví tiền cất vào áo trong rồi hung hăng nói "Cô gái, chớ xen vào chuyện của người khác! "

"Lúc này chuyện anh làm tôi đều chụp ảnh lại rồi." Tần Nguyệt tất nhiên không để ý hắn ta nghĩ gì, dù sao cũng sắp đến tận thế, muốn trả thù thì phải còn mạng mới trả thù được chứ, đánh trước một gậy thì cho một miếng bánh "Nhưng tôi có chuyện muốn nhờ anh giúp đỡ, có thể suy nghĩ lại không nói ra chuyện anh vừa làm."

"Chuyện gì?" Nguyên Tuyền cảnh giác nhìn Tần Nguyệt, có trời mới biết bây giờ hắn chỉ muốn chạy thoát, cô gái đứng trước mặt mình mới nhìn đã biết là có luyện võ công, ánh mắt chứa đầy máu tươi kia sợ là mình luyện còn chưa đủ đẳng cấp.

Tần Nguyệt đang muốn nói tiếp thì điện thoại di động kêu, cô vừa xem qua màn hình thì bản năng không suy nghĩ định nhấn tắt, lại nghĩ tới không thể làm hỏng tình cảm với người bên kia đầu dây "A lô-----"

"Tần Nguyệt, em đi đâu rồi, chúng ta tìm không thấy em..." Di động vừa nghe máy thì đầu bên kia Bạch Vi Lan trực tiếp dùng giọng điệu không tốt chất vấn, mơ hồ còn có thể nghe được sự rống giận của người phụ nữ khi mất tiền, giống như chất vấn hệ thống an toàn ở trung tâm thương mại dỏ tệ.

"Em có chút việc, về nhà trước, bây giờ không tiện cho lắm, lần sau gặp mặt rồi nói sau." Tưởng chừng sẽ trở mặt nhưng Tần Nguyệt cố nhịn, không có mở miệng chàm chọc "Hiện giờ em đang bận."

Bị một người ba lần bốn lượt dùng giọng điệu chỉ trích để nói chuyện, ai cũng đều sẽ tức giận, huống chi là một người có lòng tự trọng cao như Tần Nguyệt, trước kia cô xem cô ta như người nhà, mọi từ ngữ bén nhọn đều tha thứ, nhưng bây giờ, Bạch Vi Lan thích làm gì thì làm đi.

Suy nghĩ của Nguyên Tuyền xoay chuyển, đang muốn chạy trốn nhưng vừa nhấc chân lên, Tần Nguyệt liền nghiêng mắt nhìn, tốt, ánh mắt dày đặc máu tươi chói lọi làm cho hắn nhất thời dừng ngay suy nghĩ này "Bà cô à, cô đến cùng là muốn làm gì."

Nói là nói như thế, nhưng nếu cô gái này nói là vì ví tiền trước mặt mà tới hẳn chắc cũng không dám không giao ra, nghĩ như vậy, tâm trạng Nguyên Tuyền vốn đi xuống, vừa mới tính toán sẽ đùa giỡn cô gái này một chút bỗng nhiên lại đi lên, chẳng lẽ cô ta tới đen ăn đen sao? Tính toán tốt nha, đây là

muốn ông đây vất vả một ngày cuối cùng chỉ là cống hiến chuyện vui hay sao.

Nhìn sắc mặt của người trước mặt biến hóa liên tục, Tần Nguyệt tuy rằng vui mừng suy nghĩ của hắn nhiều, dùng người thông minh rất tốt, nhưng người giao hoạt cũng đại biểu cho việc không dễ khống chế.

"Đừng suy nghĩ miên man nữa, tôi đối với ví tiền của anh không có hứng thú." Tần Nguyệt mở điện thoại di động, từ trong album ảnh lấy mấy tấm hình của Bạch Vi Lan đưa ra "Cho anh hai ngày, tôi mặc kệ anh dùng thủ đoạn gì, trộm hay cướp đều tùy anh, tôi muốn lấy vòng tay bằng ngọc của cô ta, sau khi xong chuyện tôi sẽ trả cho anh mười vạn, hơn nữa sẽ tiêu hủy chứng cứ ta có trong tay. Nhớ kỹ, đừng suy nghĩ chuyện xấu xa gì, tôi có hai cái điện thoại di động, không ngại đưa một cái cho cảnh sát đâu, đúng rồi, vừa rồi lúc tôi gọi điện thoại còn nghe được người bị hại kia ở trung tâm thương mại tìm anh..." Nói nhưng chưa lại một nửa, Tần Nguyệt nghĩ người thông minh này chắc chắn sẽ biết ý của cô muốn gì.

Có thể có ảnh chụp của Bạch Vi Lan vì may mắn cô ta rất thích trang điểm, bản thân mình yêu thích chụp ảnh thì thôi, còn thích lấy đi động của người khác ra chụp ảnh, vừa sống lại cô không kịp xóa thì liền có chỗ sử dụng.

Thời điểm nhìn người kia Tần Nguyệt liền nghĩ đến bản thân nếu không có phương tiện uy hiếp không phải là thiệt thòi sao? Vì thế cô bắt đầu cân nhắc chuyện có tính khả thi nhất, trước đánh một cây sau đó lại cho một quả táo, tin tưởng người này sẽ làm giống như suy nghĩ của cô.

"Hai ngày sau tôi sẽ gọi điện thoại cho anh, chúc anh mã đáo thành công."

Thấy người kia muốn đi, Nguyên Tiễn nhanh chóng nói "Chờ chút, cô không sợ tôi nói cho cô ta biết, hoặc là không làm được sao?

"Anh nói cô ta liên tin sao? Thấy ngu chưa, lùi một vạn bước mà nói, làm như vậy đối với anh có ích gì? Còn về cái điện thoại tôi sẽ nói là mất trên đường về nhà. Về phần nếu anh không làm được? Nếu anh đang nghi ngờ năng lực của bản thân thì tôi cũng không có gì để nói." Tần Nguyệt cười lạnh một cái, vòng lần quần có quy tắc của vòng luẩn quẩn, giống như vòng lần quần trong lòng người "Một người nếu không làm được thì tôi sẽ thuê mười người, tôi biết anh hiểu được, chỉ xem anh có chịu được khi người khác chia tiền với anh hay không thôi."

"Tôi đây làm sao biết được cô có trả tiền cho tôi hay không?" Nguyên Tuyền nói ra chuyện mình để ý nhất.

Tần Nguyệt từ trong ví tiền lấy ra thẻ ngân hàng và một trăm đồng, tiền còn lại thì để trong ví "Đây là tiền đặt cọc, tiền còn thiếu xong chuyện sẽ đưa cho anh, tôi còn biết anh sẽ hỏi cái gì tiếp theo, đơn giản là sẽ hỏi tôi không sợ anh cầm tiền của tôi rồi chạy mất hả, vì chút tiền này mà anh trốn, tôi sẽ tiếp nhận địa bàn này, hơn nữa sẽ thuê người truy nã anh..." ý còn lại đó là, muốn chạy anh cứ chạy, chạy thì tôi sẽ làm cho anh trở thành một vòng luẩn quẩn bị chê cười, hơn nữa sẽ không được sống yên ổn, vì chút tiền như vậy có đáng không?

"Cuối cùng nhắc anh một câu, cô ta tên là Bạch Vi Lan, là sinh viên năm ba đại học ở thủ đô." Tần Nguyệt suy nghĩ, thuận tiện nói về tin tức chỗ trọ ở trường của Bạch Vi Lan.

"Tốt, yên tâm, tôi nhất định sẽ làm mọi chuyện thật ổn thỏa cho cô."

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Tần Nguyệt ngăn lại một chiếc xe màu xanh lá đi về nhà, cô hiện tại có chút vội vã mong muốn biết được suy đoán của mình có đúng hay không.

Vội vàng mở cửa ra, khóa trái rồi đi vào phòng mình Tần Nguyệt mới an tâm ngồi xuống, lấy ngọc quan âm trên cổ ra xem xét. Rốt cuộc có phải thứ này hay không? Nó phải sử dụng như thế nào đây?

Những chuyện của Bạch Vi Lan tất cả đều là suy đoán của cô, nhưng Tần Nguyệt bình tĩnh suy nghĩ Bạch Vi Lan nhất định có bí mật, chỉ là chỗ che dấu bí mật kia cô không phát hiện ra được thôi. Lại suy nghĩ về ngọc quan âm, Tần Nguyệt không có tìm ra bất cứ chỗ khác thường nào, cũng không phát hiện được tính đặc biệt của ngọc bội này là gì, tóm lại đây là một miếng ngọc quan âm không có cơ quan vừa không có giá trị bình.

Nghĩ đến đây Tần Nguyệt có một chút không cam lòng, chẳng lẽ suy đoán của cô từ khi bắt đầu đã là sai lầm?

Một tay nhìn ngọc quan âm, Tần Nguyệt một bên chống cằm nhớ lại, mấy phút sau ánh mắt lại ngoài ý muốn nhìn vào chiếc dao rọc giấy ở trong chiếc ống đựng bút để trên bàn, không biết ma xui quỷ khiến làm sao cô lại cầm lên, ánh mắt Tần Nguyệt di chuyển qua lại trên chiếc dao rọc giấy, cuối cùng vẫn quyết định thử xem, nếu vẫn không có ích nữa thì cô liền không lãng phí công sức, nắm chặt thời gian dự trữ lương thực.

Một phút tĩnh lặng, Tần Nguyệt chuẩn bị sẵn sàng, cầm dao rọc giấy rạch một đường trên ngón trỏ ở tay trái, nhất thời máu tươi chảy ra, cô buông con dao đem máu nhỏ lên miếng ngọc quan âm.

Trời đất biến chuyển, Tần Nguyệt phảng phất giống như đang ở giữa không trung xung quanh gió thổi mây phun, như là đã trải qua thời gian hàng tỉ năm ánh sáng, chính mắt thấy từ đất đai căn cõi vạn vật sống lại đến hình ảnh tang thương sông cạn đá mòn, mọi thứ chấm dứt giống như khi mới phát hiện chi

là ảo ảnh trước mắt, cũng không phải tồn tại thật sự.

Lúc này Tần Nguyệt đang đứng bên trên một cái sa mạc màu hồng, nơi này không có người, hoặc là nói chính xác ngoại trừ Tần Nguyệt thì không có đến nửa vật thể sống, phóng mắt nhìn xa thì tất cả đều là cát màu hồng nhạt. Toàn bộ khu vực này không có mặt trời nhưng lại rất sáng sủa, phạm vi sa mạc cỡ chừng năm sáu cái quảng trường thể dục lớn nhỏ, Tần Nguyệt đi qua bên cạnh, phát hiện thế giới con người không có cách nào đi qua, như là không gian nhìn không thấy sờ không được.

Tần Nguyệt nắm một hạt cát trên tay, lại suy nghĩ không ra nguyên do đến được đây, trong lòng tuy rằng nghi ngờ nhưng vui mừng nhiều hơn, nơi đây đại khái là không gian trong truyền thuyết, nghĩ đến đây Tần Nguyệt không tự chủ nở nụ cười, đa tạ tổ tiên phù hộ.

Ở trong không gian một lát, Tần Nguyệt ngưng thần suy nghĩ muốn ra ngoài, quả nhiên một giây sau trời đất biến đổi, cô lại trở về phòng mình. Còn không đợi Tần Nguyệt kịp phản ứng, liền phát hiện cửa nhà mình bị gõ liên tục, cái gì, đây là tiết tấu đòi nợ sao?

"Mở cửa, mở cửa, rốt cuộc có người ở nhà không?"

Một giọng nói thô thô không kiên nhẫn vang lên từ bên ngoài, thuận tiện còn mang theo tiếng đập cửa bang bang, Tần Nguyệt ra ngoài mặt không đổi sắc mở cửa "Ai vậy?"

"Giao hàng, mời quý khách ký nhận." Ngoài cửa nhân viên giao hàng mặc trang phục thấp kém cầm bút và biên lai đưa tới, nhà này nhiều năm qua đều là người mua gạo, hẳn không thể nổi giận nhưng sắc mặt cũng không được coi là tốt "Thật là, rõ ràng quý khách có ở nhà sao lại lâu như vậy, tôi cũng chờ nửa giờ rồi."

"Không phải nói là một giờ mới đưa tới sao?"

"Chị hai, chị xem bây giờ, gần hai giờ rồi, nếu không phải chị là khách quen cũ, lần này lại đặt nhiều hàng, tôi đã sớm đi rồi." Bất mãn lấy lại biên lai đã ký, chủ này gọi cậu bé đi chung "Đề bên kia sao?"

Lời nói của ông chủ này khiến Tần Nguyệt kinh ngạc, khi cô về tới nhà mới là mười giờ, nháy mắt mà đã trải qua bốn tiếng rồi? Sau khi chủ này hỏi lại ba lần cô mới khôi phục lại được tinh thần lại nói "Ngại quá, chú giúp con đưa đến tầng hầm đi."

Vốn là tính mua một đồng đồ ăn lớn chuyên tâm rèn luyện mình, bây giờ có không gian thì tốt hơn, không cần lo lắng là mình ăn không hết mà lãng phí thức ăn. Sau khi hai chú ấy chuyển xong một xe đồ, Tần Nguyệt cho hai người họ năm trăm nhân dân tệ, trước kia tuy cô là người của Tần gia, nhưng vẫn rất tiết kiệm, chưa bao giờ xài tiền bậy bạ, hôm nay cho tiền bo dư thừa vì sắp tới mặt thể tiền sẽ trở thành giấy lộn, thứ hai là nhìn bọn họ đứng đợi đã lâu lại còn dọn đồ tới mức đầu đầy mồ hôi, có ý tứ rất không tốt "Đại ca, tiền này các vị cầm mua chút thức ăn, tôi có thân thích ở cục thuế nói qua mấy ngày nữa giá hàng nâng lên rất nhiều, rất quý giá, đến lúc đó tiền còn mất giá, còn không bằng sớm mua nhiều hàng hóa tích trữ."

Phía trước chủ giao hàng còn không cao hứng lắm nhất thời vui vẻ, cảm kích đứa trẻ này là vì nghe xong tin đồn tăng giá mới vung tay mua một xe đồ ăn, người có tiền thật biết đùa, bất quá không tiêu xài loạn xạ, cơm là đồ ăn của trời "Đi, kia chú lấy tiền này mua của ông chủ mấy túi gạo thử xem, tới lúc tăng giá thật sự mua bán rất có lời nha."

Tần Nguyệt biết đại khái hẳn không tin tưởng, nhưng ít nhiều cũng sẽ mua về nhà dự trữ "Tốt tốt, ha ha."

"Chú đi nha, lần tới muốn mua gì nhớ tìm chú, bảo đảm đưa tới đúng giờ, tiểu Trần đi." Ông chủ này nói mấy câu khách sáo rồi mang theo công nhân lao động đơn giản lên xe rồi đi.

Mới đưa bọn họ đi, Tần Nguyệt còn đang tính xuống tầng hầm thử xem, cửa vừa mới đóng, chuông cửa lại vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Âm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Lần này lại là ai nữa đây?

Tần Nguyệt nghi hoặc, nhìn xuyên qua mắt mèo (ô nhỏ trên cửa nhà thường có trong phim hàn đấy) phát hiện cũng không phải người cô quen biết "Ai vậy."

"Là Tần tiểu thư phải không? Tôi là nhân viên quản lý mua bán bất động sản Mạch Mạch, sáng nay có nhận được một cuộc điện thoại nói là cô tính bán phòng." Ngoài cửa là một người vừa cao vừa gầy, ôm tong teo mang theo một túi văn kiện, cặp mắt kính che đi đôi mắt khôn khéo, khiến cho cả người hẳn ta thoạt nhìn có vài phần hiền lành.

Tần Nguyệt mở cửa cho hắn đi vào, người này vừa đi vào thì liền đưa một tấm danh thiếp "Tôi họ Ngô, Tần tiểu thư sau này nếu có muốn mua hoặc bán phòng thì cứ đến tìm tôi."

Tần Nguyệt cảm tấm danh thiếp nhìn nhìn, để vào túi áo "Tôi tính sẽ ra nước ngoài, đã có văn kiện gọi xuống, trước mắt cần bán phòng gấp, giá thấp cũng không quan trọng, miễn nhanh là được, tốt nhất là xong trong một tuần, trong thời gian này tôi sẽ phối hợp với các vị về các thủ tục cần thiết, nhưng nếu vượt qua thời gian đó thì tôi không bán nữa, trực tiếp sang cho người thân."

"Tốt, tôi có thể xem nhà dưới không?" Tiếng nói của hân diệu dàng, giọng điệu phù hợp không làm cho người khác cảm thấy đột ngột.

"Đi, tôi đưa anh đi thăm quan một chút." Tần Nguyệt dẫn anh ta đi về phía trước "Ở đây là nhà bếp, tôi cũng không biết diện tích bao nhiêu, đợi chút nữa tôi sẽ lấy giấy tờ cho anh xem." Tiếp đến hai người tham quan phòng khách, phòng ngủ, phòng đọc sách, nhà kho,... Sau mười phút cuối cùng cũng xem xong, Tần Nguyệt lấy giấy tờ tương ứng cùng quản lý Ngô nói về chuyện phòng ốc.

"Nhà này rất tốt, tất cả không có vấn đề gì, chúng tôi sẽ nhanh chóng hoàn thành yêu cầu của cô, xin cứ yên tâm."

Không bao lâu sau hai người thành công thỏa thuận ban đầu, quản lý Ngô chụp mấy tấm ảnh và nội dung của giấy tờ đem nộp cho công ty rồi đi, nói là hợp đồng ngày mai sẽ đưa tới, bọn họ sẽ nhanh chóng sắp xếp công việc cho căn phòng này.

Không để ý tới chuyện bọn họ sẽ bận rộn bao nhiêu, Tần Nguyệt cảm thấy đầu óc mình bây giờ không đủ dùng, may là buổi chiều sẽ không có ai tới đây, cô khóa trái cửa lần nữa, đi vào tầng hầm ngầm, một suy nghĩ liền đem mấy chục bao gạo để vào không gian, vì để kiểm chứng không gian này có thể để được đồ Tần Nguyệt cũng đi vào.

Cát đỏ (trong văn ghi hóa hồng, mà nó có nhiều nghĩa quá nên ta không biết dịch nghĩa nào cho phải vì cái gì cũng thấy đúng, nên chắc sau này mà ta hiểu được ta sẽ sửa lại) trên sa mạc rõ ràng chất đồng hôm nay mới đến lại càng nhiều hơn, lần này Tần Nguyệt không dám suy nghĩ nhiều, sau khi xác nhận thời gian lưu chuyển của không gian trong ngọc bội này rất nhanh Tần Nguyệt liền không dám suy nghĩ nhiều nữa, sợ lại giống như lần trước không hay không biết qua vài tiếng đồng hồ, thật ra lúc đầu cô cứ tưởng rằng có không gian thì càng được bảo đảm an toàn, lúc nguy hiểm có thể trốn vào, nhưng thật sự áp dụng lại rất khó, ví dụ như ngày nào đó cô không cẩn thận bị trọng thương đi vào sau đó không cẩn thận bị hôn mê... Có khả năng lúc cô ra ngoài thì đã trải qua vài thập niên trực tiếp từ một cô thiếu nữ biến thành một bà già tóc bạc.

Sai lầm như vậy, cô khóc cũng không kịp! Vì thế nếu không phải là chuyện sống chết trước mắt cô tuyệt đối không trốn vào trong không gian, lo lắng duy nhất bây giờ của cô là những thức ăn cô để trong không gian, cùng với những thức ăn sau này cô cất giữ có thể vì tốc độ lưu chuyển của thời gian mà hư hay không.

Tuy rằng có nhiều chuyện cô không có biết và xử lý, nhưng chuyện lo lắng nhất của cô bây giờ vẫn là gia đình, tuy rằng cha mẹ từ khi cô còn nhỏ đã mất nhưng ông nội Cố đối xử với cô rất tốt.

Tần Nguyệt cảm điện thoại, run rẩy bấm số nhà "A lô."

Nghe điện thoại di động truyền đến tiếng nói, cô không kiềm chế được phát run, còn sống có thể nghe tiếng của ông nội là một hạnh phúc lớn cỡ nào.

"Ông nội....." cô vừa mới mở miệng nước mắt liền trào ra, tiếng nói nghẹn ngào.

Đây là người ông yêu thương cô nhất, đây là người ông sau khi cô mất đi cha mẹ vẫn bảo bọc cho cô. Lúc trước nếu không phải cô bú sữa bình nhất định muốn chuyển ra ngoài, không đến mức khi xảy ra tận thế lâm vào tình trạng tứ cố vô thân, không đến mức khiến người ông nội làm lụng vất vả nửa đời ở lúc Tần gia lâm vào tình trạng thập phần bất lợi vẫn kiên trì tìm cô như cũ, cuối cùng sức cùng lực kiệt vĩnh viễn ở lại cái cửa biển dơ bẩn kia mãi mãi.

"Ông nội, ông hãy nghe con nói, con mơ một giấc mơ, mơ thấy xảy ra tận thế, hàng triệu người bắt đầu té xỉu, sau khi bọn họ tỉnh lại thì trở thành quái vật, thật đáng sợ, bọn họ đi khắp nơi cắn người, ai bị bọn họ cắn hoặc cào sẽ trở nên giống như bọn họ, ông nội ơi ông cũng chuẩn bị đi, bảo người thân trong nhà không được ra ngoài mới tốt..." Tần Nguyệt lo lắng nói, sau khi cô nói xong mới chú ý thấy đầu bên kia của điện thoại vẫn im lặng, điều này làm cho cô có cảm giác rất bất an.

Trên thực tế, Tần Nguyệt cũng không xác định nó là một con ác mộng chân thực hay là cô sống lại trước lúc xảy ra tận thế, chỉ là cô tin tưởng nếu biết trước sẽ làm tốt công tác chuẩn bị, bất kể Bạch Vi Lan có làm gì thì cũng nằm trong dự đoán của cô.

"Ngao cháu gái, đừng sợ, có ông nội đây." Giọng nói trầm ổn của người già truyền đến đầu bên kia điện thoại, nghe giọng nói như vậy phút chốc Tần Nguyệt có thể lau đi tất cả bất an, cho dù trời sập xuống vẫn không cảm thấy sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11

Tần Mục Xa gác điện thoại, rơi vào trạng thái trầm tư.

Cháu gái ngoan hôm nay rất khác lạ, vừa như là bị dọa sợ, vừa như là cố ý giả bộ như bị vậy. Nếu như chỉ là con ác mộng, với tính cách độc lập tự chủ từ nhỏ của Tần Nguyệt sẽ không biểu hiện ra bộ mặt yếu ớt, cô từ trước đến nay ẩn giấu sự mạnh mẽ, mà từng chi tiết trong giọng nói và sự khẳng định không hề giống giả bộ. Nếu như tất cả không phải là nằm mơ, vậy chuyện này thật sự là nghiêm trọng...

Dựa theo cách nói của cháu gái ngoan, cô mặc dù không có chứng cứ sắp đến tận thế, nhưng cũng cung cấp mấy tin tức gần đây sẽ xuất hiện, ví như ngọn núi lửa 600 năm không hoạt động ở nước A sẽ bùng nổ, nước R sẽ xuất hiện sống thần khổng lồ, người lãnh đạo của nước L sẽ bị đảng phái cũ đuổi xuống đài.

Những điều này đều là chuyện chưa xảy ra, nếu quả thật bị lời nói của cháu gái ngoan đoán trúng, như vậy....

Tần Mục Xa ngồi trên ghế, ngón tay không tự chủ được gõ lên bàn, một lúc lâu sau, hắn cầm điện thoại lên gọi "Thằng hai, con chuẩn bị hai ngày nay về nhà đi, sống ở bên ngoài cũng không phải chuyện tốt, trở về sống với ông già ta một tháng, nhân lúc ta còn sống, ngay cả một đứa con gái ở bên cạnh cũng không có..."

Tần Nguyên Hào nghe cha ở đầu dây bên kia lời nhai, nhớ tới người cha cô độc sống cùng ảnh chụp của mẹ, sống lẻ loi chiếc bóng một mình không khỏi cảm thấy hổ thẹn đứng lên, bọn họ làm con quả thật bất hiếu, anh em năm người lại không có ai ở bên cạnh chăm sóc cha.

"Được ba, con sẽ thu xếp, ngày mai sẽ đi đặt vé máy bay." Tần Nguyên Hào buông văn kiện xuống nói.

"Con nói lại với thằng ba, thằng tư, thằng năm để cho tất cả cùng nhau trở về, lão già ta gần đây rất nhớ các con, người đã già, suy nghĩ muốn một nhà tụ họp, để cho tất cả cùng nhau trở về, mang theo vợ, con gái, con trai cho lão già ta nhìn một chút, nói không chừng một ngày nào đó ta ra đi, thì cái gì cũng không xem được..."

Đầu bên kia điện thoại Tần Nguyên Hào càng nghe càng cảm thấy không thích hợp, chuyện này giống như là chuẩn bị hậu sự vậy "Ba, người có phải là có chuyện gì gặt chúng con không?"

"Không có chuyện gì, có thể có chuyện gì được, chỉ là mấy người các con không có hiếu, quanh năm suốt tháng đều không có nhà, ngày mai mỗi người các con đều đặt vé máy bay trở về đi, thành thật ở nhà ngây ngốc một tháng, ai không trở về thì sau này cũng đừng về nữa." Khi Tần Mục Xa nói chuyện, ánh mắt chăm chú nhìn chiều tà ngoài cửa sổ "Không có việc gì thì cúp đi, các con chuẩn bị tốt một chút, một người cũng không thể thiếu."

"Dạ, ba yên tâm, con nhất định sẽ gọi bọn họ cùng trở về." Tần Nguyên Hào ở đầu dây bên kia khẳng định nói.

Bây giờ, Tần Mục Viễn, Tần An Tâm, những đứa trẻ ở Tần gia đều rối loạn, mua vé máy bay mua vé máy bay, xin phép xin phép, bận đến mức rối loạn gà bay chó sủa. Thậm chí người lớn ở Tần gia cũng thấp phần kiêng kị nói với bọn nhỏ ở Tần gia tin tức Tần lão gia có khả năng sẽ ra đi, chuyện này càng đem điện thoại của bác sĩ tư nhân của Tần lão gia gọi đến cháy máy, hỏi xem thân thể của Tần lão gia xuất hiện vấn đề gì.

Vì thế, bác sĩ tư nhân của Tần lão gia càng giải thích không rõ, hắn càng nói càng không có người tin, dẫn đến một vòng khẩu chiến.

Hai ngày như vậy, Tần Mục Xa luôn bảo người canh chừng máy tính, từ sau khi tin tức đầu tiên truyền ra thì hắn liền ản ản tin vào lời nói của Tần Nguyệt, đến bây giờ vài tin tức cũng đã được chứng thực.

Tần Mục Xa ngồi ở trên ghế, nghĩ đến dị năng giả trong lời nói của Tần Nguyệt, cùng với bốn căn cứ lớn Đông, Tây, Nam, Bắc, bọn họ ở phía nam, tham gia vào căn cứ phía nam tự nhiên là thích hợp nhất, còn lại là vấn đề vật tư, Tần Mục Xa tìm số trong điện thoại "Lão Lưu à, ông đem tất cả thẻ có thể xài của tôi toàn bộ dùng để mua đồ ăn có thể để lâu một chút, nhất là về phương diện món chính..."

"Từ tỷ, cô gọi điện cho công ty trang trí kêu người đến đây gia cố lại cái sân một chút, tôi muốn là thứ tốt nhất, mắc hay không không quan trọng, an toàn là quan trọng nhất..."

"Lão Hạ, ông không phải đối với mảnh đất kia của Tần gia ta rất có ý tứ....tốt, tốt, tốt, còn không phải là Tần gia chúng ta, lần này chúng ta không cạnh tranh nữa, ông không phải có chút quan hệ trong quân đội sao, cho mở cửa sau được không, đưa con nhỏ nhà tôi lại mê cái xe phòng ngự siêu cao của bộ đội đặc chủng kia, ông rộng lượng cho một chút....còn không phải không có cách gì khác sao, con cái đều là nợ...."

"Lão Dư à, nhà ông mở bách hóa ở toàn quốc, có thể bán cho tôi vài cái siêu thị hay không....yên tâm, tôi không cần địa điểm, đem hàng hóa chuyển cho tôi là được....Ai, còn không phải tiểu tử thứ ba kia, nhất định muốn học mở siêu thị, lão già ta cũng không thể cho hắn ra đi, may mà nói chuyện với ông trước..."

"Lão Bạch, lâu lắm không liên lạc, nói ngắn gọn đi, ông mở không ít bệnh viện, đem thuốc đến nhà ta được không....Ai, còn không phải là con nít trong nhà nháo sao..."

"Lão Trần, chúng ta đã đấu mấy chục năm rồi, đấu nửa đời cũng không có kết quả, hôm nay không chơi nữa, nghe nói trời đất sắp thay đổi, không biết thật hay giả, ông chuẩn bị đồ đầy đủ trong nhà, bây giờ đứng ra ngoài, nếu phát sinh chuyện kì quái cũng đừng quá tò mò, bây giờ là thiên hạ của người trẻ tuổi, chúng ta vẫn thành thành thật thật ngồi ngó đi..."

Sau khi gọi xong mười mấy cuộc điện thoại, Tần Mục Xa ngồi trên xích đu, tài cán vì gia tộc chuyện gì cần làm hắn đều làm hết, nếu chuyện này không phải thì hắn thật là lão hồ đồ, nhiều nhất là ảnh hưởng đến mấy năm phát triển của gia tộc, sẽ không bị thương đến gốc rễ, hắn ngồi trên xích đu đóng cửa, hi vọng tận thế này chỉ là chuyện đùa đi.... Nghĩ như vậy, Tần Mục Xa nhớ lại lời nói của Tần Nguyệt, nha đầu kia, biết rõ gặp nguy hiểm cũng không lập tức trở về, nói là chờ một chút, tự mình có thể xử lý tốt chuyện này, nhưng một tiểu nha đầu như cô thì có thể trưởng thành như thế nào, thật là làm cho người khác lo lắng.

Gió nhẹ thổi qua ban công, Tàn Mộc Xa hoảng hốt nghĩ đến, qua vài ngày nên cho người hầu nghỉ việc thôi, khẳng định tin tức đó sẽ làm bọn họ vì mình mà hoạt động gần cốt một chút.

Xa xa chiều tà dần hạ xuống, hoàng hôn bắt đầu hợp lại.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

"Bạn à, xin hỏi bạn có biết Tàn Nguyệt ở đâu không? Tôi tìm không thấy cô ấy?" Đi đến lớp học của Tàn Nguyệt, Bạch Vi Lan nhìn xung quanh một vòng cũng không gặp được người cô muốn gặp, đứng ở cửa lớp, cô ta rất tự nhiên ngăn một người bạn học lại hỏi.

"Cô là...."

"Tôi là chị họ của Tàn Nguyệt, tìm cô ấy có chút việc." Bạch Vi Lan nhanh chóng giới thiệu, vị bạn học mang mắt kính kia khách khí nói với cô ta hôm nay Tàn Nguyệt xin nghỉ không có tới lớp.

Sau khi nói cảm ơn thì Bạch Vi Lan liền trở về, cái cô Tàn Nguyệt này thật là, vốn muốn cùng cô ta thương lượng chuyện cho mướn nhà, kết quả lại là không gặp được cô ấy.

"Cô ấy sẽ đi đâu." Cô ta đứng trên bóng cây nhỏ suy nghĩ linh tinh đến vài người, Bạch Vi Lan lấy điện thoại di động ra, trực tiếp ấn một dãy số rồi bấm "Xin lỗi, số điện thoại quý khách đang gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.....Sorry, The subscriber you dialed can not be connected for the moment, please redial later."

Bạch Vi Lan thờ phỉ phò cúp điện thoại, hôm nay thật là xui xẻo, đầu tiên là trong lòng cảm thấy như có người theo dõi mình sau đó là người bình thường cô ta tới tìm đều gặp nhưng hôm nay lại không tìm thấy, nghĩ nghĩ, Bạch Vi Lan bước tới ký túc xá nhanh hơn.

Nguyên Tuyền uống một ngụm nước ở cửa hàng cách đó không xa, khổ sở đợi mục tiêu tới, nói ra thì hẳn cũng rất xui xẻo, theo dõi cả một buổi sáng lúc gặp thoáng qua mới phát hiện người ta chỉ là đi mua một cái bánh bao, căn bản không có mang theo vòng tay. Khổ cực làm hắn muốn đánh liều, nhìn xem có thể lấy ví tiền đi hay không, bất quá nghĩ đến mười vạn mà cô gái kia hứa hẹn thì tim của hắn liền ngửa một chút, tuy nói cô gái kia sau khi vào trường học cũng không có đi ra, nhưng điều này cũng không gây trở ngại lắm, với chỉ số thông minh của hắn sẽ nghĩ ra biện pháp khác.

"Vi Lan, hôm nay sao lại trở về sớm như vậy." Nữ sinh cùng phòng cầm chậu giặt quần áo đang định ra ngoài tắm rửa, sắc mặt lúc này của Bạch Vi Lan lúc này không nhìn ra lúc trước cô ta còn cảm thấy không vui "Tàn Nguyệt hôm nay không có đến lớp, mình có chút lo lắng."

"Sẽ không có chuyện gì đâu, là người lớn rồi còn bắt bạn phải quan tâm mọi chuyện, đừng suy nghĩ nhiều, gọi điện thoại chưa?"

"Gọi rồi, nhưng không ai bắt máy." Bạch Vi Lan ngồi xuống, nói tiếp "Không có chuyện gì, bạn đi tắm trước đi, về kí túc xá mình gọi lại thử xem."

"Được rồi, mình đi ra ngoài trước, bạn đừng suy nghĩ nhiều quá, không chừng chỉ là xin phép ra ngoài chơi thôi." Nói xong, nữ sinh này cầm quần áo đi ra ngoài.

Ngồi ở trên giường nhưng trong lòng Bạch Vi Lan luôn có dự cảm không tốt, trực giác nói cho cô ta biết hôm nay vẫn nên an phận ở kí túc xá thì hơn. Cô ta cảm thấy sách môn tiếng Pháp, khó chịu lật vài tờ lại bỏ qua một bên. Lúc này chuông điện thoại lại vang lên, Bạch Vi Lan cầm điện thoại di động lên nhìn vào màn hình đang phát sáng "Alo, ba, có chuyện gì không?"

"Ông nội con chắc là đã ngã bệnh, con với Tàn Nguyệt chuẩn bị hai ngày nay cùng nhau về đi....." Đầu bên kia điện thoại giọng nói thấp mà thô, mang theo một chút mệt mỏi, Bạch Vi Lan không quan tâm đến chuyện này, với trí tuệ của cô tất nhiên sẽ nghe được chuyện bên ngoài giọng nói của ba, bệnh nhỏ như thế nào sẽ muốn con cháu trở về, chuyện cô ta để ý là chắc Tàn lão đầu sắp đi rồi, lão đầu này đối với cô có thành kiến lớn nhất, có lẽ sau khi hắn chết cô có thể trở về sống với ba.

Nghĩ như vậy, Bạch Vi Lan nhất thời có chút tâm hoa nộ phóng, thực không ngờ con ngra đầu đàn này lại chết "Được, ba người yên tâm, con sẽ cùng em trở về."

"Ừ, các con nhanh lên, chị họ anh họ của con lúc này cũng sẽ về, ba cần phải gọi điện thoại nhiều nữa."

Cắt điện thoại di động, Bạch Vi Lan lập tức nghĩ đến chỗ không đúng, Tàn Nguyệt không có đi học, Tàn lão gia từ liền bị bệnh, bên trong chuyện này không biết có quan hệ gì không, chẳng lẽ ngay từ đầu Tàn Nguyệt đã biết cái lão đầu thôi kia bị bệnh mới không có lên lớp?

Không được, Bạch Vi Lan ngồi không yên, cô muốn lập tức đi tìm Tàn Nguyệt hỏi rõ ràng.

"Vi Lan, bạn có chuyển phát nhanh kìa." Một người nữ sinh ở cùng kí túc xá mang cả phê lạnh tiến vào, Bạch Vi Lan trong lòng nghi hoặc, cô gần đây đâu có mua hàng qua mạng, ba vừa mới gọi điện lúc này cũng không nhắc tới chuyện gửi hàng qua bưu điện, tuy rằng nghĩ như vậy Bạch Vi Lan vẫn đi ra ngoài "Mình đi xem xem, gần đây không có mua gì, chắc là mẹ ta gửi cái gì đi." Nghĩ nghĩ, Bạch Vi Lan lại xoay người từ trong ngăn kéo lấy ra chìa khóa biệt thự của Tần Nguyệt, chuẩn bị đi qua xem xem.

Nguyên Tuyền nhìn mục tiêu từ sân trường đi ra, kích động tắt thuốc lá, vỗ vỗ cho hết mùi trên người, cầm chuyển phát nhanh đứng ở nơi cách trường học không xa thăm dò nơi camera không chiếu tới.

"Xin hỏi anh là nhân viên giao hàng sao?" Tôi là Bạch Vi Lan, nghe nói tôi có chuyển phát nhanh." Bạch Vi Lan sau khi ra khỏi cổng trường rất dễ dàng thấy một người đứng im, cô ta hướng người đó đi tới.

"Là cái này sao?" Nguyên Tuyền liếc mắt quan sát người mới tới, ánh mắt chăm chú nhìn cổ tay người khác, lúc này cô ta có mang theo vòng tay, hẳn từ trong cái túi lớn màu xanh cầm lấy một cái hộp đưa ra.

"Là tên của tôi."

Bạch Vi Lan ở trên cái hộp phát hiện tên của mình, cô nhanh nhẹn tiếp nhận bút và chiếc hộp định kí tên, không biết lúc này nhân viên chuyển phát nhanh nhanh nhẹn lấy mất vòng tay của cô ta đã sai bước đến bên cạnh chiếc xe máy, đồng bạn của hắn nhanh chóng lái xe chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Bị khóa xe phả vào mặt Bạch Vi Lan còn ở phía sau hô to ăn cướp, nhưng chiếc xe máy kia chưa đầy một phút đã ra khỏi tầm nhìn của cô ta.

"Chết tiệt, khốn kiếp." Bạch Vi Lan giậm chân mắng, như là mới suy nghĩ ra, cô ta mở chiếc hộp trên tay ra, phát hiện bên trong chỉ là 2 tờ tạp chí và quảng cáo mà người ta thường phát miễn phí trên đường.

Đây nhất định là có âm mưu ăn cướp, sắc mặt Bạch Vi Lan nhanh chóng tái đi, bạn học bên cạnh còn khuyên cô ta nghỉ thoáng một chút, may là ví tiền không bị cướp đi.

Nghe lời này càng khiến cho cô ta chán nản, mất ví tiền thì cũng lắm chi mất mấy ngàn, tuy phải làm lại thẻ ngân hàng thì hơi phiền toái, nhưng vòng tay bằng ngọc kia thì cô phải dùng rất nhiều thời gian mới lừa gạt được Tần Nguyệt, lúc trước là cô thích cái vòng tay màu xanh biếc kia, nhưng Tần lão gia bắt công chi đưa cho Tần Nguyệt, nói là khi còn trẻ mẹ Tần Nguyệt thích nhất là mang chiếc vòng này.

Tần gia có tiền, mọi hai Tần gia càng thích sưu tập đồ trang sức, lúc đó Bạch Vi Lan đã từng lấy để xem giá tiền, giá trị của nó rất cao, bây giờ lại bị một tên giao hàng lấy mất, làm sao bảo cô không tức giận.

Bảo vệ trong trường lúc này chạy đến "Cô gái, cô có muốn báo công an không?"

Trên mặt Bạch Vi Lan xẹt qua vẻ vui sướng, nhưng nụ cười lại âm ảm xuống, cô lắc đầu "Không cần, chỉ là một cái vòng đeo tay, cũng không phải hàng mắc tiền." Cô đã từng có suy nghĩ muốn báo công an, nhưng ở thành phố A vẫn có người của Tần gia, tuy nói từ nhỏ cô đã theo mẹ thay tên đổi họ nhưng nói chung vẫn là một nửa người của Tần gia, một khi báo công an gia tộc bên kia nhất định sẽ được thông báo, lúc đó lỡ người Tần gia hỏi là vòng tay của Tần Nguyệt sao lại ở trong tay cô thì rất phiền phức.

Tuy rằng mất vòng tay rất đáng tiếc, nhưng so với cái giá phải trả khi tìm về, Bạch Vi Lan cũng chỉ có thể bất đắc dĩ bỏ qua.

"Vậy cô cẩn thận một chút, tôi đi bật radio, báo cho tất cả mọi người biết được cái thủ đoạn mới này." Bảo vệ thấy cô nữ sinh này không mất cái gì lớn, gật gật đầu nói "Tôi đi trước, cô đừng quá đau buồn."

"Được, tôi cũng có việc, ra ngoài trước." Bạch Vi Lan cho dù không vui nhưng chuyện xảy ra cũng xảy ra rồi, cô sờ vào túi vải, thấy ví tiền và chìa khóa vẫn còn, đi đến ven đường ngăn một chiếc taxi lại, nói địa chỉ cho tài xế sau đó nhắm mắt dưỡng thần (kiểu nhắm mắt cho đỡ mệt nhưng không ngủ).

Ngày hôm qua Tần Nguyệt thử công dụng của không gian để đồ, may mắn là không gian trong viên ngọc rất hoang vắng, dòng chảy thời gian cũng kì lạ đến mức khó tin, nhưng vẫn có thể để được đồ, sau khi bỏ thức ăn vào vẫn như lúc đầu, không thể không nói đây là một không gian vừa thần kỳ vừa quái lạ.

"A lo....." Tần Nguyệt một tay nghe máy, tay còn lại đem tất cả những đồ vật còn có thể xài được trong biệt thự nhét vào không gian, nhưng bình hoa hay ngăn tủ mà cô không thích cô cũng không rảnh mà đem bọn chúng tháo ra mang đi, để lại toàn bộ cho chủ nhân đời tiếp theo của căn biệt thự này coi như mua một tặng một.

"Đại tiểu thư, vòng đeo tay bằng ngọc cô muốn tôi đã lấy rồi, cô khi nào thì chuẩn bị tiền đến lấy đây? Tôi đã nói với cô rồi, lão tuyền ta lần này mất

công sức rất lớn, cô gái kia rất xảo quyệt, người có được....."

Tần Nguyệt ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Nguyên Tuyền, cô có chút ngạc nhiên, nhanh như vậy đã làm xong rồi, chẳng lẽ có tuệ nhãn nhìn ra kẻ cắp chuyên nghiệp sao? "Tôi biết, tôi sẽ tới ngay." Cô vỗ vỗ bụi bặm trên người, màu sắc quần áo có chút bẩn, nhưng bây giờ cô không có thời gian tắm rửa, tùy tiện vỗ vãi cái trên người rồi cầm lấy ví tính đi ra ngoài.

Nguyên Tuyền chăm chú nhìn vòng tay bằng ngọc, trong lòng thấy buồn bực, cứ tưởng rằng sẽ giàu to rồi, nhưng khi hắt cầm tiền trong ví ra đếm mới biết không có mấy tấm là tiền thật, những thứ quý giá óng ánh vàng thì ra đều không phải, lại nghĩ cái túi LV mới thì thấy một thứ mùi gay mũi, không cần nhìn cũng biết là hàng giả.

Đây là chuyện hài sao? Đây là hắc khố quá mới có bạn đồng hành sao(ta chém đại đó, chắc sai cỡ 80%)

Trong lòng kích động, chiếc vòng trên cổ tay lập tức bị trượt xuống đất, Nguyên Tuyền liền khom lưng nhặt lên, ai uy, tiểu tử tông của tôi, ngài trăm ngàn lần đừng có hư nha, ít nhất cũng phải đợi 10 vạn đến tay lão tử đã chứ. Hắt dùng đôi tay sần sùi xoa xoa, lại đưa lên miệng thổi vài cái, kiểm tra không có hư hại sau mới an tâm chuẩn bị trả cho chủ cũ.

Muốn hỏi hắt làm sao biết số điện thoại của cô chủ, đương nhiên phải nói đến bộ não vừa thông minh vừa cẩn thận của hắt, tối hôm qua lúc lấy tiền ra đếm một số điện thoại di động kẹp trong mấy tờ tiền rớt ra ngoài, nếu như bình thường hắt đã sớm làm mất, trùng hợp lúc ấy lại nhanh trí giữ lại, còn cố học thuộc, không thì làm sao có thể hơn một ngày đã lấy được tiền, đây thật là muốn cấp chết lão tử sao?

Nguyên Tuyền cao ngạo huyết sáo, mười vạn nha, là một số tiền lớn, khi có nhất định hắt phải tiêu dao một chút, đúng rồi, còn phải mời tên đầu gối kia uống rượu, hôm nay may mà nhờ hắt giúp.

Bên kia Nguyên Tuyền vui tươi hơn hờn nghĩ cách sử dụng số tiền lớn sắp đến tay, bên này Tần Nguyệt vừa mở cửa, đang chuẩn bị ra ngoài, một cái bóng đen lại xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Tần Nguyệt và nó mắt to trừng mắt nhỏ.

Ngoài cửa là một con mèo đen lông lũi thường xuyên đến trước cửa nhà cô, nó và Tần Nguyệt nhìn nhau trong chốc lát, ưu nhã bước những bước nhỏ đến sofa, nó lười biếng nằm lên. Chỉ thấy ánh mắt nó bình tĩnh cao ngạo liếc xéo Tần Nguyệt một cái, nhàn nhàn quay đầu liếm liếm móng vuốt ở chân.

Thái độ ngạo mạn không chút để ý thiếu chút nữa làm Tần Nguyệt tức giận.

Không có thời gian quan tâm đến nó, Tần Nguyệt trừng mắt nhìn nó liếc mắt mình, cho đến khi cô đóng cửa thì vị khách không mời này cũng không may mắn phản ứng, bộ dạng quý tộc thấp phần hưởng thụ lười nhác nằm trên sofa, còn thiếu chưa sai bảo người khác dứt cá, mát xa đấm lưng cho nó thôi.

Thuê xe đi thẳng đến ô hạm cửu phố, rất nhanh Tần Nguyệt đã tìm thấy Nguyên Tuyền, tên kia vừa hút thuốc vừa đứng tựa vào cột điện, có chút tiêu dao tự tại, nhìn thấy cô hắt lập tức vứt điếu thuốc xuống đất, hung hăng đập mấy cái, phun một ngụm nước miếng, sau khi kiểm tra xong thấy mùi thuốc lá trên người mình không quá nồng mới thấp phần chân chó chạy tới.

"Lão đại, cô đến rồi." Trên mặt Nguyên Tuyền chứa đầy nụ cười lấy lòng "Cô muốn cái gì tôi đã lấy được rồi, hắc, chỉ là cái kia cô chuẩn bị xong chưa? Cái kia, cái kia.....hắc hắc!" "Ba ngón tay của hắt co, ngón cái cùng ngón trỏ không ngừng ma sát, nếu còn nhìn không hiểu ý của tiểu tử này thì mắt Tần Nguyệt cũng xem như mù rồi "Giờ đi đâu?"

"Ồ trong này, ở trong này." Nguyên Tuyền lập tức lấy một cái vòng tay bằng ngọc còn chưa nguội ở trong túi ra, nói thật vòng tay này hắt cũng đã tìm chuyên gia thẩm định rồi, mặc dù là đồ tốt, nhưng giá trị của nó không cao bằng cái giá mà cô nài nài này đưa ra, không biết lần sau có cơ hội nhận được vụ giao dịch tốt như vậy không.

Tần Nguyệt thấy ánh mắt Nguyên Tuyền bắt đầu đảo qua đảo lại, biết hắt không có ý tốt, nếu không phải có chủ ý xấu thì cũng tuyệt đối không phải chuyện tốt lành gì, bất quá không đụng đến cô là được. Cô nhận lấy vòng tay, cẩn thận kiểm tra lại một lượt, thấy một viên ngọc ở giữa có điểm đỏ, thì không có gì nghi vấn nữa, vòng tay này chính là cái mà Bạch Vi Lan nài nỉ muốn có, nó cũng không bị trộm đổi đi.

Thu được đồ, Tần Nguyệt lấy tiền từ trong túi ra đưa cho Nguyên Tuyền, tiểu tử này vui sướng ước lượng trọng lượng của số tiền, trên mặt xuất hiện nụ cười tương đối bi ối, thật giống như một tên háo sắc đói bụng đã lâu trên thảo nguyên gặp phải một tiểu tinh linh bị lột sạch quần áo mờ mịt như một con cừu non.

Nhận được tiền, trong đầu Nguyên Tuyền xuất hiện vô số những bong bóng màu hồng, ở một góc độ nào đó tiền mặt chính là tình nhân của hắt, không có tình nhân ngày ngày đánh phi cơ đều sẽ rất buồn chán! Hắt đang vui vẻ, thấy cô muốn đi thì nhanh chóng thu lại tất cả những ảo tưởng trong đầu, ai

nha, cô chủ thân ái quên mất một chuyện rất quan trọng nha.

"A lô, chuyện gì?" Tần Nguyệt cau mày nhận điện thoại, Nguyên Tuyền thiếu chút nữa thì vừa khóc vừa chạy mất, vì sao mỗi lần hấn gặp cô chủ tiểu thư thì cô ấy đều có điện thoại.

"Nguyệt Nguyệt, em ở nhà sao? Vì sao chị tìm không thấy em." Đầu bên kia di động Bạch Vi Lan vừa mở cửa ra đã cảm thấy có gì đó là lạ, có cái gì đó thiếu đi thì không nói, xem ra cô ấy muốn chuyển nhà, không tính ở đây nữa.

"Em không có ở nhà, bây giờ em có chuyện nên ra ngoài rồi." Nếu không phải vì phòng ngủ có người gọi điện thoại tới thông báo tin tức quan trọng, Tần Nguyệt đã sớm vứt điện thoại đi rồi, đầu còn đến phiên con bạch nhãn lang này đến gây rối.

"Được rồi, ba chị nói ông nội gần đây rất nhớ chúng ta, muốn chị và em cùng nhau trở về, em có muốn về nhà không?" Lúc này Bạch Vi Lan đã muốn bắt chuyện mượn biệt thự, cô vội vã hỏi vấn đề mình muốn biết nhất.

"Lần này em không về, em đã nói chuyện với ông nội rồi, lần sau sẽ bù đắp cho ông, em cúp đây."

"Vậy em....." Phản ứng đầu tiên của Bạch Vi Lan là suy nghĩ Tần Nguyệt đang gạt mình, vừa định hỏi vì sao Tần Nguyệt xin nghỉ học, cùng với chuyện mượn nhà, nhưng khi cô chưa nói xong Tần Nguyệt đã cúp điện thoại.

Bạch Vi Lan tức giận đến mức giậm chân, cô ta đối với lời nói của Tần Nguyệt một chữ cũng không tin.

"Lão đại, những bức ảnh đó của tôi ngài còn chưa trả." Lúc Tần Nguyệt nói chuyện điện thoại Nguyên Tuyền đã cất tiền vào túi áo, thấy Tần Nguyệt không có bận gì thì lập tức đi lên "Dù sao mấy bức ảnh đó trong tay ngài cũng rất vô dụng, vừa vặn gần đây tiêu đề không có về nhà, có thể thuận tiện đưa cho mẹ tôi xem con trai của bà ấy đẹp trai đến mức nào."

Tần Nguyệt lập tức đứng yên, cô liếc mắt nhìn Nguyên Tuyền, chuyện này "Nếu như ngài muốn đi thật, xin đem ảnh của tôi trả lại, mấy bức ảnh đó ở trong tay ngài cũng không có ích gì, tôi lại có thể đưa cho mẹ tôi." tiết tấu đại náo nháo bàn.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

"Ảnh sao?" À, tôi quên nói cho anh biết thật ra không có thứ đó, lúc đó tôi không có theo dõi anh nên cũng không chụp ảnh lại, anh có thể yên tâm, còn về chuyện của mẹ anh, tôi nghe nói sắp tới sẽ xuất hiện dịch bệnh, giá cả sẽ tăng cao, nếu anh không bận chuyện gì thì mua chút đồ về nhà đi." Tần Nguyệt giống như đột nhiên nhớ tới giải thích.

Nguyên Tuyền lập tức bùng tình đại ngộ*, thì ra hấn bị một cô gái không biết nhỏ hơn mình bao nhiêu tuổi lừa gạt, năm nay thật khó kiếm ra người tốt, người tốt đều bị ức hiếp, Nguyên Tuyền thật muốn khóc, tỏ vẻ như mình bất mãn và tổn thương tinh thần, nhưng nghĩ lại, tiền trong túi áo mới phát hiện ra tốt xấu gì cũng kiếm được một số tiền lớn, như vậy cho dù mỗi ngày đều bị lừa gạt thì hấn vẫn cảm thấy vui vẻ.

* Ý chỉ hiểu ra mọi chuyện

"Được được, tôi không sao, đi trước ha." Hấn chân chó lách qua bên cạnh chạy mất, vừa chạy vừa nói: "Đúng rồi chị hai, cô về sau có chuyện gì thì có thể đến ô hạng cửu phổ này tìm tôi, khắp con phố này không ai không biết lão cửu tôi, cam đoan tôi sẽ làm thật sạch sẽ không chứa hậu hoạn".

Nói xong như sợ Tần Nguyệt hối hận hấn chạy như bay, chỉ một lát sau thì cả người đã biến mất trong góc tối của con hẻm.

"Người này thật là, đáng tiếc...." Đáng tiếc một người tinh thần phần chần như vậy, sau khi tận thế quả thật không nhìn thấy nữa, nếu quả thật tận thế tồn tại thì....

Tần Nguyệt bật cười nhìn tên trộm kì quái này, xoay người tìm khách sạn gần đây nhất, thật ra cô muốn về nhà kia, chỉ là Bạch Vi Lan hình như đã chú ý đến hướng đi của cô, về nhà không chừng lại nói cái gì không nên nói nữa, vì đề bảo vệ bản thân cuối cùng cô quyết định đi khách sạn thử xem.

"Cho tôi một phòng."

"Được, xin cô chờ một chút." Lễ tân rất nhanh đã kiểm tra xong chứng minh và làm thủ tục.

Cầm thẻ phòng, Tần Nguyệt mở cửa phòng 103, nó là một căn phòng khá chỉnh tề, Tần Nguyệt cẩn thận kiểm tra xem trong phòng có máy quay phim hay không, thời bình video trộm cắp tài sản cô cũng đã nhìn quen rồi, quay giường quay chiếu thì không quan trọng, lỡ như ngọc quan âm bị bại lộ thì đó mới là chuyện quan trọng, quốc gia ở trước mặt Tần lão gia cũng khó giữ được cô, sau khi Tần Nguyệt xác định không có đồ vật lạ thường thì mới an tâm làm thí nghiệm.

Có kinh nghiệm từ lần trước Tần Nguyệt bắt đầu cầm dao rọc giấy rạch một đường trên tay, trực tiếp nhỏ máu thử xem, ban đầu vòng tay bằng ngọc không có phản ứng gì, chỉ đến khi Tần Nguyệt thấy nghi ngờ mới bắt đầu coi ngọc quan âm trên cổ ra, lúc đặt ngọc quan âm gần với vòng tay kia thì nó mới bắt đầu phát ra ánh sáng trắng trắng và nhiệt độ hơi nóng, hai vật hấp dẫn nhau, cuối cùng hợp lại với nhau tạo thành một khối ngọc mới.

Khối ngọc này không giống với hình dạng của ngọc quan âm lúc trước nữa, viên ngọc thu nhỏ mấy lần đặt trên tòa sen, không khô khan giống như khối ngọc trước mà giống như có linh khí thoát hiện, sáng bóng sôi trào, cũng không thiếu cảm xúc khi sờ vào, nếu có người chuyên nghiên cứu về ngọc ở đây chắc chắn sẽ hô to ngọc tốt, viên ngọc tốt hiếm có. Nhưng Tần Nguyệt không phải, cô thuộc trường phái thực dụng, nếu ở thời xã hội hài hòa, dân chúng khỏe mạnh cô chắc sẽ vì giá trị trường của viên ngọc này mà vui vẻ, nhưng mà bây giờ cô chỉ quan tâm giá trị sử dụng của ngọc bội này, đó mới là thứ bảo vệ cho sinh mạng của cô.

"Đi vào." Tần Nguyệt nhắm mắt, mặc niệm trong lòng. Đây là kinh nghiệm lần trước cô tiến vào không gian, chỉ cần nhắm mắt lại cô sẽ không nhìn thấy ảo ảnh của không gian mà trực tiếp vào được không gian bên trong viên ngọc.

Sau khi tiến vào không gian Tần Nguyệt tròn tròn mắt, đây không phải là sa mạc lửa đỏ mà cô quen thuộc, tuy rằng không gian vẫn có diện tích như trước, nhưng sa mạc đã biến thành đất bằng, ngoại trừ những thứ cô để vào bị dón vào một góc, trên mặt đất trống rỗng chỉ còn một hồ nước màu lam, nước suối trong veo thấy cả đáy, dưới đáy là một lớp đá cuội, kì lạ là xung quanh không có bất kì cây cỏ và động vật nào, cho dù là một con sâu nhỏ cũng không thấy.

Tần Nguyệt đi dạo vài vòng, cuối cùng xác nhận đây là không gian biến dị, nhưng đây là biến dị theo hướng tốt, cô rất vui vẻ. Vì dòng chảy của thời gian ở đây, hơn nữa cô còn chưa chuẩn bị tốt vật tư, Tần Nguyệt cũng không dám ngóc ngách ở đây thêm, rất nhanh đã đi ra ngoài, sau khi về tới nhà ngồi trên giường rồi, cô theo bản năng nhìn đồng hồ báo thức trên bàn, phát hiện tổng cộng mới trải qua vài phút, là sao vậy?

Phát hiện này làm cô không khỏi lớn mật suy đoán, có thể vì ngọc và vòng tay bổ sung cho nhau mới làm cho thời gian trở lại bình thường, giống như thời gian ở không gian bên ngoài.

Sau khi thí nghiệm vài lần nữa, phát hiện suy đoán của mình chính xác, rất vui vẻ đứng dậy thu dọn đồ đạc trở về nhà.

Bạch Vi Lan càng nghĩ càng thấy không bình thường, đi từ sofa phòng khách ra ngoài, cô ta nghĩ bây giờ chắc là Tần Nguyệt đã trở về lấy lòng ông nội rồi, nghĩ thật tốt! Cô ta hưng hăng mở cửa đi ra ngoài đồng thời đóng sầm cửa lại, không chú ý tới một con mèo đen chậm chậm đi từ góc phòng ra.

Meo, nó nhàn nhã ngáp một cái!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Đi trên đường khu phố Cát Tường, Tần Nguyệt dựa vào địa chỉ chủ nhà cho sau tới nơi mà muốn được một căn nhà ba tầng, khu phố này cách trung tâm thành phố không gần cũng không xa, là chỗ một nơi tương đối thừa người, ngược lại là một nơi rất thích hợp cho việc cư trú ngắn hạn.

Cô chọn ở nơi này cũng là do một số nguyên nhân quan trọng, kiếp trước sau khi cô rời khỏi thành phố A gặp được một cô gái, cô ấy là một người lao động trí thức khá khôn khéo và lão luyện, tuy rằng cô ấy có thể chạy tới căn cứ phía nam, nhưng vì bà cô ấy ở thành phố A nên cô ấy quyết định ở lại, Tần Nguyệt còn nhớ rõ cô không phải cảm động vì lòng hiếu thuận của cô gái kia mà vì cô ấy đã từng cứu cô khỏi vòng vây của tang thi, tuy rằng sau khi trải qua vô số tuyệt vọng của cuộc bốn ba cô đã quên hình dáng và tên tuổi của cô gái kia, cũng không biết cô ấy sau này thế nào, hay là không tìm được cô của mình mà biến mất ở thế giới tang thi tràn đầy thịt vụn, nhưng Tần Nguyệt vẫn nhớ rằng cô của cô ấy ở tiểu khu A này.

Lần này, đổi lại cô sẽ trả ơn cứu mạng ở kiếp trước của cô gái kia, tuy rằng cô không biết bà nội của cô ấy là ai, nhưng Tần Nguyệt quyết định sẽ bảo vệ bà lão sống một mình này.

Lúc Tần Nguyệt đến nơi thì bà chủ đã sớm chờ sẵn ở cửa khu phố, bà ấy không phải rất trẻ tuổi nhưng cả người tỏa ra hơi thở ấm áp.

"Ngại quá, tôi đến trễ rồi."

"Không có sao đâu, bây giờ tôi sẽ dẫn cô đi nhà đi." Chủ nhà tươi cười rất nhiệt tình, Tần Nguyệt cười cười gật đầu: "Đi thôi."

Diện tích căn phòng không lớn lắm, nhưng là một căn nhà khá an toàn, ở trên ban công có thể nhìn thấy toàn bộ chuyện xảy ra bên dưới, Tần Nguyệt đem những thứ bên ngoài ban công mà con người có thể leo vào toàn bộ dỡ bỏ, hết sức cam đoan với nhân viên gây rối rằng bất luận trèo từ trên xuống hay trèo từ dưới lên cũng sẽ không dễ dàng đâu.

"Tôi rất hài lòng, nếu như không có bất cứ vấn đề gì tôi sẽ chuyển vào ngay chiều nay." Tần Nguyệt nói với người phụ nữ trung niên bên cạnh, đây là một người phụ nữ nhìn khá cần lao, nghe nói vì con bà ấy muốn ra nước ngoài công tác nên tính chuyển đi, bởi vậy mới có cơ hội cho Tần Nguyệt thuê: "Đúng rồi, tôi muốn đổi chìa khóa, di không có ý kiến gì chứ? Tôi muốn nâng cao tính an toàn?"

"Không thành vấn đề, tôi đã thu dọn xong, cô lúc này cũng có thể chuyển đến." Nữ chủ nhà giao chìa khóa cho Tần Nguyệt, trên thực tế bà ấy là một người rất bảo thủ nhưng lại có hảo cảm với cô gái này, lễ phép lại rất hiểu chuyện, ai sẽ từ chối một cô gái độc thân muốn tự bảo vệ mình chứ.

Lúc Tần Nguyệt rời khỏi thì Mạch Mạch ở văn phòng bắt động sản gọi điện tới, nói rằng có người muốn mua phòng nhưng mà giá thấp một chút, nhưng tốc độ nhanh, nếu Tần Nguyệt không có ý kiến gì thì có thể lập tức chuyển tiền vào tài khoản.

Tần Nguyệt không có ý kiến gì với căn phòng này, tỏ vẻ đồng ý cho văn phòng bắt động sản toàn quyền xử lý, làm chủ phòng cô chỉ cần nhanh chóng thấy tiền trong tài khoản là được rồi, cúp điện thoại Tần Nguyệt có chút bất đắc dĩ nhìn con mèo đen đang cuộn mình ngủ trên ghế lái phụ.

Hôm nay cô mới thuê xe về, tùy ý thu dọn đồ đạc còn thừa lại, cô mới dừng lại mở cửa xe, con mèo này không kêu một tiếng từ bên cạnh nhảy vào ghế lái, ngao mạn meo một tiếng, ưu nhã đập lên tấm nệm mềm ở bên cạnh ngồi xuống.

Còn mèo này sao vậy? Tần Nguyệt nghĩ mãi vẫn không hiểu, cô sờ đầu con mèo đen: "Nè, tao bây giờ muốn chuyển nhà, mày muốn tới nhà mới thì phải ngoan nha." Có lẽ là ghét việc đông dãi của Tần Nguyệt, mèo đen vận đầu mình, meo một tiếng tỏ vẻ kháng nghị, sau đó lại cúi đầu ngủ tiếp.

Con mèo kì lạ, hình dạng bất thường, nếu là trước kia Tần Nguyệt chắc chắn là trốn càng xa càng tốt, nhưng sau khi trải qua những chuyện sau này Tần Nguyệt ngược lại không thêm đề ý, con mèo này da lông đều đen, nhưng khi tận thế đen nhất vẫn là lông người, tận thế rất nhanh sẽ bắt đầu, ai thêm đề ý cái này có được hay không, nhanh chóng chăm chỉ giống như một con Hamster thu dọn tất cả mọi thứ.

Sau khi chuyển phát nhanh gửi tất cả đồ tới, Tần Nguyệt đều đem chúng cất vào không gian, dọc đường còn mua rất nhiều thức ăn, phần đông thức ăn thì cô đặc biệt thiên vị thức ăn khô như cơm nóng, nhưng khi mua đồ ở siêu thị không có bán, thật ra cô muốn tới chợ nông mậu bán sỉ mua mọi thứ, nhưng vì không muốn làm cho người khác chú ý nên cô đành phải mua từng thứ.

Bây giờ không gian đã biến dị làm cho cô có chút chú ý, không chừng không gian cũng có thể làm ra lương thực không chừng, mua túi lớn túi nhỏ Tần Nguyệt dừng xe ở cửa, ông chủ vô cùng nhiệt tình làm bảo nhân viên chuyển đồ lên xe giúp cô.

Một mối cả ngày Tần Nguyệt đuổi người ra, gần đây một ngày 24 giờ cô cũng hận không thể tách thành 48 giờ để dùng, mới vừa tắm rửa xong nằm lý trên giường, lúc này Tần Nguyệt mới nhớ tới con mèo cùng cô về nhà không biết đã đi đâu.

Lập lại một ngày cũng giống hôm trước, Tần Nguyệt có tâm trạng nặng nề chờ tới ngày hai mươi lăm tháng năm, cô đóng cửa sổ lại, khóa chặt cửa, chậm rãi đợi thời gian trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Thời tiết hôm nay cũng giống như mọi ngày, trời xanh mây trắng, trời trong nắng ấm.

Tần Nguyệt thành thật ngây ngốc ở nhà, tuy cô biết tới nay là tận thế nhưng cảm xúc tiêu cực không làm cho cô có bất cứ hành động nào, thế giới bên ngoài trong xanh sáng lạn, mọi người đều bận rộn vui vẻ và hồn nhiên không biết tai họa lớn đang sắp đến.

Từ cửa sổ phòng mình cô có thể thấy quả bóng bay của một đứa trẻ bay lên trời, một bà lão đau lòng ôm lấy đứa trẻ ngồi dưới đất, bọn họ nói gì đó, đứa trẻ này rất nhanh đã cười hi hi đứng dậy theo bà lão về nhà.

Tần Nguyệt trở lại phòng ngủ ngồi trước bàn máy tính, ngón tay di chuyển trên bàn phím đánh rồi lại xóa, đánh rồi lại xóa, không biết nên làm gì, cuối cùng cô mới đánh một dòng trên trang chủ của diễn đàn trường, cô nói rằng nghe họ hàng của mình nói gần đây sẽ xuất hiện một căn bệnh truyền nhiễm, người nhiễm bệnh sẽ đột nhiên ngất xỉu, tỉnh lại sẽ giống như bị đại gặp ai cũng cắn, người bị cắn sẽ bị lây bệnh, nếu có ai thấy có người té xỉu thì nhớ đem người đó trời lại hoặc là bỏ đi chỗ khác, để tránh bị ngộ thương, cuối cùng Tần Nguyệt nói nước ta còn chưa nghiên cứu ra vacxin chữa bệnh truyền nhiễm này.

Tin này nhanh chóng có người trả lời, phần lớn là sinh viên không chuyên tâm nghe giảng mà nghịch điện thoại, có người tin cũng có người không, có người còn chửi Tần Nguyệt là đang mê hoặc lòng người, nhưng bởi vì tin tức này được nói ra một cách giống như là nói chuyện bát quái*, ngược lại không có ai làm khó nói cô tung tin giả.

*Bát quái: Đại khái là chỉ những tin tức nhảm nhí, hoặc tám chuyện giữa người với người, không quan trọng lắm.

Tần Nguyệt cũng không trả lời những bình luận đó, cô gửi tin ở một số trang web lớn và trên diễn đàn những tin có nội dung giống nhau, những chuyện khác cô cũng không dám làm gì nhiều, chung quy đất nước còn có pháp luật, nói những lời nói lung tung sẽ bị người khác bắt tới đồn cảnh sát, Tần Nguyệt cũng không muốn làm cho người khác chú ý, nếu như cô bị nói thành người truyền tin giả vậy thì càng oan uổng.

Nghĩ đến tình hình nước mình bây giờ tuy rằng chỉ là tin đồn vô căn cứ cũng sẽ chuẩn bị một chút, nếu lúc đầu không tin thì khi mọi chuyện xảy ra cũng sẽ theo bản năng nhớ tới mà tránh, nhất là câu cuối cùng mà cô nói mọi người là người bị cắn không có thuốc chữa nữa, dựa vào bản tính muốn sống thì con

người chắc chắn sẽ không tùy tiện tới gần những người biến dị kia.

Tần Nguyệt không có suy nghĩ muốn tất cả mọi người tin tưởng, chỉ cần có chuẩn bị là tốt rồi, kiếp trước rất nhiều người đã chết vì ban đầu không có chuẩn bị cho tình huống này, nếu có thể cô hi vọng có nhiều người sống sót hơn.

Trong TV một con hà mã há to miệng nuốt một miếng rong biển, Tần Nguyệt ấn điều khiển TV chuyển đến kênh tin tức của đài truyền hình quốc gia trung ương, bây giờ đang phát tiết mục quảng cáo, Tần Nguyệt không xem, chỉ khổng chế âm lượng TV.

Tiếp theo cô mở âm nhạc để trấn an tâm trạng của mình, Tần Nguyệt đi học nhiều năm như vậy còn chưa có được một người tỏ tình, trước đây cô cảm thấy học giỏi là được, tiệc xã giao gì đó cô cũng chưa bao giờ đi, cũng không chơi thân với ai, bởi vì thành tích quá xuất sắc nên người trong trường biết cô rất nhiều, nhưng đều là tình bạn hơi hợt, rất nhiều người Tần Nguyệt cũng không nhớ tên.

Chỉ là bây giờ cô biết rõ sắp có chuyện lớn lại không có bằng chứng để chứng minh, cô chỉ có thể trốn tránh một cách ích kỉ mà thôi.

Chờ đợi rất khó khăn, đặc biệt khiến cho người khác cảm thấy khó chịu, Tần Nguyệt làm một ly cà phê cho mình, không cần thận cho rất nhiều đường.

Lúc trước cô nói với ông nội là không nên đi tới Nam Phuong căn cứ sớm vì thật ra Nam Phuong căn cứ lúc mới xây dựng xảy ra náo động rất lớn, cụ thể là chuyện gì cô cũng không biết, chỉ nghe nói là vấn đề quản lý và phân chia quyền lực, dù sao những người tới Nam Phuong căn cứ sớm đều không có kết quả tốt, chỉ là sau này quy định trong căn cứ hoàn thiện hơn tình huống mới ngày càng có chuyển biến tốt.

Tần lão gia cũng suy nghĩ đến chuyện nếu trực tiếp đến nơi an toàn thì con cháu Tần gia sợ là sẽ bị hư hỏng mất, khi tất cả mọi người trải qua sự tẩy rửa của lửa và máu thì bọn họ an ổn canh chừng mà sống thật sự là tự chịu diệt vong, không có trải nghiệm qua nên bản thân liền thua người khác một cái đầu, như con thuyền ngược dòng, sẽ mãi lui về phía sau, hướng chỉ những người chưa trưởng thành như bọn họ bảo vệ vật tư hay không còn không nói trước được, nói không chừng trẻ con được sống trong nhung lụa lại có lúc còn vì người khác làm áo bán thân.

Tần Nguyệt cảm bản đồ nghiên cứu vô số lần địa hình và con đường này, trong đầu cô tưởng tượng các loại khả năng xuất hiện sự cố bộc phát. Tiếc là thời gian quá ngắn, không thì cô còn muốn vừa cải trang vừa xuống xe để đề cao tính an toàn.

Mặc dù đối với cá nhân cô mà nói dọc đường đi vừa thu thập vật tư vừa đến Nam Phuong căn cứ là tốt nhất, để tránh lúc đi tới thì căn cứ phụ cận đều bị thu nạp hết, nhưng đi một thì không an toàn, Tần Nguyệt hạ quyết tâm muốn trên đường tới căn cứ thu thập thật nhiều vật tư, sau đó trở về bên cạnh của ông nội, mặc kệ nói như thế nào, có người thân bên cạnh luôn sẽ có cảm giác an toàn, cô sẽ không vì một cây măng mà nghi ngờ cả một rừng trúc.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Ngày hôm qua không có bất cứ chuyện gì xảy ra.

Tần Nguyệt đã một đêm không ngủ, cô vẫn nhìn đồng hồ, cho đến khi ánh nắng đầu tiên chiếu xuyên vào phòng. Điều đó làm cho cô nghi ngờ tận thể có phải là do bản thân mình tưởng tượng ra không, cô chuẩn bị đồ dùng đi học với sự nghi ngờ.

Cô đã bỏ chút tiền khiến cho bác sĩ làm giấy nghỉ bệnh, sử dụng được mười lăm ngày, bây giờ đã tới lúc đó mà không có xảy ra tận thể, có lẽ cô nên đi học lại và tính toán xem mình đã mất bao nhiêu tài sản, quan trọng nhất chắc là nên đặt lịch hẹn với bác sĩ tâm lý rồi.

Được rồi, cô thừa nhận lúc này cô đã không suy nghĩ kĩ, nghĩ tới số tiền mình tiêu cho chuyện này Tần Nguyệt lại cảm thấy nhức đầu, nhưng may cô là một người bảo thủ nên không vay ngân hàng, nếu không chuyện này còn nghiêm trọng hơn.

Nhặt lên chiếc túi xách vì che dấu tai mắt mà cô để trong một góc hẻo lánh, Tần Nguyệt xuống dưới lầu mua điểm tâm, theo bản năng cô tới gara lấy xe, lập tức nhớ tới hành động ngu ngốc của mình, Tần Nguyệt đi ra vệ đường bắt một chiếc taxi đi học.

Thật ra nếu nói theo bản năng thì Tần Nguyệt xuất phát từ kinh nghiệm sống ở mặt thể và sự đề phòng, cô cũng chưa bao giờ nghiêm túc tự hỏi đầu và cơ thể tại sao lại làm phản ứng đề phòng, cô chưa bao giờ là một người mù quáng muốn có cảm giác an toàn. Kiếp trước lúc tận thể tới thì trên ngã tư đường có rất nhiều tang thi ăn thịt người và con người chạy trốn, tất cả vô cùng rối loạn.

Tuy rằng không ít người có xe, nhưng có rất ít người lái xe một hơi ra khỏi thành thị được, phải giỏi trong việc loại chướng ngại vật, bất luận là người hay là tang thi đều phải đâm ngã, đương nhiên nếu xui xẻo bị tang thi bám dính, cũng sẽ bị giết. Lái xe chạy loạn ở trong thành phố cũng là một quyết định không sáng suốt, có nhiều chướng ngại vật thì không nói, đã vậy còn có rất nhiều người tuyệt vọng liều chết đóng xe, đụng một người thì còn người kế tiếp, chỉ đến khi anh không thể không dừng lại để đón người lên xe, mà xe một khi đã dừng lại thì rất ít tình huống có thể xảy ra, không phải bị tang thi đằng sau đuổi tới, chính là không ngừng có người lên xe, tạo thành cục diện không thể tha cho ai được.

Tận thể xảy ra ở toàn cầu, nói cách khác lúc đầu sống ở đâu cũng không quan trọng lắm, không nghĩ bỏ đi, hư vậy lúc đầu khinh thân ra trận là một chủ ý tốt, hướng chỉ bản thân Tần Nguyệt là người dùng vũ lực, lại không có gánh nặng vật tư, càng thêm hỗ trợ cho hành động của cô.

Tất cả diễn ra đều thật bình thường, Tần Nguyệt đưa ánh mắt nhìn vào trong sân trường, một số bạn học tinh thần phấn chấn đi từ cổng trường học vào lớp học của mình. Bởi vì chưa tới giờ học, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy vài đôi tình nhân ngồi ở ghế đá nói chuyện phiếm.

Tuy không biết tại sao hai ngày nay Bạch Vi Lan không đến tìm mình. Bất quá cô cũng không lo, có lẽ do cô đã nghỉ thông, xa xa chợt thấy được người mà cô không muốn thấy. Bạch Vi Lan hai ngày nay đều ở đây sửa sang lại gì đó cùng với việc xin nghỉ dài hạn, đại học tại đề tài tác phong cùng quản lý rất nghiêm, muốn xin phép cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, nếu có chuyện sẽ ảnh hưởng tới việc tốt nghiệp sau này. Không có lý do đặc biệt gì mà xin phép một tháng lão sư chắc chắn sẽ không phê chuẩn.

Tần Nguyệt bước nhanh vào trong một góc, hai ngày nay chạy việc nhiều cô đã đủ mệt mỏi mà còn gặp cái con người ghê tởm này sẽ ảnh hưởng tới tâm tình của cô. Tiến vào trong lớp cô đi đến vị trí của mình xung quanh có vài bạn học lên tiếng chào cô, đại đa số đều làm việc của mình. Tần Nguyệt không cần phải giả vờ bệnh nặng vừa khỏi, trạng thái của cô rất không tốt, cô cần thời gian điều chỉnh lại tâm trạng của mình.

Tiết đầu tiên là tiết ngữ văn, nữ lão sư trẻ tuổi nghiêm túc cầm sách giáo khoa nói:

"Hiện tại các bạn mở sách trang 27"

Trong lòng Tần Nguyệt không yên xoay xoay chiếc bút, nhớ lại kiếp trước cô khẳng định không phải là giấc mơ, ít nhất nếu là giấc mơ sẽ không chân thật như vậy phẳng phai cô lại có thêm vài năm ký ức. Cô vừa chơi bút, vừa suy nghĩ...

"Bạn học kia người phân tâm, đứng lên"

Bên tai chợt nghe lời của lão sư, Tần Nguyệt hoảng sợ, thiếu chút nữa theo bản năng đứng lên, quay đầu lại mới biết không phải là mình mà là một người bạn cách một dãy bàn. Người bạn kia nhìn không có tinh thần, bộ dáng buồn ngủ gà gật, trong lòng Tần Nguyệt có dự cảm bất an.

"Bạn học ... " Lão sư đi qua lắc lắc vai hắn, "Đứng lên, đến cuối lớp đứng đi"

Lời lão sư chưa dứt, người bạn kia vội vàng đứng lên bỗng nhiên hắn lại té xuống đất ngất đi, lão sư thất thế về mặt chợt thay đổi, cô lo lắng bước tới trước muốn xem thế nào, Tần Nguyệt đang ngồi cũng đứng lên:

"Lão sư, không nên đụng hắn, mọi người cách xa ra một chút, em nghe nói gần đây có một loại bệnh truyền nhiễm, người nhiễm bệnh sẽ đột nhiên té xỉu, mấy phút sau tỉnh lại sẽ biến thành giống như bệnh chó dại, gặp người liền cắn ai bị cắn sẽ bị lây nhiễm, quốc gia cũng chưa có loại vaccine phòng bệnh này"

Lời nói vừa dứt, các bạn học xung quanh vội vàng tản ra, lão sư cũng nhích xa ra, biểu tình lo lắng nhìn người bạn học kia: "Lớp trưởng, đi gọi bảo vệ lại đây, đưa người bạn học này đi bệnh viện"

Lúc này bên ngoài truyền đến thanh âm rối loạn của sinh viên lớp khác, bất an trong lòng Tần Nguyệt càng tăng cao, cô chen đám bạn học đến bên cửa sổ nhìn tình huống bên ngoài. Bên kia đối diện phòng học của cô, mọi người đều chạy cả ra ngoài, chỉ còn lại bên trong hai người, mà hai người đó với một tư thế quái dị một người ôm mặt một người cắn cắn, khắp nơi xung quanh máu tươi vung vãi.

"chuyện gì xảy ra thế?"

"không biết, người bên kia giống như phát bệnh chó dại..."

"người không thấy hắn cắn người sao? thật đáng sợ..."

Các bạn học xung quanh chỉ trở thảo luận, Tần Nguyệt nhìn qua thấy các bạn bên kia có kẻ bị cào, bị cắn đang đứng bên ngoài chửi ầm lên. Do bên kia xảy ra chuyện gây ầm ĩ đến các lớp gần đó khiến mọi người đều chạy đến xem, nhưng bị các lão sư chặn lại đuổi tất cả về lớp.

Tần Nguyệt lệ rơi đầy mặt, rõ ràng là mặt thế đã bắt đầu. Trái đất đã lâm vào nguy hiểm, gia gia cứu mạng a

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

"Tất cả đều vào lớp ngồi nhanh" Các lão sư nam của các khoa khác bắt đầu duy trì trật tự "Các em đều trở về lớp đi"

Rất đông các sinh viên còn chưa kịp trở về, khắp nơi trong trường đều truyền liên tiếp các tiếng hét chói tai, nhiều sinh viên bắt đầu rối loạn, bọn họ đều nhìn thấy....

Các bạn học khác có thân có sợ, hoặc những bạn vừa mới nói chuyện đều đột nhiên đánh về phía họ, dương miệng lên cắn, còn có người cắn cổ một người khác xé ra từng mảng thịt lẫn với da trong hân rất hưng phấn, rồi lại tiếp tục nhào về người gần đó.

" Cứu, cứu mạng"

Cái bạn nam sinh muốn chạy, nhưng do quá sợ khiến tứ chi mềm nhũn muốn chạy cũng không chạy được, mọi người muốn giúp đáng tiếc lúc này ai cũng sợ không ai đủ dũng khí chạy qua giúp.

"Mau báo cảnh sát!" Có nữ sinh phản ứng kịp lấy di động chuẩn bị gọi, lúc này ở một góc có người hướng cô chạy đến, tình huống như vậy khiến cô chú ý, cô ngẩng đầu nhìn về hướng đó, đập vào ánh mắt của cô là gương mặt hù thối, "A!"

Di động rớt xuống đất, một bạn học khác gần đó chạy tới nhặt lên.

Tiếng thét chói tai của một nữ sinh đã gây sự chú ý của mọi người, cô bị một bạn học khác cắn lên tay, đau đớn khiến cô thét lên, theo bản năng cô đưa chân đạp lên người cắn mình, nhưng người kia giống như không có cảm giác dù bị trầy da thịt tróc ra vẫn kiên quyết cắn tay cô.

Nhìn cảnh tượng kinh khủng trước mắt, mọi người như rớt vào hầm băng, sợ hãi lan tràn, đây là ăn thịt người!

Chúng nó là đang ăn thịt người!

"Chạy mau!" không biết ai trong đám người kêu lớn, mọi người đều bồng tính hướng về phía các cầu thang chạy tới, nhất thời gây hỗn loạn ở dãy hành lang

Bên Tần Nguyệt tình huống tương đối tốt, thời điểm các bạn học đi ra cô vội trộm đem cửa lớp đóng lại, các bạn học sau khi té xỉu bị biến dị thoát lay động đến bên cửa sổ thủy tinh áp sát vào gào thét nhưng muốn thoát ra dãy hành lang. Các bạn học ở ngoài bây giờ mới chú ý nhìn thấy tất cả các người kia thân hình bắt đầu hù thối đang giống như đã thú cắn vào song cửa, mọi người giống như chim sợ nả hận không thể chạy khỏi chỗ này đến một địa phương an toàn hơn.

"Có yêu quái!"

"Thầy ma ăn thịt người, chúng nó đang ăn người, các bạn chạy mau!"

"Cứu mạng, đừng ăn ta!"

"Tránh ra! A, không đừng cào ta, cứu mạng!"

" Các em đừng nóng vội, tập trung chạy ra hướng cổng trường, các lão sư khác đã báo cảnh sát, các em chú ý chung quanh phát hiện người phát bệnh thì cảnh báo cho mọi người!" Các lão sư đã không duy trì nổi, họ không biết phát sinh chuyện gì, chỉ biết rất nguy hiểm, các em chạy phía trước họ cũng chạy theo bên cạnh nhắc nhở, có người ở phía sau ráng duy trì trật tự để các học sinh nhanh chóng thoát ra mà không xảy ra việc dẫm đạp nhau.

Còn có các lão sư lo cho người bị thương, cách phía xa Tần Nguyệt có học sinh cùng lão sư đang nói cái gì đó, những lão sư kia đặt các học sinh bị thương xuống chỉ về phía các phòng học, hiển nhiên là kêu các bạn đó vào phòng học trốn đi.

Tần Nguyệt theo đa số mọi người chạy ra bên ngoài, dọc theo đường cô nhìn chung quanh đề phòng có người biến thành tang thi mà tập kích, thấy không có vũ khí đi ngang một lớp học cô thuận tay cầm một cái ghế đập vào tường, giữ lại bộ phận chân ghế để làm vũ khí phòng thân.

Bọn họ vừa chạy tới cầu thang không biết vận khí thế nào ngay cầu thang tập trung rất đông các học sinh đã bị biến thành tang thi, phía trước không chạy đi được, phía sau thì bị lần tới nhất thời đám đông hòa lẫn với đám tang thi, có người bị cào, bị cắn, nghiêm trọng hơn có người bị cắn đến gần chết.

Càng ngày càng có nhiều bạn học bị biến dị, khi Tần Nguyệt và mọi người chạy tới sân thể dục đã thấy khắp nơi đều là tang thi, trải qua giai đoạn khủng hoảng mọi người đều đoàn kết một chỗ, tuy rất họ vẫn còn hơi kích động nhưng không chạy loạn, mọi người tập trung theo một đường hướng về phía cổng trường chạy đi.

"A!" một nữ sinh phía trước té ngã, cô hoảng sợ nhìn các tang thi chung quanh đang chạy tới, Tần Nguyệt cau mày kéo nữ sinh đứng dậy hướng mọi người phía trước chạy tới, loại tình cảnh này cô không dám dây dưa lâu, nếu không li trí dây dưa lâu sẽ kéo cô chết theo.

Một gậy bổ về phía tang thi, đánh đến tay Tần Nguyệt run lên, cô không dám ở lâu đưa mắt nhìn về mọi người, rồi quay đầu hướng con đường nhỏ chạy tới.

Thế giới bên ngoài hẳn là không sai biệt lắm, tuy rằng nhiều người sẽ đưa tới nhiều tang thi hơn, nhưng tình huống ban đầu vẫn là nhiều người càng có cảm giác an toàn, tùy tiện gọi người tách ra người tốt thì không nói, không chừng gặp kẻ xấu còn khiến mình bị hại.

Một mình Tần Nguyệt hướng con đường nhỏ chạy tới, chuẩn bị trèo tường ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Dọc đường Tần Nguyệt chỉ chọn những con đường vắng vẻ, trên đường rất nhiều thứ hỗn loạn, rất nhiều người đều đang trốn trong nhà.

Lúc Tần Nguyệt đi qua các cửa hàng mặt tiền đều sẽ xem xét cẩn thận, nếu cửa hàng không có ai hoặc chủ nhân đã biến thành tang thi cô sẽ chạy vào cướp hết. Trước mắt thì chưa vào siêu thị lớn được, bây giờ vẫn có điện nếu mà đi vào sẽ bị camera ghi lại thì rất phiền toái, còn bị người khác xem như tội phạm cướp giật, không bằng đợi mấy ngày nữa khi thế giới đã rối loạn hơn thì cô sẽ hành động sau.

Cô bắt đầu nhớ tới hòa hệ dị năng của mình trước đây, một cây đuốc đã có thể đem bất cứ thứ gì mình không thích đốt thành tro bụi, khi đánh nhau với tang thi sử dụng càng tốt, không cần như bây giờ còn chưa thức tỉnh dị năng, tổ chất thân thể đều không tốt, cho dù vừa rồi đổi một vũ khí khác thì vẫn bị đánh run cả tay.

Nói mới nhớ, lúc chạy trốn cô đã cố tình chú ý đến Bạch Vi Lan, những tưởng có thể trả thù kiếp trước, kết quả căn bản là không thấy cô ta đâu cả.

Dọc đường đi rất vất vả, đồ lấy được cũng không nhiều, không có trải qua sự cường hóa thân thể nên không thể phát huy khả năng tốt nhất cộng thêm vũ khí không hợp, Tần Nguyệt phải cố hết sức mới phá được cửa hàng, vì phòng ngừa cho lúc cô sức cùng lực kiệt biến thành khối thịt mỡ của tang thi, Tần Nguyệt quyết định trở về nhà.

Vung tay lên để lấy hết tất cả đồ đạc, Tần Nguyệt xoay người về nhà, chủ cửa hàng này lúc cô mới bước vào đã bị biến thành tang thi, vốn là muốn đánh lén cô, nhưng lại bị cô chém đứt cổ ngã vào một xô, lúc Tần Nguyệt đi ngang qua thì thể hần thuận tay lấy một tấm khăn trải bàn phủ lên, mong cho người chết xuống đất được bình an.

Tần Nguyệt cẩn thận đi vào khu phố nhỏ Cát Tường, có lẽ vì khoảng thời gian này mọi người còn đang ở nơi làm việc nên tang thi cũng không nhiều lắm.

"Này, em gái, em vừa mới từ ngoài đường về sao, ngoài kia thế nào rồi? Nghe nói xuất hiện quái vật ăn thịt người đúng không?"

Trên ban công một người phụ nữ nhìn thấy có người trở về liền hưng phấn gọi to từ trên lầu vọng xuống, Tần Nguyệt nhướng mày, không muốn để ý tới, cô đã thấy một con tang thi vì nghe tiếng tiếng gọi này mà tới.

"Em gái, em gái nhỏ-----" Cô gái trên lầu thấy Tần Nguyệt không để ý tới mình, càng làm cho tâm lý hoang tưởng muốn giải thích những chuyện kì quái của cô ta dâng cao, để tâm chuyện với hàng xóm.

"Câm miệng, nếu muốn gọi như vậy thì về nhà cô mà gọi."

Người này khó nói chuyện quá, cô gái trên lầu chút xíu nữa đã không nhịn được, chỉ vào Tần Nguyệt mà chửi, nhưng bị Tần Nguyệt lạnh lùng lườm một cái, lại nhìn thấy trên tay Tần Nguyệt cầm một cây búa dính máu, nhất thời rụt lại, không dám lơ đãng nữa.

Khi cô ta nhìn xuống không biết từ bao giờ trong góc xuất hiện một người kì quái, người kia lác lác đi về phía em gái, cô có lòng nhắc nhở, nhưng thấy em gái đã chú ý từ sớm, hơn nữa nhanh chóng vọt qua lấy búa chém vào cổ người kia, hai ba phát chém đã làm cho người kia đầu thân rớt xuống, cô ta dùng một chút, hít thở sâu vài cái mới phát ra tiếng hét động trời: "Cứu mạng, có kẻ giết người rồi! Nhanh tới xem, có kẻ giết người rồi!"

Tần Nguyệt bị cô ta làm cho mất hết kiên nhẫn, cô nhanh chóng cầm lấy búa chạy về A Đống*, âm lượng tiếng hét này chắc đã hấp dẫn phần lớn tang thi trong khu phố, cô vẫn nên đi trước, kéo cho tới lúc đó muốn chạy cũng chạy không thoát.

"Nhanh tới xem đi, có ai nhanh tới xem đi, tội phạm giết người muốn bỏ chạy!" Người phụ nữ trên lầu thấy Tần Nguyệt muốn chạy càng la to, vài gia đình trên lầu cũng hé đầu ra xem xét tình huống.

"Cái gì tội phạm giết người?"

"Ở đâu?"

"Ai u tôi nói các người không thấy chứ, một cô gái vừa mới về, bộ dạng hung dữ cầm cây búa, gặp ai cũng chém, nè, mọi người nhìn bên kia đi, chính là người xui xẻo kia, vừa ló mặt ra đã bị chém thành đầu thân hai nơi rồi, thật là làm bậy...." Cô gái trên lầu kể lại sinh động như thật chuyện vừa chứng kiến.

"Đầu, ở bên kia, còn ngã vào đây, nhìn thật thê thảm, mau gọi cảnh sát đi, phần tử nguy hiểm này sống ở tiểu khu chúng ta sẽ gây nguy hại cho mọi người đó! Mọi người xem xem, còn nhìn thấy cô gái kia không?" Một người đàn ông ở gia đình bên trái nói.

"Được được, mau đi tìm thôi, không thì sẽ phiền phức lắm, báo cho phụ nữ và trẻ con trong nhà, khi ra đường nhớ chú ý, đừng để gặp phải."

Các hộ gia đình trong tiểu khu còn phụ họa, bọn họ tìm một vòng cũng không gặp một tên tội phạm giết người nào, ngược lại thấy một ít người kỳ quái lung lay sắp ngã đi tới, một gia đình gần đó hít một ngụm khí lạnh, chỉ vào bên ngoài nói: "Mọi người nhìn kia, đó là cái gì? Da trên mặt đều rớt xuống,....."

"Bên này tôi cũng thấy, người kia giống như bị gãy tay, lung lay như sắp ngã, không giống người sống!" Nam chủ nhà chỉ vào tiểu khu bên phải nói.

"Tôi cũng nhìn thấy, trời ạ, đây là quái vật sao?" Mấy đứa trẻ kêu lên: "Thật đáng sợ."

"Hôm nay tôi có xem tin tức, trên TV đang nói về bệnh này, lúc nấu cơm còn nghe thấy tiếng kêu thảm thiết trên lầu, trong lòng rất hoảng sợ..." Bà lão tăng năm đứng trên ban công nói: "Không biết chính phủ chừng nào mới bắt những người này lại, gần đây tốt nhất chúng ta nên ít ra ngoài."

"Đúng, đúng, đúng, ít ra ngoài, tôi lập tức gọi điện xin nghỉ vài ngày."

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Hàng xóm phía ngoài còn đang thảo luận, Tần Nguyệt trực tiếp chạy vội tới cửa phòng của mình lấy ra chìa khóa mở cửa đi vào.

Lúc về đến nhà mới phát hiện con mèo đen lúc trước không thấy kia đang đứng trên cửa sổ nhà nàng ánh mắt tròn tròn lạnh lùng nhìn về phía này, sau khi nhìn thấy nàng đã trở về lại quay đầu hướng phía bên ngoài cửa sổ nhảy ra.

Đây là trách nhiệm không có chuẩn bị cá khô sao? Tần Nguyệt đứng ở cửa ngăn người, xin lỗi đã không có nghĩ đến. Bất quá nàng không có rối rắm thời gian dài, đem vũ khí để xuống ngay cửa ra vào, hướng tới buồng vệ sinh đi qua, thừa dịp hiện tại có điện có nước mau thu thập thêm nhiều nước chút, có thời gian tốt nhất lại tắm rửa một cái, về sau sẽ không có đãi ngộ tốt như vậy.

Tần Nguyệt dùng xà phòng rửa tay sau đó vội vàng cầm tất cả chai lọ nồi nia xoong chảo trong nhà, các trang bị có thể chứa nước đều bị nàng đổ đầy, thật vất vả mới làm xong, nàng mới mệt mỏi nằm bệt trên giường.

Nằm ở trên giường Tần Nguyệt hồi tưởng lại kiếp trước, nàng nhớ rõ thời gian dị năng của nàng thức tỉnh lúc mạt thế bắt đầu ba tháng trong một lần phá vây thì phát ra, khi đó nàng một lòng muốn bảo hộ chính là chị họ Bạch Vi Lan, lúc bị tang thi cào bị thương nàng nằm trong phòng ở khu cư dân cũ nát nhớ lại khoảng thời gian khi còn sống, lúc đó nàng cho rằng chính mình chết chắc rồi, nhưng vẫn là không chịu buông tay, nhớ nhiều nhất vẫn là Bạch Vi Lan, chính là người này khi còn nhỏ đã quan tâm nàng rất nhiều.

Khi còn nhỏ cha mẹ mất đi nàng rất cô độc lại miễn cưỡng, lúc đó Bạch Vi Lan vẫn ở bên cạnh nàng, tuy rằng không phải cố ý, nhưng nàng vẫn thật sự cảm động, vẫn nhớ kỹ lòng tốt của người khác, sau khi bị tang thi cào, nàng rất rõ ràng có thể cảm giác được thân thể biến dị, đau đớn cơ hồ thêu đốt tất cả lý trí nàng, nhưng cuối cùng nàng không có buông tay nên thành công thức tỉnh hóa hệ dị năng.

Tần Nguyệt nhắm mắt lại, tập trung tinh thần hồi tưởng tâm tình cùng cảm giác ngay lúc đó, chỉ chớp lát sau nàng quả nhiên cảm thấy trong thân thể có cỗ năng lượng kỳ quái, Tần Nguyệt thử cùng nó câu thông đem năng lượng phân tán toàn bộ tập trung lại dẫn tới đại não, cảm giác đau đớn như lửa nóng dọc theo gân mạch đốt đi lên, làn da càng ngày càng nóng, dường như là tùy thời muốn vỡ ra bị đốt thành tro tàn.

Không qua bao lâu, xương cốt cũng bắt đầu trở nên nóng bỏng, phảng phất như bị đặt trong nham thạch chậm rãi hòa tan, đau đớn cực hạn khiến Tần Nguyệt nhắm mắt phát ra tiếng kêu trầm thấp, nguyên tưởng rằng đã trải qua liên không cảm thấy có bao nhiêu khó khăn, nhưng hiện tại loại này đau đớn so với lúc ấy tăng lên gấp bội, làm cho nàng thống khổ đến cơ hồ muốn buông tay.

Nếu như nói trước kia lúc thức tỉnh Hóa hệ dị năng: từng đợt nóng đi qua kinh mạch, tuy rằng thống khổ nhưng khế cần mỗi vẫn có thể chịu đựng, nhưng lúc này khi thức tỉnh liên giống như đang ở lò dung nham cảm giác bay như xiết đi dây, không có lúc nào là không không khiêu chiến tinh thần cùng nhục thể con người, khiến cho người ta tùy thời đều bị vây ở trạng thái tan vỡ.

Trong vô tận đau đớn, không nói ra được thống khổ, trên người Tần Nguyệt da thịt ần ần lộ ra dấu hiệu tan vỡ, những tơ máu đậm màu từ trên người nàng từng chút chảy ra, không bao lâu trên giường đều là màu máu đỏ thẫm, màu đỏ đậm đà gần như chuyển đen.

Con mèo đen đang chơi ở bên ngoài chợt kêu một tiếng, liếm liếm móng vuốt, cảm ứng được tình trạng của nàng nên trở về chạy, tuy rằng nó cũng không biết vì sao, chỉ cảm thấy khí tràng kỳ quái của nàng bắt đầu tràn ra khí tức khiến nó thực thoải mái, bản năng của động vật khiến nó muốn chạy qua xem.

Sau vài giờ trải qua tranh đấu, Tần Nguyệt toàn thân là máu từ trên giường bò lên, lúc này Tần Nguyệt còn chưa chú ý tới thời điểm nàng đứng lên phía sau trên giường thiêu ra một thân hình đen thui, máu trên làn da đều im lặng bốc hơi, lưu lại một màu đen dơ bẩn. Nàng vươn tay, tập trung tinh thần điều động dị năng trong thân thể, ngưng kết ra một hỏa chủng, hỏa chủng?

"Trời, đây là cái gì!" Tần Nguyệt hít một hơi khí lạnh, cúi đầu nhìn trên tay nàng xuất ra hình cầu nhỏ có dáng của lập đậu tương (cái này không hiểu nên để vậy), đây rốt cuộc là thứ gì?

Kiếp trước nàng không phải là hỏa hệ dị năng sao? Như thế nào nay lại biến thành một tiểu Hắc đậu, loại dị năng này nàng chưa từng gặp qua rốt cuộc là biến dị nào đó, hay là bởi vì nàng không làm theo quy củ dẫn đến tẩu hỏa nhập ma? Tần Nguyệt khóc không ra nước mắt, gia gia à, nàng rất hối hận có được hay không? Tốt xấu gì kiếp trước thời điểm vừa phát ra dị năng có hình cái cây đuốc, vừa có thể giết người phóng hỏa chiếu sáng thích hợp cho mọi việc trong nhà hay đi ra ngoài, nay chỉ có cái tiểu Hắc đậu, còn là tiểu Hắc đậu không rõ cách sử dụng!

Được cái dị năng thể thảm này nên nàng không có để ý qua thân thể bị dị năng này cải tạo, nàng ngạc nhiên khi dị năng bị biến hóa, buồn rầu vì loại dị năng này có vẻ yếu không có sức chiến đấu.

"Tại sao có thể như vậy?" Tần Nguyệt chỉ tiếc rên sất không thành thép, trừng to mắt nhìn dị năng tiêu đầu.

Đã chạy đến trên đỉnh lầu đối diện mèo đen cúi đầu phảng phất có cảm ứng, trong ánh mắt tròn tròn tràn đầy thoải mái cùng tò mò, thật lâu sau, khí tức khiến nó thật thoải mái tiêu thất, mèo đen cũng không hiểu vầy vầy lỗ tai, khi nghĩ không ra sau lại vất chân thật vui thích hưởng tang thi đang lay động xa xa chạy tới.

Thời tiết thật tốt, meo!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Âm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22

Bầu trời âm u, hoàng hôn buông xuống làm quang cảnh âm trầm áp lực.

Tần Nguyên Hào hút thuốc nhìn ngoài cửa sổ, anh ta biết thế đạo này là rối loạn, điều này làm cho anh ta không khỏi nhớ lại tình hình vài ngày trước.

Anh ta mang theo túi công văn cùng hành lý lúc trở lại toà nhà Tần gia đã hoàn toàn thay đổi, như ... Như một tòa ngục giam, Tần Nguyên Hào lúc ấy liền xác định cha già nhất định có vấn đề, không thì lão cổ hủ như anh ta sẽ không thay đổi nhà tổ, chuyện này có thể so với đập toàn bộ đồ cổ tranh chữ của lão gia tử còn nghiêm trọng hơn a.

Nhị đệ cùng nhị tức phụ ở xa, cũng đã về. Tam đệ Tần Nguyên Túc theo chủ nghĩa độc thân, từ nhỏ đã rất phản nghịch, đến lớn lại tỏ ra khôn khéo ở trong thương giới tạo cho mình một địa vị nhất định, cho dù tại thương trường bị chèn ép đủ dạng anh ấy không nhui mảy, nhưng giờ lại làm ra dáng kinh ngạc, không dám tin, là hét tìm bác sĩ Tổng đề hỏi cho ra lẽ, ai bảo hãn không chiều cổ tốt cho cha.

Thời điểm lão tử Tần Nguyên Khai đang hân hoan vui vẻ dẫn vợ và đứa con còn nhỏ của mình tới gặp tình huống như vậy cũng cảm thấy xấu hổ đứng bên đường, dường như cũng không dám xác định đây là nhà tổ của Tần gia, người về muộn nhất là lão ngũ Tần Nguyên Dục gặp lão tử trước nhà, cả hai lúng túng đứng trước cổng không ai dám lên tiếng hỏi.

Bọn họ thật không tin được đây là nhà tổ trong trí nhớ, giờ vây quanh nó toàn là thép với xi măng kiên cố giống như nhà lao, đây là đề phòng người ngoài hành tinh đến xâm lăng địa cầu sao?

Đã nhiều ngày phụ thân không kêu họ đến, chỉ bảo cho bọn họ lưu tâm tin tức, ngay cả người hầu trong nhà đều đuổi hết rồi, bọn họ đã quen với cảnh sinh hoạt an nhàn không thể không tự mình tự tay làm việc trong nhà, khi mới bắt đầu trong tâm tư có nhỏ nhỏ oán giận, nhưng quyền uy của cha già đã làm cho bọn họ không dám cãi lại, huống chi người đã lớn như vậy nên họ cũng có chút tự chủ.

Cho đến ngày hôm qua bọn họ mới hiểu được nỗi khổ tâm của cha, lúc trước những nỗi lo âu không có căn cứ như thế nếu như bình thường sẽ không lọt vào tai bọn họ, bọn họ sẽ xem nhẹ, nhưng nay ngược lại thành bùa hộ mạng cho bọn họ, không nghĩ đến là trong tình huống mơ hồ như thế cha lại dứt khoát rat ay đề bảo trụ gia tộc Tần Nguyên Hào không khỏi sinh tâm bội phục, đồng thời cũng không khỏi nghi hoặc cha từ đâu mà biết được tin tức như thế.

Điều thuốc cháy muốn nóng tay, Tần Nguyên Hào vung tay vứt xuống hung hăng đập lên lại yên lặng lấy điều thuốc từ trong túi ra châm, con gái của anh ta đang học đại học tại đế đô không biết tình hình thế nào, thời điểm nhận được cuộc gọi cuối cùng cô đã đặt vé máy bay, không biết hiện tại...

"Đại ca, đi vào thôi, ở bên ngoài lâu không tốt." Tần Nguyên Túc đi ra gọi Tần Nguyên Hào, Tần Nguyên Hào hung hăng hít một hơi Thuốc, "Em đi vào trước đi, anh ở đây một chút, hút xong điều thuốc sẽ đi vào ngay, về sau đại khái sợ sẽ không có cơ hội."

"Được rồi, ta đi vào trước, hiện tại bên ngoài cuộc sống hoàn toàn rối loạn, khắp nơi đều là quái vật, anh có chuyện gì thì kêu một tiếng." Tần Nguyên Túc xoay người nhìn bầu trời đen nhánh ngoài cửa sổ trước mắt, lại nghĩ trong lòng tương lai sẽ không dễ chịu a.

Anh ta là con thứ ba của Tần lão gia tử, chuyên môn xử lý tài chính trong nhà, lúc ấy vẫn phản đối quyết định của cha già dùng các loại tài nguyên của Tần gia để trao đổi vật tư, nhất là cái giao dịch với Hạ gia, làm cho đối thủ cạnh tranh được lợi, công văn chính phủ vừa mới phê xuống mảnh đất kia căn bản là của nhà bọn họ, mà cha lại dùng mảnh đất đó để đổi xe quân sự căn bản không dùng được, như thế nào kêu anh ta không tức.

Mấy tốp hàng bên Dư gia chẳng những phải trả tiền còn phải nợ ân tình người ta, anh ta nhớ rõ tới ngày thứ hai Dư lão đầu giáo hoạt kia còn gọi anh ta giúp hỗ trợ khôi thông mạng lưới quan hệ bắc bộ. Bạch gia cũng không phải đồ gì tốt, thời điểm đem đến một đồng vật phẩm y tế, đồng thời gửi đến nhà bọn họ hợp đồng tiêu thụ.

Cũng không phải nhắc đến lão Trần gia, lập tức gọi điện thoại đến hỏi có phải Tần lão gia tử mắc bệnh già mà hoá ngọc, còn đề cử một số chuyên gia

của các bệnh viện lớn trong và ngoài nước, còn nói sẽ đưa tới bác sĩ chuyên về thần kinh của nước ngoài.

Màn hình tv khi thì có tín hiệu khi thì một mảng hoa tuyết, âm lượng của nó mở thật sự nhỏ; cơ hồ không có một thanh âm. Trong phòng khách mấy đứa nhỏ ban đầu còn sợ sau đó lại vô tư đùa giỡn, mấy nữ nhân ngồi chung một chỗ trò chuyện về tình cảnh trước mắt, các nam nhân ngồi vây quanh cùng một chỗ thảo luận về đường sống sau này.

Tần Mục Xa thì ngồi trên xích đu, trên bàn gỗ đưa mắt nhìn xung quanh, anh ta theo xích đu lay động mà buồn ngủ, giờ mọi người Tần gia đều cảm thấy lão gia tử rất lợi hại, cảm thấy anh ta Tần lão gia tử là một lão nhân thành tinh, nhưng sự thật thế nào thì chỉ có chính anh ta biết. Tuy là lúc trước tin lời nói Tần Nguyệt, nhưng theo bản năng anh ta vì Tần gia bảo lưu lại một ít tài sản, nếu không xảy ra chuyện Tần gia như cũ sẽ không bị ảnh hưởng, hiện tại xem ra lúc trước nên đem toàn bộ đổi thành vật tư.

Trên đường thật sự rất loạn, con đường vốn phồn hoa dường như trong một đêm đã bao phủ lên bóng ma tử vong, trừ bỏ những tang thi đang tùy ý lác lư thấy người sống liền nhào tới tấn công kia thì không thấy một người sống nào.

Ở cuối khu phố, người giao thực vật cho Tần Nguyệt vốn gian ngoan xảo quyết lại lệ rơi đầy mặt, trời mới biết lúc ấy không biết thế nào anh ta lại tin lời của Tần Nguyệt, anh ta huy động tất cả tiền của anh ta mua một đồng lương thực, trên thật tế chứng minh quyết định của anh ta là đúng, không thì nhiều tiền bao nhiêu cũng không đổi được cái mạng nhỏ của anh ta !

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Con mưa to thành linh lúc nửa đêm qua đi, con đường được con mưa cọ rửa lại càng hỗn loạn, Tần Nguyệt cầm búa đi trên con đường, những tang thi mặc quần áo rách nát nghe thấy tiếng bước chân dường như hưng phấn từ các góc hẻo lánh du đãng đi ra. Tần Nguyệt cẩn thận bỏ qua chúng nó, nhưng cũng có lúc cô cũng phải vung búa đập vào bọn chúng, lúc dị năng mới tiến hoá đã cải tạo thân thể nên khí lực của cô tăng hơn trước rất nhiều. không giống lúc trước vác búa đóng cái gì xong cánh tay còn run qua vài ngày vẫn thấy không thoải mái.

"Mau nhìn, anh mau tới đây xem, bên kia có nữ nhân." Trong cửa sổ của nhà lầu bên cạnh có một cái đầu ló ra sau đó rút vào, quay vào hướng người trong phong kêu lớn.

"Nhỏ tiếng chút, chớ đem tang thi dẫn lại, những quái vật kia lỗ tai rất là thính đó, tránh ra anh nhìn xem." Trong cửa sổ lại lộ ra một cái đầu đầu khác, hần đưa mắt nhìn về hướng Tần Nguyệt sau đó rất nhanh thu về, "Đừng gây chuyện, không phát hiện người ta đang cầm búa sao, xem rảo chắc không phải hạng dễ chọc, đi vào đi đừng khiến ta bận tâm."

Tần Nguyệt chỉ liếc mắt nhìn cũng không để ý đến bọn họ, hiện tại lòng người còn chưa loạn, trật tự vẫn còn tồn tại, nhưng qua tiếp một đoạn thời gian nữa tang thi còn an toàn hơn so với nhân loại, thậm chí nhân loại nguy hiểm đến mức, khiến cho người khó lòng phòng bị, có khả năng vừa mới tránh thoát được tang thi, còn chưa kịp nghỉ ngơi, không cẩn thận liền chết ở trong tay người bên cạnh cùng đi với mình.

Trên đường thật hỗn loạn, khắp nơi vung vãi toàn đồ vật của mọi người lúc rời đi gấp gáp, cái gì cũng có, thành thị như vừa trải qua chiến loạn tấy lửa. Tiệm châu báu được trang hoàng hoa lệ cũng không ai nhìn, những ánh đèn quảng cáo hoa mỹ sắp mất đi nguồn điện duy trì đang chớp tắt giữa không trung.

Những siêu thị, tiệm cơm, hay tiệm trái cây đều được xem trọng, đi ở trên đường có thể nhìn thấy đại đa số các cánh cửa thủy tinh đều bị đập nát, cửa hàng gạo được quan tâm nhiều nhất, đi ngang qua trước cửa có thể thấy được vị trí để các loại gạo, chắc là lúc mở cửa thì gặp tang thi nên vội vàng tháo chạy không kịp đóng cửa.

Tần Nguyệt luôn chọn những cửa hàng lương thực đã khoá cửa, cô thì triển di năng lên ổ khoá, mở nhanh cửa đi vào bên trong. Tuy rằng dị năng hiện tại là ngọn hắc hỏa nhỏ như mầm đậu, nhưng cô phát hiện hắc hỏa có khả năng tan chảy rất cao, loại ngọn lửa này có khả năng cháy trong nước có nhiệt độ thấp, còn mang tính nóng chảy rất cao, như đáng tiếc nó quá nhỏ, Tần Nguyệt thở dài

Cửa hàng này thật sự rất to, vừa tiến vào là có thể ngửi được mùi thơm của các loại gạo thoang thoang trong không khí. Tần Nguyệt cẩn thận tiến vào bên trong, mấy ngày nay tang thi hoạt động càng thêm tự nhiên, trải qua vài ngày tiến hoá động tác so với người bình thường không khác biệt lắm, cá biệt còn linh hoạt hơn hẳn, mấy ngày trước nhân loại chỉ cần cố gắng nhìn xuống cảm giác tội ác cùng ghê tởm thì có thể tiêu diệt tang thi không gặp mấy nguy hiểm, nhưng tình thế hiện giờ có vẻ nguy hiểm hơn.

Tần Nguyệt chậm rãi đi vào trong, một bên đưa tay thu thập lương thực đồng thời thanh trừ các chướng ngại làm cản trở tầm nhìn, một bên cầm búa cảnh giác quan sát tình huống xung quanh. Hoàn cảnh không có nguồn điện có vẻ sâu thẳm âm u, từng túi gạo chỉnh tề chất đống trên mặt đất, bị xếp thành rất nhiều khối vuông vức như cái núi nhỏ, cao đến tận nóc nhà, Tần Nguyệt thu thập xong lương thực phía trước kho hàng từ đây áp trở nên trống rỗng. Lúc này Tần Nguyệt đưa ánh mắt nhìn vào phía bên trong kho hàng, cô đi qua, dùng dị năng mở cái khóa cửa còn lại, cánh cửa sắt củi mở ra tạo nên những thanh âm cọt két, Tần Nguyệt vừa mở cửa ra liền cảm nhận tình huống không thích hợp lập tức tránh qua một bên, cũng trong lúc đó một bóng đen từ trong xông thẳng ra.

Cái bóng đen kia do lao ra quá nhanh liền ngã xuống đất lăn một vòng liền bò lên, rõ ràng đây không phải là nhân loại, đáng sợ là động tác của nó thật nhanh, có vẻ còn biết tự hồi cùng phân biệt. Từ ánh sang xa xa hắt vào Tần Nguyệt nhận ra đây có vẻ như là nhân viên quản lí của kho hàng, chắc nó ngửi được mùi con người nên kích động gào thét, nhưng lúc nó ra bên ngoài trong ánh mắt trắng dã vô hồn nhìn quanh bên ngoài sau đó lại phản nộ gào lên.

Rống rống rống!

Nó vung tay chân hướng Tần Nguyệt gào thét, rõ ràng do nó là tang thi nên cô nghe không hiểu nó nói cái gì, nhưng Tần Nguyệt lại cảm thấy rất kì lạ, nó đang hướng cô chất vấn, bảo bồi lương thực của nó bị cô trộm đem đi đâu!

Ta dựa vào!

Tần Nguyệt mở to mắt không dám tin.

Đây là, đây là gặp phải tang thi giống như thần giữ của Grandet sao?

Không, Tần Nguyệt sờ sờ mũi, cô đây là đụng phải dạng tang thi có trí tuệ!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

"Đại ca, đi bên này nè đại ca, em nói cho anh biết, nơi này ban đầu là cửa hàng bán sỉ gạo, trước kia em làm ở đây được một thời gian, đáng tiếc do ông chủ tính tình rất keo kiệt, nên sau này em không làm nữa, anh không biết đâu, một hạt gạo rơi xuống đất tên kia đều muốn chúng em nhặt lên, xem chúng như bảo bối vậy đó, bất quá mấy ngày hôm trước nghe nói ông ta đi công tác bàn chuyện làm ăn gì đó, bên trong này khẳng định không có ai, chúng ta cứ đi vào là được..."

Thời điểm Tần Nguyệt cùng con sơ cấp tang thi này giằng co, bên ngoài truyền đến thanh âm của người trẻ tuổi, không nghĩ đến bọn họ cũng có ý định giống cô. Đối với lời nói của người đó Tần Nguyệt cười nhạt, tin tức một chút cũng không tin cậy, theo lời nói của hắn vậy con tang thi này từ nơi nào thoát ra.

Kỳ thật việc này cũng không thể trách tên tiểu tử bên ngoài tin tức mất linh thông, con tang thi ông chủ này khi còn sống quả thật là đi công tác, nhưng người này lại vô cùng lo cho tài sản của mình, bàn việc xong là lập tức chạy trở về, trước khi đi nghỉ ngơi liền chạy vào đây nhìn cả một kho lương thực chất hàng đồng cao như núi, giống như mỗi buổi tối trước kia phải sờ vào, ngửi một tý mới an lòng lên giường ngủ.

Vì thế khi tận thế đến, ông ta vẫn còn nghỉ ngơi trong kho hàng, sau đó trực tiếp biến thành tang thi, nhưng một chút có thể khẳng định là cho dù biến thành tang thi, thì trí khôn của nó cũng chỉ biết một quan niệm là bảo vệ tài sản của mình, nó như cũ giống như thời điểm còn sống quyết tâm sẽ chết bảo vệ tài sản của chính mình quyết không để cái nhân loại như cục thịt này đoạt thực vật bảo bối của nó.

Người bên ngoài chạy tới kho hàng ngày càng gần, Tần Nguyệt biết bản thân mình phải nhanh lên giải quyết cho xong con tang thi giữ của đang giận dữ này. Cô xiết chặt cây búa, hướng tới phản tương đối yếu ớt nơi cô bỏ tới, lúc này con tang thi hiển nhiên đã có trí khôn nhất định hiểu được nguy hiểm cũng tránh né, có bản năng tránh nơi nguy hiểm tìm nơi an toàn, không có giống các tang thi khác không biết tốt xấu xông lại.

Tang thi vọt đến một bên, miệng phát ra tiếng thét giận dữ, nó lại không tùy tiện công kích trả lại, ngược lại nó đang tìm kiếm thời cơ, một chút vừa rồi kia khiến nó xác nhận trước mắt thực vật đã mất của nó không dễ dàng gì lấy lại, có chút nguy hiểm, nhưng điều này cũng không thể khiến nó lùi bước.

Tần Nguyệt không cho thời gian hắn tự hồi, một kích không thành cô liền vung búa bổ tới lần nữa, lúc này đây bởi vì nó đang phân tâm nhìn đến một cánh tay của nó. Con tang thi này đầu tiên là tiến hành tránh né, sau khi không có thành công bằng vào địa hình núp vào, muốn tìm thời cơ đánh lên.

Trong lúc đó Tần Nguyệt tuy rằng đang thu thập vẫn bảo trì cảnh giác, nguyên bản con tang thi còn đang núp một bên thấy thế không nén được tức giận, nhìn từng đồng lương thực biến mất tâm của nó như nhỏ máu, tuy rằng căn bản nó không biết vì sao nó lại cảm giác như thế, nhưng cũng không tránh được làm nó thật tức giận. Theo tang thi lại một lần nữa nhảy ra, tựa hồ như không gian xảy ra hiện tượng hơi vặn vẹo xuất hiện ảo giác, Tần Nguyệt biết con tang thi này đại khái là bị cô chọc cho hoàn toàn tức giận không thể kiểm soát cho nên kích phát thành công dị năng hệ tinh thần, từ ban đầu chỉ là có khả năng thức tỉnh dị năng hệ tinh thần trực tiếp biến thành có thể sử dụng dị năng.

Tần Nguyệt thảm than khổ, không biết vận khi cô thế nào, vừa mới kích phát dị năng, thì gặp một đám tang thi tiến hoá.. đã là rất khó giết chết thì không nói đi đôi phương còn có dị năng!

Bất quá bản thân chính cô cũng có dị năng, thân thể còn trải qua cường hóa, tương đối so với người bình thường xem như tốt hơn không ít, không thích chắc hôm nay cô đã sớm đầu hàng chạy khỏi chỗ này

Đây là cái ảo giác nhỏ, chắc nguyên lai do hoàn cảnh. Hoạch đây chỉ là tang thi vừa mới tiến hóa, năng lực sử dụng dị năng còn hạn chế, chỉ cần tập

trung quan sát sớm hay muộn cũng có thể tìm được điểm yếu của nó. Mà bây giờ cô bỏ qua con tang thi này, đoán chừng mấy tháng sau nó sẽ thành con tang thi vương.

Chính sách của Tần Nguyệt là thừa dịp nó còn yếu mà lấy mạng nó, cô tập trung lực chú ý tìm kiếm địa phương con tang thi ẩn thân, đồng thời trong tay ngưng ra dị năng tiểu Hắc hỏa, tuy rằng sử dụng dị năng sẽ nhanh hơn nhưng cũng nhanh bị hao hụt so với thể lực của cô, nhưng bây giờ hiển nhiên không có biện pháp nào tốt hơn.

"Đại ca, chính là chỗ này, chúng ta vào đi thôi." Thanh âm phía ngoài vang lên bay vào, một người nhìn cánh cửa kêu lên, "Có cái gì đó không đúng, tiểu Hắc tử cánh cửa nơi này tại sao lại hở ra rồi hình như nó không có khoá ... Chắc có người đã đến trước rồi, bà nội nó, các huynh đệ nhanh tiến vào, kéo cửa ra cho ta, dùng sức kéo, lão tử đây là muốn nhìn xem cái tên nào muốn đoạt đồ của lão tử, bà nội nó, chắc nó chán sống rồi..."

Vẫn không để ý đến bọn họ, trong lúc vừa rồi có người nói chuyện nháy mắt Tần Nguyệt tìm được vị trí của con tang thi, khi cô muốn áp sát thì con tang thi hiển nhiên cũng phát hiện ra Tần Nguyệt, có điều nó quay đầu sang chỗ khác muốn chạy đi.

Nói đùa, đã đánh cướp của con tang thi có trí lực lại có dị năng tinh thần mà quan trọng hơn nó cực kì giữ của mà còn khiến nó chạy mất, thì không biết sau này sẽ còn lưu lại bao nhiêu tai họa ngầm a.

Tần Nguyệt điên cuồng dồn hết thể lực cùng dị năng, lúc cánh cổng bị phá mở một khắc rồi cuộc cô cũng tìm được cơ hội bắn dị năng hắc hỏa, rống, cuối cùng một tiếng gầm lên giận dữ con tang thi bị đích hắc hỏa đốt rụi hơn nửa thân thể.

"Thanh âm gì thế, bên trong có tang thi, đại ca cẩn thận!"

Người đã nhanh đến, Tần Nguyệt không kịp nghỉ ngơi nhìn xuống ghé tòm đem tinh hạch trong đầu con tang thi moi ra, đồng thời đem số gạo còn dư lại thu thập vào không gian nhanh chóng chạy ra hướng cửa sau ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Tần Nguyệt thu thập xong gạo trong kho hàng cũng không tìm kiếm thêm các cửa hàng khác chỉ thuận tiện trên đường ghé một hai cửa hàng thì thu thập thêm một ít, vừa hay không gian của cô không phải là rất lớn, với lại nếu cô thu thập sạch sẽ hết, cô cũng không thể tưởng tượng tâm tình của những người đến sau đã trải qua nguy hiểm để đến đó sẽ như thế nào nếu đối mặt với kho hàng trống rỗng.

Loại chuyện thất đức đó cô không làm, là người Tần gia quan trọng là cô được giáo dục rất tốt biết thế nào cho vừa phải, có thể trọng sinh là may mắn lớn nhất đối với cô, được cái không gian cũng là do tổ tiên phù hộ, cô không có ý nghĩ muốn giúp người khác, nhưng cũng có giới hạn của cô, biết cái nào nên làm và không nên làm

Tần Nguyệt đi đường tắt hướng góc đường đi tới, cô nhớ rõ trước kia thời điểm đi dạo phố này có một cửa hàng bán nước suối, bên trong có thật nhiều bình nước, tại mặt thể quan trọng nhất là nước uống cùng lương thực, do thiên nhiên bị ô nhiễm nên nước có thể dùng càng thêm khan hiếm, thậm chí về sau này nước so với lương thực càng quý giá hơn, chung quy con người có thể nhịn ăn vài ngày như cơ thể thiếu nước sẽ không chống chọi được lâu như vậy

Phanh! Phanh! Phanh!

Cự ly cách Tần Nguyệt không xa trên ngã tư đường vang lên tiếng súng, tiếng súng? Lúc mặt thể mới bắt đầu có súng cũng không phải là người bình thường, hướng chỉ hiện tại mới bắt đầu hai ngày, Tần Nguyệt không có tâm tò mò, nhưng buộc lòng phải tiến về trước, bởi vì phương hướng tiếng súng truyền đến chính là địa phương quá khứ cô muốn tới, vượt qua có lẽ sẽ gia tăng tính nguy hiểm không nói mà còn tốn thời gian nhiều hơn.

"Chạy mau, để sau này hãy xem."

Một chiếc xe ngừng lại, trên xe bước xuống bốn nam ba nữ, mấy người này đại khái chắc là lần đầu đi ra ngoài tìm đồ ăn, không có kinh nghiệm mà phối hợp cũng không phải ăn ý cho lắm, vị đại thúc cầm súng kia chạy ở cuối cùng, không ngừng bắn về phía tang thi gây cản trở cho người khác chạy, thấy rõ phương hướng bọn họ chạy trốn cũng là hướng Tần Nguyệt cũng muốn chạy, chó chết, chính mình đưa tới một đồng tang thi thì tự mình giải quyết đi, không cần gây họa cho cô chứ dù gì cô cũng chỉ là đi ngang qua thôi mà!

"Mục Đông, Mục Đông, em chạy hết nổi rồi, giúp em với." Bất chợt một nữ sinh thờ phỉ phò tướng giữ chặt nam sinh phía trước la lớn, không có xem qua người cô gọi chính là người vừa chạy vừa đề phòng tang thi công kích vào các cô nữ sinh.

"Cảnh Nhi, em ráng kiên trì một chút, đợi một hồi thật sự chạy hết nổi anh sẽ công e ." Nam sinh phía trước quay đầu hướng Mộc Cảnh Nhi nói, nhưng cái loại hành vi thiên vị chỉ bảo hộ một người nhất thời làm những người khác bất mãn.

"Ta nói nè Mộc Cảnh Nhi, dọc theo đường đi người cứ gọi Đông Tử cái này gọi Đông Tử cái kia, đúng là đại tiểu thư, hiện tại đang còn nguy cấp mà

ngươi còn kêu anh ấy công ngươi thì làm sao thoát?" Tống Đan Đan xem người bạn học này đã rất muốn có ý kiến, tình thế này còn muốn không nhịn nói, thật là tức mà không biết nói sao, "Làm người a, muốn hưởng thụ cũng phải biết chọn hoàn cảnh chứ."

"Được rồi, đừng ồn nữa, có khí lực như thế thì chạy nhanh lên, ta nhớ phía trước cách đó không xa có cái siêu thị." Vu Mẫn không giống Tống Đan Đan nói trắng ra là không có tâm cơ gì, còn Mộc Cảnh Nhi kia nhìn qua liền biết không phải là mặt hàng gì tốt, chuyên môn quyến rũ nam nhân, bắt quả do nam nhân nguyện ý bị cô quyến rũ nên cô cũng không biết có thể nói cái gì, trước lúc xuất phát làm nhưng cô không nhìn thấy Mộc Cảnh Nhi lôi kéo quần áo của Mộc Đông nhỏ giọng nói hy vọng khi ra ngoài anh ấy sẽ bảo hộ cho cô an toàn. Rõ ràng là trắng trợn lợi dụng, cũng chỉ có kẻ lỗ mãng như Mộc Đông kia mới cao hứng mà mừng như điên thôi.

"Không muốn sống nữa sao, lúc nào rồi mà các ngươi còn cãi nhau, muốn cãi nhau thì cút sang một bên, đừng ảnh hưởng đến lão tử đào mệnh."

Nam nhân tóc đỏ cầm gậy sắt đập bể đầu lâu tang thi, lực cánh tay thật mạnh, Tần Nguyệt trốn trên cây gần toà nhà, tang thi phụ cận bị họ hấp dẫn đi hết, ngược lại không có gì nguy hiểm

"Nữ nhân thật sự là phiền toái, ồn chết đi được." Nam nhân tóc vàng linh hoạt tránh né đám đông tang thi, có lúc liền vung đao bỏ về phía tang thi đang xông lại.

"Các ngươi động tác nhanh lên chút đi, đạn của ta không còn nhiều lắm, mau thu chút thức ăn chúng ta chạy trốn ra khỏi đây ngay, địa phương này rất nguy hiểm, ta cần không nói đâu." Đại thúc cầm súng lúc này đã đuổi kịp cả đám người phía trước, "Động tác sao không nhanh lên những con quái vật này đang tiến lại gần rồi, không biết như thế nào ta nhìn giống như nó đến ngày càng nhiều?"

"Không có việc gì thì động tác của chúng ta phải nhanh lên, trước trời tối có thể rời đi A thị, đi." Xem ra nam nhân tóc đỏ rất có uy vọng trong đội ngũ, anh ấy vừa nói đội ngũ nhất thời hành động tăng nhanh, trong một thoáng chốc bọn họ đã đem tang thi dẫn đến bên kia, Tần Nguyệt tính toán từ trên cây bò xuống, nhanh chóng xong việc trở về, đi ra lâu cô không phải thật yên tâm

"A ——"

Một tiếng nữ sinh thét chói tai truyền đến, Tần Nguyệt quay đầu nhìn qua, bên kia bốn nam ba nữ cũng không biết cái vận khí gì, mặt sau có tang thi đuổi theo, phía trước còn có tang thi không ngừng vọt tới, trước hết nói chuyện cái nữ nhân kia chạy không ổn định phải một nữ nhân khác, ngược lại là làm cho chính mình tránh thoát được tang thi tập kích, chỉ tiếc nữ nhân bị đụng đến kia nháy mắt liền rớt vào trong bầy tang thi.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Mạt thế vừa mới bắt đầu đã có người tính kế như thế, khó trách đời trước cô sống được không lâu, đây đại khái là người đáng thương tất có chỗ đáng giận đi, Tần Nguyệt nhìn thoáng qua những người đó, cuối cùng từ trên cây trèo xuống cước bộ kiên định hơn rất nhiều.

Tần Nguyệt đi dọc theo ngã tư đường hướng tới mục tiêu đã định, cái ánh sáng từ tiệm ăn cũ kể bên giúp cô nhìn rõ cái cửa hàng bán nước đó. Cô đi qua cạy chốt cửa, đập vào mắt là rất nhiều bình nước được đặt chỉnh tề.

Trong cái không gian an tĩnh này, mặt tiền cửa hàng vắng chủ có vẻ lạnh lẽo, Tần Nguyệt nhìn bên trong, nhẹ nhàng đi vào, cô không có nhìn những linh kiện ống nước rất nhiều trên kệ, cô không có hứng thú với chúng, dù sao chúng cũng không giúp loại bỏ được vi khuẩn. Đi qua đại sảnh, Tần Nguyệt vén cái màn che hướng bên trong đi vào, bên trong phòng có rất nhiều bình đựng nước nhưng thứ cô cần chỉ có vài cái, Tần Nguyệt thu chúng vào và tiếp tục tìm kiếm

Lúc trước Tần Nguyệt có gặp qua ông chủ cửa hàng bán nước này, cho dù có một chút ngoài ý muốn nhưng cũng không đến mức không có mấy thứ đồ mà cô cần. Tần Nguyệt mở cửa phía sau ra, một con tang thi đang du dương trong hậu viện nghe âm thanh chợt hướng Tần Nguyệt nhào tới, sắc mặt Tần Nguyệt lạnh lung vung búa vào đầu nó. Loại tang thi này còn chưa có tiến hoá không có tinh hạch nên rất dễ tiêu diệt, nhưng Tần Nguyệt không có thả lỏng cảnh giác, ai biết vận khí thế nào sẽ gặp thêm một con tang thi đã tiến hoá mà tang thi thì sớm muộn gì cũng sẽ tiến hoá, điều cô cần là phải sống yên ổn qua những ngày nguy hiểm này, không ngừng cường hoá thân thể, tăng cường dị năng, như vậy mới đảm bảo cho cuộc sống yên ổn ở cái thời mạt thế này.

Ở sân trong đặt đầy những bình nước không, có một số bình còn một ít nước loại thùng đựng nước màu lam này đường kính hơn một mét bán kính cao nửa mét đứng là cô cần, thu toàn bộ thùng nước, Tần Nguyệt đi vào trong nhà.

Tiểu khu Cát Tường vẫn vậy khi cô đi, tang thi du dương xung quanh, những cư dân không bị biến đổi thì trốn ở trong nhà không ra chỉ đợi chính phủ đến cứu viện, tất cả mọi người đều tin tưởng quân đội sớm muộn gì cũng sẽ tới, chỉ cần bọn họ an tâm đợi ở trong nhà

Tần Nguyệt đi vào trong, mấy người ở trong nhà kia tò mò đánh giá nhìn bộ dáng an nhiên của cô

"Xem kia, nữ nhân kia đã quay trở lại."

"Cũng không biết cô mỗi ngày ra ngoài để làm cái gì nữa?"

"đúng là một đứa con gái ... Ai u uy "

"Hừ, nói nhỏ tiếng một dừng để cô nghe được. Cái nữ nhân này cũng thật là cổ quái, thời điểm vừa mới chuyển đến liền ra ngoài cả ngày, cũng không biết có phải là dạng người đứng đắn gì không." nam nhân lớn tuổi kéo con của nha mình vào, "Đừng có mà cả ngày nhìn người ta, xinh đẹp thì có xinh đẹp đấy, xem coi cô cầm búa trên tay chắc không phải là cô nương tốt đâu, ai đòi là con gái mà cả ngày cầm búa chạy khắp nơi như thế, con đó không làm cho ta bớt lo được, tìm một cô nương đứng đắn một chút mà lấy."

"hey, Tiểu Vương, người có cảm tình với người ta hả." Hộ gia đình trên lầu trên ghẹo nói.

"Không có mà, không có mà." Nam nhân liên tục vẫy tay, hần bây giờ là bị cha già của chính mình nói đến xấu hổ, "Ba, người nghĩ cái gì thế, hiện tại cái thế đạo này loạn như vậy..."

"Loạn như vậy thì làm sao, loạn như vậy thì người cũng không có thể cưỡng đoạt con người ta về làm vợ..." Nam nhân lời còn không có nói xong đã bị đánh, hần vội vàng giải thích: "Ba, con là nói hiện tại bên ngoài quái vật nhiều như vậy, cô mỗi ngày ra ngoài còn có thể trở về người cũng không thấy kỳ quái sao? Lại nói, lương thực của nhà chúng ta còn nhiều đó không biết chống đỡ được mấy ngày, nếu là đến thời điểm quân đội còn chưa tới ..."

Lời này vừa ra, nguyên bản mọi người còn đang bàn luận lập tức an tĩnh, theo đó nhiều thần sắc lo lắng bắt đầu lộ ra, một người phụ nữ ngồi gần lan can lên tiếng trước. "Nói cũng đúng ha, nhà của tôi cũng không còn nhiều lương thực, nếu quân đội không đến chắc mấy đứa con nhà tôi đều nhịn đói."

"Mấy ngày nay nhà chúng ta đã muốn bắt đầu tiết kiệm lại, một ngày một ít, không biết có đủ đến khi quân đội đến không ..."

"Chính là, chính là, ai... Các người nói xem bao lâu nữa thì quân đội mới có thể đến? Nếu như thật sự không có tới, lương thực chúng ta lại ăn sạch ..."

Các gia đình còn lại bắt đầu trầm mặc, cuối cùng các gia đình cũng đi vào trong nhà của mình nghỉ ngơi, giống như có sự ăn ý các gia đình đều không nói đến cái tình huống xấu nhất đó, giống như không nhắc thì chắc có thời điểm nó sẽ tốt hơn

Tần Nguyệt mở cửa nhà mình, vì phòng ngừa ô nhiễm, cô mới đi vào trong phòng vệ sinh tắm rửa sau đó thay đổi quần áo sạch sẽ, gom bộ quần áo đã dính đầy máu của tang thi ném vào thùng rác.

Cầm ra một một thùng nước màu lam, Tần Nguyệt đơn giản cọ rửa sơ qua sau đó mới dung vòi nước đổ đầy nước vào, đập nắp lại thu vào không gian, mọi việc cứ tái diễn như thế, không ngừng lấy các thùng nước ra, cọ rửa các thùng nước, đổ đầy nước vào, từng cái từng cái, được cô thu vào. Thẳng cho đến cái thùng cuối cùng đã đầy nước cô ngồi lên ghế nghỉ ngơi, lúc này cho dù cô vừa tắm như than thể vẫn đầy mồ hôi.

Tần Nguyệt lấy khăn lau mồ hôi, lúc này cô mới nhớ tới những hạt giống hôm trước thu vào còn chưa trồng xuống, cô hoàn toàn quên mất cô có ý định như thế. Chắc là do quá nhiều sự việc xảy ra làm cô quên đi việc phải tiến hành thử nghiệm cái không gian của cô. Tần Nguyệt gõ gõ vào đầu, cô thừa nhận cô không được thông minh cho lắm, quên rồi thì quên đi, đây là không hề cho rằng cô đang kiêu căng, dù sao ưu điểm lớn nhất của cô là can củ chịu khó, dù không được thông minh cô có thể dung can củ siêng năng để bù vào, huống do cô trọng sinh nên cô so với người khác cũng tương đối thành thạo.

Tần Nguyệt lách mình đi vào trong không gian, không khỏi thầm may mắn không gian không có gia tốc xoay chuyển, nếu là không gian trước kia thì cho dù là không gian có thể gieo trồng cô cũng không dám tiến vào như thế này. Cô đi đến khu vực nang chứa các hạt giống, tùy tiện chọn một loại sau đó đào mấy cái lỗ gần đó đem hạt giống để vào, lấp đất lại, tưới cho nó ít nước sau đó lại ra ngoài.

Ra khỏi không gian, Tần Nguyệt cầm lấy cây búa bên cạnh mở cửa đi ra ngoài, lúc này cô không có định ra khỏi tiểu khu, mà chỉ định đem các tang xung quanh đó thanh lý, cô đi đến công tiểu khu, đóng cửa lại, bảo đảm rằng tang thi không mở ra được nhưng người thì có thể tự mình mở chốt để ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

"Nhìn xem kia, cô ấy lại đi ra rồi!" Trên lầu một bác gái kêu lên, đem các cư dân khác xung quanh tò mò đi ra, bất quá đại đa số cũng không có lên tiếng, chỉ nhìn tiểu cô nương đang mang búa ở phía dưới.

Tần Nguyệt cũng không để ý đến bọn họ, lạnh lùng cầm búa đi vào trong, có bác gái hảo tâm trên ban công chạy đến rất nhanh, "Ai, này cháu gái, ta nói cho nghe quái vật hiện tại nhiều như vậy, người tốt nhất nên mau trốn đi đi, nghe nói ngày hôm qua có con quái vật chạy ngang gia đình kia, người trong nhà ghé vào cửa sổ gọi bầy khi nó quay lại làm cho cả nhà đều sợ đến mang bệnh luôn!" Tần Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn, thời điểm cô chuyển đến ngay cửa tiểu khu thì đã gặp gỡ qua cái bác gái nhiệt tình này, khi đó cô còn kiếm cây thang giúp đem con mèo nhỏ không biết của tiểu tử nhà ai bị dọa nhảy lên tang cây, Tần Nguyệt cười cười, "Không có chuyện gì đâu bác gái, ta đi vòng vòng trong tiểu khu này thôi sau đó sẽ trở về, đúng rồi, qua vài ngày có

khả năng bị cúp nước, bác nên nhắc nhở mọi người nên trữ nhiều nước một chút."

Bác gái sững sốt, như không nghĩ tới cô mang tiếng khó khăn lại dễ dàng nói chuyện đến thế, mấy ngày nay ai cũng nói đứa bé này có tính tình không tốt, tới lui chỉ có một thân một mình không thích nói chuyện với ai, cũng hay cầm búa đi ra đầu đó, hàng xóm còn nói cô đã giết người đương nhiên bác gái này không tin, một cô gái chân yếu tay mềm xinh đẹp nói chuyện dễ nghe như thế thì làm sao mà giết người rõ ràng là do hàng xóm nói quá sự thật.

Bây giờ nghe lời nói của cô bé này cảm giác như cô bé này cũng không tệ lắm, tuy rằng trong lòng nghĩ rất nhiều, bất quá bác gái rất nhanh phản ứng, có lý, nhà cô còn không có cúp nước, vạn nhất thật sự bị ngừng thì sẽ khá thê thảm, cô phải nhanh chóng chuẩn bị một chút, "Được rồi, ai, ít nhiều được cháu nhắc nhở, xem ta đây này già đầu như thế nào mà không nghĩ đến, ai, không nói, bác gái ta đi trước để kiểm đồ chứa nước, cháu gái chính người cũng cẩn thận một chút."

"Dạ vâng, cháu biết rồi, người đi trước đi." Tần Nguyệt gật gật đầu tỏ vẻ chính mình sẽ chú ý an toàn, những người khác trong tiểu khu đã nghe thấy lời nói của các cô lúc đầu đã không mở miệng, nay lại nghe xong cái tin tức này lại càng yên lặng xoay người về phòng, đoán chừng là vội vã tìm đồ để trữ nước đi.

Không ai nói gì làm cho bên tai Tần Nguyệt được thanh tịnh, ban đầu cô chỉ muốn thanh lý tang thi gần khu vực nhà cô, như cô thấy nếu làm thế các con tang thi đang vật vờ trong tiểu khu sẽ tràn qua đây, không có đề phòng sẽ bị chúng cào ngay, không bằng bây giờ cô đem hết tang thi đang vật vờ xung quanh tiểu khu diệt hoàn toàn, về phần những tang thi bị nhốt trong phòng tạm thời chúng cũng không thể nào thoát ra được.

Một búa bổ vào đầu tang thi, máu đen lại bắn ra, Tần Nguyệt đã nhìn thành quen, bình tĩnh tránh được lượng lớn máu, chỉ có một vài giọt nhỏ văng ở trên mặt.

Xoa xoa mặt, Tần Nguyệt tiếp tục đánh tang thi, ngẫu nhiên thời điểm gặp được số lượng tang thi tương đối nhiều cô cũng sẽ không có nhào vào mà lựa chọn né ra, đợi chúng nó tàn đi sau đó giết từng con một.

Thời gian của buổi sáng rất nhanh liền trôi qua, Tần Nguyệt trên đường trở về một lần ghé vào nhà nghỉ ngơi, ăn cơm trưa sau đó mới đi ra ngoài. Những người sống sót trong khu chung cư từ lúc nhìn thấy cô giết tang thi sau đó cũng không dám nhiều lời, ít nhất thời điểm gặp mặt Tần Nguyệt không có nghe bọn họ bàn tán gì về chính mình nữa.

Đem toàn bộ tang thi vật vờ trong tiểu khu giải quyết hết, Tần Nguyệt đi tới lầu một, bắt đầu gõ cửa từng phòng, "Có ai không có người trong đây không? Không có ai ở đây ta liền đi vào nha, cộc cộc cộc..."

Trong phòng không có thanh âm trả lời, cô dùng dị năng phá khoá cửa đi vào, bên trong phòng rất sạch sẽ, trên tường treo một bức chân dung của đôi vợ chồng trẻ lúc mới kết hôn, đoán chừng thời điểm virus bùng nổ đôi vợ chồng này còn đang đi làm nên trong nhà mới không có ai.

Nếu không có ai ở nhà Tần Nguyệt cũng không khách khí, trực tiếp đi vào phòng bếp tìm xem có lương thực gì không, lại vào phòng ngủ lấy ít đồ.

Gia đình ở kế bên rõ ràng là có người trong nhà, nhìn qua thấy tình cảnh Tần Nguyệt phá khoá cửa đi vào, Tần Nguyệt vừa mới đi qua tới cửa chưa kịp gõ cửa... thì ở ô cửa nhỏ trên cánh cửa mở ra một khuôn mặt tươi cười nói: "Trong nhà có người."

Hắn một mặt nói còn một mặt hướng đối diện cẩn thận ngắm vài lần, bộ dáng thật cẩn thận, sợ đối phương không để ý mặt mũi cứng rắn động thủ xông vào trong nhà hắn đoạt cái gì đó.

Tần Nguyệt không có ý niệm vào nhà cướp của nên bị người ta nhìn như thế nhất thời cảm thấy ngượng ngùng, bất quá do cô trời sinh có khuôn mặt lạnh lùng, nên không ai nhìn ra cảm xúc của cô. Cô nhìn hướng vào trong nhà kế bên hắn, sắc mặt vợ hắn cũng thật khảm trương, bé trai kế bên lúng túng sợ hãi trốn phía sau mẹ nó một tay nắm lấy góc ao của mẹ khiếp đảm đưa mắt nhìn về phía cô

Cô đây là bị xem như trở thành tên cướp bóc chuyên nghiệp sao? Tần Nguyệt cảm thấy vạn phần xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

"Trong nhà có người lớn tuổi không?" Tần Nguyệt theo bản năng hỏi, cô cũng không biết mình muốn tìm cái người già kia hay xác nhận hắn có phải hay không sống một mình. Nghe câu hỏi nam nhân nhanh chóng lắc đầu, "Không có, không có, nhà của chúng tôi chỉ có ba người chúng tôi."

"Tốt lắm, thôi tôi đi lên trước, nếu... thôi không có việc gì, tôi đi trước." Nguyên bản Tần Nguyệt muốn nói là nếu không có việc gì thì đi ra ngoài thu thập lương thực, tang thi về sau sẽ càng ngày càng mạnh, nhưng suy nghĩ đến nếu người đàn ông này bởi vì đề nghị của cô không cẩn thận xảy ra chuyện, vợ con ông ta chắc chắn sẽ hận cô xương, cô cũng không muốn một ngày nào đó đang đi ở trên đường cái, đột nhiên nhào tới hai mẹ con biểu tình oán hận lên án cô hại chết chồng cùng ba của bọn họ, thôi thì cô tốt nhất vẫn là chăm sóc tốt chính mình đi, lòng tốt của cô để dành lại cho xong.

Hai gia đình ở lầu hai đều không có người, trong đó một gia đình còn biến thành tang thi. Tần Nguyệt như thường lệ thu thập các thứ cần dùng sau đó rời

đi. Ở lầu ba là phòng của Tần Nguyệt nên tự nhiên sẽ không cần gõ, cô trực tiếp dùng dị năng mở cửa phòng đối diện ra, cô làm vậy là do mấy ngày nay cô ra ra vào vào mà nhìn qua gia đình bên này không có động tĩnh gì hết.

Khi mở cửa một cỗ khí tức hư thối truyền ra, trong phòng quá rối loạn, rõ ràng có dấu vết vừa trải qua đánh nhau. Trước cửa phòng ngủ thì thể một đứa bé bị cắn đến không nhận rõ nhân dạng, ngay chỗ cửa sổ bên kia một con tang thi nữ đầu bị đập nát, bên cạnh nó có xác một người đàn ông trung niên tay cầm cai dao phay, bởi vì cô bị cắn dẫn đến mất máu nhiều ma chết, Tần Nguyệt đoán chừng người đàn ông này cũng có dị năng nên thân thể bị tang thi cào cũng không xảy ra tình huống bị biến dị.

Có bức ảnh chụp gia đình ba người họ để trên cái TV, Tần Nguyệt không đành lòng nhìn bọn hắn chết đi còn không được yên bình, thân thủ ngưng tụ lại dị năng đem bọn họ toàn bộ thiêu thành tro.

Tầng bốn bên trái thì ngược lại là chỉ có độc nhất một vị bác gái già độc thân, đáng tiếc ngày đó lúc mặt thể vừa tới thì biến thành tang thi, thời điểm Tần Nguyệt mở cái cửa nhỏ ở cửa phòng chột nghe trong phòng ngủ truyền đến tiếng rống đặc biệt của tang thi, hiển nhiên khi mặt thể tới vị bác gái già kia đang ngủ trưa thì bị biến dị thành tang thi. Đây cũng là vì sao khi Tần Nguyệt mở cửa nó không có đi ra, mà là bị giam ở bên trong phòng ngủ.

Tầng bốn bên phải là một cô gái còn độc thân, thời điểm Tần Nguyệt vừa tới có nghe được về cô, là một cô ca sĩ trẻ tuổi chuyên hát cho các quán bar, bình thường cô thích trang điểm lêu lợt ra ngoài cùng nam nhân chơi bời. Tần Nguyệt gõ cửa thật lâu không có ai lên tiếng, mới trực tiếp đẩy cửa đi vào. Trong phòng bừa bộn, khắp nơi toàn là rác cùng bình rượu, lúc đi ngang chỗ để giày cô còn thấy một cái quần lót ren hồng kiểu tam giác gọi cảm, trong phòng ngủ không có ai trên đầu giường chất đồng mấy hộp "áo mưa", Tần Nguyệt chuyển qua phòng bếp thu được vài thùng mì ăn liền chân giò hun khói chỉ còn lại một đóng bia, nghĩ nghĩ, cô cũng phát tay nhận.

Tầng năm có hai gia đình đều có trong nhà, một nhà là một đôi vợ chồng già, một nhà khác có bốn miệng ăn, một người trong đó là lão nhân, Tần Nguyệt nghiêm túc hỏi thăm một chút, phát hiện không phải người cô muốn tìm.

Tầng sáu bên trái có một lão nhân sống một mình, khi Tần Nguyệt mở cửa hắn đã muốn biến thành tang thi, trong phòng bị va đập thành một mảnh hỗn độn, điều này cũng giải thích vì sao năm tầng lầu dưới đều nghe được đã thủ tiếng kêu, sợ tới mức bọn họ nửa đêm cũng không dám ngủ. Bên phải là một gia đình còn có hai người may mắn còn sống sót, là hai mẹ con, đứa con cũng gần trưởng thành, cuộc sống sau này không tính là khổ sở. Nghe nói là bà nhà bọn họ biến dị thành tang thi, cha chồng cùng chồng của người mẹ đó do chế phục bà lão mà bị lây nhiễm, bọn họ thoát được là do trước đó đã chạy ra khỏi phòng đem bọn họ khoá ở trong phòng.

Thời điểm Tần Nguyệt đứng ở cửa cũng nghe được bên trong truyền ra hai tiếng tang thi gào thét, nhưng ngại với hai mẹ con nhà này không biết có đồng ý giải quyết hai con tang thi đó tại chỗ hay không nên không có đi vào, "Loại quái vật này rất nguy hiểm, mấy ngày nữa khí lực sẽ trở nên mạnh hơn, cửa gỗ sẽ không ngăn được chúng nó, nếu các người không nghĩ sẽ giết chúng nó thì dời cái nhà ở đi, đừng ở nơi này."

"Không có việc gì đâu, bọn họ là người nhà của chúng tôi, tôi tin tưởng chính phủ sẽ có biện pháp." Người phụ nữ mang về mặt khăn trương bất an, cô biết được loại bệnh đã hết thuốc chữa, lúc cha chồng cùng chồng chế phục mẹ chồng của cô, cô đã thấy được tình cảnh có bao nhiêu kinh hoàng, mẹ chồng cô thậm chí còn đem cánh tay của cha chồng cắn đứt rất nhanh, còn ăn đến vui vẻ, trong lòng cô vẫn còn một tia hy vọng, hy vọng họ có thể biến trở về bình thường.

Nghe xong lời nói của cô Tần Nguyệt không có lưu lại lâu, nữ nhân này biết được sự thật như thế nào, chỉ là trong nhất thời khó tiếp thu nổi, hy vọng cô và đứa con trai tới thời điểm đó sẽ quyết đoán, nếu không thì chính bọn họ sẽ gặp phiền toái.

"Này này, chị giống như biết rất nhiều việc xảy ra ngoài kia, có thể nói cho em biết tình huống bên ngoài ra sao không?" Tên nhóc này nhìn qua có vẻ rất bình tĩnh, tuy trong ánh mắt có chút bất an, nhưng trải qua hai ngày, có vẻ tên nhóc này có chút thích ứng, có thể không chế được sắc mặt, Tần Nguyệt liền mở miệng nói: "Thì cũng giống trong tin tức đã đưa, cả nước đều có loại quái vật này, trên đường thì đặc biệt nhiều, thích ăn thịt người, bị cắn hoặc là bị trảo rất có khả năng sẽ biến thành quái vật như vậy..."

Tần Nguyệt dừng lại một chút mới tiếp tục mở miệng nói, "Vài ngày nay chị mới phát hiện, theo thời gian trôi qua, hành động của ngày càng linh hoạt, khí lực ngày càng mạnh." Tên nhóc nghe xong hít một ngụm khí lạnh, hắn lo lắng quay đầu nhìn về cửa phòng, Tần Nguyệt biết hắn đại khái là đã có quyết định, cũng không nói nhiều, nhắc cây búa hướng lầu bảy đi lên.

Chờ xử lý vấn đề an toàn của lầu bảy xong, Tần Nguyệt lúc này mới xuống lầu trở lại nhà của mình. Cô vừa mới mở cửa, một cái bóng dáng màu đen nhanh chóng lắc mình đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thể Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Tần Nguyệt nhìn rõ mới nhận ra, đây không phải là con mèo đen lúc trước sao? Thôi, vào đây nào.

Con mèo đen thật tự nhiên cất những bước ưu nhã như đang đi catwalk từ ngoài đi vào trong phòng, nó nhìn xung quanh cách bài trí trong phòng, cuối cùng mới nhảy lên sofa nhìn tương đối thoải mái, biếng nhác nằm đó dùng móng vuốt rửa mặt.

"Người hãy ở yên chỗ này nha, chị đi tắm rồi nghỉ ngơi, nếu muốn ăn cá thì vào tìm chị nhé." Tàn Nguyệt đóng cửa lại nói, con mèo đen vẫn không có trả lời, chắc hẳn là đã ăn no, Tàn Nguyệt gật gật đầu tỏ vẻ đã biết, không có tiếp tục để ý tới nó, cũng không hỏi nó đã đi nơi nào.

Ngược lại là không có tìm được bà lão kia thật sự làm Tàn Nguyệt có hơi thất vọng, nhưng cô cũng không nổi giận, mặt thể kia tới là ban ngày, lấy đại đa số bà lão thích ra cửa tìm người trò chuyện nói không chừng cô đang ở trong nhà của ai đó đi, Tàn Nguyệt tính toán đem toàn bộ tiểu khu tìm một lần, nếu không tìm được người thì theo kế hoạch đi căn cứ phương Nam.

Bính bính âm thanh va chạm

Một chiếc xe taxi màu lục từ nội thành chạy ra lao thẳng về phía trước, chỉ chốc lát sau, từ cái đuôi chiếc xe toát ra khói đen dày đặc bay lên cao. Bạch Vi Lan mở cửa xe, lập tức từ bên trong nhảy ra cũng không có quay đầu lại hướng một khu dân cư gần đó mà chạy, hiện tại nhu cầu cấp thiết của cô là có thể tìm được một chỗ nấp.

"Cứu, cứu tôi với..." Ngay chỗ cửa tài xế đột nhiên mở ra, bên trong là một người nam nhân toàn thân là máu, hắn dung hết sức đuổi cánh tay toàn là máu ra bên ngoài, xem ai thấy mà cứu hắn, hành khách duy nhất trên xe cũng đã bỏ chạy, những con tang thì xa xa cũng sẽ rất nhanh đi đến, không có ai đến cứu hắn, hắn dung sức mở to mắt, trong tầm nhìn chỉ thấy được bóng dáng càng chạy càng xa.

"Cứu tôi với, cứu tôi với..." Không cam tâm hắn vội vàng kêu lên, trong thanh âm bất an bao phủ từ vong cùng cầu xin, thẳng đến lúc nhìn không thấy, hắn mới tuyệt vọng buông tay xuống.

Hắn còn nhớ rõ trước khi mặt thể xảy ra hắn vẫn nhưng bình thường lái xe đi tìm khách, có một nữ sinh viên rất dễ thương kéo theo một rương hành lý nhào ra ngăn xe của hắn, bảo là muốn đi sân bay, trên đường đi bọn họ trò chuyện thật sự vui vẻ, thời điểm lúc tới sân bay trong lòng còn có chút luyến tiếc với cái nữ hài tử tóc dài mắt to gương mặt khá ái này, đang lúc hắn tính toán lái xe rồi đi, nữ sinh lúc này hoang mang rồi loạn chạy từ trong sân bay ra, hành lý cũng không có kéo theo, vội vàng treo lên xe, không nói gì chỉ hối thúc hắn chạy mau, lái xe đi ngay! Mà hắn cũng không do dự, lập tức khởi động xe. Rất nhanh, hắn không tin được khi hắn nhìn thấy được quái vật, trên đường toàn những con quái vật toàn thân bị hư thối đang vật vờ, thậm chí có con quái vật lao ngay vào một người qua đường, hắn thấy vậy cũng không dám dừng lâu, mạnh mẽ tăng tốc vọt qua.

Đến khi ra khỏi sân bay mới phát hiện bên ngoài đều như vậy, thành thị thay đổi, khắp nơi đều là quái vật ăn thịt người, hai ngày nay bọn họ chỉ ăn được một ít đồ ăn vặt, một mặt né tránh quái vật một mặt chuẩn bị bỏ chạy khỏi hướng ngoài thành, dọc theo đường đi bọn họ thấy rất nhiều loại quái vật này có khí lực rất lớn, những con quái này chuyên môn cắn người, cũng nhìn thấy rất nhiều người bị chúng nó bám vào mà không còn có đứng lên được.

"Cứu tôi với, tôi không muốn chết..." Hắn dựa vào ghế trong xe vô thần thì thào nói.

Lúc trước bọn họ bởi vì kẹt xe mà chạy qua rất nhiều con đường, đồng thời cũng hấp dẫn rất nhiều quái vật, chúng nó không biết mệt mỏi đuổi theo ở phía sau, càng ngày càng nhiều, chiếc xe bởi vì chạy quá nhanh nên mất lái đụng thẳng vào cái cổng này, va chạm làm chân hắn.

"Ha ha..." Hắn dùng tay che mặt, cũng không biết mình đang cười cái gì.

Có lẽ là do lúc trước hắn không quan tâm tới người khác cầu cứu, hiện tại bị báo ứng, rất nhanh sẽ đến phiên hắn thôi, hắn cười khổ, tang thi trong tầm nhìn đi lại càng ngày càng gần, mất máu quá nhiều làm cho đầu của hắn có chút choáng váng hoa mắt, hắn nhìn hai chân nhuộm nhuộm đầy máu, không cam lòng thủ giết giết, kết quả vẫn bị kẹt ở bên trong không rút ra được.

Trước khi mặt thể xảy ra, có sự cố giao thông thì cảnh sát giao thông sẽ hỗ trợ ngay, giờ thì chắc bọn hắn còn không lo nỗi cho bản thân mình. Âm thanh gào thét bên tai ngày càng gần, hắn có thể tưởng tượng được những con quái vật này hưng phấn như thế nào, không cam lòng hắn đưa tay đóng cửa xe lại, ngồi ở trong xe hắn nhớ lại chuyện lúc nhỏ, chậm rãi đợi từ vong tiến tới.

Học học học.

Bạch Vi Lan chạy vào khu chung cư chọn đại một phòng rất nhanh đóng cửa lại, tuy rằng không biết vì sao chủ nhân không có khóa cửa, nhưng không thể nghi ngờ đây là nơi bảo vệ cô tốt nhất. Cô tựa vào cánh cửa có chút kinh hách, thật lâu sau, vỗ vỗ ngực, mới lấy hết dũng khí thờ phỉ phò đi đến trước cửa sổ.

Chiếc xe dưới lầu kia bởi vì mùi máu tươi đã đưa tới rất nhiều tang thi, những tang thi kia một tầng lại một tầng bao quanh chiếc xe, rậm rạp, so với linh cầu trên thảo nguyên người được cục thịt còn muốn tham lam ghê tởm hơn.

Một đám tang thi từ đối diện chạy tới, biết rõ nó là hướng về phía người ở trong xe đi, Bạch Vi Lan vẫn là sợ tới mức lui về phía sau một bước, cô che miệng đi vào trong, lo là chính mình sợ tới mức kêu lên, sẽ làm đám tang thi chú ý.

Nói đến cô cũng là không hay ho gì, thật vất vả mới đặt được vé máy bay, còn chưa kịp bay về Tần gia tận thế liền tới, chỉ có một chữ tức. Bạch Vi Lan siết chặt quả đấm, trên người tán ra nòng đậm hận ý, cô cảm thấy có chỗ nào đó không đúng; sự tình không phải là cái dạng này!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30

Vào trong không gian, Tần Nguyệt mới kinh ngạc phát hiện những hạt giống gieo lúc trước đã muốn nảy mầm, trừ cái đó ra thì không gian còn có chút khác thường. Tần Nguyệt cẩn thận quan sát một chút, phát hiện không khí của không gian càng thêm mát mẻ, chẳng lẽ là có quan hệ với việc các hạt giống muốn nảy mầm sao?

Quy hoạch đất trong không gian cho hợp lý, sau đó Tần Nguyệt lại lấy ra vài hạt giống lúc trước trồng xuống, lại thay đổi thêm vài khối khoai tây, vài loại rau có chu kỳ thu hoạch ngắn, và vài loại có chu kỳ thu hoạch dài, hầu như rất nhiều loại rau cùng với hoa quả cô đều trồng thành một hàng dài.

Cho đến khi trồng được một mảnh đất to như hau cái quảng trường thể dục lớn, Tần Nguyệt mới thờ hờn hờn ngồi bệt xuống dưới đất mà nghỉ ngơi, vẻ mặt thỏa mãn hạnh phúc nhìn thành quả của mình, nghỉ ngơi một chút cô mới lấy nước từ mấy cái thùng nhựa tưới từng chút một làm mát cho đất, tưới xong mấy thùng nước, Tần Nguyệt ra ngoài không gian đem nước đổ đầy, lại xếp chúng vào trong.

Thời điểm bình thường, Tần Nguyệt đi đến trung tâm của không gian thì nơi này không có gì cả, sau khi không gian biến dị ngay nơi trung tâm xuất hiện một dòng suối nhỏ, Tần Nguyệt không biết nó có công hiệu như thế nào, cho nên cô không đụng vào nó, hiện tại cô có thời gian chắc phải nghiên cứu nó một phen.

Cái dòng suối này có chiều dài khoảng chừng một mét rưỡi, nó chảy vào một cái hồ hình tròn, Tần Nguyệt lấy tay cung vẩy trên mặt nước thì có gợn sóng lan ra xung quanh.

“Sẽ không có vấn đề gì đi? Hay mình thử xem?” Tần Nguyệt thì thầm tự hỏi, “Không gian trong này chắc không có khả năng xuất hiện một hồ nước có độc đi.” Tần Nguyệt làm vài thí nghiệm đơn giản, để chắc rằng nước suối uống không chết người. Bước đầu xác nhận được kết quả an toàn, Tần Nguyệt mới tĩnh tâm ngồi xuống ven bờ. Nếu không phải tình huống bên ngoài quá hỗn loạn, cô còn muốn ra ngoài bắt vài chú chuột về để thí nghiệm một chút xem như thế nào, đáng tiếc tuy rằng không biết được động vật bên ngoài có biến dị hay không, nhưng cho dù là không có gì cô cũng biết chúng nó đã đi đến nơi nào mà bắt.

Nhìn dòng suối nhỏ trong veo đến thấy cả đáy, Tần Nguyệt cầm một cái ly lấy đầy nước suối, cô nhìn nó cẩn thận quan sát, nước này nhìn qua thật trong suốt, sạch sẽ mà không bị ô nhiễm, cô cẩn thận niếm thử một ngụm, nước thật ngọt thật ngon miệng, rất là dễ uống.

Vì thế Tần Nguyệt đem cả một ly nước toàn bộ uống hết, thật là so với nước khoáng uống nước này còn tốt hơn, cô chắc lưỡi, đứng lên chuẩn bị lấy thêm một ly nữa để giải khát, gieo trồng hạt giống một thời gian thật sự làm cô mệt muốn chết.

Thời điểm Tần Nguyệt vừa đứng lên cảm thấy một thân thoải mái, nước suối uống vào trong bụng giống như có một dòng nước ấm chảy khắp toàn thân, vừa giống như một trận gió mát mang đi tất cả mọi mệt trên người cô, Tần Nguyệt đang cao hứng thể chóng nhanh chóng khôi phục, cảm thấy nước suối thật thần kỳ, bỗng nhiên biến sắc, không đứng: có vấn đề, cô giật giật chân, tính chạy ra khỏi không gian, mắt hoa lên, nhất thời trong tầm nhìn chỉ là một màu đen, cả người ngã vào trong ao.

Phù phù, phun ra tung ngụm nước, Tần Nguyệt từ bên bờ trực tiếp bị ném tới đáy ao, đập vào đá cuội tại đáy ao, cô vung tay xung quanh, bởi vì bị ngã nên nhất thời không thể đứng lên được, tay lại muốn bắt cái gì đó để làm điểm tựa, miệng thì há ra thờ thì lại uống vài ngụm nước.

Đau! Tần Nguyệt cố dương ánh mắt nhưng lại không nhìn thấy cái gì, cô ở trong nước cố gắng vùng vẫy muốn đứng lên, đau đớn cực hạn cùng hít thở không thông làm cho cô rất không dễ chịu, càng giãy dụa càng khó đứng lên.

Thật lâu sau, Tần Nguyệt vất vả sờ soạn xung quanh thời điểm này cô đã muốn hấp hối, cô cố gắng hướng về phía bờ mà bò lên, thử vài lần đều rút xuống. Không thể buông tay, cô chịu đựng đau đớn của thân thể, Tần Nguyệt cắn răng không ngừng hướng về phía bờ bò lên, cô biết không ai có thể giúp cô, nếu như lại chìm xuống cô đừng nghĩ là có thể bò dậy lần nữa, trong nhất thời Tần Nguyệt muốn chạy trốn khỏi cái ao suối trong suốt như địa ngục này.

Không biết qua bao lâu, dùng hết khí lực toàn thân Tần Nguyệt thật vất vả mới trèo lên tới bờ, cô thoát lực toàn thân ngã xuống bên bờ, ngay cả khí lực kêu đau đều không có, chỉ vì lực há to miệng không ngừng hô hấp. Tần Nguyệt có thể cảm giác được có một cỗ năng lượng ở trong thân thể cô đang tán loạn, nhưng cô không có cách nào ngăn cản, thời gian lâu, còn có cảm giác kinh mạch bị đốt cháy, cô không biết tình huống này là tốt hay là xấu, đau đớn mang đi của cô quá nhiều lý trí.

Tần Nguyệt nằm trên mặt đất, từng ngụm từng ngụm hô hấp, người uống quá nhiều nước nên bụng cũng phập phồng theo nhịp hô hấp của cô. Kiểm chế cái đau đớn cực hạn này Tần Nguyệt cũng không có chú ý tới làn da của cô từng tắc từng tắc vỡ ra, có lẽ cái đau ở ngoài không so được với cái đau bên trong nên nang cũng không có lưu đi.

Lúc nước suối cải tạo thân thể, thì ở trong gân mạch mở rộng nguyên tổ hắc ám phát triển dị thường, chúng nó theo bản năng đem những vật chất chúng không thích bài xuất ra bên ngoài cơ thể Tần Nguyệt, cô cũng không hay biết thiếu chút nữa thì xảy ra chuyện lớn, do lúc trước thời điểm Tần Nguyệt thức tỉnh dị năng đã bước đầu cải tạo thân thể thêm nước suối cũng cải tạo lần nữa mới không xảy ra chuyện, nên mới xuất hiện tình trạng một bên phá hư một bên chữa trị.

Rất nhanh, làn da vỡ ra càng ngày càng nhiều giống như một bàn mạng nhện nổi vậy, máu chảy, chuyển đen, đốt thành tro. Kiểm nén cái cảm giác đau chết sống lại, ý thức Tần Nguyệt ngày càng mờ hồ, trước khi rơi vào hôn mê, cô ngây ngốc nghĩ, còn sống thật tốt, thật là đau mà!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31

Sau khi Tần Nguyệt tỉnh lại mới phát hiện toàn thân mình đen thui, như được bao phủ một tầng bụi, trên thực tế toàn thân Tần Nguyệt cũng đích xác chính là một tầng bụi, là tầng da của cô lúc lột xác trải qua thiêu đốt mà lưu lại, bởi vì làn da mới mọc ra nên cô không có chú ý tới điểm ấy, đứng lên vỗ vỗ tay, nhanh chóng lao ra không gian tắm.

Thiệt là đau mà, nước suối này là cái gì, thiếu chút nữa hại chết cô. Trong lòng Tần Nguyệt tức giận không ngừng oán trách, mà không biết chỉ có người thời điểm lần đầu tiên sử dụng nước suối sẽ sinh ra tác dụng tẩy tủy, mà tác dụng mạnh hay yếu được quyết định bởi lần đầu tiên uống ít hay nhiều nước.

Bất hạnh cực kỳ, Tần Nguyệt không chút nào cảm kích, cô đi vào lịch sử của các chủ nhân không gian vì là người uống nhiều nước nhất và cũng là người trai qua thống khổ nhất. Chung quy lại công năng của nước suối cùng với việc uống nhiều hay ít nước có liên quan với nhau không chút hàm hồ.

Ra khỏi không gian tắm rửa hơn một giờ, Tần Nguyệt mới lên tắm thân mệt mỏi vô lực nằm lên giường ngủ. Ngủ một giấc khi mở mắt bầu trời vẫn tối đen, Tần Nguyệt cũng không cho rằng cô bị mất ngủ, lấy phản ứng của thân thể cô xác định đã ngủ nguyên cả một ngày, giờ cũng là gần sáng ngày hôm sau.

Nhìn đồng hồ báo thức trên bàn, cô phát hiện nó không có chạy, lúc này Tần Nguyệt mới nhớ lúc trước cô sợ đồng hồ báo thức đột nhiên kêu sẽ hấp dẫn tang thi lại đây nên cô đã tháo pin của nó ra, về phương diện khác cô thật sự chán ghét khi không gian đang an tĩnh có tiếng động tích tắc của cái đồng hồ, cái đó làm cho con người cảm giác bị đè nén quá.

Buồng đồng hồ báo thức xuống, Tần Nguyệt đi nhanh vào phòng bếp, cô lấy chút gạo cùng đồ ăn, sau khi đem nắm gạo bỏ vào nồi cơm điện sau cô bắt đầu đem đồ ăn, trứng gà, thịt nạc, chân giò hun khói, nấm, toàn bộ bỏ vào trong nồi sào cùng nhau, bởi vì bỏ vào rất nhiều dầu, khi sào lên rất thơm, Tần Nguyệt nuốt một ngụm nước bọt, chịu đựng cảm giác đói khát đợi cơm chín. Cô suy nghĩ tít, rồi từ trong không gian cầm ra vài bao mì ăn liền, xé ra cho thêm nước vào, đoán chừng phải đợi tới khi cơm chín chắc cô đã đói chết.

Trong một thoáng, nước sôi, Tần Nguyệt mở nắp nồi bên trong mùi thơm của cơm chín lan toả ra, tuy rằng đơn sơ, tuy tiện nấu ra bữa ăn này làm bữa tối nhưng Tần Nguyệt cũng không có ghét bỏ, phải biết rằng đời trước lúc mệt thể mỗi bữa một cái mìn thầu cô cũng ăn không được, vì thế đời này cô mới dưỡng thành thói quen cái gì cũng ăn, mọi thứ đã xong, Tần Nguyệt liền ngay cả chén, muỗng cũng không cần trực tiếp bề nguyên nồi lên bàn ngồi ăn.

Cô ăn như lang như hổ một lúc lâu mới thả chậm tốc độ lại, một bên chậm rãi ăn một bên cô lấy tinh hạch hệ tinh thần lúc trước cô thu thập từ trong túi tiền ra, viên tinh hạch này có màu trắng rất xinh đẹp, có điểm giống với tinh hạch không có thuộc tính, màu trắng càng thêm tinh thuần, giống viên kim cương toà hào quang long lánh đến mê người.

Nhìn một lát, Tần Nguyệt đang chuẩn bị đem nó thu vào trong không gian để ngăn ngừa có thể bị mất, bỗng nhiên trong thân thể một cỗ năng lượng trào ra, có điều năng lượng này tương đối quen thuộc, chính là dị năng của bản thân Tần Nguyên, một loại năng lượng hắc ám.

Tuy rằng không xác định được đây là dị năng gì, đời trước cô cũng chưa có nghe nói qua, nhưng cô không ngại, có dị năng là tốt rồi, mệt thể diễn ra bao nhiêu nữ nhân không có năng lực tự vệ mà đi làm việc theo ý của mình.

Loại năng lượng này cùng cô tâm ý tương thông, lúc trạng thái không công kích là hình cầu, có khả năng đốt cháy bất cứ thứ gì, nhưng khi nó tiến vào trạng thái công kích nó biến thành một ngọn lửa màu đen, một khi vật nào chạm đến nó, nó đều đốt cháy thành tro mới thôi. Chỉ tiếc là, dị năng của cô ở hình thái nào cũng là nho nhỏ, thể tích chỉ lớn bằng cái hạt đậu.

Về dị năng bị biến dị, Tần Nguyệt cho rằng do ảnh hưởng oán khí hắc ám lúc tử vong của cô vào đời trước. Đời trước, lúc thức tỉnh dị năng cô kiên định nghĩ rằng sẽ bảo hộ cho người thân cả đời, cho nên khi thức tỉnh là dị năng quang minh hoá hệ, đời này tư tưởng của cô băng lãnh từ trong ra ngoài, chắc là do điểm bất đồng này nên mới đưa đến dị năng bị biến dị.

Trong cơ thể năng lực sôi trào một lát, cỗ hắc ám năng lượng này liền theo hướng tay của Tần Nguyệt bò lên trên, thẳng đến hắc ám quần quanh bao phủ toàn bộ tinh hạch, Tần Nguyệt kinh ngạc cảm giác được dị năng đang hấp thu năng lượng trong tinh hạch, tinh hạch trở nên ảm đạm không ánh sáng, vỡ thành bột phấn, mà dị năng dường như lớn hơn được một chút, ngọn lửa màu đen giống nhau khiến Tần Nguyệt không biết mình đang tỉnh táo hay đang có ảo giác.

Tần Nguyệt thật kinh ngạc, mặc dù nói dị năng có thể hấp thu tinh hạch, nhưng chỉ là giới hạn trong vô thuộc tính cùng với thuộc tính giống với dị năng của chính mình, bằng không sẽ nổ tan xác mà chết, nhưng bây giờ dị năng của cô có thể chủ động hấp thu năng lượng tinh hạch mà cô cũng không bị làm sao.

Chẳng lẽ, dị năng của cô có thể hấp thu tinh hạch sở hữu thuộc tính? Tần Nguyệt liền to gan suy đoán.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 32

Cô có chút hồi hộp, Điều này đại biểu cho cái gì Tần Nguyệt rõ ràng nhất

Từng dị năng giả đều chỉ có một loại dị năng, nhưng muốn tìm tinh hạch có thuộc tính giống với thuộc tính của mình thì rất là khó khăn, dẫn đến muốn tăng cấp dị năng rất là gian nan, nếu có người có thể hấp thu tất cả các loại tinh hạch thì hẳn sẽ thăng cấp nhanh hơn người khác.

Tần Nguyệt bây giờ còn không biết ý tưởng của cô quá tốt đẹp, dị năng càng mạnh thăng cấp càng chậm, cũng cần rất nhiều tinh hạch. Mà dị năng của cô lại vừa có thuộc tính rất hi hữu, có thể nói cách khác là dị năng hắc ám của cô có khẩu vị rất lớn, nếu người khác cần 10 viên tinh hạch để dị năng thăng cấp thì dị năng của cô thăng cấp cần tới 50 viên, đoán chừng về sau Tần Nguyệt mà biết sợ rằng sẽ khóc không ra nước mắt.

Từ lúc dị năng thức tỉnh sức ăn Tần Nguyệt liền biến lớn rất nhiều, ban công bên ngoài cái nhau, Tần Nguyệt com chiều còn chưa ăn xong, không quá để ý tới. Cô đem nồi chuyển đến bên cửa sổ, như vậy vừa ăn sẽ không bị người nhìn thấy cô có đồ ăn ngon mà dẫn đến xung đột lại còn có thể nghe ngóng được tin tức.

"Thật là mấy con quái vật trời đánh, mà sự việc này là như thế nào ..." Đây là thanh âm của một nữ nhân.

"Cũng không có gì, cái nhà đối diện ở tầng năm không biết thế nào lại bị quái vật nó cắn?" Cái thanh âm của nam nhân ở lầu một kia truyền tới.

"Ài, ta nghe nói là cái nhà kia không còn lương thực để ăn, chủ nhà trên tầng năm đó mới chạy sang nhà đối diện để trộm gì đó, khi bị quái vật cào bị thương lúc đầu vẫn bình thường, sau đó mới phát hiện có gì đó không thích hợp, xem cái nhà kia khóc kia, ả ... "

"Đây cũng không phải là không có biện pháp gì sao? Quân đội chính phủ còn chưa có tới, tín hiệu di động lúc có lúc không, tôi thật lo lắng con tôi ở trường không biết thế nào a!"

"Người ở xa cũng không có biện pháp gì, nghĩ thoáng chút đi, nghe nói tiểu khu chúng ta quái vật coi như là di, đều đưa con gái kia ... Phía ngoài còn rất là nhiều, Tiểu Trần ngày hôm qua lạng lẽ chạy theo đến cửa sắt có nhìn thoáng qua, bị dọa sợ, ả, hiện tại nhà của chúng tôi lương thực cũng sẽ nhanh hết, đều không biết phải làm như thế nào."

Biết được đại khái gì đó mà cũng ăn xong rồi, Tần Nguyệt cũng không có tiếp tục nghe, cô thu dọn một chút, trở về phòng nghiên cứu dị năng. Trước lúc rời đi Tần Nguyệt cũng không chú ý tới, thời điểm cô về phòng, bên ngoài tiểu khu vội vàng chạy tới một đám người.

"Đại ca, chính là chỗ này, chúng ta chạy rất nhiều địa phương, phát hiện ra nơi này là an toàn nhất, tang thi ít nhất, đây là tôi cùng nhị cầu tử ngày hôm qua bị truy đuổi đang không có biện pháp gì, trong lúc vô tình chạy vào mới phát hiện kỳ lạ, trong tiểu khu không có một cái tang thi lang thang nào, khẳng định có cao nhân đang ở trong này, chúng ta mau vào đi thôi, đi vào sớm chừng nào tốt chừng đó..." Một người trẻ tuổi thân trang phục xám cái đầu nhuộm vàng hướng vào nam nhân Dịch Tiểu Bình có khuôn mặt chữ điền trong đội ngũ của mình nói.

Nam nhân kia nghe xong từ trong đội ngũ bước ra đi từ từ đến cổng lớn của tiểu khu Cát Tường, trên mặt hẳn hiện rõ một vết sẹo dài, liếc ánh mắt sắc bén như mắt ưng nhìn vào bên trong, cuối cùng gật gật đầu, vung tay lên, "Các anh em nhanh đi vào, quái vật ở phía sau đã đuổi theo gần tới, tất cả nhanh đi vào, đừng chần chờ nữa."

Theo thanh âm lời nói của hắn, những người này bắt đầu chia ra 2 người một tổ tiến lại phá cái cửa sắt, do Tần Nguyệt chỉ cố định cửa sắt tạm thời, người ở trong có thể tùy lúc mà đi ra ngoài, nhưng cũng không ngăn được nỗi sợ hãi của người trong khu, ngày hôm qua có người bị giật giằng lấy hết can đảm ra cổng lớn tiểu khu, dùng ổ khoá đem cổng khoá chặt lại.

Hứa Quốc Hồng dùng tay trái xoa đi mồ hôi trên mặt, trên trán, quần áo thì bẩn thỉu có vài chỗ bị xé rách, trên người thì trầy da, hắn nhìn các anh em bò vào trong tiểu khu khẩn trương trong lòng có chút hoà hoãn. Nói như vậy chắc là hẳn sẽ không tùy tiện đi chỗ khác, chỗ họ trú ẩn lúc trước có một con tang thi rất lợi hại, chỉ trong hai ngày nó đã giết mất mười mấy anh em, chính do điều này nên hẳn không thể không ra ngoài tìm kiếm một chỗ an toàn để trú ẩn.

Nguyên bản là hắn cũng sợ vừa ra khỏi hang cộp lại lọt vào hang sói, nhưng thời điểm hắn nhìn thấy vài hộ gia đình từ ban công ngó dáo dác nhìn trộm bọn họ, hẳn biết đây là địa phương rất an toàn, nếu chỗ này có quái vật nào lợi hại, thì những người sống sót trong tiểu khu kia sẽ không bình tĩnh như vậy, thậm chí sợ rằng sẽ không có ai còn sống. Mà bọn họ có thể như vậy, chỉ có thể nói nơi này thật sự có cao nhân.

"Tất cả mọi người nhanh lên, đừng chen lấn." Hứa Quốc Hồng lại thúc giục một lần nữa.

Một đàn em thấy các anh em đã đi vào phần lớn, lại gần Hứa Quốc Hồng." đại ca, anh cũng nhanh vào đi."

Hứa Quốc Hồng gật gật đầu, nhanh chóng khom xuống hướng phía trong cố gắng bò vào, có người khi bò vào bị kẹt làm cho người bên trong cố gắng kéo hắn vào để không bị tắc đường, thời điểm hai người cuối cùng bò vào thì tang thi cũng đã tới, họ càng hoảng hốt bò nhanh vào trong

"Nhanh lên, cái thang đen kia mầy bò nhanh vào trong coi, vào nói các anh em xem có thể hỗ trợ từ bên trong chém ra không, chú ý đừng để chúng bắt được!."

Nhị cầu tử là người cuối được kéo vào, thời điểm hắn thật vất vả trèo lên thì tang thi cũng đã đến ngay dưới chân của hắn, thậm chí có một con hung hãn

bắt lấy chân hấn, rất tốt là hấn mang giày thể thao đủ cứng nên không có bị móng tay của tang thi đâm thủng, hấn thật vất vả leo lên trên cao, hấn hốt hoảng nhảy xuống vào trong, cũng mặc kệ có bị thương hay không.

Hứa Quốc Hồng thấy mọi người đã vào hết, mới ra hiệu cho các anh em nghỉ ngơi tại chỗ, chạy trốn lâu như vậy làm cho họ đã sớm mất sức, cũng không có biện pháp gì, dừng lại thì mất mạng, một giây bọn họ cũng không dám trì hoãn.”Hắc Oa làm tốt lắm, nhanh chóng ngồi xuống nghỉ ngơi đi, chút nữa còn phải đi tìm phòng ờ.”

Cho tới nay, Hắc Oa đều là tiểu nhân vật rất hiếm khi thấy được lão đại nhất là được lão đại đối đãi ôn hoà, trong lòng rất cao hứng, hấn nhanh chóng ngồi xuống cạnh Hứa Quốc Hồng mà nghỉ ngơi.

Lúc Hứa Quốc Hồng và đám đàn em vừa vào tới, làm cho người trong tiểu khu cảm thấy bất an, một đám người này không biết tới tiểu khu của người ta để làm cái gì, một đại thẩm nóng tính vội vàng trực tiếp trên ban công hô lớn,” Này, các người là người ở đâu, sao tuý tiện xong vào tiểu khu của người khác...”

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Âm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Đối với người ngoài đến tiểu khu Cát Tường phản ứng đầu tiên của các cư dân không phải hoan nghênh mà là đề phòng, bọn họ ảm ảm cảm giác được giống như bị ai đó nhìn trộm, cả tập thể đều có biểu hiện tinh thần không thoải mái.

“Người trẻ tuổi bây giờ a, như thế nào đều như vậy, không biết đây là hành vi phạm pháp sao?” Một vị đại nương mở miệng nói. Mặc dù chỉ là khu dân cư nhỏ trong ngày thường cũng có nhiều lưu manh, nhưng đối với lợi ích của cộng đồng bọn họ vẫn thật sự tôn trọng, hơn nữa nhóm người này đến làm cho bọn họ mơ hồ ý thức được tiểu khu của chính mình thật an toàn, điều này làm cho bọn họ tăng lên cái cảm giác thật sự là ưu việt.

“Này các người làm cái gì vậy? Tính toán muốn cướp bóc sao? Chúng tôi không sợ mấy người đâu.” Một người nam trong khu ăn không nói có, hấn là người thứ nhất phản ứng kịp, những người này đại khái là tới cùng bọn hấn đoạt địa bàn, tuy nói rằng hiện tại cùng bên ngoài tin tức còn không thông, nhưng hấn đã làm quản lý khu này đã nhiều năm nên phản ứng cũng rất nhanh, những người này tám thành là thấy trong tiểu khu không có tang thi nên mới chạy đến.

Tiểu khu Cát Tường không đợi được quân đội của chính phủ mà lại đến một đám muốn đoạt địa bàn, điều này làm cho bọn họ không thể nào không tức giận, tuy đại đa số bọn họ đều nói sao lưng cái cô bé cầm búa kia nói cô quá rảnh rồi, cũng rất là sợ cô, nhưng không ai ở sau lưng cảm kích cô hết, hiện tại đến một đám người như vậy, làm cho bọn họ có loại cảm giác có thứ tốt mà bị người khác biết.

“Đúng là, không có việc gì sao phá công khu của người ta, khẳng định không phải là người tốt! Mọi người nên cẩn thận một chút!”

“Đi chỗ khác đi, không đi chúng tôi sẽ báo cảnh sát!”

“Đúng, dứt đi, không thì chúng tôi sẽ báo cảnh sát, các người xâm nhập tiểu khu bất hợp pháp!”

Hứa Quốc Hồng lẩn lộn trên gang hồ nhiều năm như vậy như thế nào mà không biết tâm tư của mấy người này, hấn thấy cũng đã nghỉ ngơi đủ rồi mới đứng dậy, về mặt ôn hoà nói:” Các anh em chúng tôi vốn chỉ định ở trong này một thời gian ngắn, không có ý tứ gì khác, sẽ không quấy rầy đến mọi người.” Hấn dừng một chút, thấy thần sắc mọi người vẫn không thoải mái, mới nói tiếp:” Mọi người đều luôn ở trong tiểu khu, không có đi ra bên ngoài, các anh em chúng tôi đều từ bên ngoài vào, biết rất nhiều tin tức ... Nếu các người muốn biết mọi lúc đều có thể tới tìm chúng tôi, bất quá bây giờ trời tối, chúng tôi cần tìm một gian phòng không ai ở ...”

Lời nói của hấn vừa nói xong, nhất thời mọi người trong tiểu khu đều im lặng, nói thật ra tận thế đến nhiều ngày như vậy, bọn họ thật sự không có ra ngoài, người duy nhất ra ngoài là cái cô bé cầm búa kia, nhưng người ta có vẻ như rất lạnh lùng khó nói chuyện a, qua nhiều ngày như vậy đều là vội vàng vàng, không nói câu nào với bọn họ, bọn họ bây giờ thật là sốt ruột không biết bên ngoài như thế nào.

Trầm mặc một hồi, mấy nam nhân ở lâu một nói:” Các người trước tiên cứ kiếm phòng ở đi, ngày mai hãy nói cho chúng tôi biết thì bên ngoài đã như thế nào rồi. Phòng trống còn rất nhiều, bản thân các người chọn đi, nhưng cẩn thận trong phòng có quái vật, đến thời điểm gặp được đừng trách sao chúng tôi không có nhắc nhở.”

“Rất tốt, cảm ơn các anh đã nhắc nhở, chúng tôi sẽ cẩn thận.” Chính là đang đợi cái câu nói này, hấn vừa nói xong Hứa Quốc Hồng lập tức trả lời ngay. Nguyên bản hấn không thêm đề ý những người này, nhưng lại sợ đắc tội với vị cao nhân trong tiểu khu nên mới dùng cách nói mềm dẻo như vậy, lúc cùng bọn họ nói chuyện hấn đồng thời ra hiệu bằng ánh mắt ra lệnh cho các anh em lặng lẽ tản ra xem xét địa hình, lúc này vài người đã trở lại.

“Đại ca, trong tiểu khu này đều không có tang thi, mà trong mấy cái gian phòng thì nghe được tiếng của tang thi kêu” Một đàn em trở về đưa tin nói.

“Đại ca, mấy tầng lầu bên kia hình như đã bị thanh lý qua, chính là khoá cửa đã muốn hư hỏng rồi, có thể hay không chúng ta qua ở bên đó?” Một đàn em về sau vài bước, cũng nhanh chóng hướng về phía hấn báo cáo tình huống.

“Đại ca, chúng em bên này cũng giống như vậy, trên đường không có phát hiện ra tang thi, nhưng khi vào đến mấy cái nhà giấy hành lang bên này có tiếng kêu của loại quái vật này.” Người đàn em thứ ba cũng chạy về đến, tiếp sau vài người cũng đưa một tin tức giống nhau.

“Đi, Mộc Nhĩ, người dẫn đường, đi qua ở bên kia đi, người nói khoá cửa bên kia hỏng rồi phải không, chắc vị cao nhân cũng ở bên đó, cửa hỏng cũng không có việc gì, có thể sửa lại, hoặc kiểm cái gì thay thế, quan trọng là an toàn, chỉ cần cao nhân ở nơi đó thì không đâu an toàn hơn bên đó.” Hứa Quốc Hồng liền ra quyết định, dẫn các anh em hướng bên kia đi tới.

Các gia đình trong tiểu khu Cát Tường nhìn theo phương hướng của bọn họ đi, bên đó là khu A, mặt khác các cư dân cũng thấy khó chịu, cái bọn người bên ngoài này cũng thật xấu xa lần đầu tiên chọn chỗ ở mà cũng chọn ngay cái khu tốt nhất, các cư dân cũng có cái tâm tư suy diễn, như vậy về sau không chừng sẽ có rất là nhiều người tới, đến thời điểm tất cả mọi người đều chọn bên khu A, bọn họ ở có xa một chút có thể hay không rất không an toàn?

Hành động quyết đoán nhanh chóng phân phó cho mọi người trong nhà sửa sang lại gì đó, để sớm một chút cướp vị trí có lợi, miễn cho để thời điểm không còn gì ăn, bị quái vật truy đuổi còn có chỗ mà chạy.

Mọi người có tâm tư suy diễn như thế, cho nên vào ngày thứ hai lúc Tàn Nguyệt ra cửa, nhìn qua bên khu A nguyên là để trống còn bây giờ chật kín người, không còn chỗ, cô sờ sờ đầu, khó hiểu, những người này ở đâu tới thế này, như thế nào mà chỉ trong một buổi tối nhà của khu này đều chật kín người?

Chẳng lẽ nơi này có bảo tàng gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Âm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Sắc trời đã gần sáng, đám tang thi không biết mệt mỏi lữ trên những con phố lớn, nhỏ, mỗi khi ngửi được khi tức của người sống sót liền sẽ trở nên dị thường hưng phấn, như là dã thú ngửi được mùi máu liền khẩn cấp nhào lên.

Chém đầu một con tang thi ở chính diện đánh tới, Tàn Nguyệt liền nhanh chóng chệch đầu nó tìm đúng vị trí tinh hạch móc ra. Sáng sớm hôm nay Tàn Nguyệt đã đánh không ít tang thi, như không thu hoạch được bao nhiêu tinh hạch. Cảm được dị năng trong cơ thể rục rịch, Tàn Nguyệt nhanh chóng thu tinh hạch vào để tránh người khác nhìn được cảnh cô hấp thu tinh hạch

Cô phát hiện chỉ cần thân thể không trực tiếp tiếp xúc với tinh hạch thì dị năng của cô liền ngoan ngoãn không tự tiện chạy ra hấp thu, vì thế cô phải chuẩn bị theo một cái túi vải để thu thập tinh hạch, Tàn Nguyệt xiết chặt dây lưng đem túi tinh hạch treo bên mình, để ngừa làm mất.

Cất túi tinh hạch, điều chỉnh tốt hô hấp, Tàn Nguyệt cầm lấy búa nhìn về phía con tang thi khác đang chạy tới, con tang thi này phát ra tiếng rống thanh âm thật hưng phấn, mặt nó đã muốn hư thối, mang trên người là bộ quần áo rất bẩn, cũ nát, bàn tay khô héo hư thối giống như người bình thường có thể dễ dàng vung lên, nó cang chạy càng gần, thậm chí Tàn Nguyệt còn có thể dễ dàng ngửi được mùi hư thối phát ra từ trên người nó, hơn nữa khi nó chạy tới càng gần thì cổ mùi hôi thối này phát ra ngày càng nồng đậm.

Chịu đựng cái cảm giác ghê tởm, Tàn Nguyệt xiết chặt cây búa trong tay, thời điểm nó vừa chạy tới một búa vung lên, cái sọ của nó theo đó vỡ tan tành, thân thể con tang thi cứng đờ, ngã xuống, ngã ngay vào con tang thi mà cô vừa giết, Tàn Nguyệt đi qua, lại vung lên một búa, đem sọ của con tang thi tách ra, không để ý đến vài giọt óc văng tung toé lên quần áo, Tàn Nguyệt đi lên trước, lấy tay mò vào trong óc của nó quấy, trong chốc lát móc ra một cái tinh hạch hình trứng.

Vận khí thật tốt, cô thu hoạch tinh hạch, nhớ lại thời điểm cô đi săn phát hiện ra tinh hạch, lại chới tới một con tang thi, à không, nhìn kỹ mới thấy ở sau nó theo sau vài con tang thi nữa. Tàn Nguyệt nhanh chóng đi qua, tay cầm búa nhanh chóng phát lực, giải quyết xong con tang thi đi đầu, sau đó Tàn Nguyệt cũng không có ham chiến, cô quay đầu chạy, ngay cả con tang thi vừa giải quyết xong kia cũng không kịp kiểm tra, cô biết lấy tổ chất thân thể của cô còn không có biện pháp đồng thời đối phó vài con tang thi mà không có bị thương, cái thời đại này mà bị thương sẽ không có bác sĩ đến hỗ trợ.

Rống rống rống!

Những con tang thi ở đằng sau không bởi vì con tang thi đi trước bị người giải quyết mà rút lui, chúng nó còn không có sinh ra chỉ số thông minh, căn bản không có khái niệm nguy hiểm, thậm chí còn không biết cái gì gọi là sợ hãi, chỉ theo bản năng thèm khát máu thịt. Do địa hình ở khu vực này, nên Tàn Nguyệt tận lực hướng cái ngõ nhỏ chạy tới, tang thi sơ kỳ tuy rằng có khí lực rất lớn, nhưng thân thể còn chưa có linh hoạt lắm. Tàn Nguyệt chạy ra khỏi ngõ nhỏ, địa điểm như thế này rất thích hợp cho một người mai phục giết từng con.

Tàn Nguyệt canh chừng bên ngoài ngõ nhỏ, bởi vì nguyên nhân ngõ hẻm giống như là cái thông đạo, những con tang thi kia xếp thành một hàng tựa như chuỗi đường hồ lô chạy tới. Con tang thi thứ nhất xuất hiện tại ngõ ra của cái ngõ nhỏ khi Tàn Nguyệt vung búa chặt bỏ đầu nó, nó vừa mới ngã xuống đất, thì con tang thi thứ hai vừa chạy tới, sắc mặt Tàn Nguyệt rất bình tĩnh vung búa xuống... Thẳng đến con tang thi cuối cùng xuống đất, cô mới dám mở đầu nó tìm kiếm tinh hạch.

Thu hoạch lần này không phải là rất tốt, năm con tang thi chỉ có được một cái tinh hạch, cô chậm rãi đi trở về, đi về đến chỗ giết con tang thi đầu tiên mới mở đầu nó ra để tìm tinh hạch. Tần Nguyệt không phúc hậu yên lặng nghĩ, chẳng lẽ là bởi vì nó thường xuyên xông ra phía trước để ăn thịt cho nên mới có tinh hạch?

Tần Nguyệt cảm búa đôi địa phương kế tiếp, trên đường cô thật là may mắn gặp được vài cái tang thi bị người đánh cho tàn phế, Tần Nguyệt một chút cũng không khách khí, thuận tay giải quyết hết, chỉ là loại tang thi này thường thì không có tinh hạch gì, cô chỉ tìm được có một viên tinh hạch, có chút ít còn hơn không, Tần Nguyệt tỏ ra lạc quan nghĩ, có một cái còn hơn là không thu nhặt được cái gì.

"Ê, bạn gì đó ới, chờ một chút đi——"

Một thanh âm của người trẻ tuổi từ phía sau Tần Nguyệt truyền đến, lúc trước thời điểm Tần Nguyệt đi qua quán ăn này liền biết có người bên trong, chỉ là không có để ý tới, tận thế đến đã lâu như vậy mà vẫn còn người không quen biết chạy đến chào hỏi khách sáo như thế.

"Có chuyện gì?" Mặt Tần Nguyệt không chút thay đổi xoay người lại, cô vẫn đứng tại chỗ, cùng cái quán ăn không xa, không có ý tứ sẽ tiến lên. Người nó hé cửa ra, cũng không dám mở ra quá rộng, như là rất sợ hãi đột nhiên có tang thi xông lại cắn hấn, chỉ ở bên chỗ cửa hé ra nói vọng ra," Bên ngoài có rất nhiều quái vật... bạn có biết thời điểm nào quân đội tới không?" Hắn nói chuyện có chút run run, chắc là biến cố xảy ra mấy ngày nay làm cho hấn còn kinh hồn táng đảm, nhưng khi đang nói đến quân đội lại đột nhiên khôi phục sự tự tin.

"Tôi không biết, chắc là sẽ không có tới đâu." Tần Nguyệt nhìn thẳng hấn, lạnh lùng nói.

Trong trí nhớ đời trước là quân đội không có đến A thị, khi đó quân đội cùng chính phủ còn đang tranh đoạt quyền, xuất phát từ tư tâm, đâu có xuất phát từ lợi ích của công chúng đâu, dù sao chờ bọn hấn thương lượng tốt quyền lợi cùng phân phối các vùng đất về sau, A thị vốn dày đặc nhân khẩu cơ hồ bị tang thi giết gần hết, xuất phát từ thực tế quân đội quyết định không lãng phí binh lực cứu người còn lại của A thị, chỉ ra thông báo trên radio muốn mọi người tự lực cánh sinh chạy trốn tới các căn cứ người sống sót gần nhất.

"Hic, này bạn gì ới bạn đừng có đi, chúng tôi trong này còn nhiều thức ăn..." Mặt thấy Tần Nguyệt muốn đi, người mở cửa mới sốt ruột, đáng tiếc lời của hấn còn chưa có nói hết, liền bị người ở bên trong kéo vào đóng cửa lại.

"Anh điên rồi hả, chúng ta nơi này vốn là đã không đủ ăn, anh còn muốn lại kéo thêm vài cá nhân tiến vào!" Một cái giọng nữ bén nhọn vang lên đầu tiên.

"Các người hãy nghe tôi nói, tôi nói đây là chỉ vì..." Lời của hấn vẫn chưa nói hết liền bị người bên trong cắt đứt, Tần Nguyệt có lòng tốt mới nói thêm nửa câu, chỉ là một ít tin tức, thật cho rằng cô ngốc à. Tần Nguyệt bĩu môi cất bước đi về phía trước.

"Lý Triết Mân, nơi này không phải mình anh làm chủ, hiện tại quân đội còn không có đến, ai biết mấy thứ này còn có thể cho chúng ta ăn trong bao lâu, anh thông minh dùm một chút được không!" một cái giọng nữ khác chỉ tiếc rên sất không thành thép tiếp tục vang lên

"Được rồi, đừng ồn nữa, mọi người vẫn là xem coi đi động có hay không có tín hiệu, vẫn là phải đợi chứ cũng không phải biện pháp gì..." Trong phòng một cái nam sinh có vẻ có địa vị lên tiếng, vừa nói xong người này nháy mắt liền an tĩnh lại.

Tần Nguyệt vừa đi vừa cười lạnh, thật sự không thể trách cô nghe lén, từ sau lúc cô thức tỉnh dị năng ngũ quan của cô rất nhạy bén, các cô cãi nhau âm thanh lại lớn, muốn không nghe thấy cũng khó.

Lòng người a, cô lắc đầu, tiếp tục đi tìm kiếm tang thi.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Một con tang thi cổ quái xuất hiện trong tầm mắt, con tang thi này nhìn bề ngoài giống như các con tang thi khác, tóc như cỏ dại, khuôn mặt bị hư thối, ánh mắt đục ngầu, miệng đầy máu, tay chân khô héo, quần áo cả người thì rách rưới.

Bởi vì cách con tang thi này có chút xa, con tang thi kia đang lẩn lư qua lại dưới mái hiên, lâu lâu lại phát ra vài tiếng thét từ cái mồm tanh hôi, thời điểm mỗi lần nó gầm rú các con tang thi khác theo bản năng thối lui, không dám vây xung quanh nó mà đi qua đi lại.

Đây là con tang thi có tinh hạch! Nội tâm Tần Nguyệt mừng thầm, trên mặt hé ra nụ cười gian trá.

Tần Nguyệt nhìn sơ, vây xung quanh con tang thi này ước chừng khoảng chín con tang thi nữa, nhìn giống như một tiểu đội của quân đội đang diễn tập. Lần này sẽ không có vận khí tốt như lần trước, chỉ cần Tần Nguyệt lộ diện, giống như cục xương hấp dẫn mấy con chó sẽ đem toàn bộ các con tang thi hấp dẫn lại.

Chỉ cần nghĩ đến việc cô vừa xuất hiện, tiến vào phạm vi cảm giác của mấy con tang thi, bị cả đám tang thi phát hiện, sau đó giống như một nữ nhân trần truồng bị một đám lưu manh là những con tang thi đuổi theo, chúng nó vừa đuổi theo vừa gào thét biểu cảm hung phấn, Tần Nguyệt không khỏi rung mình, huống chi trong lúc truy đuổi không chừng chúng nó kéo theo một đồng tang thi khác chạy theo giúp vui.

Theo kinh nghiệm đời trước của Tần Nguyệt, thị lực của tang thi nhìn không xa lắm, khoảng tầm một mét, nhất là mấy con tang thi sơ cấp, cơ bản thì chúng nó được xem như người mù, chỉ là thính giác và khứu giác của chúng nó rất nhạy cảm, hơn nữa khí lực mạnh như dã thú cùng thân thể không biết mệt mỏi.

Tần Nguyệt dùng ý niệm lấy từ trong không gian ra một cái đồng hồ báo thức, thiết lập thời gian sau đó hướng phía xa ném đi, đồng hồ báo thức vừa chạm đất lập tức vang lên, tất cả tang thi đang lay động xung quanh đều hướng tiếng đồng hồ kêu vật vờ đi lại, Tần Nguyệt tập trung tinh thần đợi tang thi tới gần, con thứ nhất tiếp cận được cái đồng hồ, nó đi xung quanh cái đồng hồ đồng thời kêu lên những tiếng bắt mắt khó nghe, gần đó cũng có hai con tang thi đang tiến lại gần, nghe âm thanh tiếng kêu của nó nên dừng lại vật vờ tại chỗ không tiến lên nữa.

Cơ hội thật tốt, Tần Nguyệt ngưng tụ di năng trong tay, liền trong vào người rồi, bảo bối. Một tay cô cầm búa trực tiếp tiến lên, ngay khi con tang thi kia chưa kịp phản ứng cô vung búa bổ tới, không kịp xem nó chết hay chưa, Tần Nguyệt xoay người ném cái tiểu hỏa cầu trên tay vào một con tang thi khác, đồng thời cô ném tiếp một tiểu hỏa cầu vào con tang thi bên cạnh.

Rất tốt, không có con tang thi nào kịp phát ra tiếng kêu tụ tập các con tang thi khác, cũng không có làm cho các con tang thi khác chú ý, Tần Nguyệt đi đến con tang thi bị bổ một búa, lưu loát cho nó thêm một búa, bỏ đầu nó ra xem có hay không có tinh hạch. Khi cô kiểm tra xong con tang thi này, thì ngọn lửa đen nhỏ đã đem hai con tang thi thiêu ra tro chỉ còn sót lại một viên tinh hạch sáng lấp lánh.

Tiếp đến Tần Nguyệt nhặt đồng hồ báo thức lên, đặt thời gian, áp dụng phương pháp khi nãy, lần này thì nhiều hơn một con tang thi so với lần trước, trước hai sau hai lần lượt tiến tới, Tần Nguyệt nhủ thầm, lần này mà tùy tiện xuất thủ sợ rằng sẽ khiến cho các con tang thi khác chú ý.

Mất thấy hai con tang thi phía trước đã tới gần đồng hồ báo thức, Tần Nguyệt ngưng tụ di năng hướng một con tang thi công kích tới, con tang thi thứ hai phản ứng tương đối nhanh, người được hương vị của người sống lập tức xoay người, tránh con tang thi bị hỏa diễm thiêu đốt hướng Tần Nguyệt chạy tới, đáng tiếc hành vi liều mạng của nó liền mang đến cho nó tai nạn, cái ngọn lửa đang thiêu đốt trên người con tang thi kia lập tức tràn qua thân thể nó, chỉ trong chốc lát cả toàn thân của cả hai con tang thi đều bốc cháy lên ngọn lửa màu đen.

Không có thời gian xem bọn nó thế nào, Tần Nguyệt đã cầm búa lao về phía trước, dùng hết sức bổ rớt đầu một con tang thi.

Rống, Rống, Rống!

Không xong rồi, nó đang kêu lên, Tần Nguyệt có chút ảo não nhíu chặt mày, nguyên bản kế hoạch của cô là giải quyết hết mấy con tang thi này, sau đó mới hấp thu tinh hạch rồi mới đối đầu với con tang thi mạnh nhất kia, hiện tại xem ra không thể làm thế rồi, cô có chút hối hận do mình quá lỗ mãng, vô luận hối hận như thế nào cô cũng không chùn bước. Dùng hết sức vung búa lên, một con tang thi văng vào tường ngã xuống, phía sau nó còn ba con tang thi, hai con tang thi phổ thông, một con có vẻ đã tiến hoá đến cấp một không biết đã thức tỉnh di năng gì?.

Tuy rằng bây giờ cô chạy trốn vẫn còn kịp, nhưng cô nghĩ muốn được phú quý luôn có nguy hiểm kèm theo, Tần Nguyệt không muốn lùi bước. Sau khi cô quyết định, anh mắt cô kiên định nhìn về phía ba con tang thi kia.

Xiết chặt tay cầm búa, Tần Nguyệt bổ chết một con tang thi đang lao về phía cô, cũng may mắn là chúng nó không có đồng thời vọt tới, nên Tần Nguyệt cũng có thời gian nghỉ, giải quyết xong con tang thi thứ nhất nên không khó để giải quyết tiếp con tang thi thứ hai.

Không để ý đến trên người toàn là màu đen, Tần Nguyệt bình tĩnh lau đi điểm đen trên mặt, nhìn tang thi xung quanh đã bị tiêu diệt, đưa mắt nhìn lại thời điểm này chỉ còn con tang thi cuối cùng kia...

Tần Nguyệt rút cuộc cũng nở nụ cười có phần bi ối, không chút do dự xách búa lao tới, tang thi cấp một, chính là người!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

"Phanh!"

Tiếng kim loại chạm vào nhau vang lên, hai cổ tay của Tần Nguyệt bị chấn đến run lên, tro bụi xung quanh vì va chạm mà tung lên, vừa rồi ngay nơi búa cùng tang thi tiếp xúc chọt loét lên những đốm lửa, nguyên lai con tang thi nay đã tiến hoá lên cấp 1 mà còn có di năng hệ kim!

Thật ghê gớm, mấy ngày nay không biết vận khí của cô thế nào, mới gặp được con tang thi hệ tinh thần, hiện tại lại gặp được con tang thi tiến hoá hệ kim, chắc ông trời ghét bỏ thân phận cô mà khiến cô như thế.

Nguyên là con tang thi phổ thông lúc này toàn thân nó gần như đã hoá kim loại, làn da khô héo bên ngoài của nó trở nên trơn nhẵn, ánh lên nhàn nhạt sắc

màu của kim loại. Đường như nó biết Tần Nguyệt không cùng loại với nó, con tang thi này kêu lên những thanh âm thật sung sướng hưng phấn, dùng sức hướng Tần Nguyệt đập tới.

Tần Nguyệt dời bước qua một chút ly khai khỏi chỗ đó, cánh tay kim loại sáng bóng đánh vào trên tường thành một cái lỗ lớn, xung quanh cái lỗ vỡ ra như mạng nhện lan nhanh. Nhìn bị đui sắt vào tường, Tần Nguyệt nheo ánh mắt nguy hiểm, con tang thi này không thể để nó lại. Cô nhớ hình như đòi trước A thị sẽ không bị bao vây nhanh như vậy, chỉ là không biết mảnh đất này có phải hay không có địa thế tốt, mà xuất hiện tới ba con tang thi trưởng thành thật nhanh đẳng cấp dị năng cũng cao, tiêu diệt không ít con người, trong đó có một con là con tang thi hệ kim này.

Tang thi thời kỳ đầu tuy có sức mạnh, nhưng có sức mạnh lon đến đâu cũng không đem vãi cm tường đá đánh thành như vậy, Tần Nguyệt khẳng định, con tang thi này kiếp trước cô chưa bao giờ gặp mặt, một trong những con tang thi cầm đầu ở A thị

Tần Nguyệt lui về phía sau năm sáu bước, từ trong túi lấy ra cái bao to chứa tinh hạch, không có thời gian mở nó ra, ánh mắt Tần Nguyệt chặt chẽ nhìn chăm chú cái con tang thi hệ kim, động tác trên tay cũng nghiêm túc, trực tiếp dùng dị năng thiêu huỷ miệng túi, trực tiếp hấp thu tinh hạch trong đó. Cảm giác năng lượng trong tay từng chút một tràn vào cơ thể, Tần Nguyệt có hơi an tâm.

Cái ngọn lửa màu đen trên tay chắc là cảm nhận được chiến ý của chủ nhân nên có phản hấp thu tinh hạch cực nhanh, con mắt của Tần Nguyệt chăm chú nhìn chăm chăm vào con tang thi đang xông lại, cô không có quá nhiều lựa chọn, tiêu hao năng lượng trong chiến đấu đối với cô không có ý nghĩa. Lần này Tần Nguyệt không có ý tránh đi, tập trung hết năng lượng dị năng lên tay, canh lúc nó sơ hở mà đưa nó đi Tây Thiên.

Rất nhanh con tang thi càng lúc càng gần, chính là lúc này! Ánh mắt Tần Nguyệt nghiêm túc, quanh thân tản ra một cỗ nhuệ khí, dị năng trên tay cô trong tư thế chuẩn bị, chỉ cần qua tiếp một giây...

“Cẩn thận!”

Thanh âm của một nữ nhân đằng sau Tần Nguyệt đột nhiên vang lên, tiếp đến cô cảm giác được không khí có chút không thích hợp, có nguy hiểm! Tần Nguyệt cơ hồ ngay lập tức bỏ qua con tang thi trước mắt nghiêng người tránh đi, một cái mũi tên băng từ phía sau ập tới, mũi tên băng bay sạt qua vai Tần Nguyệt hướng con tang thi bay tới, làm cho nó khựng lại một chút và té xuống đất.

Rống!

Con tang thi hệ kim vung tay lên rống giận, nó cảm giác quyền uy của mình nhiều lần bị hai cái thức ăn nhỏ trước mắt khiêu chiến, nó rất tức giận! Không dừng lại một chút nào, con tang thi hệ kim giống như dã thú lao về phía cô bé kia, làm nàng sợ tới mức không ngừng phóng ra mũi tên băng về phía nó, nhưng vì cô bé vừa mới thức tỉnh dị năng nên thả ra được ba mũi tên băng thì không phóng ra dị năng được nữa, mắt thấy mũi tên băng không có tác dụng mà con tang thi càng ngày càng gần, cô bé cả kinh, nhất thời phát ra một tiếng hét chói tai, "A ——".

Cái cô bé này Tần Nguyệt cảm thấy không còn cái gì để nói, vứt bỏ búa, thừa dịp con tang thi không chú ý đến nàng, trên tay tập trung ngưng kết ra dị năng đánh về phía con tang thi, đánh trúng bả vai của nó tạo thành một cái lỗ nhỏ, xung quanh cái lỗ chảy từng dòng máu màu đen bốc mùi hư thối.

Nó cảm thấy có nguy hiểm, con tang thi hệ kim không thể không buông tha con mồi trước mắt, nó rống lên, lập tức xé bỏ phần cánh tay cùng bả vai bị dính hắc hoá, phần bị xé ra vừa vứt ra chạm đất đã bị một ngửa lửa màu đen thiêu đốt hầu như không còn.

Máu màu đen từ vết thương phun ra mờ hồ tan ra khi đen, mất đi một phần thân thể con tang thi càng thêm cuồng bạo, đáy mắt đục ngầu của nó cơ hồ chảy ra dòng máu màu đen, thật hiển nhiên con tang thi trở nên thật khó đối phó. Tần Nguyệt cảnh giác toàn thân, tính toán vô luận thế nào cũng phải đem con tang thi này lưu lại không cho nó thoát.

Thời gian bình thường như ngưng lại, tình thế đang khẩn trương dường như thông thả hơn. Thời điểm con tang thi này tỏ ra tức giận chạy tới, phương xa đột nhiên vang lên một thanh âm kỳ quái, thanh âm này giống như nút tạm dừng, sau khi con tang thi hệ kim nghe được nó không dây dưa với các cô nữa mà tìm đường chạy trốn, không được, Tần Nguyệt tính toán thừa dịp nó đang bị thương mà giết luôn nó.

Cô vừa mới cất bước, cái cô bé bên cạnh liền nắm chặt Tần Nguyệt "Thật là nguy hiểm, mau nhìn kìa, nó bỏ chạy rồi!"

Chỉ tạm dừng trong chớp mắt dẫn đến Tần Nguyệt không kịp đuổi theo chặn con tang thi lại, mà cái cô bé kia lúc này đã khôi phục thần thái ban đầu, “Thật là kỳ quái, đầu con tang thi này chắc bị bệnh, lại đi xé nát cánh tay của mình, mà em nói này, sao lúc nãy chị gặp nguy hiểm mà không chạy? Chỉ ngây ngốc đứng ở chỗ đó, bị dọa sợ hãi hã, nếu không phải đứng lúc em đi ngang qua, chị liền xong đời rồi”.

“Đội ngũ của ta đang ở phía trước, khi chị gặp bọn họ cũng không cần nói đâu, cũng không cần cảm tạ em đâu, em chỉ tiện tay thôi, cái loại tang thi nhỏ này thì yên tâm đi, em sẽ không để nó thương tổn đến chị đâu...”

Mất thấy con tang thi càng chạy càng xa rất nhanh đã không thấy bóng dáng, người trước mắt còn lẫn nhai chuyện đã cứu mạng cô, sắc mặt Tần Nguyệt nhất thời không được tốt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Âm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Cô bé khò này từ đâu ra vậy?

Tần Nguyệt mặt không chút thay đổi nhìn cái nữ nhân không biết xấu hổ này, trong lòng cô thật muốn 'thổ tào'.

Tần Nguyệt cô phải cảm ơn cả nhà cô bé này sao, nếu không phải tránh nhanh sang bên cạnh, thủ phát băng tiễn kia không phải trúng tang thi mà là trực tiếp xuyên qua cơ thể của cô, Tần Nguyệt không chút khách khí đẩy tay của cô bé ra, "Cô cũng nên quay lại đội ngũ của mình đi thôi, nơi này không an toàn."

Nói xong cô nhặt búa bị vứt một bên, cô bé dường như không cho là đúng, đi theo Tần Nguyệt như chị em tốt nói, "Không có việc gì, bọn họ cũng lợi hại, đúng rồi, tôi tên Tề Vi, chị tên gì?"

Tần Nguyệt tốt tính nhắc nhở cô bé này trở về, cô cũng không thể trách Tề Vi được, còn có là dị năng của cô quá yếu, xuất ra dị năng mà người khác cũng không nhìn thấy, mới dẫn đến Tề Vi nói cô là người bình thường, do đó mà làm hỏng một kế hoạch hoàn hảo, nhưng người như vậy quả thực là đáng ghét.

Nghe vậy, Tề Vi nhẹ nhàng thở ra, không có phát hiện mình chút thất vọng, "Vậy chị tự cẩn thận một chút."

"Biết, đi." Tần Nguyệt nhắc tới đã không muốn nhìn nhan sắc bản thân, búa dính đầy óc trắng, không nhìn đến sắc mặt hơi tái đi của Tề Vi mà bước đi.

"Tần Nguyệt."

"Chị Tần Nguyệt, lần sau nhớ kỹ phải chạy trốn thật xa, bây giờ tang thi rất đáng sợ, chúng tôi ra ngoài đã chết không ít người. A, chị ở đây làm gì vậy?" Đang lái nhai bên cạnh Tần Nguyệt, Tề Vi thét lên.

"Ngược thi." Tần Nguyệt không thêm quan tâm cái nữ nhân nhìn cô như thần kinh, nhanh tay đảo tình hạch trong đầu tang thi, thấy đựng phải một vật cứng, cô trực tiếp bắt lấy một quả tình hạch bị óc che kín, nắm trong tay thừa dịp người nào đó không chú ý thu vào túi vải.

"chị, chị, chị..." Tề Vi chỉ vào Tần Nguyệt nói không nên câu.

Tần Nguyệt không chút để ý, tiếp tục kiểm tra xem những con tang thi khác có tình hạch hay không. Tề Vi rút cuộc không nhịn được, quát lên, "Chị quá đáng, quân đội rất nhanh liền sẽ đến đây, lúc đó tất nhiên sẽ tốt, chị, chị đừng nghĩ quá nhiều, có muốn hay không cùng chúng tôi..." cùng nhau? Tề Vi cảm nghĩ thật đáng sợ, ở cùng một người thần kinh thích ngược thi thể, cô lắc đầu, nghĩ thôi đã thấy rùng mình.

"Chị muốn hay không gia nhập đội của chúng tôi?" Tề Vi nói nhỏ thăm dò ý kiến, trong lòng mâu thuẫn, một mặt lại hi vọng đối phương đáp ứng, một mặt lại sợ đối phương lên cơn đối bọn họ này nọ.

"Không cần, tự tôi có thể trở về." Tần Nguyệt lắc đầu cự tuyệt, theo cô ta về có khi trên đường còn gặp nhiều phong ba hơn, đáng tiếc vừa nãy phóng tang thi chạy, nhất định là loại tình hạch dồi dào, nguyên bản chủ yếu là làm mất một con tang thi có tình hạch.

T1 trong tương lai còn không biết còn phải gặp bao nhiêu con.

Bất tri bất giác trên không trung, phía tây một ngõ hẻm tang thi cụt một tay rống giận đuổi lui tang thi du đang gần đó, chạy về một nơi, nguyên bản nó là con tang thi vừa chạy trốn vừa nãy, vết thương ở tay khiến nó rất khó chịu.

Bên trong bãi đỗ xe, mùi máu khó ngửi tràn đầy dày đặc, cúi đầu nhìn kỹ còn có thể thấy xương tay chân cùng vũng máu, con tang thi hệ kim tại cửa gầm rú một tiếng nhanh chóng xông vào. Tang thi đang du đang ở chỗ cửa ra nghe được thanh âm thực tự giác hướng hai bên để lại một lối vào, con tang thi hệ kim trở lại không có ý thức đi đến. Một bên bãi đỗ xe, một con tang thi ngồi ở trên đỉnh một chiếc ô tô màu hồng, bên dưới là những tang thi cấp bậc thấp đang lẩn lút. Rống! Tang thi hệ kim tiến vào tiện tay với một cái tang thi cấp bậc thấp trực tiếp xé, lấy ra tình hạch trong óc cho vào mồm, không gian yên tĩnh vang lên tiếng nó nhai nuốt tình hạch.

Tang thi trên xe thấy tình cảnh này ánh mắt cô lơ đãng, như đánh chủ ý gì, đáng tiếc con tang thi cụt tay không để ý, lại tiếp tục bắt một con khác mò đầu nó ra lấy tình hạch cùng óc cho vào mồm nhai.

Nó đang chuẩn bị bắt tiếp một con nữa ăn thì xuất hiện vật cản đường, nó tức giận, gầm rú hai tiếng chất vấn đồng bạn muốn làm gì, đồng bạn nó đáp lại như là gầm rú một tiếng nhưng thanh âm phát ra lại nghe rất kỳ quái.

Dường như cảm nhận có điều không đúng, nó lại gầm rú một tiếng to hơn trước muốn lui ra phía sau, bây giờ cái đầu ngu ngốc của tang thi hệ kim mới phát hiện con tang thi có trí tuệ kia muốn làm gì nó. Hai con T1 cùng rống lên làm cho những con tang thi cấp thấp xuất hiện bối rối, nhưng rất nhanh bối rối liền kết thúc, bởi vì con tang thi hệ tinh thần giết chết con tang thi cụt một tay tức khắc, thân thủ nhanh nhẹn lấy trong óc nó một viên tình hạch hệ kim sáng bóng.

Trong bãi đỗ xe lại vang lên thanh âm nhai nuốt tình hạch...

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38

Rời đi Tề Vi, Tần Nguyệt đi về hướng tiểu khu, dọc theo đường đi tiện tay giải quyết một số ít tang thi gần đó.

Thời điểm đi qua khu dân cư, rất nhiều người may mắn sống sót thò đầu từ cửa sổ vụng trộm nhìn Tần Nguyệt, còn có một người to gan phát tay hướng Tần Nguyệt kêu to, "Này, em gái, làm gì đó, thức ăn của anh sắp hết, em suốt ngày ra ngoài có thể hay không cho anh ít đồ ăn?"

Một vài người nghe vậy, cũng thò đầu ra phụ họa." Không sai, không sai, em đưa cho anh ít đồ, anh iền cấp cho em hai xấp tiền."

"Đưa cho tôi trước, tôi cho em gái ba xấp, còn có tiểu phí, có gì cứ đưa lại đây.."

"Tôi đưa 1000, còn có tiền gì đó đều đưa..."

"Em gái, trước đưa cho tôi, con trai tôi là quan viên chánh phủ, chỉ cần đưa..."

"Ai, dựa vào cái gì đưa cho cậu trước, em gái nghe chị nói, đừng nghe bọn hần..."

"Làm sao nói, trước hết tôi là chủ tịch công ty dược phẩm XX, chỉ cần đưa tôi ít đồ ăn, tôi cam đoan..."

Thanh âm trong tiểu khu càng lúc càng lớn, bọn họ sợ Tần Nguyệt không có nghe thấy, người kia so với người kia càng to tiếng hơn, điều kiện sau so với điều kiện trước càng muốn tốt hơn, Tần Nguyệt nhủ mấy bước nhanh đi qua, trước khi đi còn có ý tốt chỉ chỉ xa xa vì tiếng nói của bọn họ hấp dẫn không ít tang thi tới gần.

"A, cô đừng đi..." Đáng tiếc có người còn không có hiểu rõ hành động của Tần Nguyệt, chỉ mong cô dừng lại để thương lượng giá cả.

"Mau nhìn phía dưới, những quái vật kia lại tới..." Mọi người kêu to kêu to, đóng cửa sổ đóng cửa sổ, đóng cửa chính, an tĩnh ở trong nhà, tang thi thì hưng phấn rống.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, đây là thời cơ tốt để thanh lý tiểu khu Cát Tường, không cần lo lắng người khác thấy, cũng không cần lo tang thi tập kích, Tần Nguyệt tránh đi tang thi đang du dương, rẽ lên tiểu lộ.

Tần Nguyệt chọn con đường này là có nguyên nhân, vừa là con đường tắt về nhà, vừa ít tang thi; thứ hai, con đường này hai bên đều là phòng ốc vách tường, không có cửa sổ, không ai nhìn thấy cô đang làm gì.

Tần Nguyệt một tay cầm búa hành tẩu, một tay cầm trong túi áo hấp thu tinh hạch, trụ cột thăng cấp màn hậu kỳ càng ổn định, không dư thừa đến mức khuếch đại dị năng bạo tẩu. Như vậy cũng tốt hơn so với việc nâng cấp nền tảng, nền tảng không tốt mà đã đắp 100 tầng thì chỉ cần một trận địa chấn nhỏ cơ hồ đã muốn không còn một mảnh.

Kiếp trước, xếp hạng trong căn cứ là dựa vào những người có căn cơ tốt, tiếc là Tần Nguyệt mỗi ngày đều liều mạng để sống nên không có cơ hội này, chỉ là liều mạng thăng cấp dị năng để bảo toàn mạng sống, vì vậy cô rất trân trọng cơ hội quý báu này.

Đi qua ba mươi thước, Tần Nguyệt lặng yên đề phòng, bốn phía im lặng không có một cái bóng tang thi, trong lòng dâng lên dự cảm không tốt. Cái thành phố này người sống đã sớm vượt quá 1500 vạn, sau mặt thể số lượng phải tăng thêm nhiều hơn nữa, theo lý thuyết mà nói thì cứ mười mét sẽ phát hiện tang thi, mà hiện tại cô đi lâu như vậy không thấy có bóng dáng con tang thi nào, khẳng định nơi này có vấn đề.

Tang thi đâu? Bị con người ăn sao? Ánh mắt Tần Nguyệt híp lại, không thích hợp, loại này không phải có tang thi cao cấp điều khiển thì là bị người khác dẫn đi, nhưng loại nào cũng không có tốt lành gì. Tần Nguyệt bước nhanh về phía trước chuẩn bị rời đi.

Băng! Băng! Băng!

Liên tiếp vang lên ba tiếng nổ mạnh không nhỏ, tiếp theo là nhìn một đám người lạch bạch tiến tới lại đây, Tần Nguyệt quay đầu nhìn, nhất thời liền hít một ngụm khí lạnh, có cần như vậy không?

Cách địa phương Tần Nguyệt đứng không xa, một đám người cước bộ hoang mang rối loạn chạy tới, đằng sau bọn họ là một đám tang thi chậm chậm nhưng số lượng thì không khác tổ ong vô vô, trong đám dị năng giả đã trải qua chiến đấu kịch liệt, cả người mệt mỏi, ngược lại đám người thường cầm dao bồng công cụ các loại chạy ở phía trước.

Đáng chết, như thế này cô làm sao chạy được đây, đằng trước là tang thi triều, đằng sau lại một đám tang thi, hai bên là vách tường, dù cho dùng dị năng cũng không dễ thoát khỏi nơi này, tự hỏi chính mình, Tần Nguyệt cũng không dùng cước bộ, hiện tại biện pháp tốt nhất là thừa dịp hai bên tang thi chưa hợp nhất phải nhanh chóng chạy khỏi nơi này.

Tần Nguyệt chạy nhanh tốc độ, tay vung búa chém những tang thi chặn đường cô.

Thẩm Hạ Thanh dẫn đầu chạy ở đằng trước, lúc trước chiến đấu đã làm cho hần sức lực cạn kiệt, vốn là muốn chạy ra đường cái thẳng tắp, bên đó đường rộng mở, có lợi cho di năng giả, nhưng hần lại nhìn thấy bên con đường hẹp nhỏ bên trái có người chạy đi, như vậy hần là có đường thông ra địa phương khác mà không phải ngõ chết, bọn họ sẽ không bị vây ở bên trong, mà kia ngõ nhỏ không khoan, vừa vặn cho bọn họ vượt qua, mà lại ngăn chặn được tang thi triều sau lưng. Nếu không tốt còn có người làm đệm lưng.

Vì vậy Thẩm Hạ Thanh dẫn một nhóm người chạy nhanh vào ngõ nhỏ mà Tần Nguyệt vừa chạy qua...

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

“Lão đại, lão đại, không xong rồi, cô ấy đi rồi.” Nhị cầu tử hoang mang rối loạn chạy vào, Hứa Quốc Hồng đang ăn mì ăn liền cả kinh sợ quá bị sặc, “khụ khụ khụ, con mẹ mày, cái gì mà cô ấy đi với không đi, có chuyện gì không nói từ từ được sao?”

Một tiểu đệ giỏi xem sắc mặt người khác nhanh tay rót một ly nước đưa qua cho Hứa Quốc Hồng, còn chưa kịp nói điều gì Nhị cầu tử đã liền vội vàng tiến lên nói, “lão đại, chính là cô gái mà anh muốn cho tôi xem xét đó, đại khái là đi không trở lại đó.”

“Cái gì-----” Hứa Quốc Hồng thiếu chút nữa không bắt được cái chén, “Cậu nói cái gì, lặp lại lần nữa.”

“Lão đại, tôi vừa thấy cô gái đó lái xe đi, dường như khi đi qua cổng tiểu khu còn dán giấy lên đó nữa.” Sợ lão đại không tin hần còn nói thêm, “Thật sự, đã đi, còn không trở lại.”

“Cậu xác định?” Hứa Quốc Hồng hỏi lại nhưng trong lòng mơ hồ đã có đáp án, tay cầm chén đập lên bàn không quan tâm nước bên trong nó bị vấy ra, cũng không quan vũ khí đã cầm hay chưa đã vội vàng kéo Nhị cầu tử đi, “Đi, chúng ta qua xem.”

Thời điểm một đám người chạy đến cửa tiểu khu, Tần Nguyệt đã không thấy bóng dáng đâu rồi, Hứa Quốc Hồng đến trước cửa phòng an ninh, quả nhiên nhìn thấy có tờ giấy dán ở đó còn được bao kín bằng nilon, trên đó viết hai cái thông tin, đại khái là tang thi ngày càng mạnh mẽ, nếu muốn sống hãy mau rời khỏi A thì đến phương Nam căn cứ của người sống sót, một cái là cô ấy cô ý viết cho một cô gái nào đó, ý là lão nãi nãi mà cô ta cần tìm tại mặt thể đã không thấy nữa.

Đúng là một cô gái thông minh, lập tức cho mọi người một cái làm ân, cho dù muốn xử lý sự thì chỉ bằng vào điều thứ nhất đã đủ cho người ta thấy được sự chân thành của cô, dán tại cửa tiểu khu ai cũng có thể nhìn thấy mọi thời điểm, không thấy cũng sẽ có người thông báo.

“Lão đại.” Nhị cầu tử run rẩy kêu lên, lão đại suy nghĩ đến thập phần như vậy hần rất sợ lão đại sẽ mang hần đi làm thịt vì đã không xem kĩ cô gái kia.

“Làm gì?” Hứa Quốc Hồng không khách khí đáp.

“Cô gái đó như thế nào lại đi không nói một tiếng vậy?” Nhị cầu tử nhìn tờ giấy nhỏ giọng oán khí nói.

“Nói một tiếng? Nói lời từ biệt sao?” Hứa Quốc Hồng mặt không thay đổi lạnh lùng nhìn đàn em, “Nói xong bị một đám không quen biết lôi kéo cả nhà đi theo sao, một đường hộ tống đến căn cứ Nam phương kia sao? Chớ má, chú ý dọn dẹp tang thi ở gần đây không cho bọn chúng tiến vào tiểu khu đã là có lòng quan tâm giúp đỡ mọi người rồi. Người ở đây ai chẳng phải do cô gái đó che chở sao, nếu biết cô ta muốn đi, con người muốn sống, chuyện gì làm không được?”

Nhị cầu tử nghĩ đến tình cảnh đó, nhìn không được tâm lạnh một trận, Đầu tiên là bị một đám vây xin quanh cầu xin chửi rửa uy hiếp, tiếp sau là quanh khu không thân không thích kéo người nhà đi theo,... trên đường gặp người quen họ hàng cũng kéo vào, nếu mâu thuẫn xảy ra, thức ăn ai đưa cho bọn họ, ... Thật đáng sợ, vẫn là cô gái kia thông minh, đúng là cô gái được lão đại coi trọng. Bất quá, cô gái kia đi rồi, lão đại làm sao bây giờ, ánh mắt thương cảm nhìn lão đại.

Hứa Quốc Hồng lơ đãng quay đầu, nhìn thấy ánh mắt quý dị của Nhị cầu tử, chớ má, hần chỉ muốn mình và anh em bảo toàn được tính mạng, vậy ánh mắt này là sao chứ? Hứa Quốc Hồng bị Nhị cầu tử nhìn từ sau lưng như vậy, lòng hần lạnh run, đưa tay trực tiếp đẩy Nhị cầu tử ra, “Đi, mau đi thu thập mọi thứ, không thể ngây ngốc ở đây lâu được, mai xuất phát.” Dừng lại một chút, hần nói. “Đúng rồi, thông báo cho mọi người ở đây biết không cho xé tờ giấy này, cô ta đã dán tại cửa phòng an ninh là muốn cho người người đều thấy được, lại còn bọc nữa chứng tỏ không muốn nó bị hủy.”

“Dạ, lão đại, đại khái đến 6h những người ra ngoài thu thập vật tư sẽ trở lại, lúc đó sẽ thông tri cho mỗi nhà.” Nhị cầu tử bắt được điểm mấu chốt lập tức đưa ra ý kiến.

“Được rồi, anh em ai nấy liền trở về nghỉ ngơi, sửa sang lại mọi thứ, cái gì cần thì mang đi, sau này sẽ không có cơ hội quay trở lại nữa.” Hứa Quốc Hồng dẫn đầu đi vào, hần chau mày, cô gái này đi vội vàng như vậy, chẳng lẽ sắp có nguy hiểm gì ở đây sao? Tối nay phải nghiên cứu con đường thật tốt an toàn, chỉ mong trên đường may mắn gặp được cô gái kia.

Tần Nguyệt lái xe rời khỏi tiểu khu Cát Tường, cô tin tưởng bây giờ ra ngoài là thời điểm an toàn nhất, tang thi bị nhóm người kia hấp dẫn đi chắc chắn sẽ không thể trở về sớm được.

Trên đường cái, Tần Nguyệt đi qua một tiệm thuốc, cô mang xe cách xa một chút rồi từ trong xe bước ra thu vào không gian. Tương lai còn dài, cũng có lúc sẽ bị thương, chỉ sợ chưa chết trong miệng tang thi, ngược lại không có thuốc mà tính mạng đã gặp nguy hiểm.

Huống chi, hiện tại thuốc thang chưa ai nghĩ đến mang theo, vì vậy cơ hội tốt sao lại bỏ qua được.

Đang sau có người cãi nhau, Tần Nguyệt yên lặng tính lại tốc độ của mình, cô vừa đi khỏi trốn một góc, quay đầu lại nhìn thấy một đám người đang tụ tập cách đó không xa.

“Đại tỷ, hay là đi thôi, nhờ đầu tang thi trở lại chúng ta liền không xong.” Lữ Thiên Thiên cầm một thùng xăng, lấp bấp đi đến trước mặt cô gái dẫn đầu.

“Lữ Thiên Thiên, cô sợ rồi sao, xem bộ dáng run rẩy của cô kia, không biết Vương Tề Minh thế nào lại coi trọng cô, lúc trước được Vương Tề Minh che chở tại sao không nói như vậy, bây giờ muốn xuất lực, cô bày ra bộ dáng này là sao hả?” Thực chất Thi Hoa cũng run run rẩy rẩy đi theo một đội ngũ toàn nam nhân này, tang thi đáng sợ làm cho cô ta cũng sợ phá胆, nhưng nhìn đến Lữ Thiên Thiên bộ dáng sợ chết như vậy không nhịn được mỉa mai cô ta.

Hai người kia, lại muốn ồn ào, một nam nhân lạnh lẽo lắc đầu. là lúc này rồi mà còn không phân rõ tình huống. Nghe nói trước mặt thể còn là đồng học với nhau, mặt thể đến, hai người đều từ trong lớp trốn ra, gia nhập đội ngũ này, Thi Hoa coi trọng dị năng giả Vương Tề Minh, Vương Tề Minh lại coi trọng Lữ Thiên Thiên, hai người tranh giành không buông tha nhau, còn kém thời điểm cởi quần áo so nhau.

Nghe được thanh âm, người cầm đầu nhìn Lữ Thiên Thiên, “Vương ca đối cô tốt như vậy, cô không muốn báo thù cho anh ta? Bạch nhãn lang không phải người như vậy đi?” Nói xong, cô gái tóc màu đỏ lửa quay ra thúc giục người khác: “Mau mau làm, cạo xát cái gì, một đám tay chân chậm chạp, không nhanh đội đến lúc tang thi trở lại, các người liền bị chôn cùng.”

Tần Nguyệt nhìn ngắm hành động của bọn họ, trừ một ít người canh ở ngoài đảm bảo an toàn, để ngăn ngừa một số tang thi tiến đến, một đám chuyển đến vật nặng đem ra ngã tư đường, còn lại là chuẩn bị nhiên liệu. Đây là muốn đốt tang thi sao? Phạm vi lực sát thương của ngọn lửa không phải rất lớn, tai họa ngầm cũng không ít, cô lắc đầu, mấy người này không biết nên nói tài cao gan to, hay là không sợ sống chết đây?

Tần Nguyệt tránh đi nhóm người, cước bộ nhanh đến cửa hàng dược phẩm gần đó, cửa không khóa, liếc mắt nhìn là có thể thấy hai hàng bày toàn thuốc roi vải dây đất, còn những chỗ khác là không có dấu hiệu gì. Như vậy chủ cửa hàng này đã biến thành tang thi, bây giờ chắc là đã ra tìm kiếm thức ăn, thật là tiện nghi mà, đến thời điểm sau này thuốc thang càng khó tìm, lúc đó muốn chiếm lấy vật tư nói khó làm càng khó.

Tần Nguyệt vung tay đem hết thảy vào không gian, sau khi mở cửa chạy lên lầu, lầu hai trong phòng một đồng chất đầy dược phẩm, tuy không biết tên là gì nhưng cũng không khách khí đem một hơi dọn sạch sẽ.

Mới xuống cửa cầu thang, bất giác cảm nhận được nguy hiểm, theo bản năng đầu nghiêng sang một bên né tránh, một cục màu đen từ phía sau bắn tới, đập vào tường rớt xuống đất, rất nhanh chạy trốn.

Đây là cái gì đây? Tần Nguyệt nghĩ kỹ, đối với loại tang thi bé nhỏ kiểu này dùng búa không quá chuẩn xác, cô ý niệm từ trong không gian lấy ra dao phay, bày ra tư thế tấn công cẩn thận đi xuống dưới. Quả nhiên không phụ kỳ vọng của Tần Nguyệt, con vật đánh lên hồi nảy lại lần nữa đánh đến. Lần này cô nhìn thấy rõ ràng, đây là một con chuột bán biến dị, một con mắt chuyển màu đỏ tươi, một con mắt khác lại bình thường, làn da bình thường của nó toàn máu lại còn hơi tím, bộ lông đen của nó xơ xác còn một ít treo trên người.

Tần Nguyệt một dao vung xuống chặt đứt cái đuôi của nó, may mắn nó là tang thi chuột bán biến dị thú có tốc độ nhanh hơn so bình thường, nếu không thân hình của nó đã Tần Nguyệt chém đứt. Cái đuôi bị cắt đứt rơi trên mặt đất, con chuột đau đến mức kêu lên chi chi vài tiếng, một bên gọi một bên hướng cửa chạy. Tần Nguyệt còn chưa kịp đuổi theo, thanh âm thảm thiết vang lên, thời điểm chạy đến cửa phát hiện một con mèo đen miệng ngậm cái đuôi còn sót lại một ít của con chuột, thấy Tần Nguyệt liền ngậm con chuột thẳng tắp đi tới, đặt xuống đất, kêu meo một tiếng.

Nhìn như vậy, là mời cô ăn cơm sao? Tần Nguyệt cúi đầu nhìn con tang thi chuột nửa hư thối này kiên quyết lắc đầu, “ngươi tự mình ăn đi, ta còn có việc muốn đi.”

Mèo đen làm nũng đi vài vòng quanh chân Tần Nguyệt, thấy cô không có hành động gì, lại ngậm con chuột cách Tần Nguyệt một đoạn, mắt to nghi hoặc nhìn cô, “Miêu----”

Tần Nguyệt ngồi chồm xuống, xoa xoa đầu nó, lắc đầu lần nữa tỏ ý không ăn. Nó nhắm mắt vô cùng hưởng thụ, cho đến khi không còn cảm giác đó nữa nó mở mắt, không hiểu nhìn Tần Nguyệt, thấy cô vẫy tay, nó liền ngậm con chuột đi theo.

Đi đến trước cửa tiệm thuốc, Tần Nguyệt nhìn sắc trời, phát tay phát ra một đạo dị năng, đốt cháy bảng hiệu. Như vậy là giải quyết một đám phiền toái cho sau này.

“Toàn bộ động tác nhanh lên một chút, thời gian không nhiều lắm, nhanh!”

Lúc trở lại Tần Nguyệt liền nghe thấy âm thanh quát lớn của cô gái đứng đầu nhóm người, mọi người động tác cũng nhanh hơn. Tần Nguyệt từ xa nhìn lại, mấy người kia đang dựng các hàng rào, chướng ngại vật, bên chân đầy những bình xăng, trong lòng cô giờ phút này chỉ muốn đánh cắp hết lại đây, như vậy lộ trình của cô sẽ không cần lo vấn đề này.

Tần Nguyệt nhìn bọn họ bận rộn không quan tâm nữa, cô trở lại trong xe, ngồi chờ mèo đen ngậm tang thi chuột lên phát động động cơ rồi khỏi địa phương.

Tại mặt thế một số người nhìn thấy những người bình thường trên đường sẽ cho họ ít đồ ăn, nhiều người sẽ có toan tính xử lý tang thi rồi làm bá chủ một phương hoặc muốn xử lý toàn nhân loại. Đùng là ngu ngốc, mấy người kia chẳng nhẽ tự xử lý chính mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Chết, có điểm không tốt!

Tần Nguyệt ánh mắt đảo qua ngã tư đường, nơi này trừ cô vừa đi vào tiệm thuốc, còn lại tất cả đều là cửa hàng bán quần áo và chăn bông. Bọn họ đây là tính toán dụ tang thi đến đây rồi vây khốn chúng nó, cuối cùng châm lửa thiêu đốt con đường này. Điên rồi, trước hết không nói đến trong lúc lửa cháy sẽ đem người trốn ở đây thiêu chết, mà còn những hộ gia đình ở đây nữa. Nếu họ phát hiện hỏa hoạn, bọn họ liền chạy trốn, thời điểm đó còn không phải dẫn đến một nhóm tang thi sao. Đốt tang thi bọn chúng chẳng phải cũng chạy loạn khắp nơi, lúc đó cả thành phố toàn là ánh lửa, con người, tang thi... không ai có thể chạy trốn khỏi. Thế này không phải quá ác sao.

Vì muốn báo thù cho bản thân mà muốn những hộ gia đình trên ngã tư đường chôn cùng sao? Ánh mắt Tần Nguyệt nhìn xuyên thấu ra bên ngoài qua cửa kính xe, nhóm người này có biết hay không mình đang làm cái gì.

Khởi động xe, Tần Nguyệt nhìn vài cái tang thi đang lác lác tới đây, quay đầu nhìn xa xa nhóm người lại thấy không biết khi nào bọn họ mang mấy cái thùng to, vừa mở ra liền nhìn đến là một đồng nội tạng, đầy ngã thùng, tất cả trào ra thật kinh tởm, mùi máu tươi hướng bốn phía bay tới.

Đáng ghét! bọn họ đến tốt cùng có biết mình đang làm gì không vậy.\ Tần Nguyệt tức giận mắng thầm.

Mặc kệ, Tần Nguyệt chuyển động chìa khóa lái xe, mới đi một đoạn thì phanh xe lại, cô làm không được. Mở cửa xe xách ra một túi to dùng sức quăng ra ngoài. Đây là vật cô vừa lấy từ trong không gian, là một đồng pháo hoa, cái này là trong một lần đi thu thập vật tư tiện tay thu vào. Đang muốn vứt đi, nay nó lại có chỗ sử dụng.

Cứ coi như cứu được thì cứu đi, không có ai quy định người nào sẽ phải phụ trách với người nào, tận thế, sống được đến thời điểm nào thì hay thời điểm đó.

Tần Nguyệt đem chúng xếp thành bốn năm đồng, dùng bật lửa châm lên đầu dây sau đó nhanh chóng lái xe chạy đi. Pháo hoa đặt bên này không tính là nơi náo nhiệt của thành thị, khi lửa chạm đến đầu pháo những âm thanh vang lên liên tiếp là bay lên trời, cứ thế sáng cả một vùng mà chủ nhân sự việc đã chạy không còn bóng dáng.

“Xem kia có người đốt pháo hoa.” Một đại nam nhân đang khuôn vác thùng vỗ bả vai anh em bên cạnh.

“Nơi nào? Ai lại đốt pháo hoa lúc này chứ, đây chẳng phải là ăn no không có việc gì làm sao?” Hắn theo bản năng quay đầu hỏi, mắt lại đảo dác tìm vị trí pháo hoa. Lúc này trận pháo hoa cũng đưa tới sự chú ý của nhiều người.

“Bên kia, ban ngày ban mặt ai lại đốt pháo hoa... thôi chết, pháo hoa vang lớn như vậy chắc chắn sẽ đem tang thi hấp dẫn lại đây. Chúng ta làm sao bây giờ?” Đang nói người đàn ông chợt phát hoảng nhận ra một sự thật tồi tệ.

“Làm rất tốt, đúng là ai cũng không cho người ta nhàn hạ được.”

Cô gái dẫn đầu nói xong mới chú ý tới tình huống bên kia, không tốt, như vậy không phải là muốn cảnh cáo người dân trong thành phố này sao, bây giờ không kịp ngăn cản, cô quát lên: “Nhìn gì mà nhìn, còn không nhanh lên, một phút sau theo kế hoạch mà tiến hành.”

“Có chuyện gì, quân đội tới sao?”

“Không biết, để tôi nhìn xem...”

“Thế này là sao...”

Những hộ gia đình hai bên đường nghe thấy tiếng pháo sớm ngó đầu xuống nhìn xem chuyện gì xảy ra. Đầu tiên là chú ý đến nơi phát ra âm thanh sau đó nhìn xuống tìm kiếm nơi phát nổ. Nay vừa nhìn, thật ghê gớm, bọn họ đang làm gì a?

“Này, chó má, các cậu đang làm cái quái gì vậy?” Một người đàn ông râu quai nón nhận ra có gì đó không ổn, bọn người kia đồ một đồng máu tươi với

nội tạng trước cửa hàng, khẳng định không phải chuyện tốt lành gì.

“Đù rồi, bọn mày là muốn hại chết ai a?” Mở miệng là một hộ gia đình gần đó, mặt thế đến, ai chẳng biết thứ tang thi thích ăn nhất là ăn thịt uống máu, thật là con mẹ nó chứ, đây không phải gián tiếp hại những hộ gia đình ở đây sao? Một hai cái tang thi thì không sao, nhưng một đám thì dù cửa có chắc mấy cũng không địch lại được.

“A A, Trời ơi, sao lại có nhiều máu như vậy?” Một đại thẩm lâu hai vừa nhô đầu ra nhìn đến cảnh tượng như vậy, nhin không được hết lên, như vậy chỉ muốn ngất luôn thôi.

“Mau mau, nhanh lên, phụ nữ cũng phải đi ra, cái gì cũng đừng cầm, mau chạy thôi.” Một hộ gia đình lâu hai thấy một màn như vậy, lại nghĩ nhà mình khó chống đỡ, không suy nghĩ nhiều trực tiếp cầm dao phay hướng người trong nhà hô to, bây giờ chạy đi mau ra còn đường thoát, ở đây chỉ một kết quả là phải chết.

Trên hành lang vang lên tiếng bước chân, có một hộ sẽ có hai hộ ba hộ, nhiều người là trực tiếp lái xe đi, nhân lúc tang thi chưa tới đây chạy thoát. Tuy nhiên cũng có một vài hộ nhất gan lựa chọn ở lại, run cầm cập trốn sau sô pha hay bên dưới giường cầu nguyện chuyện tốt lành sẽ đến.

Đám tang thi ngửi được mùi máu tươi hưng phấn không thôi, chúng từ đằng xa chạy tới tập trung tại nơi đầy huyết khối, một chút ít thì chạy theo đám người đang hoảng loạn chạy trốn, một số ít không chen lẫn được tụ tập tại các khu nhà dân theo mùi máu tươi còn sót lại kia.. Nhất thời cả thành phố vang lên âm thanh hỗn loạn, có tiếng rống khan khan hưng phấn của đám tang thi, tiếng khóc bị tang thi bắt được, tiếng nhà cửa đập nát, tiếng súng, âm thanh xoèn xoẹt,... tất cả đều rối loạn trong đám cháy.

Trên quốc lộ, một chiếc xe màu đen chạy tại nơi nguy hiểm đi ra, Tần Nguyệt xuyên thấu nơi phương xa. Mặt thế đến chính mình tự bảo hộ mình, người nào thông minh thì sống sót lâu dài.

Ánh chiều tà ngã về tây, Tần Nguyệt dừng xe trước một ngôi nhà trong thôn trấn nhỏ.

Tần Nguyệt xuống xe, mang theo một ba lô đồ ăn, tay cầm búa hướng ngôi nhà đi đến. Trong nhà có người, Tần Nguyệt biết. Thời điểm lái xe đến gần cô nhìn thấy bức màn cửa sổ bị người xốc lên nhìn lên cô. Bất quá đây là một ngôi nhà an toàn, đi lên trước nữa lại lệch khỏi kế hoạch, gần đây có một trạm xăng dầu mà cô muốn tìm.

Tần Nguyệt đi đến cửa chính, gõ cửa: “Đi qua đây, muốn nhờ tá túc một đêm, ngày mai tôi liền rời đi.” Một lúc sau vẫn không có động tĩnh gì. “Không mở cửa cũng được, vậy tôi liền phá cửa mà vào, đến lúc đó đừng trách tôi không nói trước. Tôi nói được là làm được. Ba... Hai... Một...”

Trong nhà vẫn yên tĩnh, Tần Nguyệt đem búa vác lên vai, gõ nhẹ lên cửa hai tiếng như thăm dò, đang chuẩn bị đập thì trong nhà vang lên tiếng bước chân đất đất, cửa mở ra, “Cô! Đây là nhà tôi, tôi không chào đón cô, cút đi.”

Tần Nguyệt không sao cả nhún nhún vai, “Tôi nói trời tôi quá, tôi ở một đêm mai liền đi.”

“Tôi cũng nói không cho cô ở.” Thiếu niên ngẩng đầu, ánh mắt nâu phun ra lửa giận, cậu ta nổi giận đùng đùng cự tuyệt, đột nhiên ánh mắt cậu ta sáng lên, “Muốn ở nhà tôi cũng được, trước hết đem hết thức ăn trong xe ra đây.”

“Không có khả năng.” Tần Nguyệt từ trong ba lô lấy ra một bao mỳ ăn liền vớt sang. “Đây là tiền nhà một đêm.”

Cậu ta tiếp nhận được cầm trong tay đem ngửi ngửi, “Không đủ hay là cô đem xe đưa cho tôi.”

Tần Nguyệt rất tự nhiên đi vào, lướt qua thiếu niên, “Xem ngươi có bản lĩnh gì, thực ra còn có một cách nữa...” Cô tới gần thiếu niên có làn da non nớt kia, kê tai nói: “giết cậu xong toàn bộ ngôi nhà này sẽ là của tôi a.”

Đại khái là chưa từng nhìn thấy loại người trở mặt nhanh như vậy, cả người liền ngây ngốc đứng ở kia, nhìn chằm chằm cô gái xinh đẹp đưa ra lời uy hiếp còn cười tủm tỉm, “Cô... cô...” hần lấy tay chỉ Tần Nguyệt, nói không nên lời nhưng Tần Nguyệt không phản ứng gì, nói xong cô lên lầu chọn phòng.

“Ai, cái người này sao có thể như vậy a!” Thiếu niên tức giận nói, đáng tiếc cô gái đang đi lên lầu không thèm để ý đến hắn, lúc sau chỉ quay lại ý tứ cảnh cáo nhìn hắn.

Cô gái này có điểm ý tứ. Khúc Linh thu hồi biểu tình, trên mặt tươi cười mang mấy phần bỉ khí, đóng cửa lại. Hai tay cho vào túi áo, thân thể thoáng động lên lầu.

Tần Nguyệt chọn một căn phòng có cửa sổ, như vậy có thể quan sát mọi động tĩnh bên ngoài. Nếu có chuyện gì xảy ra liền có thể từ cửa sổ nhảy xuống chạy trốn, còn nếu có gì từ ngoài xâm nhập vào, cửa sổ bị đập vỡ cũng cho cô phản ứng kịp, nói chung là còn hơn bốn phía đều là bức tường.

Kiểm tra căn phòng một chút, không có phát hiện gì mới đem ba lô cùng búa đặt trên giường, cách chỗ mình nằm là gần nhất, hai tay chống lên đầu nằm xuống nghỉ ngơi, trong đầu hồi tưởng lại thiếu niên kỳ quái kia. Thiếu niên dưới lầu mặc dù nhìn qua bộ dáng chỉ mới có bộ dáng mười mấy tuổi, lại cho cô cảm giác cậu ta rất nguy hiểm, mặc dù hắn là cố tình gây sự, nhưng đây mất không chút để ý lại để lộ hần không chút để ý.

Thanh âm lên lầu vang lên, Tần Nguyệt hướng cửa chính nhìn lại, tuy cửa đóng nhưng vẫn có thể biết cậu ta dừng lại trước cửa phòng vài giây mới rời đi. Tần Nguyệt đứng lên mở cửa ra kiểm tra không có gì lại đóng cửa lại.

Một lúc sau, dưới lầu truyền đến thanh âm xe chạy.

Tần Nguyệt đi đến bên cửa sổ nhìn xuống, một ô tô màu hồng đang đến gần, đằng sau là vài cái tang thi, hình ảnh thật bình thường nhưng khiến cô ngạc nhiên là bọn chúng không quá đến gần ngôi nhà, tuy rằng không biểu hiện gì là sợ hãi, nhưng lại như là cố ý hay vô ý không tiếp cận quá gần nơi này.

Chẳng nhẽ trong ngôi nhà này có cái gì, Tần Nguyệt đánh giá bên dưới.

“Được rồi, chúng ta phải nhanh chóng giải quyết chúng, nếu không là đem đến càng nhiều tang thi.” Một người cao to từ trong xe đi ra nói hướng đầu tang thi bỏ tới.

Những người trong đó cũng ra khỏi xe, nhìn thấy một người tương đối quen mắt, lúc này mới nhận ra đây là một nhóm người cô từng gặp, cái cô gái kia tên là cái gì Cảnh Nhi đi, cô ta vậy mà có thể thoát ra sống sót.

Tần Nguyệt đứng trước cửa sổ, nghiêng ngẫm nhìn đám người kia.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Âm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Khúc Linh?

Lần này trong đội ngũ chỉ có hai nam một nữ, về phần không thấy những người khác cô cũng không có hứng thú biết.

Chờ mấy người kia giải quyết hết đám tang thi, hướng cửa nhà đi đến, chủ nhân ngôi nhà đã muốn mở cửa thờ phỉ phỉ chờ bọn họ. Cô gái tên Cảnh Nhi rất vui vẻ chạy tới, hai người đàn ông cũng theo sát phía sau. Tần Nguyệt ở trên lầu không nghe thấy họ nói gì, hình như là đang thảo luận, sau đó một người có dị năng tốc độ rất nhanh quay lại xe, lúc trở lại cầm theo một túi đồ, chắc là thức ăn, sau đó giao cho cậu thiếu niên. Cô gái dừng lại nhìn chiếc xe màu đen để một bên, lại quay qua nhìn xe của mình, hiển nhiên chiếc xe này tốt hơn cái xe bị đâm rách thùng này nọ của họ.

Mộc Cảnh Nhi hướng thiếu niên trong viện cười sáng lạn, chỉ chỉ chiếc xe màu đen, nói vài câu gì đó. Tần Nguyệt nhìn thấy thiếu niên đứng dưới lầu đột nhiên ngẩng đầu hướng cô nở nụ cười, tiếp theo đối Mộc Cảnh Nhi lắc đầu, xoay người đi vào nhà.

“Trần ca, vì sao không cho em cùng em trai này nói một chút, để hán nhường xe này cho chúng ta đi?” Mộc Cảnh Nhi như oán giận đối với hành động kéo tay lại của tên tóc đỏ đằng sau.

“Hajz, con gái đúng là phiền phức, người ta đã nói không muốn nói cô còn muốn nói gì.” Hần dẫn đầu lên lầu, không nhận được nói: “Nắm chặt thời gian nghỉ ngơi thật tốt, đừng mang tức giận trong người, sáng mai chúng ta còn phải gấp rút lên đường.”

“Nhưng chúng ta có xe tốt thì lên đường sẽ nhanh hơn, nếu chúng ta đang đi đường mà xe lại bị hỏng thì sao? Em chỉ muốn suy nghĩ chu đáo cho nhóm chúng ta mới làm vậy.”

Mất thấy Trần Hoành Đông không nhìn thấy lòng tốt của cô ta, Mộc Cảnh Nhi giậm chân tỏ vẻ bất mãn, quay đầu liếc người bên cạnh, Trương Kỳ Niên thông minh ha ha cười: “Hoành Đông a, trẻ con thôi mà khó tránh khỏi có lúc bị nuông chiều, lại nói, em ấy cũng vì nhóm ta thôi mà, làm gì dữ với em ấy như vậy.”

“Ừ, chỉ cậu có tính tình tốt.” Trần Hoành Đông hướng Trương Kỳ Niên sau lưng nói: “Đối với trẻ con lão tử ta không có tính kiên nhẫn, chính hai người tự nói chuyện đi, tôi đi dọn phòng trước.”

“Trẻ con nha, phải nhường nhịn một chút, đâu như chúng ta da dày thịt béo, so đo như vậy làm chi.” Trương Kỳ Niên đối hành động không khách khí của Trần Hoành Đông cũng không tức giận, quay lại đối Mộc Cảnh Nhi nói: “Hoành Đông vốn là người như vậy, ở chung đã lâu em còn không biết sao. Bây giờ mọi thứ đều rối loạn, buổi tối lắm nguy hiểm, có muốn hay không ở cùng phòng với tôi?”

“Ở cùng phòng?” Mộc Cảnh Nhi nghe lời này thật muốn phì cười, hán còn không tự nhìn lại mình xem, cóc ghè còn đòi ăn thịt thiên nga, từ từ, thế đạo rồi loạn, không biết khi nào mới tìm được căn cứ an toàn, tuy trước mặt Trương Kỳ Niên chỉ là một lưu manh xấu xa nhưng bây giờ hán chịu bảo vệ mình, dù sao cô cũng sớm đi theo Mục Đông, như vậy cũng không có cái gì khác.

“Các người tự thảo luận, tôi không ở cùng.” Trần Hoành Đông đối một phòng dừng lại mở cửa đi vào sau đó đóng cửa, Mộc Cảnh Nhi do dự đối Trương Kỳ Niên gật đầu.

Vì thế Khúc Linh ở phía sau thấy họ vào hai gian phòng, nhằm chán đứng nhìn một vài giây, song huyết sắc hướng bên trái gian phòng đi.

Chiều tà tà ngã xuống, màn đêm bao phủ khắp thị trấn nhỏ.

Nơi này địa phương đại khái cực ít người sống, thanh niên vào hết thành phố làm việc, vì vậy tang thi không nhiều, so với cuộc sống trước kia không có

gì khác. Chỉ trừ một số hộ nông thôn trước kia nuôi dưỡng chó còn nghe thấy tiếng sủa, bây giờ là tiếng rống của tang thi tìm kiếm thức ăn.

Tần Nguyệt tại trong phòng đốt một cây nến, ánh sáng có chút điều duệ, đem bóng dáng chiếu lên trên tường. Tần Nguyệt sớm quen thuộc với cảnh không có ánh điện, đi đến kéo rèm lên, không khéo người ta lại nhìn thấy ánh sáng, lúc này mới nằm lên giường nghỉ ngơi.

Lúc này phòng bên cạnh đôi nam nữ còn chưa có nghỉ ngơi, trong phòng đã dọn dẹp xong, không có âm thanh nào coi như yên tĩnh. Trong xe, con mèo đen sau khi ăn xong lão chuột thì nằm nghỉ, đến khi Tần Nguyệt dừng xe mới tỉnh lại. Nó giương ánh mắt to lấp lánh lên miêu một tiếng đối Tần Nguyệt lại nhảy ra ngoài chơi, mấy lần trước cô nhìn thấy vậy để lại một con cá cho nó đến khi trở lại vẫn như cũ chưa có bị động qua, không biết hiện tại nó đang làm gì.

Ánh sáng âm đạm chiếu vào tròng phòng, Tần Nguyệt về mặt nhu hòa không thiếu, cô tựa vào đầu giường, hai mắt nhắm lại, biểu tình không thể nói yên tĩnh, tư thái nhìn như thả lỏng nhưng luôn bị vây trong trạng thái đề phòng, chỉ cần một con gió thoảng qua cũng đủ làm cho cô có phản ứng.

Một trận gió thổi đến, đám mây đen cơ hồ che đi ánh trăng yếu ớt.

Trong phòng có người đi lại, người ở phòng cách vách không có động tĩnh gì, như là thật ngủ say. Âm thanh mở cửa vang lên an tĩnh trong chốc lát, có tiếng bước chân, sau lại có âm thanh mở cửa, cùng lần trước giống nhau, lại vang lên tiếng bước chân, nhưng có vẻ là hướng phòng cô đi tới.

Không có gió thổi, ngọn nến chảy một giọt sáp xuống đất sau tự động tắt, trong phòng rơi vào một mảnh bóng tối.

Răng rắc ----

Đột nhiên cửa bị mở ra, Tần Nguyệt mở mắt. Trong bóng đêm, ánh mắt cô lạnh như băng không chứa chút cảm tình nào, nhìn chăm chăm vào cánh cửa.

Theo đó xuất hiện một bóng dáng ở cửa.

Hắn không đi vào phòng, mà là đứng trong chốc lát sau mới bước vào phòng. Cùng trong lúc đó Tần Nguyệt cảm búa quất tới.

Trên mặt Khúc Linh còn đang rất tin tưởng bản thân, hắn mỉm cười tiến vào phòng. Vừa bước một bước, còn chưa hắn tiến vào phòng hắn liền cảm nhận được một cỗ khí tức nguy hiểm từ không khí đánh thẳng đến đây. Nhất thời tươi cười biến mất, thật chó má, như vậy tình tảo, đây là con gái sao? Tuy rằng kinh ngạc nhưng cũng không trì hoãn việc hắn sử dụng dị năng nhanh chóng tránh thoát, bóng dáng biến mất trong không khí, búa đánh vào không khí, không có vật cản bay thẳng ra ngoài cửa, định vị trên tường đối diện.

Đây là, lĩnh vực sao?

Tần Nguyệt từ trên tường đứng lên, vung tay lên, lấy ra một cái búa khác từ trong không gian, chậm rãi ra khỏi phòng, nhìn vào hành lang tối đen như mực mở miệng nói, "Khúc Linh?"

Người trốn trong bóng đêm chấn động, cô gái này, hắn chưa có nói tên mình ra trước mặt cô nha. Ánh mắt tầm tối nhìn bóng dáng đứng ở cửa phòng, ánh sáng âm đạm chiếu lên không một chút lo âu, ngược lại mang theo một loại cảm giác kỳ dị bình tĩnh, bóng dáng như hòa cùng màn đêm dung hợp làm một, sinh trưởng trong hắc ám, hắn cũng cảm nhận được cô không sợ hãi cái loại dị năng của hắn, như sớm đã biết trước.

"Sách, thật sự lợi hại." Khúc Linh từ trong bóng tối đi ra. "Tôi có nên vỗ tay tán thưởng không đây?"

Thật sự là cậu ta, cũng đúng, trừ Khúc Linh cô không biết còn ai có thể sử dụng lĩnh vực. Bất quá Tần Nguyệt cũng không sợ hãi hắn, tuy rằng đời trước Khúc Linh rất lợi hại, một chiêu lĩnh vực có thể giết chết vô số dị năng giả. Nhưng bây giờ mà nói, Khúc Linh còn chưa tiến cấp một đi, không thể dùng lĩnh vực tùy thời được, thậm chí còn chưa có năng lực xuyên qua vật cản, như vậy chưa có uy lực gây ra sợ hãi gì với cô.

Cô không có nhiều hiểu biết về Khúc Linh, đại khái là tin tức nghe đồn được, nhưng có một việc cô có thể khẳng định. Khúc Linh định là một đệ nhất sát thủ âm u lãnh khốc của căn cứ Đông Phương, bởi vì có diện mạo quá mức xinh đẹp liền bị coi là luyện đồng. Sau mặt thể thức tính dị năng lĩnh vực, liền tại nơi này định cư, cũng bởi vì một cái diện mạo lại bị người khác hãm hại, chết tại huyện Nam Lăng.

Lại nói tiếp cái người này cả đời nhấp nhô sau lại bị chính nơi mình sống giết hại. Hắn thật đáng thương.

Nghĩ lại, từ lần đầu khi đến đây đã là tiến vào lĩnh vực hắn tạo nên, vì vậy không nhìn thấy khuôn mặt thật của hắn, việc cô không nhận ra là bình thường. Mối thời kỳ đầu mặt thể, hắn đã sử dụng lĩnh vực trong một thời gian dài, đây thật sự là một thiên tài, đáng tiếc, lại là thiên tài đoản mệnh.

"Như thế nào, tôi nói sai sao?" Khúc Linh nghiêng đầu, tuy rằng hiện tại hắn mang khăn che mặt, không nhìn thấy rõ khuôn mặt, nhưng xóa nguy trang hắn tự dung không có cách nào hình dung ra sức quyến rũ, có thể khiến người ta thiếu thân lao vào lửa.

"Vỗ tay thì không cần." Tần Nguyệt đi ra cửa phòng, rời búa trên vách tường. "Nếu không có việc gì xin đừng tùy tiện vào phòng người khác, sẽ có hiểu lầm."

"Cô nói là, cô nam góa nữ..." Khúc Linh đột nhiên xuất hiện lại gần Tần Nguyệt, đem đầu lại gần, "Ở chung một phòng, khiến cô khó chịu sao?" mắt thấy búa lại huy tới, Khúc Linh lắc mình, đến khu vực an toàn mới dám quay đầu nhìn chỗ cũ, bên dưới một vài cọng tóc còn bay bay, hắn không dám càn dỡ nữa. Vừa nãy hắn không nhanh không chậm chỉ vài cọng tóc đơn giản như vậy, hắn sờ sờ cổ, cảm giác nó sắp không phải ở trên thân thể này nữa.

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng mèo kêu, Tần Nguyệt trở vào phòng đem ba lô nhấc lên sau đi ra ngoài, còn hai giờ nữa là trời sáng, bây giờ lái xe rồi đi

đến khi trời sáng có thể đuổi tới trạm xăng dầu, còn hơn ở đây bị tên yêu nghiệt này tính kế linh tinh, cô thà đi làm chuyện đứng đắn kia.

“A, cô đi nhanh như vậy?” Khúc Linh đứng đằng sau cô lên tiếng cợt nhả, không thêm quan tâm bộ dáng hần hiện giờ.

“Không thì ở đây, nhìn cậu đối mặt mấy người kia làm gì sao?” Tần Nguyệt không khách khí trả lời, cô một chút cũng không muốn biết hần đối hai nam một nữ kia muốn làm cái gì. Tuy hần chưa đến mức biến thái như quá khứ nhưng cái dạng biến thái cũng không phải một hai ngày là có thể dưỡng thành, hần cho cô cảm giác nguy hiểm như vậy cái cậu cợt nhả kia cũng có bao nhiêu tư tưởng u oán rồi.

“Nói thật đáng sợ.” Khúc Linh nhếch miệng cười trong bóng đêm.” Hay cô lưu lại cùng tôi chơi bạn họ đi.”

“Tôi không rảnh, có thời gian chơi đùa như vậy, còn không bằng suy xét tìm cách làm người ta ban ngày không nhìn thấy diện mạo của cậu đi.” Tần Nguyệt mở cửa, mặt không chút thay đổi nói:” Dung mạo có đôi khi cũng là một loại tai họa.”

Khúc Linh trầm mặc một lúc thuận di đến trước mặt Tần Nguyệt, hần triệt hồi dị năng coi bỏ khăn che mặt. Tần Nguyệt cau mày ngẩng đầu nhìn người chần phía trước, một khuôn mặt kinh diễm như khắc họa xuất hiện trước mặt.

“Thế nào, có phải đủ xinh đẹp?”

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Chương 43

Tần Nguyệt lái xe rời khỏi ngôi nhà, nói đến Khúc Linh đúng là cái tên không quy củ biến thái.

Theo truyền thuyết Khúc Linh chính là người lãnh khốc vô tình, đối với việc người khác đụng vào là vô cùng chán ghét, tinh thần khiết phích nghiêm trọng không phân rõ tư tưởng vạn ác, tuy bây giờ hần chỉ là cái thiếu niên nhưng tính tình đã thiên về âm u, may mắn còn chưa quá nghiêm trọng.

Bất quá phải nói thiếu niên Khúc Linh này đúng là quá đủ xinh đẹp, mỹ đến mức tựa như ánh nắng cuối mùa thu dưới ánh mặt trời nhuộm đầy màu tím của hoa anh túc, yên tĩnh hấp dẫn, không người nào có khả năng kháng cự (ta cũng phải nói: tí à, còn tí ngoại lệ mà). Tuy rằng bây giờ chỉ như nụ hồng chớm nở chưa trưởng thành, đã không ngăn được sự xinh đẹp tào nhả ra bên ngoài, khó trách có nhiều nam nhân mơ tưởng đến hần. Như là tự nhiên nhớ đến cái gì, Tần Nguyệt về mặt khó chịu, mở phanh cửa xe ra.

“Lần sau gặp lại, cô gái hung tàn.”

Khúc Linh từ cửa sổ ngắm nhìn nơi xa xa, chiếc xe màu đen nhanh chóng mất hút, một khuôn mặt siêu đẹp trai dần dần hiện rõ, trên mặt mang theo ý cười, Khúc Linh rất vừa lòng với việc đùa dai thành công.

Hần sờ sờ mặt mình, có một vết sẹo nhọt nhọt, thật là, vừa nãy thời điểm Tần Nguyệt gây người nhìn hần, hần liền hôn xuống, chỉ muốn bày tỏ lòng cảm ơn đã nhắc nhở hần, ai dè cô gái đó không nói một lời liền huy búa quét qua mặt hần, may mà thân thủ hần nhanh nhẹn chỉ bị xước một dòng trên má. Khúc Linh bĩu môi, thật ác, lần sau gặp lại hần nhất định sẽ giỏi hơn, để xem lúc đó cô làm thế nào đối đãi hần.

Trong phòng, ba người bị trôi trên mặt đất lộ vẻ hoảng sợ nhìn thiếu niên ngồi nghiêng bên cửa sổ. Trần Hoàn Đông là hoàn hảo, trên người vẫn mặc quần áo, hai người còn lại tương đối thảm, họ bị bắt đến lúc đang này nọ, Trương Kỳ Niên sẽ không nói gì nhưng Mộc Cảnh Nhi một cô gái yếu ớt, điềm điềm đáng yêu cũng bị trôi chung cùng bọn họ một chỗ.

“Van cầu cậu, buông tha cho chúng tôi một mạng..”

Mộc Cảnh Nhi nũng nịu cầu khẩn, thân thể bị dây thừng buộc lại quần áo có chút hở hang, liếc mắt một cái liền nhìn thấy cảnh xuân, đáng tiếc không có ai đưa ánh mắt cảm động nhìn qua, ngược lại là ánh mắt sắc bén liếc qua muốn cô không cần liên lụy đến người khác.

Trên đường cái có một ít tang thi, nhưng nhìn chúng sẽ thấy nó linh hoạt hơn ban ngày nhiều. Tần Nguyệt cẩn thận lái xe, đến thời điểm nhiều tang thi cũng sẽ xuống thanh lý chúng để tìm kiếm tinh hạch. Tần Nguyệt có cảm giác kỳ quái, dị năng của cô cần rất nhiều tinh hạch, tuy chưa tiến cấp một nhưng uy lực của nó lại không thể khinh thường.

Tần Nguyệt đem xe dừng lại, phía trước có hơn mười tang thi chặn đường. Mấy ngày nay rèn luyện cùng với dị năng làm cô không còn sợ hãi với số lượng tang thi như vậy nữa, cho dù chúng cùng xông lên cô cũng sẽ không bị thương.

Bên đường, tang thi nghe thấy âm thanh xe chạy đám tang thi hơi dao động. Chúng đang rải rác bên mấy chiếc ô tô bỗng nhiên ngửi được hương vị nhân loại, nhất thời liền hưng phấn. Chúng không còn cứng ngắc, thân thể linh hoạt hướng Tần Nguyệt gầm rú rồi hưng phấn chạy tới.

Tần Nguyệt không đợi chúng tụ tập hết, tay vung búa hướng cổ con tang thi gần nhất chém tới. Con trước vừa ngã xuống con thứ hai đã nhào tới, trong mắt chúng chỉ có thực vật, không thêm quan tâm nguy hiểm, phía sau đề lên phía trước, như là ai đến trước sẽ có thức ăn. Bình thường là như vậy, ai

chạy đến trước ai có thịt ăn, nhưng chỉ đối với những thức ăn yếu hơn, còn Tàn Nguyệt, con nào tiến lên trước là đang dâng tình hạch cho cô không cần uy nghĩ. Cô không khách khí vùng búa liên tục.

Giải quyết xong một ít tang thi đó, Tàn Nguyệt thu tình hạch vào, đi vài bước nhìn mấy chiếc xe ô tô đậu trên đường, rất nhiều xe còn sử dụng được cô liền cho vào không gian. Tàn Nguyệt nhìn một chút những chiếc xe, có nhiều cái đâm vào nhau bẹp dí, chắn đường đi. Tàn Nguyệt quan sát những xe nào còn xăng thì thu hết xăng. Xong chuyện dùng dị năng đốt cháy chúng không còn dấu vết.

Trở lại trong xe, Tàn Nguyệt cầm tay lái chạy đi. Trên đường gặp tang thi cũng không xuống xử lý, chỉ khi gặp phải tang thi ngang sức, hoặc là quá nhiều không thể chạy qua. Dọc đường đi Tàn Nguyệt 5, 6 lần gặp phải những đám tang thi, lần nào cô cũng xuống xe giải quyết.

Lại giải quyết xong một đám tang thi nhỏ, thu tình hạch vào túi. Ngồi lên xe dùng dị năng hấp thụ tình hạch, cô cảm thấy chỉ cần hấp thụ tình hạch trong này, vậy dị năng liền thăng cấp. Không kịp tìm kiếm địa phương an toàn, mặt thể đến còn có nơi địa phương nào tuyệt đối an toàn cả. Lái xe đến một địa phương hoang vu không người để ý, Tàn Nguyệt lách mình vào không gian.

Đã một thời gian dài cô không vào không gian, nhìn mầm giống dưa chuột trước kia trông giờ đã kết quả, một đám Thủy Linh Linh xanh mướt, nhìn qua thật ngon miệng. Chỉ là chúng nó đều rơi đầy đất, hình dáng quả lại có chút khác biệt. Vẫn là thu hoạch trước rồi tính sau, tìm mấy cây gây guộc cắm xuống đất làm giá cho chúng nó leo lên, làm chúng nó lớn lên có điểm bình thường.

Lại đi nhìn một chút mấy cây nông nghiệp thấy chúng tốt mới an tâm. Cô cũng không có kinh nghiệm nhiều cho việc này. Phóng mắt nhìn, ruộng lúa một mảnh xanh mướt, lại thấy một ít quả cà chua vẫn còn xanh. Tàn Nguyệt lại dừng lại cầm mấy cây gây guộc bên cạnh, làm chúng sinh trưởng bình thường. Sờ sờ một đám rau xanh, Tàn Nguyệt vui vẻ cho thành quả của mình, đi qua đến một nơi khá rộng.

Tàn Nguyệt ngồi xuống, đổ ra túi tình hạch, không cẩn thận một viên lăn vào trong ao. Cô đứng lên với tay mò lấy lại, tay không với tới liền bỏ qua, quay trở lại nơi hấp thụ tình hạch. Nhìn một tảng sương mù màu đen bao vây lấy tình hạch xinh đẹp, chốc lát sau vỡ thành bột phấn, lại tiếp tục cầm lấy tình hạch khác hấp thụ, đến khi hấp thụ hết thấy mới luyến tiếc mở mắt ra. Tàn Nguyệt cảm thấy chỉ một chút nữa thôi liền thăng cấp một.

Tàn Nguyệt ánh mắt chuyển nhìn phía ao nước, bây giờ ra ngoài đánh tang còn không bằng đem vớt viên tình hạch kia lên, chỉ cần không uống nước đó vào miệng là ok. Nói vậy thôi chưa Tàn Nguyệt một phen đem quần áo cởi ra, sau đó nhảy vào ao chuẩn bị nuốt lại tình hạch xấu số kia. Vừa thò đầu ra khỏi mặt nước, dị năng liền tự phát hấp thụ tình hạch.

Cầm thụ được năng lượng còn tinh khiết hơn so với trước đang tiến vào cơ thể, Tàn Nguyệt thỏa mãn phát ra âm thanh thờ dài, chưa được bao lâu liền khó chịu. Một cỗ năng lượng khổng lồ hội tụ, trướng trướng làm cho cô không hề thoải mái, Tàn Nguyệt biết đây là phản ứng tự nhiên khi dị năng đang tiến cấp, nhẫn nhịn đau khổ không thoải mái trong lòng, dẫn đường cho dị năng đi vào. Lúc cô tiến cấp hoàn thành, ao nước đang yên tĩnh bỗng sôi trào, phối hợp với dị năng tiến vào giúp tẩy trừ gân mạch, cường hóa thân thể.

Thật lâu sau, Tàn Nguyệt mở mắt, phun ra một ngụm trọc khí, hoàn thành thăng cấp.

Vốn nghĩ ao trì chỉ có tác dụng khi uống vào, ai ngờ đứng trong này lại có khả năng phụ trợ dị năng thăng cấp, tinh lọc tình hạch ở mức tốt nhất. Tàn Nguyệt cảm thán một hồi, như vậy không phải cô mất hơn một nửa tình hạch sao. Nhưng cũng là một cái tin tốt nha. Lần sau sẽ trực tiếp ném vào ao tuyên.

Tàn Nguyệt dang hai tay, ngưng kết ra dị năng, lần này so với thời điểm trước càng dễ dàng thuận lợi hơn. Nếu nói lần trước chỉ là hạt đậu tương nhỏ, bây giờ đã có điểm lớn bằng bông hoa, dị năng càng thêm ngưng thật. Tàn Nguyệt hết sức vui sướng, như vậy là càng bảo đảm số mệnh của cô sẽ càng thêm kéo dài. Thu lại tâm tình, Tàn Nguyệt đọc ý niệm lên không gian.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Chương 43.2

Lại cho xe chạy một đoạn thời gian, tại thời điểm trời sáng hẳn, Tàn Nguyệt đã nhìn thấy trạm xăng dầu ở phía xa xa, chỉ là khá nhiều xe chắn hết đường lớn rẽ vào, bắt buộc cô phải cầm vũ khí xuống xe xử lý. Mở cửa, Tàn Nguyệt thu hồi ô tô, ánh mắt tỏa sáng chói lọi nhìn chăm chăm vào tang thi đang rải rác cách đó không xa như nhìn thấy bảo bối, trong lòng âm thầm tính toán, nhiều tang thi như vậy là có bao nhiêu tình hạch a. Càng nhìn càng vui vẻ, tình hạch nha, cô sắp có thật nhiều tình hạch đó, trong lòng nhiệt huyết sôi trào tiến lên.

Trước kia thời điểm ra ngoài thu thập vật tư, cô không có theo bản năng tránh né tang thi, nhưng bớt được sức lực liền bớt sức lực, tìm nơi ít tang thi dọn sạch sẽ rồi trốn vào các cửa hàng thu thập, sợ bỏ lại mạng nhỏ của mình ở đâu không ai hay biết. Bây giờ lại khác, cô chỉ hận không gặp thật nhiều tang thi, cô sẽ có nhiều tình hạch để phụ trợ thăng cấp.

Rống, rống, rống. Bên cạnh một con tang thi phát hiện con mồi, liền hưng phấn rống lên triệu tập đồng bọn, một bên nhanh nhẹn hướng Tàn Nguyệt vào lấy, còn chưa rống xong tiếng thứ ba đã bị Tàn Nguyệt bỏ một búa xuống đầu lấy ra tình hạch. Tang thi phụ cận đảo quanh nghe thấy âm thanh liền топ năm топ ba hướng bên này đuổi tới, có nhiều con thân thể không hoàn chỉnh nhưng tốc độ không hề chậm so với con khác.

Lại một tang thi vọt đến trước mặt Tần Nguyệt, nó há hốc mồm gầm thét, như người thẳng đác ý thị uy, móng vuốt mang theo máu hương Tần Nguyệt vồ tới. Không đến một giây, nó liền nằm xuống đất không động đậy, âm thanh vang lên, đầu bị bỏ ra lấy tinh hạch.

Kế tiếp Tần Nguyệt không có dễ dàng đối phó như thế, năm con tang thi từ phía trước vọt tới, giương nanh múa vuốt, nhìn qua hung tàn vô cùng, Tần Nguyệt dựa lưng vào một chiếc ô tô đã bỏ hoang, đảm bảo không có tang thi tập kích từ sau lưng, sau dùng dị năng trực tiếp đốt cháy ba tang thi, cuối cùng nhẹ nhàng vung hai búa lên đầu hai con còn lại.

Chất lỏng nhớp nháp bắn vào người, cô không có thời gian để ý trực tiếp sách búa lên chặt đứt cổ một con tang thi đang tập tễnh đi tới, nhất thời, chất lỏng màu đen lại bắn lên người, tang thi không đầu đồng thời ngã xuống đất.

Ban đầu Tần Nguyệt còn chậm rãi thi triển tài năng đánh tới, sau cùng là phải nhanh chóng giải quyết, tang thi khá nhiều nhưng hầu như là cấp thấp. Nửa giờ sau, Tần Nguyệt không thể không đổi địa phương, trên người dính không ít chất lỏng nhầy nhụa, thật khó chịu, với lại nơi này toàn xác tang thi không có nổi chỗ đặt chân. Cô hướng phía trước đi tới.

Hừ---

Một con tang thi thừa lúc Tần Nguyệt hạ búa chạy trốn.

Tần Nguyệt ngẩng đầu dõi mắt nhìn theo địa điểm con tang thi đó chạy trốn, xem ra tang thi này có một ít là từ trong trạm xăng dẫn dụ ra bên ngoài, khó trách cô lại nghe thấy âm thanh loảng xoảng truyền đến, như vậy vật ngăn cản tang thi ở bên trong trạm xăng cơ hồ đã muốn bị phá hủy. Con này hẳn là tang thi tốc độ đi, Tần Nguyệt một bên giải quyết tang thi phổ thông, một bên đề phòng con kia tùy thời đánh lên.

Một thời gian này tang thi hẳn là đã trải qua tiến hóa, Tần Nguyệt đứng im quan sát nó đứng trên đỉnh một cái ô tô phát ra âm thanh khiêu khích. Bây giờ tang thi ở nhiều địa phương thực dễ dàng sản sinh ra một cái T1 có dị năng như con người.

T1 cũng không phải có dễ dàng như vậy, Tần Nguyệt chăm chú nhìn hành động quỷ tích của nó, đặc biệt là bàn chân nó, còn dính nhiều chất lỏng màu đen. Như vậy khẳng định lúc đầu nó bị thương trốn trong trạm xăng, mặt thể đến virus tràn lan nó bị nhiễm biến thành tang thi, rồi đem người ở trong ăn hết.

Chém tang thi bên cạnh, Tần Nguyệt giả vờ không để ý đến hành động con tang thi tốc độ bên kia, quả nhiên nó mất kiên nhẫn đánh lên. Tần Nguyệt cùng nó giao thủ vài lần, lần nào cũng cố tình lộ ra sơ hở để dụ nó đánh lên, vài lần như vậy Tần Nguyệt phát hiện nó hành động cố hữu có tần xuất, mặc dù nó có chút ít thông minh của con người nhưng chưa đến mức khó đối phó.

Tần Nguyệt một bên vung búa, một bên ở trong tay ngấm ngấm vận ra dị năng, chờ đến thời cơ con tang thi đánh lên lần nữa xoay người ném ra một quả cầu lửa chuẩn xác trúng đầu nó, tất nhiên lửa cũng nhanh chóng lan ra toàn thân... rất nhanh con tang thi bị đốt thành tro tàn, dưới đất còn lưu lại một quả cầu tinh hạch lóe sáng.

Tần Nguyệt xử lý những con tang thi còn lại trước mắt, nhặt lên tinh hạch con tang thi tốc độ sau đó nhanh chóng thanh lý chiến trường. Chờ đến thời điểm thu hết tinh hạch trong tay còn chưa kịp bật cười, phương xa tang thi lại một nhóm mới xuất hiện, ánh mắt lại sáng hơn lần trước, như gặp được người thân, nhìn không được hươu bươu búa vài cái thể hiện tình yêu sâu đậm với bọn chúng...

Tang thi, mau đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Chương 44

Lưu loát đem tinh hạch thu vào tay, trực tiếp dùng ý niệm vút vào trong nước suối, Tần Nguyệt cầm búa mài mài vang lên xòen xoẹt chuẩn bị giải quyết đám tang thi mới kia, đột nhiên nhìn đến phía trước đó chẳng phải là nhân loại sao? Nghĩ nghĩ, thật xấu hổ mà, tự nhiên không nhìn kĩ càng, cầm búa chuyển địa phương. Cô thanh lý nhiều tang thi như vậy mất một ít thời gian rồi, nào có suy nghĩ để người khác chiếm tiện nghi, bước nhanh hướng trong trạm xăng đi đến.

Bên trong trạm xăng dầu nhìn qua thật lộn xộn, trên đường còn lưu lại chất lỏng đỏ sẫm, nhiều nơi còn có dấu vết đã trải qua chiến đấu, đáng tiếc có thể đoán không ai chạy thoát ra ngoài. Nhiều chỗ còn để lại đầu tang thi, một số thi thể bị găm không nhìn ra hình dáng, có khi chỉ còn xương cốt, sau khi kiểm tra đã an toàn Tần Nguyệt cũng không đi xem nữa, nói chung người chết không thể sống lại. Tần Nguyệt phát tay đem hơn phân nửa xăng dầu tích tụ, cũng không có lấy hết với xăng dầu bên ngoài, như vậy người khác đi qua đây sẽ không về tay không.

Trên con đường này căn bản là không có gì, tang thi đã được cô xử lý sạch sẽ, cô không cảm thấy mình làm như vậy là quá độc ác tuyệt tình, cô bỏ sức dọn dẹp hết thấy cũng muốn nhiều thù lao, không thể cho cô đi đằng trước liều mạng cho người đi sau chiếm hết thành quả được.

Bên ngoài vang lên âm thanh bánh xe lái tới, đáng tiếc là đường phía trước đều bị ngăn chặn, rất nhanh, âm thanh phanh xe khẩn cấp truyền tới. Tần Nguyệt dùng dị năng phá khóa cửa kho, trực tiếp đi vào, bên trong chất một đống lớn thùng dầu to, chắc là vừa vận chuyển đến một kho hàng lớn phát

sinh mặt thể, những thùng này chưa có dấu hiệu sử dụng qua, được chất đống thành hàng chỉnh tề. Tàn Nguyệt vung tay đem tất cả thu vào không gian, xăng này đủ cho cô sử dụng trong một thời gian rất dài.

“Anh, anh xem, phía trước đường bị ngăn chặn, a... mau nhìn, mau nhìn, tang thi ở đó đều bị giết sạch.” Giọng một cô gái từ bên ngoài truyền vào.

“Bên này cũng vậy, vừa rồi còn thấy kỳ kỳ, sao ở đây lại an tĩnh như vậy, hóa ra đã bị thanh lý sạch sẽ.” Một giọng nam hơi có chút khoa trương nói.

“Oa, dựa vào, ai xấu như vậy chứ, cầu cho ông trời phù hộ, tang thi con mẹ nó, toàn bộ đều chết hết đi, toàn bộ đều chết hết đi.” Một giọng nam trẻ tuổi khản trương nửa đùa nửa thật tiếp lên.

“Được rồi, tất cả im hết coi, tiến vào trạm xăng dầu lại nói sau.” Một giọng nam hùng hậu vang lên, kèm theo tiếng bước chân nặng nề, khẳng định là đang bị thương.

Tàn Nguyệt từ trong không gian tìm được một cái mặt nạ nhựa, hiện tại cô không thể cảm thán cửa hàng nhỏ đó cái gì cũng có, kiểm tra bản thân không có mùi máu tươi với vết thương, xong xuôi mới cầm một thanh gậy sắt hết sức bình thường đi ra ngoài.

“Ai? Đi ra, không chúng tôi không khách khí.”

Bên ngoài có năm người, 4 nam 1 nữ, thời điểm Tàn Nguyệt đi ra không có ai chú ý tới, ngược lại là cái người bị thương phản ứng kịp, thực rõ rệt, hẳn ta chính là người mạnh nhất trong đám người này. Tàn Nguyệt qua sát vết thương của hắn cũng không phải do tang thi tạo thành, mà là bị dao chém bị thương.

Mộc Thiết đem em gái kéo ra sau lưng tay cầm vũ khí khê nắm chặt, nhìn chăm chăm cô gái đột nhiên xuất hiện trước mắt, trên mặt không biểu hiện gì nhưng trong lòng đã sớm biến sắc, lại có người tránh được lỗ tai siêu thính của hắn, phải đến khi người ta xuất hiện mới phát hiện. Bất quá bây giờ hắn đối với một nhân loại nào cũng không thích chút nào, đặc biệt là sau khi Trương hùng phản bội hắn, nếu không phải thực lực hắn mạnh hơn, chỉ sợ đã sớm cùng em gái chết ở nơi nào đó, làm gì còn cơ hội đứng ở đây.

“Chỉ là đi ngang qua, sẽ không quấy rầy công việc của các người, tôi lập tức rời đi.” Tàn Nguyệt cố ý đem âm thanh phát ra khàn khàn một chút, bước nhanh qua đám người, thừa dịp cô gái chưa đóng hết cổng lách mình ra ngoài.

“Này, bên ngoài tang thi nhiều lắm, cô đừng có đi ra ngoài, nguy hiểm lắm đó.” Ngược lại cô gái đó thấy Tàn Nguyệt đi ra muốn nhắc nhở có nguy hiểm, bởi vì được anh trai bảo hộ rất tốt nên vẫn duy trì được một tia tâm tính thiện lương. Cô chưa bao giờ thấy lòng người hiểm ác là như thế nào đáng sợ, chẳng biết vì lợi ích mà bị người khác giết hại, cô không nghĩ tất cả đều biến thành tính cách như vậy.

“Cám ơn.” Tàn Nguyệt hướng về cô gái gật đầu cảm tạ, như cũ bước đi ra ngoài, sau đó nhặt một chiếc xe máy bên góc tường, cố ý rồ ga to hết cỡ phóng đi.

“Anh, chị gái kia...”

“Ừm, em không cần lo, xem bộ dáng của cô gái đó cũng không phải dễ đối phó, chúng ta nghỉ ngơi trước, nơi này cũng không có nhiều xe đi qua, buổi chiều còn muốn bồi dưỡng thân thể để giết tang thi, sau đó chúng ta sẽ chuyển tuyến đường đi.” Mộc Thiết an ủi em gái, lại lấy một ít thức ăn trong ba lô phân phát cho mọi người.

“Thiết ca, anh nói xem cô gái đó có phải cái nhân vật thần bí đêm tang thi nơi này giết hết không?” Một người mặc quần bò rách cần bánh mỳ nhịn không được đưa ra câu hỏi.

“Không có khả năng đi, còn là con gái nữa, đàn ông chúng ta gộp lại cũng không thanh lý được hết thảy nha.” Một người khác chẳng hề để ý đưa ra ý kiến.

“Vậy anh nói xem một cô gái không có làm gì như thế nào lại mang mặt nạ làm chi, đây không phải trong lòng có quỷ sao?” Hẳn cho là mình phán đoán đúng, còn muốn nói lại bị đồng bạn mình phản bác.

“Hiện tại cuộc sống như thế này, con gái trên đường cậu cũng thấy đó, có lẽ người ta là sợ chúng ta thấy dung mạo nên mới đeo mặt nạ vào, nghĩ lại với đáng người như vậy, cũng là một vụ vật, người ta làm vậy là một biện pháp thông minh, không thì az...”. Lời hắn nói không hết nhưng những người ở đây đều có thể lý giải được.

“Được rồi, người ta thế nào là chuyện của người ta, bất quá nhiều như vậy làm cái gì, chúng ta có thời điểm liên không như thế này, có thể qua hết ngày mai liên không biết.” Mộc Thiết ngồi dưới đất nói, đưa nước cho em gái uống. “Cô gái này rất mạnh nhưng lại thiếu nhiều kinh nghiệm, vừa nãy còn phát ra âm thanh lớn như vậy. Khi tiến vào tôi đã nhìn qua những tang thi kia, chúng đều là dấu vết của việc bị chém mà cô gái đó lại chỉ cầm một chiếc gậy sắt bình thường, trên đó lại không có một tí máu hay xây xước gì, phỏng chừng không phải cô gái đó, chỉ là vào đây trước chúng ta mà thôi. Ăn gì đó lấp bụng, nhanh chóng giải quyết vấn đề của chúng ta là vừa.”

Ra khỏi trạm xăng dầu, Tàn Nguyệt điều khiển xe máy cách một khoảng khá xa mới dừng lại. Đem xe vút ở một bên đường lớn, thu gậy sắt vào đôi một chiếc búa, nhìn tang thi tập tễnh đang đi đến, lộ ra nụ cười quỷ dị.

Trên con đường quốc lộ, một cô gái cầm búa, một chiếc xe máy cũ, một đám dã thú tang thi. Một tổ hợp không hợp mắt người thường xuất hiện.

Trải qua một khoảng thời gian chiến đấu, tang thi bị chặt đứt đầu tay chân, Tàn Nguyệt hài lòng bắt đầu thu hoạch thành quả của mình. Xong việc cô từ

không gian lấy ra chiếc xe của mình, ngồi vào nghỉ ngơi. Tuy rằng xe máy rất linh hoạt nhưng có ô tô vẫn an toàn hơn, mà xe này đã được lắp đặt chỉ kềm xe sắt chống đạn, đối với dự phòng có chuyện khẩn cấp xảy ra sẽ có trợ giúp nhiều hơn.

“DM, Triệu Hồng kia thế mà đánh ngất tiểu Tứ chạy trốn.” Thành Đại Hữu cười ầm lên, “Hôm nay nhất định phải bắt được cô ta trở lại, đợi buổi tối lão tử sẽ giáo huấn cô ta, phải cho cô ta biết gia lợi hại như thế nào, để xem còn dám lớn lối như vậy nữa không.”

“Lão đại, yên tâm đi, các anh em đã tách nhau ra tìm kiếm, có tin tức sẽ trực tiếp báo cáo, cô ta không chạy xa được đâu.” Một tên đàn em bên cạnh nịnh nọt trả lời.

Thành Đại Hữu tán thưởng gật gù đầu, vung tay lên đem mười mấy thủ hạ ra ngoài phụ cận tìm kiếm, vừa rồi có thủ hạ báo cáo có người buổi sáng nhìn thấy một cô gái hướng đường quốc lộ chạy đi, nhất thời hùng hăng hồ hồ mang người đến đó xem.

Nói đến Thành Đại Hữu, mười dặm thôn vẫn là rất nổi tiếng, mặt thế đến, trong những người có bản lĩnh tự lập ra vị vương, hẳn là một trong số đó, xem như xung quanh tụ tập một cái đầu mục, thủ hạ là những người gần đó. Tuy nói bình thường cũng có nhiều cô gái theo sau lưng, nhưng những người nhất gan dạ một chút là khóc, đối với hắn không có chút hứng thú nào. Một ngày trước thủ hạ có bắt được một cô gái, chính là Triệu Hồng này, rất có vị. Hai người nếu nói đến với nhau cũng là một cặp đẹp đôi nhưng cổ tình cô gái kia lại không thích hắn. Vì vậy thành ra, một người trốn, một người đuổi.

Mặt trời chiếu lên giữa trưa, Triệu Hồng liếm liếm môi khô nứt nẻ của mình, cô đã hai ngày không có uống nước, lại còn đang chạy trốn ở cái chỗ dã ngoại này khá lâu, đầu có chút mê mụ. Buổi sáng cô lừa một cô gái cùng mình chạy trốn, sau đó báo cô ta hướng đường quốc lộ gần đây chạy đi, không biết bây giờ ra sao rồi. Triệu Hồng cũng không quan tâm cô gái đó có bị bắt trở về hay không, vừa rồi xa xa nhìn thấy một chiếc xe lái ngang đây, cô quyết định phải liều mạng một phen.

Trốn ở trên cây đã lâu, Triệu Hồng tự biết nếu bây giờ không xe với thức ăn là không thể sống thêm bao lâu nữa. Trước đó không nói đến Thành Đại Hữu có bắt được mình hay không, hiện tại tang thi du dương khắp nơi cũng không phải cái loại ăn chay gì, nếu không có vũ khí tốt, thức ăn cộng với địa phương an toàn, khẳng định cô chỉ còn một con đường chết.

Lấy lại bình tĩnh, Triệu Hồng từ trên cây trượt xuống, nhưng mới đến một nửa nhìn thấy Thành Đại Hữu đám người ở xa xa. Triệu Hồng cả kinh, tăng nhanh tốc độ, mà bên kia đám người cũng phát hiện tung tích của cô.

“Bà nó, cô cứ chạy đi, chạy đi, để xem đến khi gia bắt được cô rồi liền có trái cây ngon để ăn.” Thành Đại Hữu xi mũi khinh thường, ra lệnh cho các anh em bắt kịp Triệu Hồng.

Lúc trước bắt được một cô gái trên quốc lộ, nhưng nhìn đến lại không phải Triệu Hồng, đang thất vọng đi trở về. Nào biết vận khí không tệ chút nào, cô ta lại tự bại lộ tung tích của mình, bà nó, để xem cô ta còn chạy được hay không.

Thế lực của một cô gái so với đàn ông luôn chênh lệch, may mắn, khoảng cách với nhau không phải là rất gần, đủ để Triệu Hồng chạy trốn. Triệu Hồng ánh mắt kiên định về phía trước, một chiếc giày bị rớt giữa đường cũng không có ý định quay lại nhặt, một chân trần cứ thế hướng chiếc xe chạy đến. Cô rất sợ nếu như cô chậm một chút, xe liền cứ thế lái đi, làm cho cô không dám thả lỏng, hoặc là chủ xe chạy không dừng lại, lúc đó cô tự biết trước kết cục của mình. Triệu Hồng quyết tâm, bằng mọi giá phải đem chiếc xe chặn lại.

“Mẹ nó, cô ta còn có thể chạy nhanh như vậy, tất cả anh em bắt cô ta trở lại, đêm nay lão tử liền mở tiệc thưởng.” Thành Đại Hữu ở phía sau thở hắt ra nói.

“Mau mau, các anh em, Đại ca đêm nay mở tiệc thức ăn.” Một tên đàn em rất nhanh nghe được hưng phấn hưởng ứng kêu gọi mọi người, cầm lên vũ khí cuốc bộ chạy nhanh hơn phía trước, đuổi theo nữ nhân còn thoải mái hơn giết tang thi.

“Được rồi, các anh em sẽ bắt lấy cô ta về hiến dâng cho Đại ca,.. Chỉ là một cô gái thôi, Đại ca anh nghỉ ngơi trước đi, bọn em sẽ bắt được cô ta cho anh.”

Triệu Hồng nghe thấy đối thoại đằng sau, trong lòng sợ hãi, chân càng chạy nhanh hơn về hướng quốc lộ, mắt thấy chiếc xe màu đen liền vùng bừa tay gào lên: “Cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng a...”

Tần Nguyệt đang nghiêm túc lái xe nhìn thấy cô gái gào lên phía trước cũng không để ý, mặt thế đến ai ai cũng gọi cứu mạng, nếu cô đều dừng lại xe cho bọn họ đi nhờ, rồi cô còn phải chiếu cố bọn họ, cô chưa điên. Hướng chỉ nhìn một đám đuổi theo đằng sau cô ta lại thấy quen mắt, cô trực tiếp không có để ý tiếp tục lái xe.

Tần Nguyệt chuyển tâm lái xe, một chút cũng không có tính toán dừng lại, thỉnh thoảng một cô gái tóc tai bù xù nhảy ra chắn trước xe.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 46: Chương 45

“Cứu mạng, cứu mạng...” Triệu hồng cắn răng vung tay lung tung chặn trước xe màu đen đang chạy trên đường lớn, đằng sau còn đuổi theo vài người đàn ông hùng hổ, tựa hồ Tần Nguyệt không dừng xe thì cô ta sẽ không tránh đi vậy đó.

Tình thế căng thẳng, cô gái kia không thêm tránh ra, Tần Nguyệt nắn thăm một câu, căn bản là không muốn người lên xe của mình. Thời gian quả thực chậm chạp nhưng đối với Triệu Hồng thì là chỉ vài giây ngắn ngủi, mắt thấy chiếc xe sẽ đâm tới cũng không động đậy được nữa, nhắm mắt chuẩn bị chờ chết.

Trong xe, Tần Nguyệt rũ mắt xuống, cau mày lại, phanh một cái, vẫn là dừng lại, cắn răng nghiêng lợi nói: “Lên xe.”

Triệu Hồng nhanh chóng mở cửa ngồi vào kế bên tay lái, sau đó thúc giục Tần Nguyệt lái xe đi. Đằng sau là năm sáu thủ hạ và Thành Đại Hữu vang lên âm thanh nằng nặc tức giận, hẳn ta thậm chí còn cầm lấy vũ khí ném vào đít xe của cô.

Ca đất một tiếng, gây sứt roi xuống trên đường, Thành Đại Hữu giận dữ nhìn làn khói đen chiếc xe màu đen kia còn lại bóng dáng: “Mẹ nó, tự nhiên chui đầu ra chiếc xe phá hỏng chuyện tốt của lão tử.”

“Đúng vậy, đúng vậy, chính là lần sau thấy được hẳn ta khẳng định phải nhừ tử.”

“Đại ca, anh đừng tức giận, chỉ là một con tiện nhân, tức giận hại thân thể không tốt.”

“Đi thôi, chúng ta trở về.” Thành Đại Hữu cắn giận nói. Hẳn cũng không thể đuổi kịp xe được, trở về hiện thực, Triệu Hồng đã chạy xa xa rồi.

“Em gái, thật sự cảm ơn em đã cứu mạng chị, nếu không chị...” Đợi sau khi đã an toàn, Triệu Hồng ánh mắt cảm kích nhìn Tần Nguyệt: “May mắn có em, nếu không còn không biết như thế nào, chị thật không biết nói như thế nào...”

Tần Nguyệt lái xe, nghe Triệu Hồng kể lại một chút chuyện xưa của mình, nguyên lai mặt thể đến, Triệu Hồng cùng một số đồng nghiệp làm công sở trốn thoát khỏi công ty hướng phía nam chạy, khi ngang qua mười dặm thôn nghỉ ngơi liền bị Thành Đại Hữu coi trọng, lại bị đồng bạn bán đứng, trải qua 3 ngày cuộc sống không bằng chết. Còn chuyện xảy ra ba ngày đó, Triệu hồng mặt dữ tợn hàm hồ nói, không có rõ ràng chuyện gì, Tần Nguyệt nghe xong chung quy cũng có thể đoán ra một chút là chuyện gì, nhưng không phải chuyện của mình vẫn là không nên quản.

“Qua phía trước cô liền xuống xe, bên kia có cái thôn, Thành Đại Hữu sẽ không đuổi đến cái địa phương xa này.” Tần Nguyệt chuyển động tay lái, đến đầu cầu gần thôn nhỏ kia thì dừng lại.

“Em gái, chị vừa mới gặp chuyện kinh hoàng... có thể hay không...” Triệu Hồng run căn cập, muốn khiến đối phương đổi ý giữ mình lại.

“Không được, tôi không có trách nhiệm mang theo cô.” Tần Nguyệt quyết đoán cự tuyệt nói ra.

“Em gái, van cầu em, em không cần bỏ chị lại ở đây.” Triệu Hồng chưa từ bỏ ý định, cố gắng năn nỉ, “Chị ăn không nhiều, còn có thể làm được rất nhiều việc...”

“Đình, tôi nói xuống xe.” Tần Nguyệt cho xe dừng lại ven đường. “Xuống xe, dù cô nói gì tôi cũng không thay đổi quyết định.”

“Được.” Triệu Hồng như là tuyệt vọng, lại nhìn đến Tần Nguyệt vẫn không chút nào lay động được, nhân lúc Tần Nguyệt không chú ý bàn tay khẽ nhúc nhích.

Tần Nguyệt đợi mất mấy giây sau, thấy Triệu Hồng không có ý tứ xuống xe, tính toán mở miệng đuổi người lần nữa, chợt một thanh chùy lạnh lẽo ở cổ, Triệu Hồng bên cạnh trên mặt hung hăng. “Bây giờ tất cả trên xe này là của tôi, cô xuống xe, hoặc là chết ở tại đây.”

Tần Nguyệt cười lạnh, muốn ám sát cô sao?

Không nói gì, Tần Nguyệt giơ tay lên, mở cửa xe, chậm chậm chui ra ngoài, Triệu Hồng cũng thối lui theo sau. Đến khi đã đứng trên mặt đất, trên mặt Triệu Hồng mới thả lỏng hiện một chút vui sướng, tay kia bắt lấy tay lái. Còn chưa kịp cầm một cổ phong tập lại đây, Triệu Hồng bị đá ngã về bên phải cửa xe.

“Hiện tại đổi lại cô xuống xe.” Tần Nguyệt mặt không chút thay đổi thu chân lại, lạnh lùng cảnh cáo nói.

Triệu Hồng kinh ngạc nhìn Tần Nguyệt, kinh ngạc với chính mình đã nhận nhầm, cứ tưởng lại một đại tiểu thư chạy trốn tay trái gà không chặt, lại bị sự thật tàn nhẫn phơi bày ra, lúc này cô phải công nhận mắt nhìn của mình kém thế nào.

“Được, tôi xuống xe.” Triệu Hồng tự biết mình đợi nữa cũng không làm cho cô ta thay đổi ý tứ, với công phu mèo cào của mình căn bản không phải đối thủ của Tần Nguyệt, rất tự giác xuống xe, người này không đem mình vứt vào bầy tang thi coi như đủ khách khí lắm rồi.

Đóng cửa xe, Tần Nguyệt lại phát động ô tô, sớm trước thời điểm Triệu Hồng lên xe cô đã để ý thấy thanh chùy thủ bên hông cô ta rồi, sở dĩ dừng xe cũng không phải là nhân từ, mà là kính nể. Đúng vậy, cái cô gái này Tần Nguyệt cũng là biết đến, kiếp trước cô ta là một người Đại tỷ có tiếng, tâm ngoan thủ lạt, đối với đàn ông lại không chút lưu tình. Triệu Hồng thành danh thời điểm còn là một người không ai biết đến, xa xa đã từng nhìn thấy một lần, sau này trong một lần bị tang thi bao vây, rất nhanh thành sắp bị phá, là cô mang theo thủ hạ là đệ tử giả tranh thủ thời gian cuối cùng chạy trốn,

cho đến khi bị tang thi cắn một cái. Không ngờ kiếp này lại có thể gặp nhau sớm như vậy, hay bây giờ là thời điểm cô ta chưa thức tỉnh dị năng.

Tần Nguyệt đem xe ngã trở về con đường lớn, lấy bản đồ ra nghiên cứu vị trí nhà máy đồ hộp.

Triệu Hồng ở ven đường đá bay một tảng đá, gần đây vận khí của thật sự là thối, đầu tiên là đồng nghiệp vì muốn lưu lại trong thôn nhỏ mà đem mình bán cho Thành Đại Hữu, thật vất vả thiết kế lừa một nữ nhân bị giam chung trốn dòi đi chú ý của Thành Đại Hữu, chính mình lưu lại ven đường chờ cơ hội thật tốt đi quá giang xe đi ngang qua, vận khí không tốt chút nào, tại thời điểm chạy đi lại bị Thành Đại Hữu phát hiện.

Triệu Hồng ánh mắt tối tăm nhìn chăm chăm vào phương hướng mười dặm thôn, cô thề một ngày nào đó, một ngày nào đó cô sẽ đem trả lại hết thảy, những người đó, tất cả đều đáng chết. Tại thời điểm cô miên man suy nghĩ, Triệu Hồng đột nhiên nghe được âm thanh xe chạy, đây là... quay đầu lại, phát hiện trên xe chính là cô gái lúc trước, cô ta là muốn quay trở lại sao?

Cô gái mặt lạnh lùng tâm lạnh lùng lái xe đi đường vòng... Triệu Hồng lòng mềm nhũn ra, thật lâu sau, nhìn chiếc xe đi xa, ánh mắt kiên định nhìn về phía thôn nhỏ quyết định đi, sống sót là tốt lắm, cũng sẽ không phụ ý tốt của người ta được.

Ánh sáng chiếu lên trên lục địa không có độ ẩm, gió nhẹ thổi lên một cái túi nylon cũ, bốn phía im lặng cực kì, ở đây không có người, không có tang thi, chỉ có phòng ốc cũ nát.

Khắp nơi yên tĩnh quỷ dị, giống như một thôn trang chết chóc vậy.

Tần Nguyệt cẩn thận điều khiển chiếc xe, thực rõ rệt, nơi này có điểm kỳ quái, cô tính toán nếu có biến dị lập tức dòi khỏi nơi này, tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Xa xa khói đen nồng đậm dâng lên, Tần Nguyệt chỉ liếc nhìn rồi lạnh lùng thu hồi tầm mắt cẩn thận lái xe, mục tiêu của cô là nhà máy đồ hộp, sẽ không vì một chút lòng hiếu kỳ mà dừng lại, huống chi, tại mặt thể, bởi vì lòng hiếu kỳ con người cho dù có 100 cái mạng cũng không đủ dùng.

“Ngô tử, bên kia có người tới.” Một nam nhân ghé vào nóc nhà nhìn, vỗ bả vai người bên cạnh.” Cậu đi thông tri cho những người khác biết, có một tên dê béo nhỏ đến.”

“Được.” Nam nhân đội mũ rom trả lời, lưu loát từ nóc nhà bò lên, cẩn thận đi xuống cầu thang.” Anh em, khoái, có một tên tiểu dê béo đến, hôm nay nhất định phải lưu hấn lại.”

“Được, tao đi thông tri cho những người khác, mấy ngày rồi không được ăn đồ ngon, lúc này, hắc hắc...” “Bên dưới lập tức có người đáp lại, hấn vừa đi vừa nói, hiển nhiên là đi thông tri những người khác sự tình.

“Các anh em, khoái sao nhà trên hảo, A Lỗ, đem thông đạo phía trước chặn lại, đảm bảo không cho người qua, nếu không cẩn thận tới nay ca đánh mây.”

Trong viện không lớn, một đám nam nhân cầm gậy gộc, búa, dao phay trên tay rất nhanh tụ tập đến đây. Bọn họ trước đây là thôn dân quanh đây, mặt thể đến trừ bỏ lúc ban đầu tình hình quá bi đát, sau đó những quái vật này cũng ổn định rất nhiều, tang thi ở đây nhanh chóng được giải quyết, nếu không phải thực xui xẻo, tình hình còn có thể tốt lên.

Chỉ là thực vật mỗi ngày lại giảm bớt, bọn họ không thể không nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề, ban đầu, trong thôn có người dẫn theo thanh niên ra ngoài tìm kiếm thức ăn cùng đường ra trong tương lai, thế nhưng ít ai có thể còn sống trở về. Bắt đầu bọn họ còn không biết tình hình bên ngoài khẩn trương như thế nào, khắp nơi đều là tang thi, mất hơn một nửa người. Sau đó có một thanh niên sống sót trở về, cả người bị thương nặng, hấn nói ra tin tức bên ngoài như thế nào, không bao lâu liền biến thành tang thi. Đến tận đây trong thôn không còn ai đề nghị đi ra ngoài, so với bên ngoài, chỉ cần bọn họ không chọc giận quái vật, không dẫn bọn chúng tới thôn như vậy cuộc sống liền đảm bảo.

“Dừng xe.” Chỗ rẽ đột nhiên lao ra một đám nam nhân cầm đủ loại vũ khí, tên cầm đầu lớn tiếng quát to một tiếng, tay đưa ra ngăn chặn đường.

Tần Nguyệt nhìn hàng rào phía trước, bình tĩnh đem xe dừng lại

, rất nhanh đám người chung quanh xông ra, một nam nhân chỉ vào cô nói,” Cô, đem nước cùng thức ăn lưu lại.”

Đây là đánh cướp sao? Tần Nguyệt nhú mày một cái, mặt không chút thay đổi nhìn về phía họ, cầm búa mở cửa xe, xuống xe nói,” Tôi không thích lãng phí thời gian, tốc độ nhanh lên một chút.”

Cử động này của Tần Nguyệt khiến tên đầu lĩnh lập tức vui vẻ, cô gái này thật thú vị, đi một mình còn không nói, lại còn tưởng cầm búa để đánh nhau cùng bọn đàn ông họ sao?” Em gái, tốt nhất là em đem cái gì đó giao ra đây, bọn anh cũng không làm tổn thương gì đến em hết, tùy thời có thể rời đi, nếu em coi trọng ai trong thôn cũng tốt, anh sẽ thành toàn cho em...” “Lời nói còn chưa hết hấn đã nhìn thấy Tần Nguyệt một búa hướng hàng rào ngăn trở chiếc xe một phát, thế nhưng rắc một tiếng mà gãy, mẹ nó, thật kinh khủng. Rõ ràng mấy đứa con gái chạy đến trong thôn chỉ cần đẩy một cái đã ngã sấp, vậy sao lại chui đầu ra nữ nhân bạo lực này nha?

Có lẽ là cảm thấy bọn họ còn chưa nhận đủ kích thích, Tần Nguyệt trên tay ngưng ra dị năng nháy mắt bắt được cây gậy trong tay một người, người kia trơ mắt nhìn cây gậy đi xuống dưới, tay run lên, buông tay hét to một tiếng lui về phía sau.

Tần Nguyệt nắm lấy cây gậy, không thèm nhìn nó đang bị tan ra, ánh mắt đánh giá bọn đàn ông trước mắt này,” Ai lên trước? hay là cùng nhau lên.”

“A, quái vật.” Một người nhanh chân chạy, sau đó mọi người cũng tản ra.

Đám người tản ra sau, Tần Nguyệt đem dị năng thiêu rụi con đường phía trước, vỗ vỗ tay, mở xe đi vào. Hai bên xe lại quay trở về như trước không có bóng người, chỉ có là phòng ốc trước so với sau thô phi ở đây bị cô dọa đi, Tần Nguyệt thu hồi tầm mắt, chuyên tâm lái xe, nhìn lên bản đồ, vị trí hiện tại cô còn cách điểm đỏ 5km nữa.

Trong tầm mắt càng ngày càng gần, Tần Nguyệt đem xe dừng lại cách xưởng đóng hộp không xa. Cô vừa mở cửa xe thì con mèo đen dần dần nhảy ra, bước chậm hướng bốn phía nhìn quanh, đợi tần Nguyệt xuống xe xong hướng căn phòng lớn đi, lúc này mới cước bộ đi theo.

Trước mắt là một cửa sắt cực lớn, Tần Nguyệt đi lên trước đem nó dễ dàng kéo ra được, hướng bên trong đi vào. Trong nhà xưởng ánh sáng rất ít, rất yên tĩnh, rõ ràng mới mẻ không lâu nhưng giống như bình thường bị bỏ hoang thật lâu. Tần Nguyệt đi về phía trước, một ít bụi từ phía trên rơi xuống, cô nhìn lên, bởi vì ánh sáng quá mờ nên không có phát hiện cái gì.

“Meo---” Mèo đen bước ưu nhã đi về phía trước, đột nhiên nó hừ phát hiện cái gì, kêu thê lương một tiếng. Tần Nguyệt cúi đầu xem nó, vừa nhìn đến nó bởi vì bị kinh sợ mà cái đuôi cũng cụp lại, lông mao dựng thẳng hướng mọi phía cộng thêm tiếng kêu. Thật là bị dọa sợ.

“Làm sao?” Tần Nguyệt theo tầm mắt của nó nhìn lại, lúc đầu còn không nhìn thấy gì, dần dần, cô nghe được một cổ sa sa thanh âm, như là thanh âm tầm đang cắn thực Tang Diệp, nhiều lắm, lại thấy tiết tấu có điểm quái. Tần Nguyệt hết sức chăm chú nhìn đến phương hướng truyền đến âm thanh kia, không bao lâu sau liền phát hiện một đồng chấm đen nhanh chóng tới gần, ngưng thần nhìn, nhất thời không biết nói gì.

Thật là con mẹ nó.

Cái này, Tần Nguyệt xem như là đã hiểu, khó trách lúc trước không có phát hiện bất luận kẻ nào hay tang thi, cảnh tình đáp án liền là trước mắt này đi, nhìn cách đó không xa một đồng hắc trụ tri bò qua, Tần Nguyệt quay đầu kêu mèo đen liền chạy...

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: 46.1: Thu Thập Hắc Tri Chu

Trong quá trình chạy trốn Tần Nguyệt cũng thả dị năng ra đằng sau ngăn chặn địch, bắt đầu hiệu quả còn rất rõ ràng, một quả cầu hắc hỏa có thể thiêu cháy một mảng lớn, nhưng rất nhanh, đám hắc tri chu tản ra xung quanh, trên tường, trần nhà, đủ thể loại. Chúng dường như hiểu phải sơ tán để tránh ngọn lửa, chính thể thoát nhìn như trước thực khủng bố, khắp nơi rậm rạp chấm đen, khiến tâm người ta đều đen.

Chúng nó bò sát tốc độ rất nhanh, rất nhanh phòng máy đều chằng chịt bao phủ bởi loại động vật màu đen dưới bụng là hồng sắc đồ án chi trư, Tần Nguyệt buộc phải xuất ra dị năng nhiều hơn, nếu không đường đi đều bị bọn chúng ngăn chặn.

Meo---

Mèo đen trước hết nhảy ra khỏi cửa lớn, nhưng không vượt qua quá xa, cái đuôi nhỏ hướng ra ngoài rít gào, Tần Nguyệt nghe thấy, mơ hồ có một suy đoán không tốt, đến khi cô chạy đến cửa chính thì thấy tình cảnh trước mắt, nhìn không được bùng một tiếng. TMD, nhiều hắc chi trư như vậy là làm sao bò đến!

Phóng mắt nhìn, cả đại sảnh một đám hắc tri chi lúc nhúc, này một quần hắc tri chu bao quanh cô và mèo đen, ước chừng là sợ cầu lửa của Tần Nguyệt, ngược lại chỉ chờ cho cô và mèo đen một ít địa phương đặt chân.

Tần Nguyệt động xuống ngón tay từ trong không gian lấy ra một thùng xăng, đám hắc tri chu thấy đột nhiên xuất hiện một vật thể lạ mà biểu hiện mạnh mẽ trạng thái, chúng nó trên mặt đất bò sát, lại không tùy tiện tấn công. Tần Nguyệt mở nắp bình xăng đổ xuống, không biết là động tác của cô hay hương vị xăng dầu hằng mũi kích thích đám hắc tri chu, chúng nó như nhận được tín hiệu tiến công từ sau đó, tất cả đều hướng Tần Nguyệt bò đến.

Loại tang thi này tuy dễ diệt nhưng cũng không dám lơ là, một đám đến lại một đám chờ sau lưng, không để lại vết cấn của chúng trên thân thể là hoàn hảo. Mắt thấy chúng nó bò đến, Tần Nguyệt cảm ra một cái bất lực châm ngòi dầu trên mặt đất, rất nhanh hắc tri chu bị đốt cháy thành tro, một đám sau cùng thấy vậy không dám tiến lên, lui lại đến đằng sau.

Trong ánh lửa, Tần Nguyệt để ý một hắc tri chu, nó nhìn qua tương đối không có gì đặc biệt, nhưng thời điểm hành động rất linh hoạt, phát hiện ánh mắt của Tần Nguyệt lia về phía nó sau tỉnh táo lui về phía sau, muốn mượn một hắc tri chu khác nhiễu loạn tầm mắt của Tần Nguyệt.

Rất thông minh, Tần Nguyệt nhớ không lầm cái loại hắc tri chu này tại mặt thể trước khi biến dị tên khoa học là Hắc Quả Phụ tri chu, là một loại phân bố ở rất ít nơi, tại vùng nhiệt đới và ôn đới phát hiện. Mà hiện tại chúng xuất hiện tại đây hẳn là trước tận thế có người đưa chúng nuôi dưỡng như sủng vật. Nhưng vừa xuất hiện là một đoàn, chẳng lẽ trước tận thế chủ nhân chúng nó là một tiểu thương nuôi dưỡng Hắc Quả Phụ tri chu? Cùng loại khả năng này, Tần Nguyệt càng tin tưởng đây là sinh sản của chúng phát triển quá nhanh đi.

Nếu như không có đoán sai, phương hướng chúng nó biến dị cũng không như cũ đi, liền xem trước mắt, thực hiển nhiên, tính cách chúng càng hung

mãnh, giàu tính công kích, chung quy trước không biến dị độc tính của chúng cũng đã nổi như cồn.

Con hắc tri chu kia đã muốn lui lại trong đám đông hắc tri chu, Tàn Nguyệt không có đem rất nhiều thời gian tự hỏi, cô cảm giác được đây chính là vương hắc tri chu, bắt được nó hết thấy vấn đề liền không có vấn đề, đánh giấc muốn giết ai trước, Trung Quốc từ xưa đến nay liền luôn chơi được như vậy thực chuyển. Ngưng kết ra tay dị năng, tàn Nguyệt hướng con hắc tri chu này bốn phía ném tới, ngăn cản hành vi nó dựa vào lá chắn hắc tri chu khác.

Ban đầu con hắc tri chu này còn chạy đông chạy tây né tránh, ý đồ chạy đến đám đông hắc tri chu, hành động này không đạt được hiệu quả, nó liền chỉ huy đồng bọn làm hộ vệ, nhưng lúc này nó phát hiện ánh lửa kia đối với đám hắc tri chu cảm nhận được khủng hoảng, chúng nó căn bản không dám tiến lên, chớ nói chi làm hộ vệ cho nó. Lại một lần nữa bay tới một quả cầu lửa làm khơi dậy hung tính, hiện tại phát hiện nó đã không còn chỉ huy được đồng bọn mà con người này căn bản sẽ không tha cho nó, vung chỉ trước đe dọa Tàn Nguyệt, ý tứ nếu cô còn không biết lui nó sẽ không còn khách khí với cô nữa.

Cầu lửa đen lại lần nữa hướng nó bay tới, hắc tri chu tràn đầy lửa giận xông về phía Tàn Nguyệt. Không có tri chu khác uy hiếp, Tàn Nguyệt là tốt bụng bởi nó chơi đùa, không biết vì sao, cô thể nhưng cảm thấy trên thân thể tiêu tử kia cảm nhận được huyết mạch Hắc Quả Phụ tri chu, một cỗ năng lượng thân cận. Lúc này Tàn Nguyệt ngưng ra một cầu lửa nhỏ, cô hướng tới hắc tri chu ném đi, dị năng lập tức trùng hai cái chân sau của nó, thậm chí một bên còn rút xuống mặt đất.

Không cần ---

Trong đầu truyền đến một tiếng kêu bén nhọn, Tàn Nguyệt ngăn người, nháy mắt sinh ra một loại cảm giác không nói nên lời. Kịp trước có một loại chức nghiệp gọi là Thuần Thú Sư, bọn họ thông qua tinh thần lực cùng một chút đặc thù giống loài tiến hành câu thông, sau đó vì bọn họ sở dụng, cực ít người thường có thể thông qua tìm kiếm những tinh thần lực cường đại giống loài để làm sức mạnh chiến đấu, nhưng chưa từng có nghe nói một hắc chi tru có tinh thần lực mạnh đến trực tiếp cùng nhân loại biểu đạt ý nguyện của mình a.

Tàn Nguyệt ngưng dị năng tới gần, cô mỗi bước đi đến hắc tri chu tự giác lui về phía sau một bước, tựa hồ cực sợ cầu lửa trong tay cô,” Ngươi ngoan ngoan, đừng nhúc nhích, ta sẽ không lấy cầu lửa đánh ngươi, ngươi cảm giác thế nào?” Tàn Nguyệt nói xong lời, ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm Hắc Quả Phụ tri chu, nó tựa hồ chờ một lát, cuối cùng giật giật chân không có rời đi.

“Làm cho đồng bọn ngươi rời đi, ta muốn thu thập đồ hộp trong nhà máy lại thả ngươi đi.” Lúc này lửa đã muốn dập tắt đi không ít, hắc tri chu suy yếu giật giật chân trước, một đoàn hắc tri chu bá bá lui về phía sau. Tàn Nguyệt mang theo Hắc Quả Phụ tri chu hướng trong nhà xưởng đi đến, đến khi thu một thùng to xe đồ hộp mới ra ngoài, đem con hắc tri chu đầu lĩnh đặt xuống đất,” Cảm ơn, ta đi trước.”

Hắc tri chu bắt đầu thực suy yếu cộ thành một đoàn, khi nó nghe được lời nói Tàn Nguyệt muốn đi giật giật chân, ý đồ bò đến trước mặt cô, chỉ là nó bị thương, bò thực sự chậm.

“Ngươi làm sao rồi?” Tàn Nguyệt lui về sau một bước, nói thật, mặc dù không có ác cảm, nhưng cô vẫn là đề phòng hắc tri chu nhân cơ hội đột nhiên cắn một cái. Như là cảm nhận Tàn Nguyệt kháng cự, con hắc tri chu phát ra tín hiệu báo Tàn Nguyệt không cần đi.

“Ngươi đây là muốn theo ta sao?” Tàn Nguyệt nghi ngờ hỏi.

Nghe lời này, hắc tri chu lập tức gật gật đầu, màu đen ánh mắt hai mắt đầm lệ uông uông, nó có thể cảm giác được lực lượng của người này cùng nó xuất phát cùng một chỗ, nếu nó làm cô rời đi, đến khi nó suy yếu bất động, bọn hắc tri chu bên trong sẽ đem thân thể nó làm bữa tối mỹ vị.

“Muốn đi theo là có thể, nhưng ngươi phải nghe theo lời của ta, không được tự tiện đánh thương người khác.”

Tàn Nguyệt vừa nói xong, hắc tri chu lập tức gật gật đầu, dường như sợ Tàn Nguyệt đối ý nó còn bò lên chân Tàn Nguyệt, nhu thuận co lại thành một đoàn. Tàn Nguyệt đem nó đặt trong một thùng giấy có ít đồ ăn, lúc này mới lái xe rời đi.

Đi trên đường một giờ sau, phương xa truyền đến tiếng súng, Tàn Nguyệt đưa ánh mắt chuyển đến địa phương, là một đám qua đội che chở dân đang hướng phía này đi, hiển nhiên đây là một chi đã trải qua tập luyện chiến đấu, bọn họ trật tự ngay ngắn, có tự giác xếp thành hai hàng, dân chúng được bảo hộ ở bên trong.

Phía trước dẫn đầu là một quan quân, bên cạnh hắn có mấy nam nhân khom lưng, Tàn Nguyệt cẩn thận xem xét một chút, có một người nhìn qua có một chút quen mắt.

Tàn Nguyệt không có lái xe rời đi, cô đứng tại chỗ chờ đợi nhóm người kia tiến gần, thực hiển nhiên, đây là một nhóm người chuẩn bị hướng căn cứ quân đội Nam Phương, cùng bọn hắn một chỗ cuối cùng cũng sẽ an toàn hơn một điểm.

Đội một chút, một đội quan binh trẻ tuổi xuất hiện trước mặt Tàn Nguyệt.

Cho dù đã trải qua chiến đấu thảm thiết cùng một đường phong sương, những quân nhân tuổi trẻ như cũ sắc mặt kiên định canh giữ ở cương vị của chính mình, bọn họ cầm súng, cho dù đầy người mồ hôi cũng không có một ai kéo dài đội ngũ, ngược lại là bị bọn họ bảo hộ ở bên trong những cốt cán đi đầu của quốc gia ở bên trong trò chuyện với nhân dân, để có thể chiếm được vị trí tốt hơn ưu việt.

Tàn Nguyệt đứng ở bên cạnh xe, mèo đen rất bài xích ở một chỗ cùng hắc tri chu, tưởng ra ngoài cùng Tàn Nguyệt lại bị cô vớt trở lại trong xe. Hiện tại thực vật biến dị nguy cơ đã muốn xuất hiện, cô không muốn bởi vì sự xuất hiện của mèo đen mà rước lấy phiền toái không cần thiết.

Quan quân đầu lĩnh rất nhanh phát hiện Tần Nguyệt, hấn xoay người kêu một người lính nói vài câu, quân nhân kia đeo súng hướng Tần Nguyệt chạy tới,” Xin chào, chúng tôi là quân đội Hoa Nam 125 hảo bộ đội, xin hỏi tiểu thư là đi một mình sao?”

“Đúng vậy.” Tần Nguyệt mới trả lời xong, liền gặp người khom lưng với tên quan quân cảm thấy quen mắt kia chạy tới, đây không phải ô phổ cửu hạng lưu manh Nguyên Tuyền sao? < > Thật đúng là hữu duyên, không nghĩ tới hấn còn rất có bản lĩnh, thế nhưng trốn khỏi A thị còn trà trộn được vào trong quân đội đi nhờ xe.

“Đại tỷ a, thật sự là chị, lúc này em còn tưởng mình hoa mắt đầu.” Nguyên Tuyền thí diên thí diên trên lưng còn đeo một cái ba lô chạy tới, hấn đối Tần Nguyệt nói,” Xin chào Đại tỷ, chị có gì phân phó cứ nói cho tiểu đệ, vùng này là địa bàn lão Tuyền này, tuyệt đối sẽ không cho chị mất mặt.”

Tần Nguyệt cười cười, đối binh lính bên cạnh nói,” Các cậu đây là muốn đến căn cứ Nam Phương sao?”

“Đúng vậy.” Binh lính trẻ được nhắc tới nghiêm túc trên mặt trả lời, cho dù hiện tại đối với một cô gái xinh đẹp nói chuyện cũng không tỏ ra một chút thương hương tiếc ngọc.

“Tôi có thể đi cùng quân đội sao?” Tần Nguyệt hỏi.

“Tôi cần trở về báo cáo một chút, xin chờ chốc lát.” Binh lính chần chờ một chút đảo qua toàn thân Tần Nguyệt, thấy vậy cô hiểu ý tứ,” Tôi không có bị thương.”

“Vậy tiểu thư xin chờ một chút.” Binh lính kia nhanh chóng quay lưng hướng trở lại xoay người chạy.

“Được.” Tần Nguyệt tại chỗ đợi trong chốc lát, binh lính kia hướng đầu lĩnh quan quân nói vị kia nhìn qua có chút lớn tuổi hướng Tần Nguyệt nhìn lại đây, sau đó hướng tới tiểu binh gật gật đầu, nói vài câu, binh lính trẻ tuổi lại hướng phía cô chạy đến.

“Trưởng quan nói có thể, nhưng là tiểu thư phải đi ở đằng sau, đợi đến 6h trời qua không có chuyện gì xảy ra mới được tiến vào trong đội ngũ do chúng tôi bảo vệ.” Binh lính đơn giản nói qua.

“Được, thay tôi cảm ơn Trưởng quan các cậu.” Tần Nguyệt thực hiểu cách lý giải này, nếu tùy tiện cho một người tiến vào để bọn họ che chở, e là cô còn phải suy xét lại thời gian tồn tại của nhóm này là bao lâu đây. Lấy tình hình trước mắt, cô hiển nhiên chọn đi cùng mà phải thực hiện bước kiểm tra này.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: 46.2: Du Nhập Quân Đoàn

“Thật xảo, cậu có đưa ảnh chụp gửi cho mẹ cậu không vậy?” Được sự đồng ý của quân đội, về sau Tần Nguyệt đối Nguyên Tuyền trên nói.

“Thôi đi, lão Tuyền ta chính là một cô nhi, cha mẹ là ai còn không thấy bao giờ đâu.” Nguyên Tuyền tuyệt không để ý mình bị chê cười, ngược lại thần nhiên đỉnh chính thân phận,” Nếu không phải sợ chị không đưa ảnh chụp cho em, em còn không phải đi tới đường cùng sao, kết quả vẫn là bị chị chơi xỏ.”

Sau Tần Nguyệt lại cùng Nguyên Tuyền khách sáo vài câu đang muốn vào trong xe nghỉ ngơi, Nguyên Tuyền là cái gì chứ, ô phổ cửu hạng đại đại nhân, nhìn qua một cái liền hiểu ý, biết cô không muốn nói nhiều, lo liệu nguyên tắc lấy lòng lão đại, Nguyên Tuyền vui tươi hơn hờ nói,” Đại tỷ, ngài mệt rồi cứ nghỉ ngơi trước, em liền tại một bên theo, nếu như ngài có gì phân phó mở cửa xe kêu một tiếng là được.”

Tần Nguyệt gật gật đầu, chờ Nguyên Tuyền sau khi rời đi bình thần ung dung lái xe theo đội ngũ cuối cùng.

Người này hiển nhiên còn chưa có mất đi nguyên tắc trật tự hắc đạo, thời khắc tươi cười tiết lộ ra một chút tính toán âm mưu. Bất quá nếu hấn muốn tính toán nhiều chỗ tốt trên người cô, như vậy cô chỉ có thể nói xin lỗi, kiếp trước trải qua mặc dù không có thay đổi gì bên ngoài nhưng lòng của cô đã sớm chết lạnh, không tin bất luận một ai.

Cái chết, làm cho cô hiểu được một đạo lý.

Vô luận là thân nhân, bằng hữu hay chỉ là người xa lạ, người mà cho đi quá nhiều vượt qua giới hạn thì mọi người cũng không bao giờ nhớ tới người, chỉ biết cảm giác đương nhiên người phải làm vậy, cuối cùng lại trở thành kẻ tồn tại bất nhân bất nghĩa.

A, Tần Nguyệt nghĩ tới thời đại còn đi học lão sư vẫn hay lái nhai một câu: Học vô chừng mực.

Hiện tại xem ra, học vô chừng mực cũng không phải tri thức trên sách vở, còn có người tình khôn khéo, bản lĩnh sinh tồn.

Đoàn người ở trên đường đi một ngày, mặc dù cũng có lúc gặp tang thi nhưng số lượng không phải rất nhiều, đang giải quyết đột tang thi lần thứ 5 xong,

Tần Nguyệt rót cuộc nghe thấy phía trước truyền đến tin tức nói có thể nghỉ ngơi tại chỗ.

“Đại tỷ, khát rồi, mau, đến uống chút nước.” Nguyên Tuyền từ cửa sổ truyền một lọ nước, Tần Nguyệt lắc đầu, nói cảm ơn sau không cần, hiện tại là nước hay thức ăn đều trân quý, mặc kệ hắn có tâm tư gì, tâm ý cô là lĩnh, về phần gì đó cô sẽ không chạm, chung quy hiện tại đồ của ai đều là ít hơn một chút, trừ phi không tính toán sống, không thì cái nào ai ai chẳng che chở như bảo bối giống nhau.

“Kia đại tỷ, chị có muốn hay không xuống xe nghỉ ngơi một lát, em nghe, quân đội đêm nay muốn hạ trại tại nơi này. Đúng rồi, trên xe này nọ muốn bảo vệ tốt, em có thể nhìn giúp chị, sẽ không có chuyện gì xảy ra, mọi người trong này cũng không phải đều sạch sẽ, hiện tại gì đó không có là không nơi nói lí lẽ...” Nguyên Tuyền bùm bùm nói một đồng sau mới đề ý trước kia hắn cũng đi làm tặc, hắn có chút xấu hổ ngừng lại, lo lắng Tần Nguyệt nhớ tới sự tình trước kia mà khinh thường hắn.

“Không có việc gì, tôi biết, cảm ơn nhiều.” Tần Nguyệt như là không chú ý tới hắn xấu hổ, vỗ vỗ bờ vai hắn như là cảm tạ, cử động này lập tức chữa khỏi tâm lão tiểu tử Nguyên Tuyền, hắn như là hăng hái tiết bản nháy mắt ngẩng đầu ưỡn ngực tinh thần trở lại đứng ở chung quanh xe, ngừa người nào không có ánh mắt đánh chủ ý lên lão đại hắn.

Làm một cái độc thân nữ tính, nhất là một cô gái đơn thân Tần Nguyệt tự nhiên thấy được không ít người nhìn về phía họ, trong đó mấy đạo còn không có ý tốt hướng tới. Tần Nguyệt biết nhiều người muốn chiếm chỗ tốt của cô, Nguyên Tuyền đề nghị như vậy như đang quan tâm cô kỳ thực còn có một ẩn ý khác. Chỉ cần cô xuống xe ngồi cùng hắn một thời gian, tự nhiên nhiều người sẽ hiểu hai người là cùng phe, do đó có thể đánh tan tâm tư một số người, không thể không nói qua cái này Nguyên Tuyền cũng là một nhân tài, tính tế quan sát thật tỉ mỉ.

Tần Nguyệt tại nhiệt tình trong mắt Nguyên Tuyền cũng có ý định xuống xe, tại thời điểm lấy lòng Nguyên Tuyền nhìn thấy phía sau xe có con mèo đen, hắn hướng tới Tần Nguyệt ánh mắt càng sáng hơn, không hổ là đại tỷ, tại người khác cũng không nghĩ tới thời điểm liên trào thịnh sủng, mà có thể tùy thời ăn thịt tươi.

Nguyên bản ở ghế sau mèo đen đang chơi đùa đột nhiên tinh thần tỉnh táo ngẩng đầu, khi nó thấy Nguyên Tuyền “nóng chảy” nhìn chăm nó như thức ăn, điều này làm cho tiểu mèo ngao kiêu bắt đầu nổi giận, giờ móng vuốt kết hợp toàn thân cảnh giác phát ra tiếng kêu dọa dè.

Tần Nguyệt nghe thấy thanh âm mèo đen kêu theo bản năng đề phòng, còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì, khi cô quay đầu nhìn thấy Nguyên Tuyền ánh mắt rõ ràng mà gọn gàng dứt khoát thì mọi chuyện đều hiểu rõ, mặc cho ai nhìn thấy người khác muốn lột da phá cấu rồi nấu mình lên thì cũng không còn dè dặt thanh thuần được nữa. Trấn an mèo đen nhỏ, Tần Nguyệt mắt sắc thấy có người hướng bên này đi tới.

“Vị tiểu thư này, chúng tôi muốn cùng tiểu thư thương lượng một sự kiện.” Người đầu lĩnh trẻ tuổi giọng điệu ôn hòa nói.

“Không cần, cô ấy không có chuyện gì muốn cùng nhóm các người thương lượng cả, có chuyện gì cứ tìm tôi, tôi là Đại ca cô ấy.” Nhìn ra có người có ý đồ xấu, Nguyên Tuyền tự nhiên là sớm chắn trước Tần Nguyệt, nghiêm túc như vậy thiếu đi một ít bình thường cột nhà, trên người có một loại sức quyến rũ tin cậy.

“Cậu? Đừng nói nở nụ cười, nếu thật sự là Đại ca thế nào vị tiểu thư kia không cho mày lên xe, lăn lăn lăn.” Người trẻ tuổi không chút khách khí đuổi người.

Nguyên Tuyền sắc mặt nhất thời trắng bệch, gằm hét lên: “Dựa vào, lão tử cùng em gái cãi nhau không được sao, còn cần bọn mày đề ý tới?”

“A, nếu mày nói như vậy, cũng tùy tiện đi, gia cũng không cùng bọn mày quẹo vào chỗ chết, một câu, xe gia chướng mắt, thức ăn lấy xuống hiếu kính huynh đệ ta liền thành.” Người trẻ tuổi lúc trước là một tên côn đồ, làm người coi như thông minh, biết độc chiếm không được, trước thu chút lợi tức, đánh ép khô từng chút lên người ta.

“DM, tao cho mày biết...” Nguyên Tuyền chưa nói hết, liền nhìn thấy phía sau Tần Nguyệt mở cửa xe, ban đầu hắn còn định khen đại tỷ đại niên tuy nhỏ nhưng còn tinh tinh táo, biết xảy ra chuyện trước lái xe trón đèn bên kia quân đội lại nói, ai ngờ hắn còn chưa kịp cảm thán xong liền phát hiện đại tỷ hắn cần bản cũng không có ý tứ muốn đi.

“Chuyện gì?” Tần Nguyệt bình tĩnh từ trong xe cầm ra một cây gậy thô nhỏ chùng cánh tay, ở một bên làm bộ bộ đáng rên luyện thân huy vũ vài cái, bỗng không hài lòng đem nó thoải mái bẻ gãy, ném xuống đất, lộ ra một cái hố sâu.

“Đại ca, này...” Nguyên bản gặp được người muốn bàn luận đi ra, đang định hảo hảo nói mấy câu lại bị ghen ngay cổ, sắc mặt cũng thay đổi, chỉ thấy bọn họ tại chỗ nhỏ giọng trao đổi rồi đứng lên, cuối cùng cầm đầu lắc lắc đầu sau tán ra, còn có một số người có cái khác tâm tư cũng không muốn lưu lại nơi này.

Thấy một màn này còn ai dám lưu lại, chỉ có Nguyên Tuyền mắt lóe lóe linh tinh...

Oa, dựa vào, đây là vũ lực sao a, có hay không thật đáng sợ !!!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 49: 47: Tang Thi Triều.

Người ở nơi xa thấy tình huống không thích hợp, một người lính bước nhanh xuyên qua đám người hướng binh lính cấp dưới ra lệnh, Tàn Nguyệt tại trong xe nhìn những bóng dáng quân nhân đang bận rộn.

Không bao lâu, phía trước truyền đến tin tức, nói là phía sau đến một đoàn tang thi triều, đám người bắt phục phía trước nhàn nhã hơi chút bối rối về tới vị trí của mình, mới qua vài phút trước thời gian, đại bộ đội phía sau đều vang lên tiếng súng.

Tiếng súng không ngừng vang lên, lần này đám tang thi rất nhiều, Tàn Nguyệt nhìn những quân nhân lành nghề vừa quen thuộc vừa xa lạ này đem các lão bách tính bảo hộ ở giữa nhất.

Rống! Rống! Rống! Rống!

Lại một đoàn tang thi đang ý định tiếp cận, quân đội nhanh chóng làm ra phản ứng, bọn họ được huấn luyện nghiêm chỉnh trở lại tại vị trí của chính mình, phía trước ô tô đã có hành động, Tàn Nguyệt chú ý một ít binh lính lưu lại bảo hộ dân chúng còn lại đều vác súng đến phía sau, vì phía trước người dựng lên một đạo phòng tuyến.

Phanh! Phanh! Phanh!

Con người cùng tang thi chiến đấu đánh đến kịch liệt, binh lính giờ súng hướng tang thi bắn, kèm theo viên đạn gió xé mà đi còn có thanh âm rống giận của tang thi.

Nhìn xa xa rậm rạp một mảnh, Tàn Nguyệt rơi vào trầm mặc, lúc này tang thi số lượng nhiều có chút kỳ quái.

Tàn Nguyệt không có lái xe theo đám người rời đi, cô cho xe dừng ở ven đường, ánh mắt bình tĩnh tại trong đám tang thi tìm kiếm điểm bất đồng. Trên ghế mền đen thấy Tàn Nguyệt không để ý đến nó, mèo một tiếng từ trong xe nhảy ra, một đôi tai nhọn nhọn run run, đối với cái địa phương Miêu Miêu hưng phấn kêu, Tàn Nguyệt theo tầm mắt mèo đen liền thấy, quả nhiên phát hiện một cái tang thi không giống tang thi bình thường.

Đây là một cái T1, nhìn lấy độ thuần thực khi nó chỉ huy tang thi triều có thể thấy được rất có khả năng sắp thăng cấp T2, cần một lượng lớn huyết nhục mới đánh chủ ý lên quân đội. Bất quá, nó như thế nào triệu tập một lượng lớn tang thi tới? Tàn Nguyệt nghiêm túc tự hỏi, kỳ thật cô không biết hết thấy chỉ là trùng hợp, vốn con tang thi này là đang săn tang thi sơ cấp trên địa bàn mình, kết quả phát hiện trên quốc lộ một đám tang thi không thích hợp, này là đến đoạt địa bàn sao?

Nó lấy chính mình còn ít dung lượng não không thừa nhận suy tư một phen, vội vã triệu tập tiểu đệ muốn tới đánh nhau, kết quả phát hiện quần tang thi nhiều thế nhưng không có lão đại, cũng không phải tới đoạt địa bàn, mà là phía trước có một đoàn thịt mỡ, vì thế nó mới nhậm chức tang thi lão đại, quyết đoán mang theo các tiểu đệ xác nhập một đoàn truy thịt mà đến.

Rống rống rống! Trốn tại trong đám tang thi kia hiển nhiên nó đã phát hiện Tàn Nguyệt nhìn chăm chú, nó phát ra âm thanh dã thú khiêu khích. Tàn Nguyệt cười lạnh từ trong xe rút búa ra, đóng cửa lại, từng bước một hướng nó đi đến.

“Trưởng quan, không xong, có một cô gái chạy đến trong đám tang thi triều.” Một tiểu binh lính phát hiện tình huống phía sau vội vàng hướng phía trên-Từ Đức báo cáo.

“Cái gì ~! Cô ta đây là muốn chết sao!” Đang chỉ huy binh lính Từ Đức nghe xong lời này khóe mắt cũng muốn nứt ra.

” Mang kính viễn vọng cho ta.” Từ Đức lửa giận tràn ngập, hấn chán ghét loại người dưới tay không biết quý trọng sinh mạng còn tìm phiền toái đến cho chủ nhân, TMD, cô ta cho là bọn họ là ba mẹ cô ta sao, không có việc gì cứ việc chửi đít a, đã là lúc nào rồi còn không biết nặng nhẹ.

Trong tầm nhìn tràn đầy tang thi, Từ Đức tiếp nhận kính viễn vọng sau thực dễ dàng tìm được cái cô gái không hiểu chuyện kia, ông phát hiện sự tình giống như không phải hấn suy nghĩ, cô gái này thân thủ không chút nào so với đại bộ đội đặc chủng là kém, cô cầm búa như là đang trong quần tang thi triều tìm kiếm cái gì, trực giác nhiều năm làm binh cho hấn thêm nhiều kinh nghiệm lập tức ra lệnh:” Một loạt không biến, hai bên toàn lực phối hợp cô ta, tận lực yểm hộ cô ta đi tới, xử lý tang thi bên cạnh.”

“Vâng.”

Tiếng súng lần nữa vang lên, Tàn Nguyệt sắc mặt nhận thấy được chung quanh tang thi không có nhiều như vậy dày đặc, những binh lính kia tựa hồ trợ giúp cô ngăn cản tang thi nên bước, cô quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện chiến đấu bên kia đã muốn rất nguy hiểm, những binh lính không có thời gian nạp đạn liền rút dao bên hông hướng cô tang thi chém tới.

Tàn Nguyệt ngưng ngưng thần, bước đi càng nhanh hơn, cái tang thi này thực giao hoạt, luôn luôn trốn trong tang thi triều lui tới lui đi, hơn nữa mặt khác chỉ huy tang thi hướng tới Tàn Nguyệt vọt tới. lại một lần nữa nắm lấy cơ hội, Tàn nguyệt một búa bổ nhanh về phía đầu tang thi ---

Nó biến mất.

Tàn Nguyệt kinh ngạc nhìn trước mắt trống rỗng, một búa lại bổ nhanh về phía tang thi sơ cấp.

“Đây là quái vật gì!” Từ Đức ngược lại hít một hơi lạnh, hiển nhiên ông ta vừa rồi cũng nhìn thấy một màn tang thi biến mất, điều này làm cho ông ta không khỏi nghĩ nhiều, nếu trong tang thi triều cô gái này không phát hiện con tang thi không giống bình thường này, mà bọn họ đến tận cùng muốn bao lâu mới phát hiện, với cách này con tang thi có thể đánh lên bất cứ lúc nào, có lẽ thời điểm phát giác lúc đó toàn quân đã bị diệt...

Tần Nguyệt chém ba bốn đầu tang thi hướng cô ập đến phát hiện tang thi kia chỉ sử dụng không gian thuần di dị năng không gian, có lẽ là nghĩ chính mình thực lực có tự tin đi. Con tang thi này đột nhiên xuất hiện tại sau lưng Tần Nguyệt tính toán đánh lên tang thi bừa bãi gầm rú hướng cô ném tới, cô lạnh lùng ngưng kết tiểu Hắc Hỏa hung hăng đánh trở về.

Rống-----

Tang thi nhìn cánh tay mình bị thiêu hủy phát ra tức giận rống lên một tiếng, nghe thấy tiếng kêu của nó, tang thi phụ cận bản năng thêm ăn đều hướng Tần Nguyệt vọt tới, trong khoảnh khắc này áp lực đè lên cô không thiếu.

Từ Đức ở bên kia nóng nảy, ông có một loại dự cảm, nếu cô gái này chết, bọn họ sẽ tổn không ít nhân tài lấy tính mạng con tang thi này, binh lính dưới tay ông không phải bảo, như vậy chết tại trong tay tang thi quá uất ức, nhục nhã. Ông hướng binh lính quát:”Đem súng cho ta.” Dứt lời, dẫn đầu hướng tới phương hướng Tần Nguyệt bắn đến, để có thể trợ lực cô phá vây.

Bị tang thi dùng chủng loại này đem đối phó với mình đương nhiên Tần Nguyệt không đồng ý... cô đem dị năng ngưng kết đến lớn nhất, một lần dùng dị năng khai phong đường đến. Kỳ thật theo lý thuyết dị năng Tần Nguyệt trì hoãn không được lâu như vậy, sớm lúc cô bị tang thi bao vây đã cạn kiệt nhưng thời điểm đó cô lấy từ trong không gian ra tính hoạch lợi dụng chuẩn bị hấp thu.

Tiêu hao thời gian hồi lâu, con tang thi hệ không gian rốt cuộc bị cô dùng dương đông kích tây chiêu số bắt được. Tần Nguyệt từ mặt đất nhấc lên tính hoạch, nhanh chóng từ trong đám tang thi triều xông ra ngoài, tìm chỗ an toàn nghỉ ngơi.

Phía sau tang thi đi theo Tần Nguyệt linh tinh, Từ Đức vẫn chú ý tình huống bên này dùng súng giải quyết, sau thở phào nhẹ nhõm một hơi, bất quá ông không có đi nghỉ ngơi mà là chỉ huy binh lính tiếp tục chiến đấu. Một đám người đi trước căn bản chạy không quá nhanh, nhất là những đàn chúng không có xe kia, nếu không giải quyết hết quân tang thi này e rằng liền gặp nguy hiểm.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, tang thi triều không có đầu lĩnh chỉ huy so với trước dễ đối phó hơn nhiều. Nguy cơ giải quyết xong, các quan quân đầu lĩnh bắt đầu triệu tập tiểu đội kiểm kê nhân số. Một hồi chiến đấu kịch liệt, trừ bỏ tại trước mắt cùng tang thi một nhóm mặt đối mặt chưa có trở về, cũng không có nhiều binh lính bị thương.

Nhìn binh lính bị thương trước mắt, Tần Nguyệt nghĩ tới rất lâu trước kia.

Kiếp trước, cô vẫn là một người thường lúc này chính là dựa vào sự bảo hộ của quân đội tới căn cứ Nam Phụng, khi đó mỗi ngày cô đều sinh hoạt trong khung hoàng sợ quân đội bỏ lại bọn họ chạy trốn. Kết quả, đến căn cứ quân đội Nam Phụng, ban đầu xuất phát có mấy ngàn người đội ngũ cuối cùng chỉ còn lại chưa có ba mươi, mà đàn chúng trên trăm người đều an toàn chạy thoát trở về.

Trong trí nhớ mỗi ngày một số quân nhân trẻ tuổi biến mất, Tần Nguyệt đập lên mạng sống bọn họ mà chưa từng quay đầu, kia từng binh lính trẻ tuổi dung nhan mang theo kiên định cùng bất khuất vĩnh viễn dừng lại ở trên đường, mang theo nhóm binh lính rời đi, chưa từng có trở lại. Bọn họ sống không ai biết tên, thậm chí không biết ba mẹ của họ sống thế nào, chết thời điểm là càng không có tiếng tăm gì. Tần Nguyệt không thích quan quân trong căn cứ, nhưng với những binh lính tầng dưới chót này cô vẫn là chân tâm thực lòng kính nể.

Bọn họ không có dị năng, chỉ có súng, đa số người dùng xong đạn sẽ rút dao cùng tang thi liều chết, thậm chí hết thấy có thời điểm còn dùng máu thịt của bọn họ đi ngăn cản tang thi đột kích, vì tranh thủ cho nhiều người có thời gian chạy trốn. Tần Nguyệt cùng một đám người còn sống sót chính là dưới sự bảo hộ đánh đổi cả tính mạng của những quân nhân này.

“Bị thương đều đi ra.” Trong đội ngũ đầu lĩnh quân nhân thanh âm trầm thấp nói, Tần Nguyệt có thể từ trong đó nghe ra được một tia khổ sở không tha.

Rất nhanh trong góc đi ra mười mấy quân nhân, hoặc là bị cào, hoặc bị cắn, bọn họ yên lặng đem súng còn sót lại cho đồng bạn, xếp thành một đội, ánh mắt âm trầm chăm chú nhìn vào một tiền phương.

“Điểm danh.”

“1, 2, 3, 4, 5, ... 11, 12, 13, ... 18. Báo cáo Trưởng quan, có tổng cộng 18 người.”

“Tốt, tốt, tốt, các cậu đều rất xuất sắc! Các huynh đệ, các cậu nhớ đi tốt, kiếp sau chúng ta còn cùng nhau vì quốc gia hiệp lực!” Quan quân cầm ra một cây đao, thanh đao này tại chiến trường đã đưa đi quá nhiều huynh đệ, Từ Đức ánh mắt bi thiết nhìn chăm chú trong chốc lát, bả đao đưa cho binh lính thứ nhất.

Bên trái binh lính gọi Tiểu Mục, vừa tròn 18 tuổi, chỉ là cánh tay bị thương vạch ra một đường dài, ông nhớ rõ tiểu tử này từ căn cứ lúc đi ra còn cười hi hi nói lúc trở lại cấp cho ba mẹ một cái kính hi, làm cho bọn họ xem con trai họ có bao nhiêu ưu tú.

Bên trái thứ hai tên Trương Hoài, mẹ cậu ta bởi vì nghĩ cách cứu viện không kịp thời mà bị tang thi phân thân, ba già của cậu ta không lâu cũng đi theo, trong nhà chỉ có vợ mới cưới cùng một đứa con mới đầy tháng.

Bên trái thứ ba là Bạch Túc, bọn họ thường xuyên trêu gọi hấn là bạch chuột, hấn quả thật giống một lão chuột nhát gan, nhưng mỗi thời điểm tang thi đột

kích hấn luôn là người xông pha lên trước nhất, lần này cũng là bảo vệ một đứa nhóc chạy loạn mới bị tang thi cắn.

Bên trái thứ tư gọi là Thành Bân, trong nhà người thân đều đã chết hết...

Từ Đức đem những thủ hạ chính mình một lượt xem qua, bọn họ còn trẻ, liền sắp lưu lại tại mảnh đất nơi này vĩnh viễn. Ông yên lặng xoay người, giơ tay,” Bắt đầu.”

“Chờ một chút.” Tần Nguyệt không tự chủ được kêu lên.

Trước mắt một màn quá quen thuộc, kiếp trước cũng là như thế này, những binh lính bị thương không chết tại trong miệng tang thi, lần lượt dùng dao kết thúc sinh mệnh, bọn họ thậm chí không dám dùng súng bắn để được thống khoái, bởi vì mỗi một viên đạn đều muốn dùng tại thời khắc quan trọng bảo hộ nhân dân.

Chiến đấu đã muốn kết thúc, trường hợp một mảnh thê lương, Tần Nguyệt lại không muốn nhìn cảnh những người hi sinh không cần thiết.

“Tôi nghe nói bị cào hay bị tang thi cắn cũng không nhất định là biến thành tang thi, người có chút ít ý chí kiên cường có thể miễn dịch virus tang thi. Thậm chí thức tỉnh dị năng.”

Từ Đức vừa nghe khiếp sợ ngẩng đầu, bước nhanh đi đến trước mặt Tần Nguyệt bắt lấy bả vai cô bàng hoàng hỏi:” Cô nói là sự thật sao?”

“Tôi đến phía trước, có đồng bạn bị tang thi cắn, chúng tôi sợ hấn làm sao nên mang hấn cột vào ghế, bất quá lúc sau hấn không có bị biến thành tang thi, ngược lại thức tỉnh dị năng hệ hỏa.” Tần Nguyệt biết hấn đây là kích động quá lớn, cũng không tức giận, chỉ là thân thể hơi lủi ra sau. Từ Đức điều chỉnh lại tâm trạng, ông hướng những binh lính khác kêu lên:” Người tới, lấy dây thừng lại đây, đem bọn họ từng người tách ra treo lên.”

Có thể sống lại ai lại muốn chết, đám binh lính trẻ tuổi đã chuẩn bị tốt để chờ chết đột nhiên nghe được mình có hi vọng còn có hi vọng sống sót liền ánh mắt cảm kích nhìn nhìn Tần Nguyệt, Từ Đức lập tức đứng thẳng thân thể đứng chào Tần Nguyệt một cái kiểu quân nhân,” Tôi đại biểu những binh lính này cảm tạ tiểu thư.”

“Tôi, cũng đại biểu nhân dân cảm tạ các vị.” Tần Nguyệt ngược ngừng nói.

Năm sáu tên binh lính thực tích cực cầm dây thừng đã tới, đối với bọn hấn mà nói, không có so với sinh mệnh đồng bạn càng vui vẻ. Treo những binh lính bị thương sau, Tần Nguyệt từ trong ba lô cầm ra một bình nước đã uống một nửa, nhân lúc không ai để ý rót vào một nửa bình nước từ trong không gian, cô đập nắp, lắc lắc thân bình, hướng đám binh lính đi.

“Đây, mỗi người uống ít nước, một lúc sẽ cảm thấy khó chịu, chịu đựng một chút liền không biến thành tang thi.” Tần Nguyệt cho bọn họ mỗi người một ngụm nước suối, binh lính cảm kích nhìn cô sau cô liền lên xe nghỉ ngơi.

Kỳ thật cô cầm ra một ít nước suối này cũng từng suy xét vấn đề bại lộ, bất quá công hiệu của nước suối cũng biến thành tang thi là một dạng thống khổ, người khác khó có thể phát hiện trong đó đối địa phương, mà chịu đựng qua đi ai sẽ biết nước có vấn đề chứ, nhìn không quá đi lại càng không cần nói, không có người sẽ trông cậy vào tin tức một cái người sắp biến thành tang thi. Lại nói, tin tức này cũng không phải giả, liên tính cả quân nhân đều còn sống, người khác cũng chỉ nghĩ bọn họ có ý chí kiên cường, chung quy tỉ lệ quân nhân chịu đựng được virus tang thi so với người thường đều muốn lớn hơn.

Tần Nguyệt dựa vào ghế trên xe thoải mái nghỉ ngơi, bỗng nhiên một âm thanh gõ cửa kính xe vang lên, cô mở mắt ra, nhìn đến một binh lính bên cửa sổ giơ tay chào một cái nói,” Tần tiểu thư, Trưởng quan chúng tôi nói vùng này không an toàn, mời tiểu thư cùng chúng tôi cùng nhau trở lại.”

“Cám ơn, nói cho Trưởng quan các cậu biết, tôi sẽ sớm đuổi kịp, tôi còn có chút việc.” Tần Nguyệt khách khí nói.

“Được.”

Người lính kia trở về, bất quá hấn rất nhanh trở lại, hấn đối Tần Nguyệt nói:” Tần tiểu thư, Trưởng quan chúng tôi nói nếu có cái gì cần giúp đỡ không cần khách khí.”

Tần Nguyệt hơi chút suy tư, cười nói: “Cũng được, nếu như thuận tiện vậy giúp tôi đem những thi thể tang thi kia đến đây.”

“Xin chờ một chút, tôi lập tức về báo cáo Trưởng quan.” Binh lính nói xong, hấn rất nhanh chạy về.

Không bao lâu sau, một chiếc xe tải chở thi thể tang thi đến, cô xuống xe đối hai người đến nói lời cảm tạ.

Trước cửa xe binh lính tới tới lui lui bận rộn, Tần Nguyệt lặng lẽ nhìn đám binh lính, bọn họ hoặc một người hoặc hai người khiêng vác thi thể, cô đi đến một đồng trong đó, thả ra dị năng, rất nhanh lửa trần ra, đem mấy thi thể đốt cháy. Trong đó có mấy quân nhân kinh ngạc nhìn bên này, nhưng bọn hấn đều không có đặt câu hỏi, im lặng làm tiếp công việc của mình.

Từ Đức giật mình nhìn Tần Nguyệt thuận thực thả ra dị năng, ông ta có chút kích động, loại này như là trong phim người có siêu năng lực. Bất quá nhiều năm làm binh đã bồi dưỡng ra tự biết kiềm chế không biểu hiện ra ngoài. Ông cất súng trong tay, chà xát tay, đi qua hướng Tần Nguyệt hỏi: “Tần tiểu thư, đây là...”

“Ông nói cái này sao?” Tần Nguyệt ngưng dị năng ở trong tay, đi đến một thi thể khác thả lên.

“Đứng, đứng, đứng, chính là cái này, chẳng lẽ Tần tiểu thư cô là...” Từ Đức suy nghĩ tới lời Tần Nguyệt lúc trước nói người bị tang thi cắn qua biến thành siêu nhân, ban đầu còn tưởng rằng là an ủi binh lính dưới tay ông, có thể miễn dịch đã không sai rồi, nơi nào còn hi vọng cái có dị năng kia kia, hiện tại xem ra chưa chắc là giả. Ông bên này nghĩ, gặp Tần Nguyệt bộ dáng tốt lành không hề kiêng kỵ vội vàng gạt đầu, chỉ sợ đáp ứng muộn người ta đổi ý không nói.

“Đây là dị năng, tôi lúc trước cũng đã nói, bị tang thi cắn hoặc là cào bị thương chóng qua sẽ có tỷ lệ nhất định thức tỉnh dị năng, còn có một khả năng trong thời gian nguy cấp thức tỉnh...” Tần Nguyệt thu hoạch tinh hạch đất nói.

Tuy nói Từ Đức là quân nhân, nhưng điều này cũng không có nghĩa ông hoàn toàn không hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, gặp Tần Nguyệt không chút nào giấu diếm nói ra những gì mình biết, tự nhiên sinh ra hảo cảm, “Tần tiểu thư, thật là cảm tạ cô.”

“Không có việc gì.” Tần Nguyệt nhặt tinh hạch dưới đất lên tiếp tục nói: “Tôi đoán ông còn muốn hỏi về tinh hạch này đi?”

Bị nói trúng tim đen, Từ Đức cười cười nói lời xin lỗi, ông ta hướng Tần Nguyệt hỏi: “Nếu, Tần tiểu thư không ngại nói nhiều một chút... haha...”

“Kỳ thật cũng không có cái bí mật gì, loại này nằm ở trong óc tang thi, bất quá không phải mỗi con đều có. Nó đối với người bình thường là vô dụng, ngược lại chính là đối dị năng giả dùng xong thời điểm là bổ sung dị năng, tựa hồ súng ống nếu có đầy đủ đạn có thể cầm cự lâu hơn.” Lúc này Tần Nguyệt không nói, tinh hạch còn giúp thăng cấp vẫn là đợi đến khi có người phát hiện đi, nếu không một dân chúng bình thường biết nhiều như vậy cũng rất kỳ quái.

Rất nhanh tất cả thi thể đều bị Tần Nguyệt đốt sạch, tự nhiên không cần cô động thủ cũng có người lấy dao ra lấy tinh hạch sau giao cho cô, cầm một túi tràn đầy tinh hạch, Tần Nguyệt cười loan mất.

Đánh quái thăng cấp cái gì, tôi có yêu.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: 48: Tần Nguyệt Thăng Cấp

Đem tinh hạch vớt xuống nước suối trong không gian, Tần Nguyệt vớt ra tinh hạch lúc trước thu thập được muốn bắt đầu hấp thu.

Gió thổi qua làm tóc đen bay bay trong gió, cô cầm mấy viên tinh hạch trong suốt, khoe miệng treo một nụ cười thỏa mãn, chốc lát sau, bóng dáng cô vì hoảng, xuất hiện ở bên ngoài không gian.

Tần Nguyệt ngồi trên xe, cầm ra tinh hạch liền bắt đầu hấp thu. Mèo đen nhìn Tần Nguyệt hấp thu tinh hạch sau thả ra dị năng tò mò trừng lớn hai mắt dựa vào phía trước, nó đem đầu dựa qua, nhìn tinh hạch bị hấp thu biến thành bột phấn, giương ánh mắt vô tội màu hổ phách, dùng mũi nhẹ nhàng hít ngửi, liếm liếm miệng, sau nhàm chán ngáp một cái, lúc này mới cất bước nhỏ thuận theo đi đến trên chân Tần Nguyệt, ngáp ngáp rồi nhắm mắt ngủ.

Đây là lần đầu tiên mèo đen tỏ vẻ không hề phòng bị thân cận cô, Tần Nguyệt kinh ngạc nhìn đồng lõa nhóm màu đen trên đùi - tiểu Miêu nhi, sờ sờ cầm bụng nó, tiểu tử này thật phần hưởng thụ híp mắt ngẩng đầu lấy hành động Tần Nguyệt vuốt ve.

Không cần nhiều thời gian dài, Tần Nguyệt không hề bị áp lực hấp thu toàn bộ tinh hạch trong tay, cô nhìn Hắc Hòa nhảy nhót trong lòng bàn tay, từ không gian lấy ra tinh hạch vừa thu hoạch. Tần Nguyệt cầm trong tay tinh hạch T1 hôm nay giờ lên che đi ánh mặt trời, tinh hạch trong suốt nhất thời hiện lên một ít sợi tơ dị năng màu đen quấn lên, cho người ta một loại cảm giác yêu dị mỹ cảm sạch sẽ không chói mắt. Cô không có tính toán hấp thu cái tinh hạch này mà là những viên tinh hạch bình thường như một món khai vị.

Tần Nguyệt hấp thu hết ba tinh hạch đang muốn sử dụng tinh hạch cao cấp, mèo đen bỗng nhiên ngẩng đầu, một ngum đem hắc ám dị năng trong tay Tần Nguyệt nuốt xuống, sau đó híp mắt tiếp tục ngủ, chỉ lưu lại Tần Nguyệt đờ ra nhìn nó. Đến khi phản ứng lại Tần Nguyệt mới thấy mình phản ứng hơi thái quá, dị năng không có đem mèo đen làm sao, mà còn nhàn nhã vô tư nhắm mắt ngủ.

Ước chừng là bị Tần Nguyệt sờ mó lung tung làm phiền, mèo đen thu hồi chân nhỏ của mình, bắt mồm meo một tiếng, không nghĩ ra được cái lí do gì, cô lại cầm tinh hạch bắt đầu hấp thu năng lượng.

Cảm thụ được năng lượng dồi dào không ngừng tràn vào cơ thể, loại tinh hạch cao cấp này sử dụng tốt hơn rất nhiều so với tinh hạch bình thường, Tần Nguyệt nhìn chăm chú vào tinh hạch trong bàn tay từ từ biến trắng, cuối cùng hóa thành bột phấn, tiếp theo lại cảm ra một ít tinh hạch đã thông qua tinh lọc triệt để, từng bước từng bước hấp thu hết, đến khi cảm giác không sai biệt lắm liền tiến vào không gian.

Lúc trước quân đội đã muốn rời đi, cô lại đem xe hướng đến địa phương hẻo lánh, cô thực yên tâm ở đây không có người nhìn thấy. Cho dù thực sự không may bị ai bắt gặp cô cũng đã dùng chắn che phủ ghế sau, người bên ngoài nhìn vào sẽ nghĩ đây là chủ nhân chiếc xe quá mệt mỏi nên ngủ tại nơi này.

Trong không gian, rau dưa hoa quả đã chín hơn phân nửa, Tàn Nguyệt đi đến trong vườn xắn tay áo lên làm việc, nhìn dưa chuột xanh mướt treo trên giá, từng quả thả xuống tự do trên cuống nhỏ, cái bắp nộn tròn tròn to to chen lẫn cùng nhau, rau cải càng là chen lẫn nhau chặt chẽ hơn hướng đến phía ánh sáng chiếu, trên mặt đất còn lộ ra một chút trắng trắng củ cải, còn có lần trước cô trồng khoai lang, khoai sọ,...

Hạnh phúc thu hoạch rau dưa đầy đất, Tàn Nguyệt lại lấy ra ít mầm móng, lần này chỉ cần gieo trồng ít hơn lần một, bởi vì đại đa số rau dưa đều lưu lại mầm, không nhất thiết gieo trồng.

Làm xong việc này Tàn Nguyệt đi đến ao nước, trước đó cô cảm thấy trong thân thể năng lượng dường như đã sung túc, có thể lần nữa tiến cấp hai liên không có tiếp thu hấp thụ tinh hạch, thông qua một đoạn thời gian làm việc, cô tin tưởng thân thể đã hấp thu đầy đủ năng lượng, lúc này mới tính toán thăng cấp.

Tàn Nguyệt lấy tinh hạch ở trong nước hấp thu đứng lên, gần nhất cô có một loại cảm giác rất rõ ràng, không phải tinh hạch bình thường đối với dị năng cô không có tác dụng, nếu không phải số lượng nhiều, hơn nữa đã qua sự tinh lọc của nước suối đoán chừng lần này rất khó thăng cấp. Xem ra sau này phải nghĩ biện pháp thu thập tinh hạch T1, bây giờ tang thi tiến hóa rất nhanh, vấn đề tinh hạch cũng không phải quá lo lắng.

Thời điểm hấp thu viên tinh hạch cuối cùng, Tàn Nguyệt rõ ràng cảm giác được tường rào cản trong thân thể bị đánh phá, cảm thụ được năng lượng sôi trào, Tàn Nguyệt mở mắt ra. Rốt cuộc thăng lên cấp hai. CMN, vừa mới tăng cấp sao cô cảm giác mắt mình bị hoa lên?

Lại xem xem, điểm đen trừ bỏ càng đen hơn, trong đó giống như bao vây lấy một điểm lửa đen. Tàn Nguyệt nghiêm túc nhìn chăm chú vào, phát hiện trong lòng bàn tay tiểu Hắc Hỏa đang chậm rãi phân liệt, không cần nhiều thời gian, chỉ thấy trong lòng bàn tay bên cạnh tiểu Hắc Hỏa lớn bằng quả trứng chim cút xuất hiện hơn một tiểu Hắc Hỏa nhỏ chỉ bằng hạt đậu...

Đây là -----

Dị năng mang bầu sinh con sao?

Tàn Nguyệt nhìn chăm chú vào hai tiểu Hắc Hỏa, đầu đầy quạ đen bay qua. Cô nhớ rõ trước kia dị năng hệ hỏa càng thăng cấp càng phát triển to lớn, tinh thuần hơn, hiện tại đối cô đây là tình huống khi gì!

Tàn Nguyệt lái xe ngẫu nhiên quay đầu lại nhìn một chút mèo đen, mỗi lần nó bị phát hiện đều sẽ giương ánh mắt vô tội meo meo một tiếng.

Bên đường phong cảnh đang không ngừng lui về phía sau, lấy tốc độ lái xe như vậy rất nhanh sẽ đuổi kịp quân đội, chỉ là từ lúc mèo đen nuốt dị năng cô vào bụng sau Tàn Nguyệt liền có loại cảm giác kỳ quái, giống như giữa cô và mèo đen có chút thân mật, cô có thể dễ dàng hiểu được cảm xúc cùng với lý do hành động của nó.

Thời gian Tàn Nguyệt suy đoán cùng mèo đen đương đương tự đắc vẫy đuôi nhìn cô, rất nhanh có thể nhìn thấy cái bóng quân đội phía trước.

Bên kia có tranh cãi thực ảm ỹ, đến gần mới phát hiện vài người ý là mình có súng trong tay ra oai muốn chiếm vị trí được bảo hộ tốt nhất, Tàn Nguyệt nhìn đến đầu lĩnh, người kia thân hình tráng kiện săn chắc, ánh mắt hung ác, nghĩ đến cũng bởi vì diện mạo cùng tác phong chiếm vị trí sợ gặp phiền phức mới không dám thông báo cho quân đội.

“Nhanh lên cút, đại gia tâm tình không tốt, cẩn thận giết nhầm người...” Tên đầu trọc cầm súng nửa khinh thường nửa uy hiếp nói.

“Đây là vị trí chúng tôi, các người không thể như vậy, trong mắt còn có pháp luật hay không!” Thanh niên lùn nói có ý đồ giảng đạo lý.

“Pháp luật, a --- ---mày thấy được ở đâu sao?” Lão đầu trọc cười nhạo một tiếng, tiếp tục nói: “Mau lên, đại gia bọn tao còn muốn nghỉ ngơi, đừng vướng chân!”

“Bọn mày không thể làm như vậy, đây là cướp bóc!” Thanh niên lùn nói vẫn chưa xong liền bị đám người kia đẩy ngã ra vị trí cũ, hắn còn không cam lòng kêu la một trận, đáng tiếc không ai để ý hắn, mặc cho hắn gọi khàn cả cổ họng cũng không mấy may khiến người khác động, mà hắn lại không dám thông tri cho quân đội giải quyết.

Tàn Nguyệt vốn là tính toán chạy xe vòng qua đám người này, nhưng thấy một màn xảy ra trước mặt sau lại nhớ tới bây giờ súng ống đối phó với tang thi không có gì tác dụng lớn cho lắm, nhưng đối phó với con người lại có tác dụng uy hiếp rất tốt, chỉ cần chất lượng súng tốt sẽ khiến cho người khác không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trước kia mặt thể cô không có cơ hội cầm súng, hiện tại thì ngược lại không có ai có thời gian đi quản những thứ này, cô nhớ rõ chung quanh đây còn có một kho súng bí mật, không biết bây giờ còn tồn tại không. Kho súng này kiếp trước là bị một nhóm người bị tang thi đuổi theo trốn đến trong ngôi nhà đó rồi tìm được, dẫn đầu là người có dị năng tên Lộ Khả. Nghe nói thời điểm phát hiện còn xảy ra tranh chấp, lợi ích phân bổ không đồng đều làm cho bọn họ xảy ra nội chiến, tang thi còn chưa có cần xé làm gì bọn họ, ngược lại con người lại tính toán giết chết lẫn nhau, cuối cùng hủy hơn phân nửa vũ khí.

Tàn Nguyệt bên môi dâng lên nụ cười lạnh, tuy rằng không biết cái này có thể đổi lấy được vài cái bánh màn thầu nhưng kho súng này cô muốn chiếm lấy đến tay.

Nghĩ thế liền chuyển động tay lái đem xe rẽ sang một con đường lái đi, cô nhớ rõ bên kia không có nguy hiểm gì lớn, không có khu vực nào là nơi nguy hiểm đáng chú ý, nếu nói bọn Lộ Khả gặp nguy hiểm cũng chính là do bọn họ quá tham lam.

nhỏ, không, không thể nói là không có tang thi mà căn bản là tang thi đã bị giải quyết hết, nhìn tang thi hai bên là nhận ra, chúng nó đều thiếu một số bộ phận như tay, chân, có con bị cắt ngang... nhưng đầu con nào cũng không có. Tề Mặc chỉ có thể nhìn ghê tởm như không nhìn thấy kéo em gái chạy, một đường tang thi này nhìn còn đáng sợ hơn đám tang thi bao vây bọn họ. Không có lựa chọn, thế này còn tốt hơn bị tang thi cắn xe trở thành bàn cơm Trung hạ tràng.

Nhìn thấy Tần Nguyệt đi ra, Tề Mặc trong nháy mắt lóe lên một tia vui mừng, có người này bọn họ nhất định có thể đi ra ngoài an toàn, nghĩ thế, Tề Mặc nắm tay em gái hướng kho hàng đi tới, vung tay kêu: "Xin chào---- chúng tôi ở trong này, chúng tôi ở trong này, giúp chúng tôi."

Tần Nguyệt lạnh lùng liếc mắt nhìn bọn họ, không để ý đến, không thân chẳng quen còn kéo tới một đám tang thi, đây là muốn kéo cô làm thân thích bằng hữu sao? Vẫn là có ý định cho cô 'nuôi nấng' một đám tang thi phía sau? Hay là muốn cô đi ngăn cản đám tang thi đó làm bọn họ trốn trước? Không cần nói giỡn nhau nha đại ca, Tần Nguyệt lạnh nhạt quay sang, hướng bên ngoài chạy đi.

"A, cô đợi đã, đợi chúng tôi với, cô sao lại như vậy nha!" Nữ sinh nóng nảy, thiếu chút nữa là chửi ầm lên, nếu không phải cô ấy xuống tiểu khu anh em cô cũng không chạy vào đây, hiện tại tốt rồi, hại bọn họ bị tang thi đuổi, loại người này tại sao không có lương tâm, thế nhưng không hiểu việc giúp đỡ người một chút. Tề Mặc biết rõ tính cách em gái mình, hấn giành trước lời nói của em gái hấn: "Kỳ nhi, thôi kệ, chúng ta trước trốn đi đã."

Tề Mặc nắm tay em gái chạy trong chốc lát, phát hiện người phía trước căn bản không muốn cùng bọn họ nói chuyện lại càng không có ý tứ hỗ trợ, hấn nóng nảy, còn đứng ở đây hấn cùng em gái sẽ không chống đỡ được bao lâu. Mắt thấy tang thi đằng sau càng ngày càng gần, Tề Mặc trong nháy mắt lóe lên một tia âm ngoan thủ đoạn, hấn lấy trong túi áo một túi gì đó, đây là lần trước bọn họ thả lên trên sừng vật trong nhà mới chạy thoát đến nơi này, hiện tại phải nhờ vào người phía trước dẫn tang thi đi thôi, bên miệng hấn nở nụ cười không có ý tốt, người xui xẻo, thật vất vả cho cô rồi, không có một chút nào biểu hiện đồng tình.

Chạy đến lối rẽ Tề Mặc cùng em gái hấn liếc nhau, người kia liền hiểu ý tứ hấn, buông lỏng tay nắm Tề Kỳ, hơi lui một chút đến địa phương thuận lợi để ném túi đi. Tề Mặc ra hiệu cho em gái hấn cẩn thận tang thi xung quanh, chính mình thì dùng sức đem túi máu hướng Tần Nguyệt ném qua, aa---, hấn đã tưởng tượng đến cảnh cô gái kia bị túi máu ném trúng cả người toàn máu, sau bị tang thi vây cuối cùng biến thành bữa ăn cho tang thi.

Ném xong túi máu về phía Tần Nguyệt hấn không chút áy náy kéo tay em gái chạy theo hướng ngược lại, trong lòng còn vui sướng khi người gặp họa muốn cười nói rằng: Em gái à, em chết thảm như vậy cả nhà có biết không vậy?

Hừ-----

Đang chạy Tần Nguyệt nghe thấy trong gió có âm thanh vang lên không đúng cho lắm, mơ hồ còn ngửi được mùi máu tươi, cô quay đầu vừa thấy, một túi nilon có chứa chất lỏng hướng sau lưng cô bay tới, mà hai người vừa nãy lại chạy theo một con đường nhỏ khác.

Tốt, muốn mượn máu giết người, tranh thủ chạy trốn.

Tần Nguyệt nháy mắt lạnh xuống, trong mắt toát lên một tầng sát khí, khổng chế lực đạo bắt lấy túi nilon mà không đem nó phá hỏng. Đã thấy rõ vật bên trong, Tần Nguyệt nhướn mi băng lãnh nhìn, cô ngưng mắt nhìn phương hướng hai anh em kia vừa chạy, khóe miệng gọi lên lãnh khốc ý cười. Có qua có lại mới toại lòng nhau, thật tốt hưởng thụ thành quả lao động của chính mình đi, cô không có thời gian phụng bồi.

Nâng tay lên, Tần Nguyệt ngắm chuẩn ném túi mau bay trở về, phui tay tiếp tục không thèm để ý tới.

Nhìn anh trai ném túi máu đi, sắc mặt Tề Kỳ chợt lóe lên vui mừng, cô vừa chạy vừa quay đầu xem, muốn nhìn một chút cô gái kia một thân toàn máu sẽ bị tang thi đuổi chặt vật như thế nào, nhưng cô ta vừa quay đầu, đáng nhẽ túi máu là phải đập trên người cô gái kia lại bay trở về, cái gì cũng không kịp phản ứng, cô bản năng tránh ra cái túi kia bay tới, lại không kịp nhắc nhở anh trai mình, trơ mắt nhìn túi máu cứ thế bay thẳng đến sau lưng Tề Mặc.

"Anh --- ---" cô buông tay Tề Mặc, kinh ngạc gọi ra tiếng

Cảm giác được trên lưng một mảnh ướt át, Tề Mặc quay đầu nhìn em gái về mặt kinh ngạc, trong lòng hấn nhất thời xông lên dự cảm không tốt, chẳng lẽ... Hấn đem tay sờ soạng một chút, lại nhìn thấy tay nhuộm đầy máu, Tề Mặc chỉ thấy đầu oanh một tiếng, như là một đoàn sương mù nổ tung, mặt sau tang thi còn đuổi theo phát ra âm thanh hưng phấn chạy tới. Tề Kỳ kinh ngạc trong ngẩn ngui, rất nhanh hiện biểu tình yếu đuối bỏ lại hấn hướng bên kia chạy tới.

Nên làm cái gì bây giờ? Không, hấn không muốn chết.

Tề Mặc như là đột nhiên thanh tỉnh, hung hăng kéo rớt y phục trên người, em gái phản bội cũng không suy nghĩ, vội vàng lau vết máu trên người, phía sau tang thi đã đến rất gần, chúng nó ngửi được mùi máu tươi càng thêm hưng phấn, chạy lại càng nhanh. Tề Mặc nhìn phương hướng em gái chạy đi, cuối cùng là không yên tâm chạy qua, tuy rằng phía sau hấn là một đám tang thi.

Chạy qua tiểu khu Tần Nguyệt thực dễ dàng tìm được vị trí đỗ xe của mình, bước nhanh đến mở cửa ngồi vào xe xong liền lái xe rời đi. Tần Nguyệt đem xe chạy thật nhanh, trừ bỏ trên đường xuống thay một lần xăng sau liền không có dừng lại nghỉ ngơi, cô một bên chuyên động tay lái một bên chuyên tâm tính toán tốc độ của quân đội, cuối cùng ra quyết định nếu cô lái với tốc độ nhanh nhất chỉ cần một giờ là bắt kịp.

Mèo đen nằm trên ghế bắt mẫn kêu meo một tiếng, nhảy dựng lên để ngừa xe xóc nảy mà bị ném tới dưới đáy. Tần Nguyệt lái xe chỉ nói nhanh, không thể đảm bảo là ổn, lấy kỹ thuật cô lái xe đảm bảo an toàn nhưng tính thoải mái cũng đừng nghĩ.

Lái trong chốc lát, Tần Nguyệt hơi chút thả chậm tốc độ, không hề liều mạng bạo tấp. Tần Nguyệt mở ba lô lấy ra ít thức ăn, mở túi lấy một cái bánh mì nhét vào miệng muốn bổ sung thể lực trước. Tuy rằng tay cầm thức ăn một tay lái xe, nhưng ánh mắt vẫn là chuyên chú nhìn về phía trước, cũng

không bị ảnh hưởng bởi chuyện ăn uống. Đi ngang qua mấy ngôi nhà có người vẫy tay yêu cầu dừng xe xin cứu trợ, đều bị cô bỏ qua không nhìn.

Thật vất vả đuổi kịp quân đội, lại chạy trong ba bốn giờ cả đội mới ngừng lại được, lúc này mặt trời đã muốn ngả về phía tây, lại đi đến nơi hoang dã hạ trại thật sự rất nguy hiểm. Tần Nguyệt nhìn xuống bản đồ, nơi này cách căn cứ đã tính không có xa, chạy xe năm sáu ngày là tới. Tần Nguyệt lấy ít thức ăn trong ba lô ra ăn, trực tiếp làm bữa tối, không có ý định xuống xe nhóm lửa nấu cơm.

Thùng thùng thùng.

Mới thu lại bản đồ, Tần Nguyệt chợt nghe âm thanh gõ cửa xe, ngửa đầu nhìn ra, là một binh lính trẻ tuổi, trên mặt hấn tràn đầy ý cười. Tần Nguyệt mở song kính xe, mở miệng hỏi: “Có chuyện?”

“Trưởng quan bảo tôi đem thức ăn đưa tới, thật sự rất cảm ơn tiểu thư, các anh em đều rất tốt, không có ai bị biến thành tang thi, trong đó còn có ba người thức tỉnh dị năng, nguyên lai thật sự có dị năng, quá thần kỳ...” Hấn nói năng đến phần sau có chút lộn xộn, nhưng hấn không có chút nào xấu hổ, hấn vì chiến hữu an toàn mà cảm thấy cao hứng, hạnh phúc dào dạt đã sớm quên mất thể nào là xấu với hồ.

“Quân nhân ý chí quả nhiên so với người bình thường cao hơn nhiều.” Chờ hấn vất vả nói xong, Tần Nguyệt hợp với tình hình ca ngợi một câu, “Giờ tôi nhận, thay tôi cảm ơn Trưởng quan các cậu.”

“Được, được, Tần tiểu thư, lần sau nếu có gì cứ nhờ tôi, tôi nhất định ra sức làm tốt nhất có thể.” Vị binh lính trẻ tuổi này xem ra đã đem Tần Nguyệt như ân nhân mà đối đãi, hấn không thể đi theo làm tùy tùng mà biểu đạt lòng cảm kích.

Tần Nguyệt buồn cười nhìn binh lính gọi là tiểu Lục này đem thức ăn cho vào cốp xe sau luyện tiếc rồi đi, nếu không biết lại còn nghĩ đây là hấn lưu luyện không đi là do luyện tiếc đưa tiền người yêu đi xa ngàn dặm đâu, “Mau trở về đi, tôi nghĩ quân nhân các cậu cũng không có nhân như vậy mới đúng.”

“Dạ, Lục từ lập tức đi ngay.” Nghe được Tần Nguyệt lần nữa nói chuyện, tiểu Lục từ ánh mắt sáng ngời, giống như chú chó được chủ nhân ân cần vuốt ve, lập tức tinh thần chấn hưng trở về.

Cuối cùng thần tượng chú ý đến hấn, thật là tốt quá nha! Tiểu Lục từ đeo về mặt hề hề tươi cười trở về, hấn tựa hồ đã nhìn thấy ánh mắt ghen tị của những chiến hữu, thật không uổng công bình thường hấn nịnh bợ Trưởng quan, xem đi, hiện tại chuyện tốt không phải rơi trên đầu hấn sao. Tuy rằng chắc chắn bị các chiến hữu ngáng chân rồi đánh vài quyền, không sao, đáng giá đó nha.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: 50: Vấn Đề Thức Ăn. Châu Báu!

Địa phương quân đội đi ngang qua, nói chung là nơi còn người sống sót may mắn tồn tại đều sẽ lục đục chạy tới, cho dù đội ngũ không có có ý thu người dưới tình huống nhân số cũng là rất khả quan. Theo số lượng người sống sót tăng nhiều, vấn đề cũng lại càng nhiều hơn, mâu thuẫn sinh hoạt hàng ngày càng xảy ra không ngừng, xung đột có vẻ thường gặp, mâu thuẫn càng ngày bén nhọn, mà quân đội xung đột cùng dân chúng nguyên nhân chủ yếu nhất là khuyết thiếu thực vật.

Trước kia ít người còn hoàn hảo, không có thức ăn dân chúng có thể hướng quân đội xin chút ít thức ăn, hoặc là đối người quen xung quanh, mặt thể mới bắt đầu mọi người còn chút chú ý tình cảm, ngược lại là không có nhiều người cự tuyệt, nhưng theo thời gian kéo dài nhiều người sẽ để ý đến thức ăn trong tay không còn nhiều, lúc này đại đa số mọi người sẽ hướng ánh mắt về phía quân đội.

“Quân nhân các người không phải bảo hộ chúng ta sao? Như thế nào, bình thường ăn không phải tiền chúng tôi đóng thuế, thời khắc mấu chốt liền đem chúng ta tất cả đối chết có phải hay không? Một đàn ông đầy bỉ khí thô bạo đẩy một tiểu binh lính, “Có bản lĩnh liền lấy ra ăn cho chúng ta, nhà ai có cái ăn ai mà không vui vẻ?”

“Đúng a, cho ít thức ăn đi, chúng ta đều sẽ chết đói.” Một hấn tử không làm mà hướng nói, kỳ thật hấn cũng không hề để ý ai đoạt ai, hấn chỉ muốn mượn việc này xem quân đội có thể hay không cho bạn hấn thức ăn, bây giờ bên ngoài đều là tang thi, hấn không muốn ngày nào đó chết ở bên ngoài.

“Anh lính, hay anh cùng Trưởng quan nói một tiếng được không, con trai nhà tôi hai ngày đã không được ăn gì.” Trong đám người một phụ nữ khuôn mặt vàng vọt ôm con trai mình khóc nói.

“Chúng ta lại bị đói, chúng ta...” Có một người sẽ có người thứ hai, trong lúc nhất thời nhiều thêm cái miệng nói.

Tiểu binh lính sắc mặt chinh chinh, khí tức quân nhân lại xuất hiện nháy mắt tản ra, hấn chăm chú nghiêm túc đem lời nói phía trước lặp lại một lần nữa: “Trong đội ngũ thực vật cũng không đủ, các người không cần làm loạn, nếu không chúng tôi có quyền trục xuất người đó ra khỏi khu bảo hộ.”

“Ai ui, chúng ta thật sợ nha --- ---” nam nhân khoa trương cười cười, như là gặp một chuyện buồn cười đến tay chân phát run, tiếp hấn khinh bỉ nói:

“Người đuổi a, người đuổi a, ta phi, bắt quá cũng chỉ là một tên lính quèn mà thôi, gia gia lão tử còn là thượng tá, ta khuyên người a ... Chớ xen vào việc của người khác!” Hấn vừa nói chuyện tay vừa chỉ vào ngực binh lính kia, một lần lại một lần, biểu tình cực kỳ kiêu ngạo khiêu khích.

“Anh đây là ...” Đối mặt với không đem họ bỏ vào trong mắt, tiểu binh lính nổi giận, nhưng hấn nhìn không có trái với quân quy mà xung đột với dân chúng, mà là kiên nhẫn như cũ dùng thanh âm lớn tiếng nói lại quy định đội ngũ, “Tôi lặp lại một lần nữa, nếu trong đội ngũ có người trái với kỷ luật, chúng tôi có quyền đuổi người đó ra khỏi đội ngũ ...”

Tần Nguyệt không nói gì, ngồi tại trong xe an tĩnh nhìn một màn này, màu đen trong mắt không một chút gọn sóng, cảnh này cô có thể nói là nhìn thấy được từ đầu, tất cả đều thu vào trong mắt.

“Ta mặc kệ các ngươi những quy định chó má, ta chỉ biết người không phải sắt thép, một bữa không ăn đói bụng đến phát hoảng, tóm lại chúng ta muốn ăn, không cho, chúng ta liền nháo, xem các ngươi có thể quản lần một nhưng không quản được nhiều lần, gia gia lặp lại lần nữa có bản lĩnh liền đem đồ ăn ra, chúng ta ai cũng không nghĩ chết đói!”

Tất cả mọi người lẳng lặng nhìn tiểu binh, ngầm cho phép câu hỏi của nam nhân kia, như là tự hỏi quân đội tại sao không cho bọn họ thức ăn. Đây là một hồi kháng nghị không nói gì, giờ phút này người vây quanh ở chỗ này liền không có nghĩ đến nửa ngày trước đám quân nhân còn không có ăn gì liền ra đấu phó tang thi, cũng không hoàn toàn tưởng tượng được bọn họ từng nguy hiểm ra sao. Tần Nguyệt đem đầu tựa trên ghế lái, nhắm mắt nghỉ ngơi, nhìn nữa cũng không có ý nghĩa gì.

Sau một đám quân nhân tới, Từ Đức từ trong đám quân đội đi ra, lạnh mặt nói với mọi người: “Nếu tất cả mọi người có chỗ khó, hiện nay không thể đi được rồi, chúng ta liền nghỉ ngơi chỗ này, cần thực vật đi phụ cận tìm kiếm, trước trời tối tập hợp...” Lời nói của hấn còn chưa có hết, đã có người kháng nghị, bị ánh mắt thâm thúy của Từ Đức đảo qua, nhất thời không có thanh âm, Từ Đức nói tiếp: “Có người không phục lần nữa gây sự, tự rời đi khỏi đội ngũ, Từ mỗ tuyệt đối không can thiệp.”

Một người thấy nam nhân trung niên đi ra tư thái cao ngất, lại nhìn hấn một bộ quân trang màu xanh chính tề, người có mắt liền nhận ra đây là người dẫn đầu, là Trưởng quan đám binh lính, lại xem xem ông ta mắt có ung, đứng đó phát uy, nhất thời dập tắt tâm tư nháo loạn, chung quy ai cũng không phải là đứa ngốc, theo quân đội tuy ăn uống không được đầy đủ, nhưng tốt xấu tính mạng được an toàn, xảy ra chuyện bọn họ còn có người bảo vệ, ai sẽ ngốc mà rời đi, hiện tại thế đạo này, không an toàn trước chính là bị đuổi cũng muốn chết nương nhờ trong quân đội.

“Không có việc gì, không có việc gì, chúng tôi chỉ đùa giỡn thôi.” Nghe xong lời này, nam nhân đáng vẻ lưu manh lập tức thu hồi thái độ không tốt, hấn bị ánh mắt băng lãnh của người kia đảo qua một cái, nhất thời ha ha cười hai tiếng nhanh chóng kẹp chặt cái đuôi làm người, “Đại ca, không sao, không sao, tôi lập tức đi ngay, đi ngay, ...” Lời chưa nói hết đã không thấy bóng dáng hấn đâu.

Từ Đức thu hồi ánh mắt kính thường, xoay người đi đến cửa kính xe của Tần Nguyệt, “Tần tiểu thư, đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp.” Tần Nguyệt cách cửa sổ cười nói.

“Đây là buổi sáng thu thập được, tôi để lại một bộ phận, những này cho tiểu thư.” Từ Đức từ trong túi áo lấy ra một cái túi nhỏ, nhìn thấy bên trong là vật gì, Tần Nguyệt cũng minh bạch ông ta đi nơi nào, cô lắc đầu, “Cái này tôi không thể nhận, nghe nói trong đội ngũ có ba người thức tỉnh dị năng giả, ông lưu lại cho bọn hấn dùng đi, chung quy bọn họ càng lợi hại chúng ta càng an toàn không phải sao?”

“Nhận lấy đi, đây là tâm ý của bọn binh lính họ.” Từ Đức kiên trì không đem tính hạch thu hồi đi, uy nghiêm trên mặt hấn đột nhiên hiện lên ý cười, chỉ thấy hấn vừa tức giận vừa buồn cười nói: “Hiện tại thủ hạ lão Từ tôi đều đem tiểu thư thành lão đại rồi, bội phục vô cùng. Hôm kia còn có ba tiểu tử không làm việc chuyên môn nhìn chăm chăm tôi, liền sợ lão Từ tôi không cho tiểu thư cái ưu việt.”

Nghe lời Từ Đức nói, Tần Nguyệt nháy mắt nghĩ tới lần trước tiểu Lục từ tặng đồ, chỉ sợ hấn chính là một trong ba người đó đi, đám binh lính này thật là có khả ái, chỉ biết là người ta giúp bọn họ liền nhất định giúp trở lại.

Rất nhiều người lực tục chuẩn bị đi xung quanh thị trấn tìm thực vật, ban đầu một số người ra ngoài còn không có rõ ràng, nhưng cũng không cần nhiều thời gian mọi người đều phân chia nhau cầm vũ khí đi ra ngoài, sợ đi chậm một bước liền bị người phía trước lấy đi nhiều thứ tốt. Đương nhiên có người đi ra ngoài liền có người lựa chọn lưu lại, những người đó hoặc là nhất gan sợ hãi nguy hiểm không dám ra ngoài, hoặc là thực vật khá dư giả nên tạm thời không muốn ra ngoài. Mặc kệ nói như thế nào, doanh địa to như vậy lập tức trống trải hơn rất nhiều.

Quân đội cũng có phải người đi ra ngoài, Từ Đức đại khái là muốn ba dị năng giả luyện tập nhiều chút, lúc đi còn nói với Tần Nguyệt nếu cô đi ra ngoài liền cùng bọn họ thành một tiểu đội, tìm được gì đó bọn họ liền phụ trách mang trở về. Tần Nguyệt suy nghĩ một chút vẫn là đồng ý, bắt quá không phải là muốn cùng quân đội đi ra ngoài, mà một mình lái xe đến bên trong thị trấn tìm kiếm vật tư cô muốn.

Trước đó một đoạn thời gian Tần Nguyệt thu thập vật tư không cần thận đem một vài vàng bạc châu báu Ngọc Thạch phi thúy gì đó tất cả ném vào không gian, sau này phát hiện không gian có một chút ít biến hóa, không biết dự cảm của cô có phải hay không, cô phải thử nghiệm một chút. Tạm biệt nhóm quân nhân nhiệt tình này, Tần Nguyệt lái xe hướng mục đích chính mình cần tới.

Ven đường không khí không phải rất tốt, càng đi vào bên trong mùi máu tươi cùng hương vị hôi thối càng nồng, các bồn hoa trên ban công đã sớm héo rũ hầu như không còn, ngược lại lầu hai bên khu bảo vệ môi trường còn lưu lại một chút sinh khí không có hoàn toàn hủy hoại, trên mặt đất một tầng chần dậm thật dày bị gió thổi mở ra, người đi lên sẽ gây ra âm thanh vỡ tan. Xa xa âm thanh tang thi rống lên một tiếng như là triệu hồi điệu khúc tử vong, nghe vào trong lỗ tai càng là biến dị bất thường.

Cô cô, một âm thanh không biết là cái gì từ trên cột điện bay về phía bầu trời.

Tần Nguyệt muốn tìm tiệm châu báu không ai để ý đến, cho nên chung quanh cô đều không có người, những người khác nhanh chân hướng đến những cửa hàng có thực vật đi đến, có đôi khi còn vì có người tới trước mà tranh giành đánh nhau. Không quan trọng mọi người như thế nào, dù sao không ai có mục đích cùng cô vì vậy dễ dàng thu vật vào trong không gian, không đến mức bị bại lộ ra bí mật.

Ngẩng đầu nhìn một bảng hiệu to lớn hoa lệ trước mắt, Tần Nguyệt nhìn thấy cửa hàng này không có khóa, trực tiếp nhấc chân đi vào. Trong cửa hàng thực loạn, kính bị bể rơi đầy đất, trên quầy hàng kim loại trang sức chỉ có hơn phân nửa, đại khái là đầu mạt thế con người chạy trốn nỗi lòng tham lấy đi một ít châu báu có giá trị. Bất quá, mạt thế đến đã được một thời gian, sẽ không có người sẽ cảm thấy 100 hoàng kim giá trị quan trọng hơn so với một cái bánh mì.

Tần Nguyệt đem tất cả những đồ vật trên quầy đều thu lại, còn cố ý tìm kiếm những nơi như tủ chứa đồ, ... nơi có thể cất giấu vàng bạc, cô không ngu ngốc đến mức đem tất cả ném vào không gian mà thu vào trong một bao lớn, ra cửa hàng sau mới tìm một chỗ ẩn nấp ném vào không gian. Tiệm châu báu này bảo không có người đến nhưng không ai biết được, ai biết còn có công nghệ cao tại nơi này hoạt động.

Thời điểm đi qua ngân hàng ánh mắt Tần Nguyệt lóe lóe, ai cũng biết trong ngân hàng tiền là nhiều nhất, mà mạt thế cái không thiếu nhất chính là tiền, cô biết ngân hàng ngoài dự trữ tiền còn có hoàng kim, đáng tiếc, nhờ thế này chắc là không có loại nào giá trị đi, Tần Nguyệt trong nháy mắt lóe lên tức giận, bất quá, lần sau đi ngang qua lúc đó sẽ nhớ rõ, trong lòng suy nghĩ kế hoạch tính khả thi việc đánh cướp ngân hàng.

Tiếp Tần Nguyệt tìm được vài tiệm châu báu, ngẫu nhiên đi qua một số siêu thị cũng sẽ ghé vào thu thập ít vật tư, bất quá mấy món ăn bán lẻ liền là không có, mặt tiền cửa hàng lại là ở gần đường, mạt thế đến lâu như vậy không có gì nhiều cũng là hiển nhiên. Về phần khách sạn gì đó, nhiều người tang thi tự nhiên nhiều, quá hao phí thời gian, không biết đi vào còn là phát hiện gì đó đã sớm hư thối không có gì hay cả.

Lục tục góp nhặt một chút, Tần Nguyệt tìm khu vực đánh địa phương, so với thực vật cô càng coi trọng thực lực, hiện tại đa số người còn không biết tác dụng của tinh hạch, chờ đến căn cứ lấy được tin tức, lúc đó ai cũng sẽ biết thôi. Bất quá Tần Nguyệt cũng không sợ lộ tin tức, tinh hạch bị phát hiện là kết quả tất nhiên, cô không cần tuyên truyền hay giấu diếm, thuận theo tự nhiên là được.

Mùi huyết tinh nhân nhậy nơi chớp mũi, Tần Nguyệt mặt không đổi sắc ngồi xổm xuống nơi cô vừa xử lý xong tang thi đào ra tinh hạch. Đi vài bước phía trước lại nghênh đón 2 tang thi, Tần Nguyệt ngưng tụ dị năng điều chỉnh tiểu hắc hỏa trong tay làm chúng nó phân biệt ra hướng hai con tang thi bắn tới đem nó đốt cháy thành tro chỉ còn lại tinh hạch. <>

Quả nhiên vẫn là dị năng tương đối khá dùng, Tần Nguyệt nhìn tinh hạch trong tay, lộ ra mỉm cười, không uổng phí cô mỗi ngày tập luyện dị năng, hiệu quả không sai biệt so với tưởng tượng. Thu lấy tinh hạch tiếp tục đi về phía trước, hai bên bỗng truyền đến tiếng tang thi rống, Tần Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên, một màn trước mắt làm cô có nguy cơ muốn chết lặng, lông mao toàn thân đều dựng đứng lên.

Chết tiệt, thời điểm nào nó tới được!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Âm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: 51: Tang Thi Kỳ Lạ.

“Rống---”

Đối mặt với một tang thi mặt người thân hư thối bốn mắt nhìn nhau, một mắt mông lung hư thối, một mắt kính hải dị thường, Tần Nguyệt chớp cũng không dám chớp, thẳng đến nhìn thấy đôi phương nước miếng đậm sệt nơi khoe miệng chưa từng có khép lại rơi trên mặt đất thành một bãi nhỏ, Tần Nguyệt mới hấp một hơi khí lạnh, thanh âm không lớn ngược lại cái đầu bình thường như ngâm trong nước đá lại phá vỡ cục diện.

Hừ, bóng xanh chợt lóe.

Sau đập vào mặt hư thối tanh tưởi, Tần Nguyệt nhanh nhẹn tránh né lui ra, nghiêng người trốn tang thi tập kích, may mắn bình thường chăm chỉ luyện tập thân thể, không thì cự ly gần như vậy không cách nào né tránh. Con tang thi đầu người này mang theo mùi thú đặc hữu của chúng nó cùng với Tần Nguyệt bỏ qua, rất nhanh vang lên âm thanh vật thể đụng vào vách tường, một trận bùm bùm tiếng vang qua đi, nó từ trong đồng rác bỏ lên lắc lắc đầu, dựng lên thân mình lại tính toán hướng Tần Nguyệt đánh tới.

Tần Nguyệt cảnh giác nhìn, toàn thân hiện ra trạng thái phòng ngự rõ rệt, đây là một cái tang thi biến dị, nguy hiểm nhất phải kể tới răng nanh cùng móng vuốt của nó. Mắt thấy tang thi vọt tới, không kịp ngăn ngừa, Tần Nguyệt ngưng tụ dị năng liền đập qua, vừa lúc đập trúng mặt nó, thanh âm đùng đùng thật nhỏ của ngọn lửa đang cháy vang lên, cái đuôi con tang thi này như thần lân giương miệng rộng phát ra tiếng hét thảm thiết, “Ngao-----” tiếp thân thể nó lộn nhào mấy vòng dưới đất làm lộ ra càng nhiều da thịt. Một trận này làm người ta ê răng ghê tởm, con tang thi tức giận, mở ra răng nanh hướng Tần Nguyệt xông đến.

Tình phong lần nữa ập đến, Tần Nguyệt mặt không đổi sắc đứng tại chỗ. Tình huống càng nguy hiểm cô càng băng lãnh, ánh mắt lạnh lùng, toàn thân ở giai đoạn đề phòng, không chừa cho nó có một cơ hội nào. Con tang thi lao tới thất bại liền dùng đuôi dài quật đến, đồng thời phát ra âm thanh tức giận.

Tốc độ của nó càng ngày càng nhanh!

Tần Nguyệt cẩn thận quan sát bốn phía phán đoán khả năng tang thi xuất kích, đến khi con tang thi xanh biếc lại lần nữa tập kích, Tần Nguyệt rất nhanh bắt được cơ hội một cước đạp ra bản thể, dùng búa chém thẳng tới, đáng tiếc tốc độ tang thi qua nhanh, cô không tài nào bắt nổi, chỉ chém đứt một đoạn đuôi của nó.

Máu hôi thối từ đó bắn ra, vừa lúc phun tới trên mặt Tần Nguyệt, cô không có thời gian lau đi sạch sẽ lại huy búa nhắm đầu tang thi, bị nó nghiêng một cái tránh qua.

Mất đi cái đuôi tang thi hiển nhiên không còn linh hoạt như trước, thời điểm nó né tránh rõ ràng vị trí lệch khỏi quỹ đạo mong muốn. Tần Nguyệt thừa dịp nó còn chưa thích ứng bản thể không có cái đuôi sau lưng, một búa lại tới, nháy mắt lại từ trong không gian cầm ra búa mới, cô chân vừa đạp, dùng sức nhảy dựng lên, hai tay nắm chặt búa dùng sức chém đầu tang thi.

Tê-----

Lúc này tốc độ tang thi chạy trốn rõ ràng chậm một chút trực tiếp bị Tần Nguyệt chém trúng, thuận lợi phá vỡ da thịt nó, tang thi không ngừng lắc đầu, bất quá cô làm sao bỏ được cơ hội tốt này lại dùng thêm sức, âm thanh xương vỡ vụn. Tang thi tru lên đau đớn liền vùng tay loạn xạ đến Tần Nguyệt, cô ngưng dị năng ném đến móng vuốt đang vùng tới, lại từ trong không gian lấy ra búa mới chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón quân địch.

Tang thi da biếc trên đầu cầm búa hăm sâu dần vào da thịt nó máu đen chảy ra, lại theo cử động làm toàn thân đều dính phải trông còn ghê tởm hơn lúc này. Tần Nguyệt tính toán tốc độ cùng với sức chịu đựng của con này, không chút khách khí lại cầm búa bổ nhào tới, mục tiêu là chỗ cũ, lại sử dụng một ít dị năng đáng tới, rất nhanh con tang thi này hết chịu đựng liền gục xuống đất.

Phá vỡ đầu tang thi, Tần Nguyệt lấy ra tinh hạch tùy tiện ném vào không gian, đến khi cô đứng lên mới phát hiện trên cánh tay mấy vết chầy da, bất quá cô cũng không theo để ý, tùy tiện lắc lắc, xác nhận không có vấn đề gì mới xoay người bước đi ra ngoài.

Nơi này vẫn không có bóng dáng ai, mang theo một tia thiện lương đốt cháy tang thi nơi này xóa tan mùi vị huyết tinh. Trên đường trở về cô chỉ gặp bốn năm tang thi, không đợi nó tru lên liền một bổ nhào qua mất mạng sau không chút khách khí đào ra tinh hạch.

Thời gian trôi nhanh, bốn phía vắng vẻ không chút âm thanh.

Ánh nắng màu cam ấm áp chiếu trên mặt đường, nhà nhà một bên bóng dáng, thiếu nữ một bên huy động búa trong tay, quái vật liên tiếp ngã xuống, tùy ý cho cô nàng chơi đùa.

Dát----- dát-----

Hoàng hôn buông xuống, quạ đen giương cánh phía bầu trời, thanh âm thô thô khàn khàn khiến người ta nghe thấy mà tê lương, thế giới yên tĩnh giống như một tòa không lồ bãi tha ma, khắp nơi tiết lộ ra khí tức bất thường.

Tần Nguyệt trở lại doanh địa không sớm không muộn, nhóm người về sớm đã chuẩn bị bắt đầu nấu cơm, phần lớn người thấy cô trở lại đều quay sang nhìn, phát hiện cô không mang gì trở về liền xoay người vội vàng làm tiếp công việc của mình.

Từ sau cướp xe lấy ra thức ăn cùng nước uống lúc trước quân đội đưa, dù sao hôm đó mọi người đều nhìn thấy, che giấu còn không bằng quang minh chính đại lấy ra ăn xong đồ phải bị những người không có tâm ý tốt nhớ kỹ. Tần Nguyệt không chút để ý ánh mắt của người xung quanh, đơn giản uống nước khoáng. Trong lúc đó Nguyên Tuyên có đến một chút, đại ý là bảo cô lần sau không được ra ngoài một mình, sợ nếu gặp chuyện không may không ai chiếu cố. Tần Nguyệt chỉ tùy tiện đáp ứng qua loa nhưng trong lòng không cho là đúng, nhiều người có nhiều chỗ tốt, nhưng tương đối, sau lưng ít ai lại tin nhiệm được, một khi bị phản bội chỉ có thể thờ dài, chỉ trách ánh mắt mình vùng vẫy, không trách được người khác.

Ăn xong, Tần Nguyệt tìm một nơi vứt đi, cái hộp cô vừa vứt đi bị một tiểu hài tử nhặt lên, đại khái là nhìn thấy Tần Nguyệt ăn quá sạch sẽ nên có chút thất vọng, bất quá vẫn dùng ngón tay trò đến trong hộp, ý đồ lấy xuống một lớp dầu mỡ còn dư lại. Hắn đem đến bên miệng dùng lưỡi liếm liếm ngón trỏ, quay đầu dùng ánh mắt hồn nhiên nhìn Tần Nguyệt, đáng tiếc cô gái là Tần Nguyệt lại không thèm để ý đến nó, đành thất vọng lẩn nhủ trở về.

Tình yêu tràn lan cái gì, coi như chết đi, nếu Tần Nguyệt sống hai đời rồi mà vẫn còn cái thứ đó chắc cô đã phải chết đi sống lại thêm vài lần nữa. Huống hồ so hán với những đứa trẻ đáng thương khác thì hắn còn may mắn, ít ra bên cạnh hắn còn bố mẹ. Tần Nguyệt xoay người đi ra ngoài, gió thổi bay mái tóc cô, phiêu động trong gió hiện lên gò má lãnh ý, có vẻ là người không dễ ở chung.

Mặt trời sắp biến mất chiếu xuống địa phương một ít ánh sáng vàng nhạt, cả thế giới giống như một bức tranh tà khí, tỏa ra một cỗ tê lương hoa mỹ bao la hùng vĩ. Tần Nguyệt đứng tại chỗ cao quan sát hoàng hôn của trần nhỏ, xa xa liên tục có nhiều người đang trở về. Đến khi trở về đại khái có chút động tĩnh nhỏ, những người bình an đối với người nhà hắn là rất vui vẻ, chẳng sợ họ không mang thực vật trở về chỉ hơi buồn một chút sau lại nghĩ thoáng, một số chưa trở về thì lại có vẻ lo âu bất an, còn lại nghe được tin dữ thì khóc một hồi, một mảnh tê lương.

Lại qua một giờ trôi qua, người ra ngoài hầu hết đã về, không trở về chứng tỏ không trở lại nữa.

Màn đêm lặng lẽ giáng xuống, hắc ám bao phủ toàn bộ, âm thanh đồng lửa thường thường vang lên đùng đùng rất nhỏ, Tần Nguyệt mở ra ánh mắt, quan sát xung quanh, xác nhận không mọi người đều ngủ mới vận dụng ý niệm tiến vào không gian.

Không gian biến hóa không biểu hiện rõ rệt, nhưng người sở hữu nó lại dễ dàng nhận ra điểm bất đồng, đầu tiên không gian như lớn hơn, tiếp theo là đất đai phì nhiêu hơn. Cô suy đoán biến hóa là do Ngọc Thạch, chắc là Ngọc Thạch bên trong có gì đó bị không gian hấp thụ, còn đất biến hóa không biết có phải hay không cùng vàng bạc có liên quan. Nhân loại tiến hóa đều lấy ra đồ vật theo yêu cầu, như vậy hoàn trả tự nhiên là điều hiển nhiên.

Thảm thực vật trong không gian sinh trưởng rất tốt, mỗi một đốc thực vật Thủy Linh Linh rất có tinh thần. Tàn Nguyệt đi trên con đường nhỏ ở đồng ruộng, thuận tay thu hoạch rau quả đã chín. Về phần không gian mới mở rộng tới hơn 1 m² cũng không lãng phí, quyết đoán lấy ra một ít giống gieo xuống đất. Tuy rằng Ngọc Thạch hôm nay thu được không phải rất nhiều nhưng tin tức không gian mở rộng ra cũng khiến trong người vui sướng.

Làm xong hết thảy, Tàn Nguyệt đi đến bên hồ vớt ra tinh hạch bên trong, liền tại bên cạnh hấp thu. Hiện tại tinh hạch cấp thấp đối với cô đã không còn nhiều tác dụng nhưng có chút ít còn hơn không, số lượng có thể bù lại chất lượng, nói chung cái gì đều giúp cường. Ngược lại mấy tinh hạch cao cấp đối với cô rất có tác dụng, đáng tiếc số lượng lại chỉ có mấy viên, về sau không chạm được quái vật còn không nói, tính nguy hiểm còn rất lớn, bất quá thể đạo bây giờ, trừ bỏ những người có mệnh tốt, ai mà không đem đầu xuyên tại trên lưng quần kiếm ăn.

Thời điểm cô từ trong không gian đi ra trời còn tờ mờ tối, cô lại nằm lên ghế nhắm mắt dưỡng thần. Thẳng đến sáng sớm hôm sau mặt trời chiếu lên đỉnh núi cô tỉnh dậy thấy mọi người trong doanh địa đều đã thức, mọi người đều biết qua mấy phút sau là gấp rút lên đường. Sắc trời sáng hẳn ai nấy đều dọn dẹp xong hành lý của mình, sợ để sót cái gì, mấy tiểu hài tử vẫn chưa có hoàn toàn tỉnh ngủ mắt mơ mơ màng màng theo bên cạnh ba mẹ không dám chạy loạn.

Mấy ngày nay mọi người đã không còn có thói quen ăn điểm tâm, bởi vì tiết kiệm lương thực rất nhiều người chỉ ăn hai bữa cơm, thậm chí có người còn ít hơn. Buổi sáng không có hoạt động giải trí, mọi người nhỏ giọng cùng những người xung quanh trò chuyện trao đổi tin tức, một lúc sau phía trước vang lên tin tức, những quân nhân bắt đầu động mọi người ai nấy đều chen lẫn nhau, sợ bỏ lỡ vị trí tốt.

Liên tục đi được mấy ngày, cuối cùng bọn họ đã nhìn thấy căn cứ Nam Phương.

Căn cứ Nam Phương rất lớn, tường bao quanh nhìn qua rất dày, đám lính gác súng canh giữ xung quanh ở tại những vị trí nhất định, phòng ngừa tang thi tập kích. Cửa chính an bài một đội ngũ chỉnh tề giám sát, nếu phát hiện có người xông vào hoặc tang thi đều không chút nháy mắt nổ súng.

Tàn Nguyệt ngẩng đầu nhìn về phía trước, trước cửa chính một đội ngũ kéo rất dài, mọi người phần lớn nhìn qua chật vật không chịu nổi nhưng trong ánh mắt mệt mỏi đầy tơ máu lại hiện lên tia hy vọng sống sót mãnh liệt. Đội ngũ di chuyển với tốc độ rất chậm, kiểm tra phi thường nghiêm khắc, còn có một điều cứng nhắc, nếu không có tài năng gì đặc thù phải giao năm túi gạo, hoặc lấy lương thực tương ứng trao đổi.

Hai giờ sau, cũng đã đến đội ngũ Tàn Nguyệt, cô tiếp nhận bảng thông tin thủ vệ đưa tới, sau cầm bút trực tiếp viết lên, tuy rằng đứng xem rất nghiêm túc nhưng trừ bỏ tên là thật, còn lại một cái đều không có cái nào là thật, ngay cả dị năng cô cũng giấu đi, không có điền đầy đủ.

Thật vất vả làm xong một loạt kiểm tra, hay cũng bởi vì có chút ít quan hệ với Từ Đức nên được miễn bị giam trong phòng ba ngày, Tàn Nguyệt lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng ngay khi chân vừa rảo bước tiến vào cổng căn cứ thì một tiểu hài tử khoảng tám tuổi liền từ bên trong vọt ra, ôm chặt đùi Tàn Nguyệt kích động hô: “Mẹ.”

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Âm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: 52: Tuyệt Triệt?

Chịu đựng không tức giận, Tàn Nguyệt nắm chặt tay, hít vào một hơi mới mở miệng nói: “Buông tay.”

Tiểu hài tử chớp chớp một đôi mắt to rung rung, như là một lúc sau mới phản ứng, như là không tin nổi, hần chu miệng trương trương, một bộ dạng như sắp khóc, thật lâu sau, mới nhỏ nhẹ kêu lên: “Mẹ --- ---- con, mẹ đừng không cần con, con sẽ thực nghe lời...” Hần biểu hiện như một hài tử thực ngoan ngoãn, bộ dáng biết sai buồn mắt, khẽ cúi đầu.

“Ta nói buông tay!” Tàn Nguyệt có chút cũng không chịu đựng được nữa, CMN, một đại nam nhân ôm đùi cô có cái ý tứ gì không biết! Tàn Nguyệt hung hăng trừng mắt nhìn hần một cái cảnh cáo, thấy hần không có hành động gì, tiếp sau nắm lấy sau cổ áo quăng ra ngoài.

Cứ tưởng rằng hần sẽ gãy dựa rơi xuống đất, không nghĩ tới hần không có phản kháng cứ thế bị quăng ra ngoài. Nhìn thân hình nhỏ nhắn đáp lên cửa rồi tuột xuống, Tàn Nguyệt trong mắt lóe lên một tia không đành lòng, nhưng nghĩ đến tính tình khó chịu khi nãy, một tia áy náy rất nhỏ nháy mắt bị câu ăn.

Cô là điên rồi mới cảm thấy chút đáng thương, Tàn Nguyệt mất hứng, xoay người nâng bước chuẩn bị rời khỏi.

“Mẹ---- Người không cần con?” Một tiếng trẻ con nho nhỏ tràn ngập ủy khuất vang lên truyền đến từ phía sau Tàn Nguyệt, trên trán không nhịn được nổi lên gân xanh, tiểu tử này là chơi thượng ần có phải hay không! Cô xoay người, trọn trừng mắt nhìn hần.

Lúc này tất cả mọi người đều nhìn bên này, chỉ trừ hoặc lớn hoặc nhỏ giọng thảo luận.

“Nhìn bọn họ một cái đi, tôi nói, khẳng định có vấn đề.”

“Có vấn đề sao, thể đạo này, còn không biết có phải hay không mẹ con, dù là con ruột cũng không chịu được ném đi.”

“Cũng không biết a, tiếp tục xem”

Mọi người vừa phát ra ý kiến thảo luận, nhìn qua không có thay đổi gì, trên thực tế sau tiểu hài tử trực tiếp đứng lên, “Mẹ, con sẽ ngoan, con sẽ thực nghe lời.”

“Ai, tiểu tử này, đại tỷ ta là sinh viên năm thứ nhất đại học luôn cùng ta một chỗ, không có nghe là nói có ... A phi, xem tuổi của cô ấy cũng không thể có một đứa con lớn như cậu a, thôi vẫn là nên làm cái gì thì làm đi, đừng tìm phiền toái cho người khác.” Nguyên Tuyền tình mắt phát hiện tính toán trong mắt cậu bé, trong lòng muốn tính toán lão đại hân? Không có cửa đâu, đây không phải đoạt sinh ý tranh yêu sủng sao, xem hân là người chết sao!

Nguyên Tuyền vừa nói câu này, tiểu hài tử nhìn thoáng qua hân, đáng thương kêu, “Chú.” Không thể phủ nhận, trong mắt tiểu tử này rất trong suốt, làm người ta nhìn vào không thể hoài nghi hân đang nói dối, ngược lại Nguyên Tuyền lớn lên bằng cách lừa bịp người khác, level với hân còn quá thấp, chính là không thể so.

“Phi, mày gọi ai là chú hà.” Nguyên Tuyền vẻ mặt ghét bỏ nói, chờ hân còn muốn nói lại bị nhân viên căn cứ dẫn đường cắt đứt, “Được rồi, cậu có đi hay không đây, không đi chúng tôi đi trước, đừng tức giận giống hệt ma ma.” Người dẫn đường trong căn cứ này sớm đã nhìn không vừa mắt Nguyên Tuyền, hân vừa mang theo một đội ngũ đi vào phòng vừa ra ngoài thấy Nguyên Tuyền ở đây nói lời không thành thật, đột nhiên từ trong đội ngũ đi ra, có ý tốt nhắc nhở.

“Ai ai ai, tôi lập tức đi ngay.” Nguyên Tuyền đối hân ta lấy lòng nói, gặp người thái độ kiên quyết bắt buộc đi phải đuổi theo, chỉ tiếc hân chưa kịp uy hiếp tên tiểu tử kia.

Tên tiểu tử kia cúi đầu, trong mắt lóe lên tinh quang, chờ đến khi ngẩng đầu lại là bộ dáng vô tội, Tần Nguyệt hít thở dài, kiên quyết bước bình! Kỳ thật cô rất muốn biết tiểu hài tử hiện ra bộ dáng ngây thơ rồi cuộc muốn làm gì.

Nếu không phải đòi trước không biết trong căn cứ chỉ có vài cao thủ dị năng, nhìn hân biểu diễn sinh động như vậy cô còn tưởng mình không phải đang lưu lạc sống chết ở bên ngoài. Dựa vào, kiếp trước ai chẳng biết dị năng giả Thanh Mộc cha mẹ hân là nhà khoa học, tiểu tử này lúc nhỏ học không giỏi, ăn nhầm cái gì được cảm dẫn đến thân thể không thể phát dục, duy trì vĩnh viễn bộ mặt trẻ con không lớn này. Bất quá mọi người nhìn thấy bộ dáng này cũng không ai dám xem nhẹ hân, tiểu tử này thức tỉnh dị năng vô cùng biến thái, là một loại gọi là đồ vật hư vô, tóm lại nếu không phải bí mật đột nhiên bị tiết lộ hay tự nhiên gặp ám sát, liên không ai muốn đắc tội tên này.

Cô từng gặp qua hân một lần, khi đó cô làm người hầu Hạ Vũ Hoài cùng vào trong phòng họp của dị năng giả. Tiểu tử này lúc ấy mặc một bộ quần áo trẻ con, mang theo kính đen, cả lợ phát phờ ngồi trên ghế còn không ngừng lắc chân.

Có một đại hân dị năng hệ kim thấy vậy khó chịu, bất quá là quát lớn một tiếng, tiểu tử kia cười đến lãnh diễm huyết tính, trực tiếp cầm dao nhảy lên bàn nhanh chóng hạ đao chặt đứt cánh tay của đại hân kia. Từ đó về sau cô không dám khinh thường tiểu hài tử đó, mà không phải riêng cô, nhất là cái loại này cũng không phải tiểu hài tử.

Tuy rằng thời điểm Tần Nguyệt chết đi cũng không nghe được tin hân khôi phục lại bình thường, nhưng nếu nhớ không lầm, bây giờ tiểu tử này đã trưởng thành! Vừa nghĩ cô bị một thiếu niên 15 16 tuổi ôm đùi gọi là mẹ, Tần Nguyệt liền phản cảm, Tuyết Triệt này, cậu ta còn dám đem phiền toái cho người khác sao?

“Đừng làm rộn, tìm người khác chơi với cậu.” Tần Nguyệt đẩy ra hân lần nữa, không thể trâu cô còn không trốn được sao? Nói xong cô rời đi, ly khai trụ sở, bước vẫn bình thường như không có gì.

Nhìn thấy người đi rồi, Tuyết Triệt lúc này mới mặt không chút thay đổi vỗ vỗ tro bụi trên quần áo, người chung quanh thấy không còn náo nhiệt liền tản đi, bọn họ cũng không cần biết thật giả như thế nào, chỉ là muốn xem có cái gì náo nhiệt nhìn nhìn một chút, chung quy đã đến căn cứ một đoạn thời gian, mỗi một ngày sinh hoạt đều rất đơn điệu.

Lấy tin tức từ trong phòng trực đi ra, Tần Nguyệt biết được ông nội cũng không có tới căn cứ Nam Phương, bởi vì có một nguyên nhân nào đó nên họ đến căn cứ khác trú ngụ. Còn có ý cho người nhắc lại cho cô, nếu như đến căn cứ Nam Phương thì không được đi chạy loạn, ngoan ngoãn ở trong này chờ bọn họ, đỡ cho cả nhà tìm không thấy.

Nhân rồi không có việc gì, cô cũng sẽ nhận một số nhiệm vụ kiểm tinh hạch, hiện tại còn kém là mỗi tang thi đều có tinh hạch, là thời cơ tốt thu thập. Trên đường trở về Từ Đức cho cô không ít tinh hạch, thông qua tinh lọc cô đã ẩn ẩn cảm nhận được sắp phá vỡ tầng lá mỏng để tăng cấp.

Tuy rằng dị năng giả trong căn cứ đều là cấp một, nhưng bọn họ thắng cấp so với cô nhanh hơn, huống chi cô chỉ là trùng sinh mà nắm giữ những tin tức người khác không biết, cũng không phải bản thân cô ưu tú gì, Tần Nguyệt không nghĩ cô sẽ bại bởi người khác, người chậm nhưng sớm bắt đầu không phải không có đạo lý không mạnh lên được.

“Trần tỷ, cô đây là muốn đi đâu?” tiểu Lục tử hưng phấn chà xát tay, hân chỉ là đi qua nơi này không nghĩ đến lại gặp được thần tượng, thật làm người ta khoái trá mà.

“Đi tìm nhà ở.” Tần Nguyệt thành thật nói.

Trong căn cứ phân ra 4 khu, trung tâm là khu A, nơi này tất cả đều là quan quyền quý tộc cao, Khu B là khu ở cho dị năng giả, đáng tiếc chi phí mỗi tháng rất đắt, khu C là dành cho người bình thường ở, khu D là khu trao đổi (chuyên môn cung cấp mua bán các loại). Cô có thể ở chỉ có khu B và C, tại khu C dị năng giả có thể ở miễn phí, bất quá phòng ở không được tốt, còn phải đề phòng cháy trộm linh tinh. Quá lãng phí thời gian, Tần Nguyệt lắc đầu, tính toán đi khu B xem xem, chỗ đó chẳng những an toàn còn có thể đảm bảo.

“Trần tử, tôi ngược lại biết một nơi, dẫn cô đi xem một chút. Khi tới đây Trưởng quan đã nhắc nhở qua, nếu gặp cô có điều gì phiền toái, cần giúp đỡ thì luôn sẵn sàng, vừa vặn đó là một phòng của bộ đội, sau này bị trưng thu ... hắc hắc ...” Tiểu Lục từ tích cực nói, chỉ là mới nói xong một người lính khác tìm hân trở về, bất đắc dĩ, hân chỉ cười ha ha rồi lưu lại cho Tần Nguyệt một tờ giấy ghi địa chỉ xong mới rời đi.

Căn cứ vào tờ giấy tiểu Lục đưa, Tần Nguyệt đi qua, thời điểm đi qua một con đường nhỏ nghe được âm thanh kỳ quái rầm rì, cô quay đầu đi, phát hiện trên đồng cỏ có một thiếu niên đang nằm, lam phát thu mâu (âm thanh rên rỉ đó). Hân nằm tại đồng cỏ ven đường, trên mặt đầy mồ hôi, toàn thân nóng bỏng nóng lên, cả người giống như bình thường người đầy mồ hôi ướt đầm, ngay cả làn da đều lộ ra hồng sắc khác thường.

Tần Nguyệt neho mắt, Tiểu tử này như thế nào nhìn có chút quen mắt?

Nghe thanh âm, Tuyết Triệt khó khăn mở mắt, hân hiện tại vô lực nằm dưới đất, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ, hiện tại ngay cả một tiểu hài tử cũng có thể đưa hân đi Tây Thiên. Tuyết Triệt bên miệng gọi lên nụ cười tự giễu, không hay biết bộ dạng mệt mỏi lưỡi biếng của mình có bao nhiêu hấp dẫn.

“Bộ dáng cậu thật giống một hài tử, không phải anh trai hân đi?” Tần Nguyệt nửa mở nửa đùa, trời mới biết trong lòng cô bây giờ có bao nhiêu suy nghĩ khó có thể tưởng tượng.

Tuyết Triệt trong nháy mắt xẹt qua một tia nguy hiểm, lúc này hân đã nhìn thấy rõ ràng người trước mắt là cô gái mình vừa lợi dụng, đáng tiếc cô ta quá cẩn thận, cũng không như mong muốn của hân lợi dụng mang được về nhà, thế cho nên nửa đường được hiệu phát tác mới nằm vật ngã tại nơi này. Nguy hiểm neho mắt, hân gọi lên nụ cười mỉa hoặc, khiêu khích nói: “Như thế nào, coi trọng tôi sao?”

“Không, cậu quá tự luyện.” Tần Nguyệt đáp.

“Phải không? Đáng tiếc, tôi còn tưởng cô coi trọng tôi, tôi nhưng khi nhìn cô liền thích, cô nói tôi nên làm như thế nào đây?” Tuyết Triệt mỉm cười, khuôn mặt để lộ ra một hương vị thuần túy sạch sẽ, đặc biệt mỹ lệ trong ánh mắt toát lên một tia tiếc nuối thần tình. Hân dừng lại một chút, lần nữa mỉm cười, ôn nhu như gió xuân: “Nếu không, cô dẫn tôi về nhà đi !”

“Cậu đang tránh né người nào?” Tần Nguyệt thẳng thắn hỏi.

Tuyết Triệt đang tươi cười trong nháy mắt cứng lại, “Cô đang nói cái gì?”

“Tôi hỏi cậu đang tránh né người nào? Không thì làm gì lặp đi lặp lại muốn mang tôi về nhà?” Tần Nguyệt bất đắc dĩ, xòe tay nói: “Trước nói tốt, tôi ở đâu còn không biết, cậu cũng đừng suy nghĩ.”

Tuyết Triệt trầm mặc, cô gái này ... thật muốn, chặt cô!

“Bất quá, tôi đoán cậu cũng không muốn nhất định phải đổ thừa lên tôi, chẳng qua lúc đi ra trên người không có một đồng nào, hay bởi vì tránh né ai đó hoặc là chuyện gì dẫn đến cậu không thể về nhà?” Tần Nguyệt quan sát Tuyết Triệt từ trên xuống dưới, trực tiếp nói: “Cậu nợ tôi một nhân tình, tôi đưa cậu trở về khách sạn?”

Hân suy nghĩ một chút, phát hiện yêu cầu cũng không quá phận nói, “Đi, bất quá yêu cầu phải hợp lý, nằm trong phạm vi của tôi.”

“Được, a đúng rồi, thời điểm nào đó tôi làm sao tìm được cậu đây?” tần Nguyệt mở miệng hỏi.

“Khu A, phòng 102, cô hẳn là biết đi.” Tuyết Triệt cho rằng cô biết thân phận hân, tức giận trả lời.

Đang chuẩn bị ra ngoài tìm người nâng hân Tần Nguyệt dưới chân lão đạo một cái suýt thì ngã, Khu A phòng 102 ai chẳng biết năm đó một trảng kinh thiên động địa sụp đổ a, mà người chế tạo khởi tai họa này là chủ nhân phòng 102, ngâm lại lúc ấy cô sống ở khu B đều thấy bụi bay mù mịt, Tần Nguyệt trầm mặc, nguyên tưởng giúp hân sẽ lôi kéo được thân thích, ai ngờ cô là đến bán cho hân bản tôn.

Hajz hajz Tần Nguyệt không khỏi thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: 53: Xích Mịch.

Xử lý xong chuyện của Tuyết Triệt, Tần Nguyệt mới rảnh rỗi trở lại xem phòng ở.

Đây là một khu độc lập, chung quanh không có hàng xóm cùng nhà, ngược lại giải quyết tốt vấn đề an toàn của cô, về phần giá cả phải chi trả tiểu Lục từ đã đàm phán thật tốt, một tháng cô chỉ cần đưa năm cân gạo, đoán chừng là quân đội nửa đưa nửa thuê, xem ưu đãi như thế này là không thể không lấy được.

“Tốt, liền chọn cái này.” Tần Nguyệt nói, nhà này nhìn qua cô rất hài lòng.

“Được, mời đi theo tôi, đăng ký chút thông tin, sau nộp tiền một tháng trước, sẽ rất nhanh.” Một cô bé nhìn nhỏ hơn cô nói. diendanlequdon.com

“Ừ.”

Theo cô bé chuyên môn phụ trách cho thuê phòng đến căn cứ đăng ký thì Tần Nguyệt ngoài ý muốn phát hiện căn cứ đã bắt đầu có nguy cơ thiếu nước, chỉ là vấn đề không quá nghiêm trọng. Nếu không đoán sai, tình hình này sẽ càng nghiêm trọng, thẳng đến khi viện nghiên cứu phát minh ra máy móc tinh lọc nước ô nhiễm mới có thể giảm bớt.

Ngày kế tiếp Tần Nguyệt không có đi ra ngoài, mà là lưu lại ở trong phòng, sửa sang lại phòng ở cho tốt một chút. Tuy rằng những cái này đối dị năng giả rất tốt nhưng đối người bình thường là dư thừa sức, cô cần một địa phương đặt chân khiến người ta có cảm giác an toàn.

Tuyết Triệt nằm trên giường, tức giận đấm lên giường xà tức giận, cô gái đáng chết, thế nhưng dùng kháng, tuy rằng hắn nói không cần làm phiền người khác, nhưng cô cũng không cần dùng kháng, đến tột cùng cũng không phải nữ nhân, hắn chỉ cần người đến nâng về thôi. Nghĩ đến một màn vừa xảy ra kia, hắn lại tức đến phun máu, lúc tiến vào khách sạn ông chủ còn nở nụ cười mập mờ, khiến khuôn mặt trắng nõn của hắn không khỏi đỏ lên.

Không đợi hắn nghĩ nhiều, bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa.

Tuyết Triệt nhú nhú mày, lúc hắn đến đã phân phó ông chủ không cần làm phiền, chỉ cần ba ngày nay chỉ cần mang đồ ăn đúng giờ, những lúc khác không được quấy rầy hắn. Chẳng lẽ, là đám người kia tới?

“Ai!”

“Thiếu gia, là tôi.” Ngoài cửa vang lên âm thanh trầm thấp của đàn ông.

Nhận ra người đến là người hầu của mình, Tuyết Triệt thở dài nhẹ nhõm, bây giờ mà bị mấy lão chuyên môn nghiên cứu cổ quái bắt về là không còn lời gì để nói.

“Vào đi.” Tuyết Triệt mở miệng nói, cũng trong lúc đó vận dụng ý niệm, cửa tự động mở ra.

Người tới là một người đàn ông trưởng thành, hắn cao 1m8, làn da ngăm đen rám nắng, tuy rằng nhìn qua thực bình thường nhưng lại cho người ta không thể nào bỏ qua khí tức trên người hắn, đi đường sống lưng đều thẳng, cả người tựa như tùy thời chuẩn bị chiến đấu lúc nào cũng ok.

Vô Tự đầu tiên là lo lắng nhìn thoáng qua thiếu gia nhà mình, thấy không mất miếng thịt nào mới mở miệng thỉnh tội: “Thiếu gia, Vô Tự tới chậm.” Vô Tự cong lưng, cúi đầu, không chút nào biện giải. Ở trong mắt hắn luôn là như vậy, sai chính là sai, không bảo vệ tốt thiếu gia, khiến thiếu gia vừa đến căn cứ lại gặp tập kích là do hắn thất trách. Huống hồ làm một người đi bên cạnh thiếu gia, thời điểm thiếu gia bị dược liệu phát tác nhưng hắn lại không có bên cạnh, là do hắn đáng chết.

“Đứng lên đi, sự tình quá đột ngột, cùng anh không quan hệ.” Tuyết Triệt nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt đã giảm đi rất nhiều, được hiệu quả đi làm làn da tái nhợt, khoe miệng hơi giờ lên nụ cười ôn nhu hòa thiện, phảng phất mang theo hơi thở ấm áp cho thế giới, thế nhưng trong mắt không thể che giấu ánh sáng lạnh, “Đám người kia quả thực quá tiêu điều tự tại, mấy ngày nay anh ra ngoài cẩn thận một chút, tôi không muốn nhìn thấy mấy thứ rác rưởi đó lung lay trước mắt.”

“Vâng.” Vô Tự lập tức đáp, liền tính thiếu gia không nhắc nhở hắn cũng sẽ tự nhắc nhở mấy người không biết trời cao đất rộng. diendanlequdon.com

“Nếu có cô gái nào họ Tần đến phòng 102 tìm tôi, bất cứ lúc nào phải lập tức thông tri cho tôi.” Tuyết Triệt phân phó tiếp.

“Vâng.”

“Anh đi ra ngoài trước đi, tôi nghỉ ngơi một chút rồi trở về.” Dứt lời Tuyết Triệt nhắm mắt không để ý tới hắn nữa.

“Vâng.” Vô Tự gật đầu đáp, chạy ra ngoài, cẩn thận đóng cửa sau liền đứng ở ngoài chờ.

Người đi ra, ánh mắt Tuyết Triệt nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài đám chim sẽ đang đậu tại mặt kính, chốc lát sau lại bay đi.

Đại khái là do thời tiết tốt, mới để cho hắn nhất thời không nhận được tương đương dai dẳng. Tuyết Triệt mỉm cười, nhớ lại lúc cô gái kia đem hắn đặt lên giường hắn liền bỏ vào cô, đương nhiên cô gái lạnh lùng đó không chút thẹn thùng với hắn, ngược lại hung hăng cho hắn một quyền thật mạnh lên bụng.

A, loại con gái như vậy về sau như thế nào đem gả ra ngoài a. Tuyết Triệt lắc đầu, bỗng nhiên nghĩ đến quy luật thế giới đã thay đổi, tìm người gả còn không bằng bồi hắn chơi đùa, hắn che chở cho cô là được. Hắn nghĩ như vậy, phát hiện tâm tình mình khá hơn nhiều, giống như khi còn nhỏ nhận được lễ vật làm hắn thỏa mãn, có lẽ, hắn nên tính toán kỹ càng rồi tìm cách làm thế nào thu thập cô gái đó.

An tĩnh, ánh mặt trời chiếu lên cửa kính, chiếu lên thiếu niên nằm trên giường nửa ngồi nửa nằm, cười đến giảo hoạt.

Ly khai khỏi Tần Nguyệt, Nguyên Tuyền bị dẫn tới một gian phòng nhỏ, đầu tiên là bị yêu cầu cởi hết quần áo, xác nhận trên người không có vết thương mới cho phép theo quân đội vào phòng quan sát.

Hắn nhìn bốn phía, đây là một không gian tương đối kín, bốn phía đều là tường.

Nguyên Tuyền đi vào liền phát hiện có rất nhiều người đang ngồi bên trong, người vừa mới tiến vào hầu như không có nguy hiểm gì nhưng theo bản năng người ta vẫn là cách ly cậu, sợ có người không kiểm tra cẩn thận liền bị lây nhiễm. Trên thực tế mọi người lo lắng cũng không phải không có lý do, một lần trước có một người bị tang thi hóa, lúc ấy không ai chú ý đến nên lúc hắn đứng lên cần bị thương một cô gái, sau liền trực tiếp bị một quân nhân nổ súng.

“Lại tới một đám người, thật xui, còn không biết có tang thi nào trà trộn vào mà không được kiểm tra kỹ hay không.” Một nam tử trung niên nhìn thấy đám người mới tỏ ra sắc mặt không tốt.

“Thôi đi, đây là căn cứ, anh cho rằng anh muốn vào là được sao, hiện tại bên ngoài mỗi ngày đều có người trong coi, cứ thoải mái một chút đi.” Nam tử ngồi gần cửa sổ quay ra, tiếp sau chỉ vào một nhóm người mới đến: “Chính các cậu, là người mới tới liền ngồi cách xa bọn ta một chút, đến gần đừng trách nắm đầm lầy từ không có mắt, lầy từ có thể coi các cậu là anh em nhưng nắm tay không tiếp thu được.”

Nam nhân trung niên thái độ câu gắt không phải rất tốt, mọi người vừa mới đến không có nghỉ ngơi liền gặp tình huống như vậy, mặc cho ai nổi giận, vì thế đã có người vọt ra, “Nói cái gì mà nói, mày CMN, nói mày còn ở lại chỗ này làm gì, anh em bọn tôi cái khác không tình thông nhưng đánh nhau là còn có thể, nếu không chúng ta phân thắng bại một trận.”

“Được, đến thì đến, một hồi đừng có cầu xin gia gia nãi nãi, lầy từ không chịu nổi.” Người đàn ông ngồi tại cửa sổ ném áo khoác, đứng lên chuẩn bị đánh nhau.

“Đừng dịp, tiểu gia ta cũng không chịu nổi, đến thì đến, không đánh làm sao biết ai sợ ai a.” Người mới đẩy một đồng bạn mình ra, ở bên ngoài bị tang thi khi dễ, thật vất vả mới đến căn cứ lại bị người ta bắt nạt, như thế này còn muốn người sống hay không.

“Ta nói các người thật ồn ào, có năng lực thì ra ngoài đánh tang thi đi, xem ai giết được nhiều hơn, ai liền, ngô ngô ngô ...” Lời cô gái còn chưa nói xong đã bị một người bên cạnh bịt miệng, cô giương mắt tỏ vẻ bất mãn, “Ai u uy, cô nãi nãi của tôi ơi, nói cái gì vậy, mọi chuyện không liên quan đến chúng ta ...”

Tiếp bà quay đầu nói, “Tiểu hài tử không hiểu chuyện, không hiểu chuyện, nói năng lung tung, các cậu đừng để ý, bà già này sẽ giáo huấn nó.”

“Không có việc gì thì khâu cái miệng lại, không thì --- a” Đại hán lời nói chưa dứt, nữ nhân lớn tuổi liền hiểu ý tứ của hắn, liền gật gật đầu: “Đại nhân chớ trách, đại nhân chớ trách. Chỉ là trẻ con không hiểu chuyện.”

“TMD, cùng đàn bà con gái phân cao thấp làm gì.” Người mới lộ vẻ khinh bỉ đối với hành vi uy hiếp đàn bà của đại hán.

“Mày nói cái gì, có gan thì lập lại lần nữa.” Đại hán đứng phắt dậy, âm thanh lớn làm cho mọi người trong phòng đều nghe thấy.

“Bang bang bang --- ồn ào cái gì, an phận một chút, ai làm loạn liền rút ra khỏi căn cứ, không cần ở bên trong gây người.” Đại khái là do thanh âm cãi nhau quá lớn làm kinh động đến nhân viên quản lý bên ngoài, hắn gõ gõ gây sát lên cửa, ngôn ngữ tràn ngập tức giận.

Nhất thời âm thanh trong phòng ngừng hẳn, đại hán cùng người mới chỉ dám trừng mắt đối phương, không lên tiếng, nhanh chóng ngồi lại vị trí cũ. Nguyên Tuyền biết hai người kia còn chưa xong như vậy, tìm vị trí cách họ xa một chút ngồi xuống, đỡ phải bị liên lụy, hiện tại không phải thời cơ tốt nào động làm anh hùng gì, này liền cho bọn ngốc nghếch này nháo đi.

“Dì, dì cần con làm cái gì?” Đến khi được thở như bình thường, cô gái lập tức chất vấn dì mình, thanh âm đầy bất mãn.

“Cô nãi nãi của tôi ơi, con nhỏ tiếng một chút ... trên đường đến đây con không phải đã gặp những cô gái khác sao, nếu không phải có cha con, chúng ta làm sao đến được nơi này.” Nữ nhân lớn tuổi dừng dừng, cẩn thận nhìn xuống bốn phía, xác nhận không có ai để ý đến mới nói tiếp: “Về sau chúng ta còn phải sinh sống trong căn cứ, không có đàn ông che chở còn đắc tội người khác là muốn như thế nào sống tiếp. Hiện tại con đắc tội người, ngày sau gặp phải, hắn liền lôi con vào con hẻm nhỏ làm này nọ, hoặc là mỗi ngày đến tìm chúng ta gây phiền toái thì làm sao mà được?”

“Dì, con thấy di suy nghĩ nhiều rồi, căn cứ là nơi như nào, an toàn, không có việc gì đâu.” Cô gái một chút cũng không tin tưởng lời nói dì mình, kỳ thật cô là con út trong nhà, bố mẹ đều dành hết tình yêu thương cho cô, nói cách khác như một nàng công chúa nhận hết mọi sung ái.

Nguyên Tuyền ngồi cách hai người đó không xa, nghe vậy cười nhạo xoay người, thật là một đoạn đối thoại không dinh dưỡng, mà bản thân là kẻ cấp chuyên nghiệp, điều kiện đầu tiên chính là có đôi tai tinh con mắt tinh, nói chuyện âm thanh lớn như vậy, hắn không muốn nghe cũng khó.

Cuối cùng chỉ thấy có đại tỷ của hắn là tốt nhất, nuôi không phí tâm không nói, cùng cô ở còn vô cùng an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Âm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: 54: Cô Gái Nhỏ Trên Sân Đấu.

Đến khi Tần Nguyệt được tiểu Lục tử thông báo rằng trong căn cứ có cuộc kiểm tra khảo nghiệm dị năng giả, những người lúc trước thức tỉnh thật sự rất cảm tạ cô, chỉ hận không thể đi theo làm tùy tùng bên cạnh không rời.

“Dục dục dục, nhanh lên, giết chết hắn.”

“Đánh, dùng sức đánh, làm cho hắn đuối ý này.”

“Hoàn thủ a, ai nha, sốt ruột muốn chết, tôi cá hắn thắng đó.”

“Tần lão tam, lúc này cậu xem nhầm nha, vẫn là ánh mắt của anh chuẩn.”

Địa phương thí nghiệm có thật nhiều phòng ở, phòng nào đều có một vài người đứng ngoài cửa, hấp dẫn ánh mắt người ta nhất vẫn là quảng trường, một đám đông vây quanh, bên trong là hai dị năng giả đang so tài. Thời điểm Tần Nguyệt nhìn đi thấy một nam nhân bị đánh ngã xuống đất, người qua đường bên cạnh cô phát ra tiếng kêu rên, “Ai ai, thua sao, màn thầu của tôi.”

Phía trước một vòng người, chặn không ít đường đi, Tần Nguyệt đẩy ra đám người đi về phía trước, vừa vặn trận đấu kết thúc, từ trong đi ra một người đàn ông vạm vỡ. Người đàn ông kia là dị năng giả lực lượng, hắn vừa lên sân liền biểu diễn ra dị năng của mình, dùng tay một phát đánh qua một tấm thép dày 5cm, nhìn tấm thép bị vứt sang một bên mọi người hoan hô sùng bái.

“Không sai, không sai, tôi liền cá cược cho anh, nhất định phải thắng.”

“Lợi hại a, mở rộng tầm mắt, nếu là tang thi sớm đã nát vụn.”

“Tốt tốt, ván này ai lên, ai lên, nhanh lên, đừng làm cho chúng ta chờ đợi quá lâu.”

“Yêu, mau mau, cấp chết lão tử ...”

Dị năng giả lực lượng đứng tại bên trong quảng trường hưởng thụ sự tán thưởng của mọi người, bỗng nhiên, hắn phát hiện một điều không đúng, cô gái kia làm sao, không phát hiện hắn biểu diễn sao, thế nhưng cứ như vậy đi qua, hừ, hắn lên tiếng: “Này, đừng khí không sai, đây là muốn cùng đại gia tỷ thí sao?” Dứt lời, hắn khinh miệt xem xét liếc mắt nhìn Tần Nguyệt: “Yêu, là một cô gái?”

“Oa, đến , đến, đây là muốn cho các anh em xem hát sao?” Một nam nhân vừa dứt, chung quanh liền phát ra trận ý cười.

“Thôi đi, em gái này là một người đi nhầm địa phương, nếu không có chỗ ở, phòng ốc lão tử vẫn còn chỗ, không ngại nhét thêm một người.”

“Em gái a, đừng nghe bọn họ, đến đây, ca ca ôm ôm cho thật ấm áp, cam đoan em sẽ luyện tiếu đi.”

Mất thấy người chung quanh càng đùa càng quá đáng, nhóm nam nhân phía trước đem cô vây không cho lối đi, Tần Nguyệt nhú mày, đối với nam nhân giữa sân nói: “Đi ngang qua.”

“Đi ngang qua?” nam nhân trung tâm nhìn thoáng qua bốn phía, chỉ vào một phòng bên kia: “Cô sẽ không phải là muốn tham gia thí nghiệm kiểm tra dị năng giả a? Ha ha ha ... Có chí khí, như vậy đi, cô em cùng Trần ca tôi đánh qua hai chiêu, tôi để cô đi?”

“Quá hai chiêu là có thể đi rồi?” Tần Nguyệt ngẩng đầu, ánh mắt lạnh nhạt, thật giống như người bị làm khó không phải chính cô.

“Không sai, chúng ta đùa giỡn hai chiêu, sau liền cho cô em đi.” Nam nhân dị năng giả lực lượng hiển nhiên thực kinh ngạc, cô gái này không phải cầu xin tha thứ mà còn trực tiếp ứng chiến, chẳng lẽ thế đạo này đem con gái không giống với con gái nữa? Nhưng không bao lâu hắn liền khôi phục tinh thần, bởi Tần Nguyệt đã hướng hắn bước đến, kia góc chết phòng thân tự vệ cũng không phải ai cũng làm được. Lão Trần hắn cái khác không có, nhãn lực vẫn phải có, hắn biết cô gái này không đơn giản.

Nghĩ đến như vậy, hắn bắt đầu tỉnh táo, dục vọng chân chính muốn so sánh với khoa chân múa tay.

Tần Đình Hâm tạo tư thế sẵn sàng đón địch, Tần Nguyệt vừa cất bước vọt tới bên người hắn bắt được cánh tay đem hắn cả người lật ngã xuống đất, thẳng đến khuôn mặt cùng mặt đất tiếp xúc, hắn mới phản ứng được, bản thân mình bị một nữ nhân phóng ngã.

“Không phải đâu, Trần ca anh cũng quá yếu đi, nhường nhịn như vậy không phải tốt a.”

“Em gái, nhìn không ra, mạnh a.”

“Lần nữa, lần nữa, kết thúc như vậy chúng ta thực không đáp ứng.”

Người phía dưới quan sát xong không bội phục quát, quyết tâm yêu cầu làm lại từ đầu, chỉ có Trần Đình Hâm tự biết lúc này hắn bị đụng phải cái xương cứng, hắn lập tức bò từ mặt đất lên, “Lại đến.” Vừa mới dứt lời, chỉ thấy trong nháy mắt chợt lóe, chính mình lại bay, tê tê, cho lão tử chuẩn bị một chút được không?

Phanh -----

Bụi đất bay lên, Trần Đình Hâm phi phi vài cái từ trong tro bụi bò lên, hần mới ngẩng đầu liền nhìn thấy bóng dáng Tàn Nguyệt chột lóe, vừa muốn đập một cước đến hần, vội vàng giơ hai tay nhận hàng: “Ai ai ai ----- lão Trần tôi nhận thua.”

Oa bên ngoài một đám người ồ lên, phân nửa miệng nói: “Trần ca, không cần nói giỡn.”

Trần Đình Hâm trong lòng cười khổ, cmn, trong nhà là ai nuôi dưỡng ra một cô em biến thái như vậy, nuôi liền ở trong nhà đi còn ra ngoài đem tai họa đến cho người khác, hần khó khăn có được hư vinh nghĩ rằng đem ra khoe còn không được sao? Hần đứng lên, hung hãn hét: “Câm miệng, ai không phục chính mình lên thử, lão Trần tôi cũng không phải đũa ngọc, vừa thấy cô gái này chính một tay chuyên nghiệp, ai không phục chính mình tìm đến, lão tử ăn no đủ.”

Cao thủ một chiêu có thể biết được lai lịch của đối phương, huống chi hần trúng nhiều chiêu như vậy, người khác nhìn thấy chỉ cho rằng hần bị đá một cước, trên thực tế tại cước thứ hai hần không dùng dị năng phòng hộ, chỉ sợ bản thân phải nằm trên giường dài dài.

Con gái bây giờ, thật hung tàn!

Trần Đình Hâm nhìn bóng dáng Tàn Nguyệt đi xa liền nghĩ, về sau tìm người làm vợ không thể như cô gái này, như vậy hần còn bị đánh bầm dập đến chết.

Làm xong hết thấy việc kiểm tra dị năng giả, Tàn Nguyệt có một huy chương màu hồng, hiện tại dị năng giả không tính là rất nhiều, chủng loại cũng không đa dạng, thống nhất dùng huy chương màu hồng đại biểu dị năng giả.

Thương Khung xanh thẫm, mặt trời nhu hòa, người dân sống trong căn cứ tại địa phương hoạt động bận rộn sinh hoạt.

Một người đàn ông mang theo hai thủ hạ đi ở trên đường trong căn cứ, hần ngày hôm qua vừa đi làm nhiệm vụ trở về, hôm nay vừa lúc mang theo hai thủ hạ ra ngoài ăn cơm, nghe nói trên đường mới mở một khách sạn, là căn cứ một quan cao cấp mở, đi một lần cũng không sai.

Ven đường một số cô gái nhìn hần sắc mặt ửng hồng, khó khăn thu hồi ánh mắt, thấy người ta không chú ý mình liền lấy gương soi soi chỉnh chỉnh, sửa sang lại quần áo đầu tóc, một mặt chờ mong người đó quay lại nhìn. Đáng tiếc, người ta chỉ liếc mắt nhìn xong lập tức quay đầu đi.

Cô gái muốn thu đồ vật trên tay, nay người có thể mặc sạch sẽ như vậy rất ít, vừa rồi nhìn qua cũng biết người kia là người có dã tâm lớn, so với những người trước kia cô nhận làm bạn trai thật sự tốt rất nhiều.

“Còn không có thu thập xong sao? Anh vừa xem em làm ra âm thanh lớn, có phải hay không quá nặng, thật là, bảo anh đi làm liền tốt.” Một nam nhân mặc quần áo cũ từ bên cạnh đi tới, lấy đồ vật trong tay cô gái, xong mang ra một đồng đồ trong đó bày xuống mặt đất trưng bày đem bán.

“Không có việc gì, anh làm đi, em có chút mệt mỏi.” Cô gái khoát khoát tay, đứng lên, nhìn người đi trước, lại không cam lòng ngồi xuống ghé.

Kỳ thật nam nhân kia đích thị đáng đáp không tệ, tác phong nhanh nhẹn, người lại trẻ tuổi, theo hần tuyệt đối sẽ có tiền đồ tốt. Cô gái nhìn quần áo cũ trên người, nghe nghe, về mặt ghét bỏ lại buông xuống, từ lúc nước trong căn cứ càng ngày càng hiếm cô vẫn chưa có tắm rửa qua, thật không biết loại cuộc sống này bao giờ mới kết thúc.

“Anh nhanh lên, đợi cho mọi người đến chúng ta liền không có đồ ăn đồ ra ngoài.” Cô gái ghét bỏ thúc giục.

“Được, em nghỉ ngơi đi, anh nhanh chóng làm liền xong.” Nam nhân ngồi xổm bên sạp cúi đầu làm việc hồn nhiên không phát hiện cô gái đối mình không kiên nhẫn, lên tiếng lại chăm chỉ làm việc.

“Đại ca, đào hoa bay tứ phía, vừa rồi còn có con gái phát quang ầm ầm.” Một thủ hạ tà mị lên tiếng, “Thế nào, có muốn buổi tối đem con gái mang về không?”

“Thôi đi, loại con gái này đại ca coi trọng sao? Cũng không nhìn một chút đại ca là ai?” Một thủ hạ khác không khách khí trực tiếp bác bỏ đề tài này, hần khinh bỉ nhìn đồng bạn bên cạnh nói, “Xem cậu, có chút tiền đồ liền không tốt, tôi xem ngày hôm qua có một cô gái có dị năng đến khảo nghiệm, còn là hệ Thủy, đại ca nếu cần đợi em đem cô ta qua, cam đoan cô ta sẽ hầu hạ đại ca thư thư phục phục.”

“Các cậu!” Nam nhân đi đầu xoay người cho bọn hần mỗi người bọn hần một cái gõ lên đầu, về mặt khinh thường nói: “Làm trò cười sao, có dư sức nghĩ như vậy không bằng ngẫm lại nhiệm vụ ngày mai, đi ra thăm hỏi nhiều một chút, sự tình làm xong, những chuyện dong chi tục phán không nói, chính là đại mỹ nữ thời đại này muốn bao nhiêu liền có, là nam nhân phải tập luyện cho giỏi, sống sót mới không uổng phí kiếp sau đi một chuyến.”

“Dạ dạ dạ, đại ca, anh yên tâm, đợi ăn cơm trưa chúng em lập tức đi thăm dò, bảo đảm tin tức đến tay cận kề nhất.”

“Không sai, đại ca, anh yên tâm, chúng em nhất định đem chuyện được phân phó làm được tốt nhất, quyết không làm cho anh hao tâm.”

Nhìn thủ hạ cúi đầu khom lưng bộ dáng không tiền đồ làm Hạ Vũ Hoài thực hài lòng thoải mái, bất quá cũng không có biện pháp, tuy rằng hần thức tỉnh dị năng hệ lôi, nhưng người chịu cùng tổ đội của hần, hoặc là thực lực rất mạnh, hoặc là người ta có quan hệ rất tốt với căn cứ, nói chung lần nào chức vị đội trưởng cũng không đến tay hần, nếu lập một tổ đội cho chính mình lại không có người thích hợp, hai người kia chỉ có thể lợi dụng trước.

Hạ Vũ Hoài nghĩ đến xuất thần, không chú ý tới một ông cụ đâm đầu vào người hắn, bản năng hắn đẩy người ra, ông cụ cứ thế ngã xuống đất.

“Ai u, ai u, xương của tôi a.” Lão nhân gia quần áo cũ nát màu đen nằm dưới đất kêu rên, nửa ngày không đứng lên nổi.

“Đồng Tử, cậu đi đỡ một chút.” Hạ Vũ Hoài không kiên nhẫn chỉ huy thủ hạ, sáng sớm gặp phải loại người đi lù lùng gât thật phiền lòng, “Được rồi, lão nhân gia nơi này có bánh quy đưa cho ông, đứng lên đi.”

“Ai ui, người này, người này a, cậu cho rằng tôi vì cái ăn sao ... ai ui, đau chết mất ...” Lão nhân gia dựa vào Đồng Tử đứng lên, “Cậu đừng xem nhẹ người ta, ta tự đi.”

Hạ Vũ Hoài nhướn mày đợi, người như vậy hắn gặp nhiều, nếu không phải tâm tình hôm nay tốt, hắn cũng không dễ nói chuyện như vậy. Bên này Hạ Vũ Hoài đang chờ người bị mất mặt, không ngờ lão nhân gia trong ánh mắt mọi người lao đảo bước đi.

“Xem người này, nhìn qua sáng sủa, còn tưởng là ai cũng giống như hắn ác ma như Nhau.”

“Lão nhân gia được.”

“Người có tiền không nổi, còn không phải là bị người khách sáo.”

Người vây quanh anh một lời tôi một lời, Hạ Vũ Hoài nghe được sắc mặt đen đi vào phần, ngược lại thủ hạ phía sau quát: “Ồn cái gì mà ồn.”

“Xảy ra chuyện gì?” Lúc này một tiểu đội binh lính điều tra đến, đầu lĩnh kia hiển nhiên nhận ra Hạ Vũ Hoài, hắn đi qua, vỗ bả vai nói: “Anh em, cậu như thế nào ở đây?”

Đám người thấy vậy không dám vây quanh xem nữa liền tản đi ai làm việc nấy, từ từ không còn ai quan tâm đến, Hạ Vũ Hoài sắc mặt mới dễ nhìn một chút, “không có việc gì, đụng phải một lão nhân lừa gạt ...”

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: 55: Chuyện Vật Vãn Kiếp Trước

Hắn nói còn chưa dứt liền nghe thấy một tiếng cười lạnh, Hạ Vũ Hoài tức giận trong lòng, đang muốn tìm xem là ai còn ở lại xem trò vui phải hảo hảo giáo huấn một phen, đập vào mắt lại là một bóng dáng xinh đẹp dần dần xa.

Nhìn một lúc, Hạ Vũ Hoài nhất thời cảm thấy, trái tim hắn đập với tần suất không bình thường. Khóe miệng khẽ nhếch, hiện lên ý cười tự tin.

Cô gái này đủ tinh, đủ lạnh, đủ vị, hắn thích.

“Đi.” Hạ Vũ Hoài nói xong đánh cái ánh mắt vào một người phía sau hắn, người nọ lập tức hiểu ý gật đầu sau lưng yên đuôi theo phương hướng Tàn Nguyệt.

Phía trước Tàn Nguyệt phát hiện bản thân bị một cái lão chuột theo dõi, không hoảng mà vẫn duy trì tốc độ làm bộ hồn nhiên không biết gì tiếp tục đi, tại một khúc quanh đột nhiên tăng tốc độ.

“Dựa vào, chạy nhanh như vậy làm cái gì.” Đồng Tử than thở một tiếng vội vàng đuổi theo, chỉ là lúc hắn đi qua khúc quanh chỉ còn lại người qua đường, mà người hắn muốn đã không còn bóng dáng, hắn kỳ quái: “Người đâu? Chạy nhanh quá đi?”

Làm mất dấu một cô gái, nghĩ vậy mặt hắn đỏ lên đặc biệt dọa người. Không cam lòng, hắn tìm kiếm xung quanh một lần, còn hỏi thăm những người qua đường, lại không ai nhìn thấy cô gái trong miệng hắn nói. Mắt thấy nhiệm vụ hỏng rồi, Đồng Tử chỉ có thể thất vọng trở về.

Tàn Nguyệt từ trên tường nhảy xuống đất, vỗ vỗ bụi trên người, mặt không đổi sắc nhìn bên kia. Thật đúng là xui con mẹ nó mà, kiếp trước bị bọn họ chơi cho một vỏ, kiếp này cô muốn nhìn vận mệnh một số người có phải tốt như vậy nữa không.

Người ta nói ông trời có mắt, đời trước cô bị bắt, đời này ông trời muốn đổi cô chơi đùa đi.

Nhìn vài giây, Tàn Nguyệt thu hồi ánh mắt, cô còn có việc muốn đi đại sảnh căn cứ tìm nhiệm vụ, vừa đến muốn xem nhiệm vụ trong căn cứ được phân bổ như thế nào, thứ hai còn muốn tìm nhiệm vụ thích hợp có thể tiếp nhận, căn cứ mặc dù tốt, nhưng bình thường sinh hoạt dễ dàng khiến cho con người không chịu tiến thủ, mà không chịu tiến thủ sớm bị mình tự đào hố chôn.

“Được, anh đi thông thả, tôi rảnh sẽ sang chỗ anh ngồi nói chuyện.” Hạ Vũ Hoài vẫn giữ thái độ khách sáo với tiểu đội trưởng tuần tra, người nọ nghe xong hài lòng, cười nói: “Liên chờ câu nói này của cậu, anh em, tôi đi trước, đừng quên đến chỗ tôi.”

“Được, được, nhất định nhớ rõ.”

Bên này mới nói xong Hạ Vũ Hoài thấy Đông Tử trở về, sắc mặt vui mừng lại phát hiện không thích hợp, nhìn tiểu tử này tám phần là đem mọi chuyện làm hư hại, không thì như thế nào trở về nhanh như vậy.

“Đại ca ...” Đông Tử gãi gãi đầu, nghĩ tới không biết giải thích như thế nào.

“Không cần nói, không có việc gì, chúng ta đi.” Hạ Vũ Hoài không có biểu lộ tức giận ra bên ngoài, vung tay lên, như cũ phong lưu phóng khoáng dẫn đầu rời đi.

Huyền não trên đường cái, Hạ Vũ Hoài mới đi hai bước, liền phát giác trên người không được bình thường, nâng tay nhu nhu huyết thái dương, ý đồ giám sát từng trận ập xuống.

Là sao? Hắn bị làm sao?

Không xong, bị người ám toán.

Thân thể dị thường phản ứng rất nhanh làm cho hắn ý thức được chính mình bị người khác hạ được, nghĩ đến mọi chuyện vô lý hôm nay, trực giác mách bảo hắn liên quan đến ông cụ đâm phải kia, lúc này tính sai, thế nhưng bị đối thủ cho một phát.

“Đại ca, anh làm sao vậy?” Đông Tử ân cần tiến lên hỏi han.

“Không có việc gì, chúng ta đi về trước, nhanh.” Hạ Vũ Hoài cước bộ nhanh hơn trở về, đi chưa được mấy bước, mắt tối sầm, ngã xuống đất ngất đi.

Kim Minh ngồi tại sạp quán ven đường uống nước, hần lạnh lưng nhìn tất cả sự việc diễn ra sau mới đứng lên thành thạo thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi. Hừ, họ Hạ kia, làm cho mày kiêu ngạo, lão đại mời mày tham gia làm nhiệm vụ mấy lần rồi nhưng không có tới, không đến liền không muốn tham gia nhiệm vụ dị năng giả lần này.

“Phi, cho mày đắc ý kiêu ngạo.” Kim Minh khinh thường nhổ một ngụm nước bọt xuống đất, cầm lấy bao có một ít đồ đi về một hướng khác, lão đại đang chờ hắn báo cáo kết quả, may mắn được hiệu tốt, hắn còn không keo kiệt chút nào cho thêm làm hiệu quả gấp ba lần, đủ để hắn ngủ mấy ngày a.

Người trẻ tuổi a, làm người đừng ngông cuồng, Kim Minh tâm tình thoải mái nheo mắt, nhìn xuống sắc trời nên trở về.

“Xin chào, tôi là dị năng giả, đến xem xét tình huống nhiệm vụ hoàn thành.” Tần Nguyệt cầm ra thẻ chứng minh thân phận.

“Được, xin chờ một chút.” Cô gái tiếp tân cầm thẻ kiểm tra trong danh sách sau trả đồ lại cho Tần Nguyệt.

Trong này có việc trao đổi tình hạch lấy thức ăn, Tần Nguyệt giao ra ít đồ ăn xong cầm tình hạch bỏ trong túi tùy thân bên hông, bởi vì trong căn cứ còn chưa công khai tác dụng của tình hạch, đại đa số người ra bên ngoài làm nhiệm vụ sẽ thuận tay cầm về tình hạch tới nơi này trao đổi, nhưng số lượng mấy ngày hôm nay rõ ràng ít hơn mấy hôm trước. Tần Nguyệt ước lượng tình hạch trong túi, chắc chắn không đến hai ngày nữa sẽ công bố tin tức công dụng tình hạch ra ngoài.

Tìm địa phương không có ai, Tần Nguyệt ném đồ vật vào ao nước trong không gian, tiếp cô hướng đến đại sảnh nhận nhiệm vụ, làm một vài thủ tục bắt buộc sau lật xem một vài nhiệm vụ. Sơ kỳ nhiệm vụ thích hợp với dị năng giả cũng không phải rất nhiều, các loại dị năng giả khi làm nhiệm vụ chỉ sử dụng vài lần dị năng thì phải nghỉ ngơi bổ sung năng lượng, ngược lại những quân nhân được huấn luyện lâu dài chiếm ưu thế hơn.

Tần Nguyệt đối với hai nhiệm vụ cấp A tương đối động tâm, một là phối hợp tới phía Đông nhà xưởng thuốc thu thập dược phẩm, bởi vì tang thi quá nhiều cần nhiều nhân lực, một là dị năng giả tự mình tập tành tổ đội, nhiệm vụ là lấy xuống một kho lúa lớn ở C thị, bởi vì tang thi quá nhiều nên dị năng giả được mời cũng không thiếu.

Cùng quân đội một chỗ yêu cầu quá nhiều, đội ngũ dị năng giả tuy rằng tán mạn lại có lợi cho cô hành động một mình, vì vậy cô càng nghiêng về nhiệm vụ thứ hai hơn. Nghe nói nhiệm vụ được đề ra là do một người thức tỉnh dị năng hệ tinh thần mờ, kho lúa đó là sinh ý trước tận thế của nhà hắn.

“Xin hỏi cô xác định sao? Nếu nhiệm vụ bắt đầu trên đường tuyệt không cho rời bỏ.” Cô gái tiếp tân tại bộ phận đăng ký đăng ký cho Tần Nguyệt tên và loại hình dị năng, đăng cấp cùng phương thức liên lạc.

“Tôi quyết định.” Tần Nguyệt gật gật đầu.

Thời điểm lĩnh nhiệm vụ người bên kia nói rõ tin tức thật trọng cho Tần Nguyệt, vì phòng ngừa việc có người bỏ chạy nên mỗi giai đoạn sẽ điểm danh một lần, nếu bỏ không nhận được thù lao. Tần Nguyệt cũng không thêm đề ý, mục đích của cô cũng không phải thù lao, cẩn thận nghiên cứu địa hình, nếu vận khí tốt cô có thể thuận tiện qua cửa hàng nào đó thu thập vật tư gì đó.

--- ----|* _*|--- ----

“Ăn cướp a ----- người tới nhanh!”

Trên ngã tư đường vang lên âm thanh lão nhân gia hô to, Tần Nguyệt ngẩng đầu nhìn lại, phía trước có hai người đang chạy, xem có vẻ như nam nhân

trung niên nhỏ gầy đoạt bao gì đó, lão nhân gia ở phía sau cố sức đuổi theo.

“Tránh ra, tránh ra a.” Nam nhân trung niên nhỏ gầy chạy ở phía trước, không ngừng hung hãn phát tay đe dọa mọi người, mọi người không muốn gây chuyện phiền toái vì hai người này, chỉ dám đứng hai bên quan sát.

Loại sự tình này mỗi ngày đều sẽ phát sinh vài cái, Tần Nguyệt thu hồi ánh mắt, chuẩn bị bước trở về, cô cần thời gian hấp thu tinh hạch, nếu tại nhiệm vụ ngày mai trước khi xuất phát mà thăng cấp lại là một điều tốt.

Phanh --- ---

Có âm thanh vật nặng ngã xuống đất khiến Tần Nguyệt quay đầu lại, là nam nhân nhỏ gầy bị một cỗ lực lượng vô hình trói tay chân, như chỉ một nháy mắt té ngã trên mặt đất. Cô chỉ liếc mắt nhìn liền nhận ra đây là dị năng hệ phong cấp 2 dùng thuật trói buộc, không hề nghi ngờ, đây là một cao thủ.

Anh khỏe miệng mang theo nụ cười, lắc lắc quạt lông hồng hồng, từ một góc của quán sạp bên cạnh đi ra, “Ai nha nha, đoạt đồ vật của lão nhân gia quả là không tốt.” Hắn đi đến gần bên cạnh nam nhân trung niên nhỏ gầy, ngồi chồm hổm trên mặt đất nhặt bao gì đó cho lão nhân gia.

“Cám ơn, cám ơn, cậu thật sự là một người tốt a.” Lão nhân gia ánh mắt ẩm ướt quanh mắt nói, “Đây là thực vật của cả nhà mấy ngày nay, nếu là mất ... lão đây thật không dám tưởng tượng kết quả sau này như thế nào.”

Thanh niên trẻ tuổi, thành thạo dị năng, trang điểm quý dị, tấm lòng nhiệt tình.

Cái người kỳ quái này, rốt cuộc là từ đâu tới đây? Có thể trong khoảng thời gian ngắn đem dị năng vận dụng thành thạo thuần thực như này, vì sao đời trước cô chưa có nghe qua tên hắn? Tần Nguyệt cẩn thận quan sát thiếu niên này, quần áo sạch sẽ Đường trang, tóc khá dài được buộc ở đằng sau, tà khí lại bất cần đời, trong tay quạt lông huyết một dạng ám trầm.

Suy tư nửa ngày Tần Nguyệt cũng không có nhớ tới ai có bộ dáng như này, cô lắc đầu, thế giới lớn như vậy, không phải ai cô cũng sẽ phải biết, rất có khả năng là cao thủ xuất thế, chưa nghe nói qua danh hào cũng là bình thường, không cần quá để ý.

Di.

Đây là gì?

Tần Nguyệt vừa muốn xoay người, trong lúc vô ý liếc thấy cổ tay thiếu niên, mặt trên khắc một con doi màu đen có ba mắt, con doi kia miệng giương rộng, lộ ra răng nanh, tựa hồ tùy thời chuẩn bị tinh thần cắn người. Đồng tử trong nháy mắt mở lớn, đây là ----

Ám kim con doi!

Con mẹ nó, hắn thế nhưng là cái người có tiếng xấu lan xa hấp kim đội!

Tần Nguyệt nheo mắt, cô nhớ rõ ám kim con doi này chính thức thành danh là vào ba năm sau, toàn đoàn có năm người trà trộn vào căn cứ Bắc phương diệt toàn bộ dị năng giả sau mai danh ẩn tích, trải qua một trận tu dưỡng ngắn ngủi lại hành động trở lại. Bọn họ cực đoan thích phạm tội cùng hưởng thụ khoái cảm vật chất mang đến, chỉ cần có người nộp đủ lợi ích, bọn họ có thể đánh đổi tính mạng vì người đó làm nhiệm vụ, không, có lẽ bọn họ căn bản không sợ chết, thậm chí hưởng thụ cái loại chết tàn khốc này.

Kiếp trước Tần Nguyệt không có cùng đám người kia quen biết, hơn nữa hầu như những người quen biết họ đều chết, chẳng sợ, là cổ chủ của bọn hắn cũng giống vậy. Bọn họ tựa như con doi mai phục trong đêm tối, chuẩn bị tùy thời đánh lên người nào đó đang ngủ say không có chút phòng bị. Cái này vẫn là khi bốn đại căn cứ vây công năm người mới phát hiện, chỉ tiếc lúc ấy chiến đấu thảm thiết chỉ đòi lấy 1 kết quả, 500 dị năng giả tinh anh, 100 sĩ quan cao cấp, tất cả trong một đêm mất đi tin tức, chỉ có La thành còn trụ lại được chiến đấu sau cùng nhưng kiến trúc mọi nơi đều bị tàn phá.

Bọn họ là tội phạm chân chính, tội phạm trời sinh.

Tại nơi không có pháp luật cùng với vũ khí cường đại làm tiên phong, ai cũng không ngăn cản được ác đồ tùy ý làm bậy. Thu hồi mắt, Tần Nguyệt xoay người trở về, xem ra, tội phạm cũng không thể ngày một ngày hai là thành, cô càng phải cẩn thận, mới có thể sống được thêm lâu dài.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: 56: Làm Nhiệm Vụ.

Sáng sớm, Tần Nguyệt thu thập đơn giản một chút liền ra ngoài, hôm qua hấp thu tinh hạch làm cô đột phá thành công cấp 3, hiện tại cô có thể ngưng kết ra ba hỏa điểm nhỏ, đồng thời dị năng phát ra tại giảm bớt, điều này có nghĩa là dị năng được trừ tồn ở bên trong, có thể phát ra số lượng so với người

thường là gấp 3. Cái phát hiện nho nhỏ này khiến Tần Nguyệt hưng phấn một chút, bất quá nghĩ đến mỗi lần cô thăng cấp đều phải cần một lượng tinh hạch sơ với người khác nhiều hơn mười mấy lần liền ừ ừ.

“Đến, đến, mau nhìn xem, mới mang về nòi nia xong chào.”

“Tôi bên này có mấy bộ quần áo, mau đến xem xem, giảm giá 20% toàn bộ.”

“Đao cụ, đao cụ, các loại đao nơi này đều có, đi ngang qua không nên bỏ qua.”

Trên ngã tư đường đám tiểu thương không ngừng la hét, nếu không phải mặt thể đến làm thay đổi hoàn cảnh sống, làm sao bọn họ lại phải ra nông nổi này chứ. Tần Nguyệt hướng cửa thành đi tới, hôm nay điểm tập hợp nhiệm vụ là một quảng trường nhỏ.

“Hắc, cô bé, tôi hình như thấy cô ở nơi nào rồi, với sắc đẹp này nhìn thấy một lần là không thể quên...” Quan Thích ở một bên ngâm nga tình ca một bên thâm tình hướng tới Tần Nguyệt, cái cô gái xinh đẹp này vừa đến hắn liền chú ý đến, lấy ánh mắt của hắn chỉ cần liếc mắt một cái đã biết đây là một cái vụ vật, còn chưa bị người thu hái nha!

Lập tức hắn liền hăng hái, hưng phấn đến bên cạnh Tần Nguyệt, mục đích nó, thật là quá kích động, hắn vốn một cái người trạch nam, còn là một trạch nam cao cấp, nhưng trước kia hắn chỉ là chuyên môn nghiên cứu con gái, thực tế ngay cả đầu ngón tay con gái hắn còn chưa có chạm qua thể mà mặt thể đến hắn liền cô bé xinh đẹp nha, hắn là dư dả khổ bức a.

Từ lúc mặt thể đến sau đó, hắn mỗi ngày trở mắt nhìn thấy một đám nữ thần ngày xưa dọa lạc, phút cuối cùng hắn muốn tìm một cô gái làm vợ thì phát hiện, bên người không còn ai chưa có bị dùng qua, là một trạch nam, đây không phải khiến hắn khó xử sao? Thật vất vả trên đường gặp được một bạch liên hoa thuần khiết, lại thẹn thùng xấu hổ làm cho phú nhị đại trong căn cứ mang về nhà. Mawwy mắt ông trời có mắt, lại cho hắn phát hiện một địa phương mới rồi nha.

Cô bé, em cứ đợi đấy, anh lập tức tới ngay.

“Biến!”

Tần Nguyệt cau mày, nhìn cái tên phát ra âm thanh đang tới gần, bàn tay nhịn không được muốn bóp chết tên đó, ánh mắt nam nhân lóe kim quang này bay từ trong góc toát ra.

“Em gái ơi, em gái à, em đừng tức giận ----” Quan Thích giờ hai tay cười làm lành, một bên còn tránh cái vung tay của Tần Nguyệt. Em gái hưng phấn quá! Bất quá hắn thích, hung mãnh tốt, xem về sau còn ai dám chiếm tiện nghi của vợ hắn a. Có can đảm xâm phạm vợ hắn, hắn liền một quyền đánh chết. <

“Em gái, em nghe anh nói, anh xin tự giới thiệu, anh họ Quan, tên tự một chữ Thích.” Quan Thích cười làm lành còn không quên ưỡn mặt tới gần, tại Tần Nguyệt một bữa bỏ tới ý định kết liễu hắn, không dám tiến gần nữa, “Có chuyện gì từ từ bình tĩnh nói, bình tĩnh nói.”

“Nói...”

“Là như vậy, anh là người bị thần thú huyết thống, có Huyền Vũ đại năng... Không nói lực bạt sơn hà, chỉ cần anh đây một mình còn không ai đánh lại được, em chỉ cần gả cho anh, một đời này đảm bảo sống được rất dài, rất dài.”

Bên này Quan Thích miệng lưỡi lưu loát thao thao bất tuyệt nói chuyện, bên kia Tần Nguyệt mày nhăn ngày càng chặt, tại sao lại nói chuyện nhiều như vậy, cái gì mà thần thú huyết thống, đây là sự việc bức người sao? Lại nói sống lâu hay không là một chuyện, chớ quên trên đời này có nhiều cái ngoài ý muốn, huống hồ cái thể đạo này, cái không thiếu nhất là chuyện tình ngoài ý muốn, chộc tức cô, cô cũng không ngại tự tay chế tạo ra nhiều cái ngoài ý muốn, cho hắn không kịp nghĩ việc sống thọ và vĩnh biệt luôn cõi đời.

Thật là, cái gì kỳ ba? Tần Nguyệt nhắc chân đã muốn đi, hệ biến thân, cự lực quy?

AAAA, kiếp trước người vô sỉ có thể nói mình là huyết mạch thần thú không phải cái người kia sao, Tần Nguyệt đột nhiên phản ứng kịp, đời trước hình như có một người thích xử nữ dụ bắt con gái xung quanh đó, rồi một ngày nào đó đột nhiên cháu gái lão quân sự trong khu A bị bắt cóc, chộc giận cho người ta cả ngày đuổi giết, cuối cùng kết quả thể nào Tần Nguyệt cũng không biết, chỉ là người này tại thời gian đó thật đúng là muốn hung hăng đánh một trận.

“Tôi nói, chớ đi theo tôi, lại đi theo...” Tần Nguyệt dùng ánh mắt đảo qua nửa người dưới của hắn, lúc này mới âm ngoan ác độc nói: “Tôi làm cho anh tìm được đàn bà cũng không dùng được.”

Nhìn theo ánh mắt cô, hắn không tự chủ run run khép nhanh hai chân lại, thật đáng sợ, con gái như vậy cưới về nhà liệu có xảy ra vấn đề gì không? Có thể một trưa nào đó tỉnh dậy hắn phát hiện tiểu đệ đệ của mình không cánh mà bay đi đâu mất? Chặt đứt? Chặt đứt?

Quan Thích dùng tay che mặt lại, không dám tưởng tượng tiếp.

Tần Nguyệt thừa dịp Quan Thích ngẩn người, cũng không quấy rầy hắn, lập tức từ bên người hắn bước vòng qua. Thời điểm cô đến sân quảng trường nơi tập hợp, người đã rất nhiều, có bảy tám mươi gì đó, bọn họ đứng cùng những người mình quen biết tụ tập một chỗ, cũng có năm sáu người giống Tần Nguyệt đứng lẻ tẻ một mình. Xét thấy người đến chưa đông đủ, nhiều tốp năm tốp ba nói đùa trao đổi thông tin mình có, tuy nhiên cũng không thiếu người thuần túy chỉ góp vui.

Thời gian trôi qua nhàn nhã, một lúc sau Tần Nguyệt thấy một người trẻ tuổi tác phong nhanh nhẹn đeo kính mắt đến thì cô mới giật mình, lại là một người trong hội con doi kia! Cô quan sát xung quanh, quả nhiên phát hiện người kia không biết xuất hiện lúc nào – Đường Trang.

Không phải nói người khởi xướng nhiệm vụ này là một dị năng giả hệ tinh thần sao? Tần Nguyệt dở khóc dở cười, rốt cuộc vận mệnh như thế nào làm cho cô lại lần nữa gặp gỡ tội phạm trong truyền thuyết a. Cô đơn giản thu lại biểu tình, trong đầu số liệu bay nhanh hoạt động, hiển nhiên bởi vì có nhóm người này tham dự, nhiệm vụ rất đơn giản cũng trở nên phức tạp, đừng nói với cô là nhóm người này đột nhiên có đam mê bảo vệ căn cứ hòa bình, từ nay về sau không thích mổ giết, cô nửa nghĩ cũng không cần nghĩ, đương nhiên không tin.

Bên này Tần Nguyệt lặng yên đề phòng, bên kia Hạ Vũ Hoài đang trên đường chạy tới, từ lúc hấn té xỉu tỉnh lại toàn thân đều vô lực, bất quá hấn dùng không ít biện pháp cuối cùng cũng giải hết được tất cả được hiệu trong người. Lần này dị năng giả tập hợp là cơ hội cho hấn thể hiện khả năng của mình, đối với dị năng giả thì đây là thời cơ tốt, làm sao hấn có thể bỏ qua cơ hội dễ dàng như vậy. Về phần người hấn hại hấn sớm muộn cũng sẽ tìm ra.

“Hi, xin chào.”

“Tôi biết anh sao?” Tần Nguyệt ngẩng đầu nhìn Hạ Vũ Hoài, lại cúi đầu ôm eo ngăn người, nhìn qua tựa hồ rất giống một cô gái tính cách quái gở.

“Ngày hôm qua chúng ta đã gặp.” Hạ Vũ Hoài cười khan giải thích, hấn đưa tay phải ra, “Tự giới thiệu, tôi là hạ Vũ Hoài, dị năng giả hệ lôi.”

“Nga.” Tần Nguyệt lên tiếng, không có ý định cùng hấn bắt tay, “Nếu không có việc gì xin đừng quấy rầy, tôi có rất nhiều việc phải làm.” Khinh bỉ, hấn ta thích con gái xinh đẹp thì liền bảo vệ tốt cái mạng mà chuẩn bị đi, đừng cản trở kế hoạch chạy trốn của lão nương.

Một bàn tay đặt tại trong ba lỗ yên lặng hấp thu tinh hạch, mặt không chút thay đổi nhìn Hạ Vũ Hoài, thẳng đến khi người ta cảm thấy bối rối rời khỏi, Tần Nguyệt mới thu hồi ánh mắt. Kiếp trước cô cũng không quá để ý đến hấn, chỉ biết là bây giờ hấn còn là một cái dị năng giả trung cấp, không tính là cao thủ, chỉ đến thời điểm gặp được Bạch Vi Lan, sau này đẳng cấp liền vọt lên một đường nhanh chóng, như vậy chắc hấn liên quan đến nước sôi trong không gian. Nói chung dị năng hệ lôi là dị năng có tính công kích mạnh nhất, ngược lại việc thăng cấp rất chậm chạp, có thể tại một đám đồng đội năng giả vươn lên làm cao thủ đệ nhất căn cứ cũng không phải dễ dàng.

A, không có không gian, đời này tỷ tỷ đây xem hấn như thế nào lộng hành cuồng quyền, nhất là nhiệm vụ quý dị lần này, nếu không chết thì cũng nên nằm mơ phát điên phát cuồng đi.

Kế tiếp lại đợi 5 phút 20 giây đồng hồ, lục tục xuất hiện thêm mười mấy người nữa thì không thấy ai đến nữa, ba người cuối cùng đến có chút đặc biệt, trong tay họ cầm súng, nhìn qua tựa hồ đối nhiệm vụ lần này rất có cảnh giác đề phòng. Hai ngày nay có tin tức lương thực trong căn cứ đã đến hồi cạn kiệt, Tần Nguyệt hoài nghi bọn họ là người trong quân đội đến dò xét kiểm tra, nói đi nói lại quân đội thường xuyên huấn luyện sẽ nhiều người thức tỉnh dị năng hơn còn những người khác vẫn đối với súng ống yêu thương nhiệt tình.

Kiểm tra ít đồ trong ba lỗ, Tần Nguyệt chuẩn bị lái xe mình đi, ở nhiệm vụ không có quy định bọn họ phải thế nào như thế nào, trên đường cũng không thiếu người như Tần Nguyệt một dạng hướng bãi đỗ xe, hiển nhiên đã truy xét vấn đề thời điểm chạy trốn, nếu ngồi tại xe người khác mà nói, lúc mấu chốt phát sinh sự tình nào ngoài ý muốn, bọn họ đời này đều vô dụng trở về không có xe, cho nên đại đa số người cũng không vì chiếm chút ít tiện nghi mà keo kiệt chút xăng dầu.

Đám người dần dần rời đi, thanh niên tựa vào tường thành màu xám nhẹ nhàng lay động động quạt lông trên tay, hấn nhìn về những dị năng giả sắp hướng mục đích dời đi phía trước, hưng phấn mà lẽ lười liêm môi, khoe miệng lộ ra tia cười như có như không.

“Người cũng thật nhiều, không biết đủ cho tiêu bảo bối hường dụng không, ha ha ...”

Phân động xe trong căn cứ đi ra, cảnh sắc dọc đường đi cùng Tần Nguyệt không có gì bất đồng, tang thi như cũ rải rác ven đường lác lác, ánh sáng chiếu đến phông ở cũ nát không một bóng người.

Gần đến nơi cần tiếp cận bọn họ được yêu cầu xuống xe đi bộ qua, Tần Nguyệt không yên lòng, nhân lúc mọi người không chú ý liền đem mèo đen cùng nhện con <> lặng lẽ thả ra ngoài, khiến chúng tự do hành động. Đi theo đám người, càng đi về phía trước Tần Nguyệt càng cảm thấy có điều không thích hợp, nơi này quá im lặng, làm người ra nổi hết da gà.

“A --- -----“

Một tiếng hét thảm vang lên, Tần Nguyệt ngửi được trong gió nồng đậm mùi hôi thối cùng một ít mùi máu tươi, trong nháy mắt cảnh giác lên tới đỉnh điểm. Cô đứng trong đám người, cau mày thật chặt, liếc mắt xem mọi người bên cạnh. Bởi vì chuyện phát sinh đột ngột, hầu hết mọi người còn chưa phản ứng kịp, một người đàn ông cầm vũ khí lên, xem ra đã biết xảy ra chuyện gì.

Biến cố liền xảy ra trong nháy mắt, không biết từ nơi nào tang thi trào ra một đồng, chúng nó rống lên sau giương miệng rộng tham lam từ bốn phương tám hướng chạy tới. Những dị năng giả còn chưa chuẩn bị tốt vũ khí và tinh thần nghênh chiến trong khoảnh khắc bị chúng nó vây quanh trở thành thực vật trong miệng chúng nó, đám tang thi phía sau tiếp trước tranh đoạt người, lập tức địa phương xuất hiện không ít thịt người bị xé rách, mùi máu tươi ngày càng nồng đậm, đám tang thi ngửi thấy mùi máu tươi càng điên cuồng, càng nhiều tang thi kéo tới.

“Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em.” Quan Thích vẽ mặt cợt nhả biến mất, thay vào đó là biểu tình nghiêm chỉnh đứng đắn, hấn cầm dao, nghiêm túc bảo hộ Tần Nguyệt ở phía sau mình.

Không có thời gian để ý cái người cứ thích dính lấy cô, Tần Nguyệt theo bản năng ở trong đám người tìm kiếm thiếu niên trẻ tuổi đeo kính Đường Trang.

phát hiện dù cô tìm kiếm nơi nào cũng không nhìn thấy người. Thu hồi ánh mắt sáng tỏ, những người này đại khái là muốn dùng bọn họ làm mồi dụ đi, không biết có phải hay không còn có chiêu sau lưng, không phải không có nghĩ tới con đường trốn thoát, chỉ cần đặc tính đám người này, trên đường trốn thoát nhất định bị vô thanh vô thức giết chết.

“Nơi này không thích hợp, nguy hiểm, cậu tự cẩn thận một chút.”

Nghe thấy lời nhắc nhở của vợ tương lai, Quan Thích trên mặt nghiêm túc chợt nở nụ cười tươi như hoa, quả nhiên vẫn là vợ hắn chọn tốt nhất, tuy rằng hắn thấy rối rắm vì vợ tương lai có chút mạnh mẽ, nhưng cẩn thận suy xét cô ấy cũng là một người tốt, hiện tại nếu so với một đám nhu nhu nhược nhược thì cô ấy còn tốt hơn nhiều, nhưng hắn có ý định cưới cô về nhà thì cô chính là người của hắn, tuy rằng trong lòng sung sướng một trận cũng không quên bây giờ là niên đại nào, hắn phải mạnh mẽ hơn.

Quan Thích ngậy ngô cười, trong lòng lằng lằng, thế nhưng cũng không quên đem Tần Nguyệt bảo hộ sau người.

Ai, cái tên ngốc từ này.

Tần Nguyệt thở dài, cũng không can thiệp vào, giả vờ ở sau lưng Quan Thích an phận quan sát, biểu hiện bình thường, ngoài những người đang ra sức giết tang thi, còn lại không có người nào khả nghi. Bởi vì tang thi quá nhiều người, không thiếu dị năng giả dùng hết sức lực chưa kịp bổ sung năng lượng liền bị tang thi bắt đi, những người còn lại lui về phía kho lúa tìm kiếm an toàn.

“Phía trước, chạy trước đi mở cửa, chúng ta ở phía sau cầm trụ một chút.”

“Anh em đừng sợ, chúng ta đều là dị năng giả, mau thả dị năng giết sạch bọn chúng!”

“Ai lại đây giúp ta một chút, ở đây toàn dị năng giả, a ---- cứu mạng!”

Thanh âm tại các nơi phân tán phát ra, có chỉ huy, có cầu cứu, có kêu rên, đương nhiên cũng có người như Hạ Vũ Hoài tự cho mình là anh hùng, tựa như không có người nào phát hiện sự việc tang thi nơi này hình như mạnh hơn.

Tần Nguyệt một búa bổ ngay chính xác cổ tang thi, mộ cái nghiêng người đem thân thể nó đá bay ra ngoài, tảng tảng đụng vào một cái tang thi khác ngã xuống, thừa dịp nó ngã xuống một búa vung đến chặt bỏ đầu nó. Đột nhiên một bóng đen từ góc tường vọt ra, theo bản năng cảm giác được nguy hiểm, nghiêng thân thể, tránh ra một bên, bóng đen nhanh chóng chuẩn xác bắt được một dị năng giả bên cạnh Tần Nguyệt, chờ nghe được tiếng kêu rên thảm thiết, Tần Nguyệt mới nhìn rõ, bóng đen lúc này là bò sát giả đã tiến hóa.

Nếu không có đám người kia tồn tại, Tần Nguyệt đã hưng phấn đem con tang thi tiến hóa này thu phục lấy tinh hạch, lấy đẳng cấp của cô hiện tại căn bản không hề sợ hãi con bò sát giả này, bây giờ chỉ có thể thêm nhỏ dãi nhìn con tang thi này mà mơ màng chút ít.

“A ----- bò, bò sát giả, mọi người chạy mau a!” Một người hiển nhiên bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ mất ý trí, hắn che đầu không ngừng chạy trốn, hoàn toàn quên mất chính mình chính là một dị năng giả thực thụ. Rất nhanh người kia không thèm nhìn đường cứ chạy và kết quả là lạc vào quần tang thi sau không có chạy ra.

“Làm thế nào? Phía trước nhanh một chút.”

“Bên này cũng có thật nhiều tang thi, chó má, lão tử không thèm làm nữa.” Một dị năng giả lực lượng mạnh mẽ đập đầu một tang thi xong bất mãn kêu lên chửi bới, tức giận kêu ra tiếng, “Bên này tang thi nhiều như vậy, còn có bên kia một điểm, đây không phải gạt người sao!”

“Đừng dài dòng, tình huống trước mắt trọng yếu, mọi người liều mạng vẫn có thể giải quyết xong.” Một người đàn ông lớn tuổi ngưng ra hỏa cầu ném đến đầu tang thi, “Phía trước người còn chưa khỏe sao?”

“Nhanh, nhanh, mọi người hỗ trợ một chút, vừa rồi có mấy người đã qua, lập tức có thể mở cửa mở ra, mọi người kiên trì một chút, sau chúng ta có thể dựa vào kho hàng làm trợ giúp.” Phía trước một tiểu tử nhanh chóng đáp lại.

Quả nhiên không lâu, phía trước vang lên tiếng mở cửa, người đầu tiên đi vào là một dị năng giả hệ kim chưa kịp báo tin vui thì bị một bóng đen giương móng vuốt ra xé xác làm đôi.

Rống -----

Bóng đen phát ra thanh âm thị uy, cánh cửa tương đối gần mấy người cũng không thoát khỏi số phận tương tự, bọn họ thậm chí còn không kịp kêu ra tiếng liền bị giải quyết.

“Thứ gì a!”

“Mọi người mau lui lại!”

Mọi người bắt đầu rối rít gào thét, toàn bộ đội ngũ nhanh chóng hỗn loạn, nhóm dị năng giả cùng quân lính tan rã. Đội ngũ nghe thấy tiếng rống nhìn lại thì mặt tái mét, Oh My Good, đám bò sát giả này là được người nuôi dưỡng sao!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 59: Chương 57: Hạ Vũ Hoài Chết Thảm.

Mất thấy từ trong kho lúa bỏ ra toàn bò sát giả, Tần Nguyệt lập tức quyết định không quan tâm đám người này nữa, không chạy giờ còn định bao giờ thoát thân.

“Trời, ở đâu chạy tới nhiều bò sát giả như vậy?”

Người có nhãn lực không phải chỉ có Tần Nguyệt, rất nhiều người đều bắt đầu chạy trốn. Nếu như nói tang thi quần lúc trước mọi người còn có thể miễn cưỡng liên hiệp thì lúc này chỉ có Thượng Đế mới giải quyết được. Đồng hành cùng Tần Nguyệt có năm sáu người, một đường chạy xuống cuối cùng chỉ còn lại có 2 người, những người còn lại đều bị tang thi bắt đi.

Hoặc sát một tiếng, Hạ Vũ Hoài ngưng dị năng đem tang thi bên cạnh giật thành khô khốc ngã xuống.

Mặt khác hai tang thi không chút nào sợ hãi đáp thi thể những con chết tiến về phía thực vật, Hạ Vũ Hoài đắc ý lại thả sét bỏ qua, phách tét sợ tang thi vỡ ra, một con khác cũng lóe quang điện ngã xuống. Không có nghe thấy âm thanh hò reo cổ vũ, Hạ Vũ Hoài tranh thủ nhìn xung quanh, này vừa nhìn thấy, ghê gớm, thực ra hầu hết dị năng giả lúc này còn đoàn kết đánh địch đang hướng bốn phía chạy trốn, hắn lập tức phát hiện điều không thích hợp, vừa vận nhìn thấy một cô gái mặc quần áo đen hướng một bên chạy, cẩn thận phân tích một chút quyết đoán mang theo một số người vừa gặp nguyện ý lấy hắn làm đầu cũng chạy theo Tần Nguyệt.

Tại thời điểm Hạ Vũ Hoài hướng một bên chạy, địa phương hắn vừa đứng từ trên nóc nhà nhảy xuống 1 bò sát giả, bò sát kia lắc đầu, phun đầu lưỡi hít ngửi ngửi, mở ra tứ chi liền theo sau hướng Hạ Vũ Hoài đuổi theo.

Thời điểm Tần Nguyệt chạy trốn còn không quên cẩn thận quan sát xung quanh, nháy mắt thấy đằng sau một chuỗi dài đuôi tới nhất thời nổi giận, chó má, tỷ đây đang tốt, các người một đường theo sau ta làm gì, cùng hãy cùng đi, thế nhưng sao lại một chuỗi dài, đằng sau còn kéo theo một đám bò sát giả và đám tang thi nữa. Ôi con mẹ nó, đây là không muốn sống nữa sao???

Đây là tự tìm một con đường chết sao? Tần Nguyệt không nói gì nhìn Thương Thiên, nhưng còn chưa đợi cô cảm thán số phận bi đát xong, một tiếng thét chói tai lại đem cô kéo lại thực tại.

“Vợ anh, cứu mạng a----“

Tiếng quát tháo có thể nói không nhỏ, đến nỗi lỗ tai mọi người đề rung bần bật ba giây, Tần Nguyệt theo bản năng quay đầu theo hướng âm thanh, thiếu chút nữa đau tim, hắn a---, cô ngược lại rất muốn biết hắn lấy đầu ra dừng khí gọi cô đây, ban này không phải thể thốt đem cô bảo vệ này nọ sao! Bây giờ hô cứu mạng.

Quan Thích thật không hay ho, một bàn tay một bàn tay đập nát tang thi bên người sau định tranh công, nào biết vừa quay đầu liền phát hiện vợ tương lai đang chạy trốn, nhìn nhìn không cho nước mắt chảy khỏi hốc mắt, Quan Thích an ủi chính mình không sao không có việc gì, vợ hắn xác định an toàn liền tốt, đang lúc tính toán đuổi theo lại phát hiện xung quanh đã bị bao vây hơn vài bò sát giả, thật vất vả tránh thoát ba bò sát giả công kích sau, còn không có phát uy liền nhận ra chính mình lặt người ... Dậy không nổi.

Hắn không dám tùy tiện giải trừ dị năng, muốn biết bên cạnh còn ba bò sát giả với một đám tang thi nhìn chằm chằm đầu, một khi dị năng bị giải trừ liền xong đời hắn sẽ như một khối thịt tươi ngon vô cùng, nháy mắt có thể bị bọn này cắn xé như cầu kháp bộ phận ... Nhưng hắn cũng không thể kiên trì như thế này mãi được, một khi dị năng dùng hết hắn còn thảm hơn cả bây giờ.

Ô ô ô, vợ hắn a, em không thể bỏ lại lão Thích chính mình chạy trốn được, không thì em thật sự muốn thủ tiết cả đời a! Quan Thích hoàn toàn quên mất người ta căn bản không muốn cùng hắn nói chuyện yêu đương vợ chồng thực, cố gắng gương ánh mắt đáng thương hể hể nhìn Tần Nguyệt hai mắt đầm lệ uông uông nhìn lại, biểu cảm dữ dội, thẳng đến khi người kia không nhìn được phần nộ chỉ muốn bóp chết hắn, nãi nãi, tỷ không làm thịt người thanh danh liền bị phé, mặc dù thanh danh bây giờ không đáng một khối bánh quy, nhưng đầu gì cũng là đồ đặc của mình, không muốn bị người khác làm bẩn!

Trong đầu thoáng hiện lên vô vàn ý niệm tàn ác, Tần Nguyệt sắc mặt âm trầm cảm búa chạy tới gần, này bộ dáng băng lãnh làm Quan Thích cả người run rẩy, nháy mắt thanh tỉnh, cũng không dám làm càn, cô nàng này sẽ không giận quá giết luôn chồng là hắn chứ?

Nhưng thời điểm Tần Nguyệt chạy đến gần Quan Thích, rốt cuộc là nhìn được ý tưởng tà ác, cô tránh đi tập kích của một bò sát giả, lợi dụng cơ hội trần thích một cước đá lên trời, làm cho thân thể hắn đang nằm ngang như rùa biến thành nằm nghiêng, lại một cước, trực tiếp khiến hắn lăn.

Sống chết do mệnh, có thể tránh thoát một kiếp này liền do chính mình, Tần Nguyệt nghiêng người né tránh tập kích của bò sát giả nhanh chóng chạy trở về, nếu không phải hắn thực lòng che chở cho cô, Tần Nguyệt vừa này không chút do dự bỏ lại hắn không xen vào việc của người khác.

Liếc mắt nhìn ba con bò sát giả, Tần Nguyệt lại liếc nhìn người Hạ Vũ Hoài, chị đây khó chịu anh ta đã lâu rồi, trước đưa điểm tâm cho hắn ta ném thử, dừng đến thời điểm gặp được Bạch Vi Lan lại bảo chị đây không biết làm người, không hiểu đạo lý ‘thượng vãng lai’. Đường nhiên Tần Nguyệt cũng không có ý nghĩ làm gì đến họ, như vậy nhiều cái không phù hợp, Tần nguyệt âm thầm nghĩ.

Thiếu nợ thì trả tiền, khiêm mệnh đền mạng!

Hạ Vũ Hoài thấy Tần Nguyệt đem bò sát giả dụ đến bên này liền biết không xong, sắc mặt xanh mét hướng Tần Nguyệt quát: “Cô muốn làm gì, đừng tới đây!”

Sách sách sách, nếu là đôi cái giọng điệu khác, đây làm sao có cảm giác đùa giỡn Bá Vương, Tần Nguyệt lắc lắc đầu, treo biểu tình thất kinh trên mặt, “Cứu, cứu mạng!”

Bốn người bên cạnh Hạ Vũ Hoài sáng mắt nhanh chóng hướng phương khác chạy đi, DM, cô gái điên này rõ ràng sợ đến choáng váng thấy anh hùng Hạ Vũ Hoài xuất hiện, bọn họ đều vô tội nha, tuyệt đối không thể vì một đứa con gái, vẫn là đàn bà người khác bị chết không minh bạch đi. Bọn họ chạy thật nhanh, chỉ hận cha mẹ sinh ra chân dài ra một chút, nhìn đám người vừa nãy còn anh anh em em, Hạ Vũ Hoài giận tím mặt, nhưng mặc kệ hấn tức giận như thế nào, bây giờ thật sự hấn thành cô gia quá nhân.

Mất thấy Tần Nguyệt chạy ngày càng gần, trong mắt Hạ Vũ Hoài lóe lên một tia lãnh khốc, trên tay ngưng ra một đạo điện dị năng có thể nhìn thấy, không nói hai lời liền ném đến Tần Nguyệt. Nữ nhân xinh đẹp hấn có thể tìm sau, nếu hiện tại bị bò sát giả vây quanh vậy hấn chẳng phải gọi trời trời không đáp, gọi đất đất chẳng hay, cho nên, đi tìm chết đi. U lan sắc lôi điện lóe vỡ tan lóe hoa, Hạ Vũ Hoài phát phát tay, như một con rắn uốn éo hướng Tần Nguyệt tập kích mà đi.

Thật không phẩm! Tần Nguyệt bủ bủ môi, nghiêng người qua một bên tránh ra, vừ vừ đánh trúng một con bò sát giả đang muốn chồm lên cắn cô, Tần Nguyệt né đi, lôi điện tự nhiên được nó hứng chịu, con bò sát giả này bị lôi điện đánh hiển nhiên tức giận, nó rống lên. Nó vẩy vẩy cái đuôi, đôi mắt dã thú đạo quanh một vòng, chuẩn xác tìm được vị trí của Hạ Vũ Hoài, lập tức liền bỏ qua Tần Nguyệt chạy theo bóng dáng Hạ Vũ Hoài đánh tới.

A, đây là một cái đệ nhất chích, làm cho người ta biết tuy nó là súc sinh nhưng mà biết mang thù, ngấm lại trong câu nói này lại thấy có gì đó sai sai, nói cách khác so sánh với cô, thù của cô có tính là mang thù hai đời, chẳng lẽ nói cô mới là đệ nhất súc sinh? A phi, tùy tiện nói linh tinh, địch nhân của địch nhân chính là bạn bè bằng hữu, bò sát quân, mày nên yên tâm đi thôi, chỉ đây sẽ khiến mày còn dư lại anh em để cùng nhau chơi đùa.

Từng tiếng phích lịch, điện quang chợt lóe sau quanh đó đều lưu lại dấu vết cháy đen. Tần Nguyệt lạnh lùng chăm chú nhìn Hạ Vũ Hoài bị bò sát giả vây quanh công kích ở bên trong, cô trên mặt tuy mang theo ý cười giảo hoạt, nhưng trong sâu thẳm con người vẫn là băng giống nhau lãnh, thầm nghĩ cho dù bắt từ cũng muốn hấn bị thoát một lớp da.

Một đạo tinh phong tập kích lại đây, Tần Nguyệt bản năng tránh ra, cuối cùng một bò sát giả tựa hồ có chút trí tuệ so với những con khác là hơn nhau một đoạn, vô luận Tần Nguyệt dẫn đường đối phó Hạ Vũ Hoài đều không ảnh hưởng gì không buông tha cho cô, đại khái chắc nó cảm thấy muốn độc hưởng thịt tốt đi, hoặc là cảm thấy Tần Nguyệt yếu hơn, có thể ăn xong cô lại đuổi theo những huynh đệ đoạt thức ăn đi. Tóm lại cuối cùng Tần Nguyệt thực không có biện pháp nào khác nữa, cô mất lạnh trừng nó, liền đem con này còn dây dưa không dứt dẫn vào trong phòng, đợi khi Tần Nguyệt đang chuẩn bị làm thịt nó, Hạ Vũ Hoài không biết từ đâu tới không mang ý tốt đem theo một đồng sau lưng.

“Em gái a, đều mạng bò sát giả tới, không bồi Hạ Vũ Hoài ta có phải quá không phúc hậu rồi không a?” Hạ Vũ Hoài cũng không phải đứa ngốc, nếu ban đầu là không cẩn thận, như vậy không thể nói sau này liền tiếp là không ác độc. Dù sao từ ban đầu thời điểm hấn phóng lôi điện qua là muốn kết liễu Tần Nguyệt, bây giờ không lý nào lại bắt hấn một mình hấn đối phó với bò sát giả.

Một gian phòng nhỏ, ba bò sát giả, hai con người.

“Cái thứ phúc hậu này, tôi thật là không có phước hưởng thụ, không cần tự tiện.” lạnh lùng nhìn lại, cô cầm búa đứng tại bên trong phòng tới, từ góc độ này làm Hạ Vũ Hoài không nhìn thấy nét mặt của cô, nhưng mà trên người tản mát ra từng trận lãnh ý làm lòng người lạnh run.

“Tôi có phải hay không làm gì sai đắc tội cô?” Hạ Vũ Hoài tránh thoát móng vuốt một bò sát giả nhân cơ hội hỏi.

Rống --- -----

Một bò sát giả phần nộ lại huy móng vuốt tới, nó hung hăng xoay người, cái đuôi xẹt qua đem vách tường bùm bùm trù ra một cái roi xuống liền tiếp, đại khái là được ba bốn vòng, nó nhảy thân lên hướng tới Hạ Vũ Hoài xông đến.

Đùi phải đảo qua, một ván gỗ dài hai mét trực tiếp bị đá đi trong phòng, ván gỗ tung bay ở giữa không trung, hướng tới Hạ Vũ Hoài bay đi. Hạ Vũ Hoài nhanh mắt nhìn thấy, nương vào ván gỗ ngăn cản cho đường lui, liền tránh được đầu lưỡi như mũi tên của bò sát giả, chỉ là hấn còn chưa điều chỉnh tốt tư thái, bỗng nhiên thân thể cứng lại, nguyên lai tại Tần Nguyệt ném bay ván gỗ sau lại sắp bị bò sát giả cắn bị thương lại có 3 hỏa cầu ném đến ngăn lại ba vị trí mà có khả năng Hạ Vũ Hoài sẽ xuất hiện tiếp.

“Đi hỏi Diêm Vương gia đi.” Đây là câu trả lời cuối cùng của Tần Nguyệt, Hạ Vũ Hoài còn chưa tin tưởng sự việc mình bị đánh lén, nhưng mà một giây do dự làm cho người hấn bị cắn một ngụm thịt ra ngoài, đám bò sát giả bị Tần Nguyệt đánh bị thương người thấy mùi máu tươi nhất thời hưng phấn gấp đôi chuyển hướng cũng đi theo ra bên ngoài, con bò sát giả cắn Hạ Vũ Hoài trực tiếp ngậm thịt ra bên ngoài xé rách xuống dưới.

Không nhìn tiếng thảm thiết bên tai, Tần Nguyệt lãnh khốc nhìn Hạ Vũ Hoài máu tươi văng khắp nơi, thể nghiệm thật tốt loại tê tâm liệt phế này đi, đòi trước cô chính là bị hấn đem đến làm điểm tâm trong miệng tang thi, mất thấy chính mình bị xé rách từng chút từng chút thân thể ...

Tần Nguyệt thu hồi ánh mắt, tại hai bò sát giả đi ra ngoài cô cũng phải nhanh chóng rời khỏi đây, cô biết bọn chúng ăn xong sẽ còn quay lại, loại này tham lam đồ vật không đem thực vật ăn sạch toàn bộ chắc chắn sẽ không buông tha cho.

Vận lên dị năng, hắc hỏa tại không khí tràn ngập huyết tinh nhảy nhót, Tần Nguyệt không bao giờ cùng bò sát giả dây dưa mà là sẽ tốc chiến tốc thắng,

trực tiếp dùng dị năng công kích mà đi, trực tiếp đánh đến con bò sát giả đuôi xám xịt muốn chạy trốn, đáng tiếc, Tàn Nguyệt như thể nào sẽ bỏ qua cơ hội tốt lấy tinh hạch đầu. Cô không màng đến tiếng gầm gừ uy hiếp của bò sát, động tác rất nhanh phóng đi qua ba lần dị năng, đánh đến một bên chân làm bò sát giả ngao ngao kêu lên đau đớn, cuối cùng kết thúc sinh mạng của nó bằng một cái vung búa.

Tàn Nguyệt thuận thực đào ra tinh hạch trong đầu bò sát kia, từ bên trong lấy ra tinh hạch, cô vừa đứng lên thì nghe thấy bên ngoài vang lên giọng nói của đám con doi, Tàn Nguyệt đẩy lồng rùng mình, loại tình hình này người bình thường thật sự trốn đi cũng không kịp. Lập tức không cần đắn đo, một cái ý niệm người liền biến mất, tiến vào trong không gian sau nhìn phía trước ần ần nhìn thể thấy có hai người hướng đến bên này mà đến.

Bên ngoài cửa đi tới có hai người quần áo sạch sẽ, một người nhìn xác bò sát giả dưới đất kinh ngạc không thôi.

“Dì?” hần phát ra âm thanh nghi hoặc.

“Làm sao?” người trẻ tuổi mang theo kính nhìn lại, “Phát hiện gì?”

“Nơi này có một cái xác bò sát nhỏ.” Hần chỉ chỉ thể trên bò sát giả nói, “Tinh hạch cũng bị đào đi rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Chương 58: Trêu Chọc Quan Thích, Trở Về Căn Cứ.

Phù Dã nhìn quanh căn phòng, trong phòng vết máu dày đặc, trên xác bò sát giả có dấu vết bị dị năng công kích, hần đẩy mắt kính phân tích: “Không có việc gì, xem tình huống hần là hai người vây công bò sát giả sau bị những con khác giải quyết hết, ăn xong thức ăn bọn nó lại chạy tới những nơi khác săn...”

“Nhưng là, thật không vui về a, người ta tận tâm khổ khổ nuôi tiểu bò sát lâu như vậy thế nhưng bị người ra làm thịt.” Anh ta đem quạt lông để ở trước ngực, bĩu môi, sau lạnh lùng nói, “Không vui, không đem người kia chặt ta tuyệt không vui.”

“Được rồi, hôm nay dứt cho ăn nhiều dị năng giả như vậy, buổi tối cậu có thể thu được rất nhiều tinh hạch tiểu bò sát, đừng so đo con này.” Phù Dã mỉm cười nói, “Liên cho cậu tính tiền cũng được, một con bò nhỏ, đi thôi, lại có người nghi ngờ sự việc.”

Thân ở trong không gian Tàn Nguyệt không biết mình thiếu chút nữa bị bại lộ, ở bên ngoài Phù Dã nhìn thấy có xác Hạ Vũ Hoài ở đó chắc chắn nghĩ người đã bị bò sát giả ăn. Đến khi cô từ không gian đi ra bên ngoài chỉ còn rải rác mấy con tang thi, về phần dị năng giả sống sót bao nhiêu Tàn Nguyệt cũng không biết, cô đi đến chỗ đổ xe, không nhìn cũng biết xe cũng hỏng luôn rồi, chiến đấu quá không cẩn thận, nhưng nhìn dấu vết trên mặt đất, có thể đoán được dị năng giả chạy trốn được cũng một đám.

Tàn Nguyệt lấy ô tô từ trong không gian đi ở phía trước một đoạn phát hiện con sủng vật mèo đen từ ven đường lùi đi ra, Tàn Nguyệt Hắc chỉ tru trên đầu nó nhất thời cười vui vẻ, một cho cô lo lắng chúng nó gặp nguy hiểm, ngược lại chúng nó lại vui vẻ đi săn bắn được không ít tinh hạch mang về, từng cái bụng nhìn đến đều tròn trịa. Không sai, từ lúc Tàn Nguyệt để ý thấy chúng nó ăn tinh hạch để sống sót liền không ngừng dùng tinh hạch nuôi nấng chúng nó, nhưng hai sủng vật này rất ít làm cho cô bận tâm, đại đa số đều tự mình ra cửa đi săn, một lần lúc vô ý Tàn Nguyệt nhìn thấy năng lực chúng nó càng ngày càng tăng, cũng liền không thêm để ý hai con xuất quỷ nhập thần này nữa.

Đại khái là đã ra cửa nhiều lần, hai con ban đầu đối địch nhau cũng hòa hợp chút ít, hai con bình thường cấu kết với nhau làm việc xấu cùng nhau đi săn tang thi, một đoạn thời gian xuống dưới, hiện tại cũng coi như đồng bạn có tang thi cùng nhau giết rồi sau cùng hưởng tinh hạch.

Tàn Nguyệt quay kính xe xuống, mèo đen lập tức hiểu ý trực tiếp từ bên ngoài nhảy vào meo một tiếng nằm xuống trên ghế ngồi nghỉ ngơi. Hắc Quả Phụ giật giật chân, nhanh chóng từ trên đầu nó bò xuống dưới về hang ổ của mình nghỉ ngơi, lại thấy đĩa bàn nó ngốc trong thời gian qua không giống trước lại trực tiếp nhả tơ làm cái mới.

Xe còn chưa kịp đóng, một âm thanh vật thể vang lên làm thân thể Tàn Nguyệt nhất thời căng thẳng, chẳng lẽ đám người kia vẫn chưa đi xa? Cô bản năng cảm búa ném ra ngoài cửa sổ sau đi ra ngoài chuẩn bị chiến đấu, trong xe còn có thể tồn tại xe nha.

Tàn Nguyệt trong tay ngưng kết dị năng, tính toán nếu có gì bất thường trực tiếp phóng qua, ánh mắt lãnh khốc hướng âm thanh phát ra nhìn nhìn.

“Vợ, cuối cùng em cũng trở lại!” Quan Thích đột nhiên từ ven đường chạy vọt ra, trước đó lúc hần bị Tàn Nguyệt đá bay ra một đoạn lẩn đến khá xa, sau lại cố gắng đứng lên toàn thân đều đau nhức, nhìn không thấy cô ở đâu hần liền táo bạo tìm kiếm, cũng không theo để ý chính mình thân thể còn bị thương chưa xử lý. Tuy rằng lẩn xa cách chỗ cũ một chút nhưng không ngăn cản được việc hần đi tìm vợ.

Quan Thích ai oán nhìn Tàn Nguyệt, trong lòng lại không biết kỳ quái tại sao vợ nhà mình không muốn gặp hần bộ dáng, vừa rồi còn tổng cho hần một búa, quá lãnh khốc vô tình, được rồi được rồi, hần biết cô ấy không biết là hần tới, cho là người xa lạ một búa cũng bình thường, bắt quả tìm hần cũng rất là đau đớn.

Được, lại là hần! Tàn Nguyệt bị vận khí người này đánh bại, nhị thành như vậy còn có thể cười vui vẻ còn chưa bị làm thịt nấu canh. Cô nhặt búa bị ghim

vào đồng cỏ nhỏ ra đứng lên, sau mới xoay người hỏi Quan Thích, “Dị năng của anh là biến thành rùa con?”

“Đúng vậy, đúng vậy, em cảm thấy rất lợi hại đúng không?” Hân hưng phấn trả lời sau lại thấy có gì đó sai sai, cũng không quá để ý, còn không nói xong đã thấy đầu sắc bén búa đặt ngang cổ, hân lập tức hoảng sợ, nhẹ giọng nói: “Vợ a, em cẩn thận một chút, đây không phải là đồ chơi tốt ...”

“Câm miệng, lần sau lại khiến ta nghe anh gọi tôi là vợ, bên dưới sẽ không có tốt như bây giờ cường.” Tần Nguyệt cắn búa hướng bên cạnh vung lên, búa bay tới chặt đứt nhánh cây, sau ngã xuống vang lên âm thanh bén nhọn, Quan Thích nhìn thấy sợ tới mức vội vàng ngậm chặt miệng lại không dám nhiều lời, “Anh, bây giờ lập tức biến thân.”

Lúc này Quan Thích nào dám không nghe lời, trực tiếp tại trước mặt Tần Nguyệt biến thành một con rùa khổng lồ, Tần Nguyệt đi qua, hai tay ôm ngực quan sát một trận, cảm thấy như vừa lòng, lại nhìn xem tình hình giao thông, xoay người một cước đá bay con rùa này, trực tiếp khiến nó thành bánh xe lăn xa ...

Giữa không trung Quan Thích rơi lệ đầy mặt, hân bán năng cái rầm a, làm cái gì vừa bị người đá lên trời liền theo bán năng co rúc đầu với tay chân lại, đây không phải vừa đúng khiến cho cô ấy đá đi sao? Nói, vợ hân khí lực quá lớn thôi, sau khi biến thân hân ít nhất cũng phải trăm cân ... Không đúng, không đúng, vợ hân đã nói không muốn hân gọi cô ấy là vợ, vậy hân về sau phải gọi vợ hân như thế nào đây? Quan Thích đau đầu suy nghĩ.

Đến khi thời điểm Tần Nguyệt trở lại căn cứ C thì tin tức có đại lượng lớn tang thi đã được truyền ra, bởi vì dị năng giả tồn thất thảm trọng, căn cứ rất nhanh tung ra tin tức nghiên cứu mới về tình hạch có thể xúc tiến dị năng giả thăng cấp.

Tần Nguyệt trở lại căn phòng của chính mình, từ trong không gian của chính mình cảm ra mấy khối tinh hạch đã được tinh lọc qua nước suối, hấp thu được một lúc phát hiện hắc hóa lại biến lớn, từ trứng gà giờ này nhìn như một trái táo xanh lớn như vậy. Đây gọi là lượng biến gọi ra chất biến, dày tích bạc phát sao?

Hắc hóa không ngừng chấp chôn, tựa hồ vô thanh đáp lại vấn đề của cô.

Tuyệt Triệt vừa nghe thấy tin tức nữ nhân kia đi chấp hành nhiệm vụ cấp A dị năng giả muốn đi gặp, đáng tiếc hân nhận được tin tức quá chậm. Vô Tự vẫn bị cậu chủ nhà mình bắt canh chừng ở cổng lớn, muốn hân tra tin tức cô gái kia.

Hân cũng không biết chính mình gặp cái gì, luôn là mặc danh nổi giận (không có gì tự nhiên muốn tức giận đó), thật vất vả đợi đến khi Vô Tự mang tin tức cô gái kia sống sót bình an trở về, hân lúc này mới Panasonic thờ dài nhẹ nhõm, khó có cơ hội gặp được một người thú vị, lập tức bị người khác chơi xong thì thật đáng tiếc.

Tại thời điểm Quan Thích bị đập trúng chướng ngại vật dừng lại chỉ cảm thấy đầu choáng váng, trên ót đau xót làm hân nghi ngờ, cảm giác đau như muốn tách linh hồn ra khỏi thể xác bay lên trời thoát ly vậy. Chờ hân lắc đầu cho bớt tỉnh táo, phát hiện nơi này chính là phụ cận căn cứ nha, ôi thôi, không khỏi lại cười mớ, vẫn là vợ hân đối hân tốt, luyện tiếc hân phải đi bộ về a... Tuy rằng thủ đoạn có chút thô bạo.

Sau một ngày bị dọa, được rồi, có chút dọa người, Tần Nguyệt vẫn quyết định muốn thật tốt khao cho mình một chút. Cô lấy hai vỏ gạo trong vại tẩy sạch sẽ, bỏ vào trong nồi cơm điện nấu chín, lại từ trong không gian cầm khoai tây, cà chua, cà đắng các loại rau dưa mới mẻ cùng với một hộp thịt, toàn bộ rửa sạch sẽ rồi thái từng khối, sát muối bột ngọt, các loại gia vị đủ thứ mới trộn đều sau bỏ vào nồi cùng nấu, xào qua xào lại sau cho nước vào là xong. Đợi đến khi thức ăn chín thì tắt bếp bung nồi ra, ghép cái bàn làm thành mâm cơm là xong.

Tuy rằng thức ăn không tính là mỹ vị, nhưng khẩu vị cũng là khá lắm rồi, mà dinh dưỡng cũng được coi là toàn diện. Tần Nguyệt tương đối thỏa mãn ăn thức ăn trong bát, một bên ăn thịt bò Đỉnh Nhất vừa nghĩ, đợi ngày nào đó gặp biến dị thú cũng có thể đem về mấy con vào không gian, không thì rất nhanh cô sẽ không có thịt ăn, mà biến dị thú chẳng những tươi mỹ vị còn có tăng cường thể chất năng lượng, làm người chủ nghĩa thích ăn thịt như cô cũng mong muốn bữa nào cũng có thịt ăn a.

Lại suy nghĩ sự việc xảy ra hôm nay thì rất nhanh cô trầm tĩnh lại, một người sức chiến đấu dù có mạnh cũng vẫn kém đoàn đội, có lẽ cô hân nên suy xét tìm kiếm một người có thể tin tưởng một chút làm thành đội hữu. Quả thật cô không phải một lãnh đạo tốt, nhưng nếu gia nhập đội ngũ khác cũng không phải suy nghĩ của cô. Suy nghĩ một hồi cô vẫn quyết định đợi mấy ngày sau đi tìm kiếm nhiệm vụ sau lại đến chiến đội đại sảnh xem một chút có ai thích hợp không. Nghĩ đến nhiệm vụ lần này, Tần Nguyệt chân tâm muốn ới một ngụm máu, hi vọng lần sau không cần gặp nhóm người biến thái này nữa

Sửa sang lại phòng bếp, Tần Nguyệt mở cửa lại ngoài ý muốn nhìn đến, bộ dáng hài đồng Tuyệt Triệt ngồi trên vai Vô Tự đang nhàm chán ở trong sân của cô đi lại.

“Sao cậu lại tới đây?” Tần Nguyệt mở miệng nói.

“Tôi thăm cô một chút có phải hay không gãy tay gãy chân mà trở về bái.” Tuyệt Triệt mở miệng, âm thanh mang theo chút trẻ con trên mặt lại cười đến ác liệt. Hân ngồi tại đầu vai Vô Tự, biểu tình châm chọc: “Tôi cảm thấy chuyện này không đơn giản chút nào, có thể bình an trở về liền tốt, một cô gái thôi, thể nhưng cũng muốn cùng một đám đàn ông con trai vô giúp vui, thật không ngượng ngùng.”

Tần Nguyệt nghe hân nói, chỉ thấy trán càng ngày càng muốn nhăn thêm, cô nhéo nhéo lan can, mắng thầm, tiểu hài tử đáng chết, miệng thật độc, nói chuyện dễ một chút sẽ chết sao a, “Nếu không có chuyện gì, trước cứ như vậy, tôi muốn ra ngoài.”

“Cô muốn đi ra ngoài? Đi đâu, tôi và cô cùng đi.” Tuyệt Triệt vừa nghe, nhất thời hưng trí, dù sao hân nhàn rồi cũng là nhàn rồi. Mắt thấy Tuyệt Triệt cười híp lại, Tần Nguyệt nghĩ hân chỉ sợ thiên hạ chưa loạn, yên lặng ở trong lòng nghĩ, hay là thôi đi, “Tôi đi xem xét nhiệm vụ, không có gì hay mà đùa.”

“Đi, cùng đi.” Tuyệt Triệt vỗ nhẹ đầu Vô Tự, ý bảo hân đuổi theo.

Tần Nguyệt thở dài, người kia, hoàn toàn không nghe thấy người khác nói gì. Cô nâng mắt, tự dưng nghĩ đến cái gì đột nhiên tăng sức lực nắm chặt bàn tay rất mạnh, mở miệng nói: “Tôi muốn lập thành một cái tổ đội, cậu có hứng thú hay không gia nhập?”

Thực ra cũng chỉ là thuận tiện nhắc tới, Tần Nguyệt cũng không quá hi vọng Tuyết Triệt sẽ gia nhập, nào biết lời cô vừa nói xong, hần liền nghiêm túc gật đầu nói: “Được a.” Này đến lượt Tần Nguyệt ngây dại, Tuyết Triệt không phải từ trước đến giờ luôn cùng người khác trong tổ đội bất hòa sao? Thay đổi tính tình?

Nhìn thấy một bộ dáng không thể tin của Tần Nguyệt, tuyết Triệt đem mặt cười ghé qua, “Tôi đây nghe lời hay không có phần thưởng không vậy?” Tần Nguyệt thẳng tay chụp mặt hần, đến khi không hứng thú mới bỏ xuống.

“Không có.” Tần Nguyệt cười híp mắt nguy hiểm nói: “Vì cậu nhân thân an toàn, tốt nhất không nên tùy tiện tới gần tôi.”

“Thích.” Hải đồng Tuyết Triệt lộ ra vẻ mặt khinh thường nói: “Yên tâm, tôi một thân nho nhỏ, có thể bỏ nhào cô sao?” Hần tuy rằng tự phụ nhưng còn chưa hề nghĩ tới sẽ đem một con người lớn như vậy ăn luôn.

Hai người không ngừng đầu miệng, rất nhanh đã tới mục đích cần đến.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Chương 59

Edit: V.O

Bình tĩnh dậy từ trong mộng, Khúc Linh nâng tay lau mồ hôi lạnh trên trán.

Ngoài cửa sổ, sấm sét vang dội, một trận âm âm trôi qua, bầu trời đêm tối tăm xẹt qua một tia sáng, tia chớp giống như đường cong uốn lượn kỳ lạ trải dài ra bốn phương tám hướng, cắt bầu trời màu đen nát vụn thành mảnh nhỏ.

Khúc Linh thở hổn hển từng ngum từng ngum ở trên giường, mái tóc màu đỏ nhạt diêm dúa xinh đẹp gần như tà tính ở trong ánh sáng lơ mơ, trong đôi mắt màu nâu lấp lánh nghiêm nghị và bất khuất, không khỏi khiến cho người muốn đến gần. Hần dùng tay chống ở đầu giường, quanh thân không nhiễm một chút khói lửa, lại có một lực hấp dẫn làm cho người ta khó nói nên lời.

Đúng lúc này, sấm ở trong tầng mây thật dày nổ vang, một tia chớp đánh xuống ở trong màn đêm làm chấn động lòng người, sau đó lại biến mất trong nháy mắt. Khúc Linh đứng xuống giường, hần đi tới trước cửa sổ, nhìn sắc trời tối đen, nhìn gió lớn thổi xào xạc rừng cây phía xa xa. Bất chợt có ánh chớp chiếu sáng một phòng tối om, rất nhanh lại tiếp tục yên lặng. Thiếu niên tịch mịch này đứng ở phía trước cửa sổ tối om, hình dáng một người đơn độc không thấy rõ, còn có loại sức hấp dẫn làm cho người ta như thiếu thân lao đầu vào lửa.

Trong mộng, hần đi một đường về hướng Đông, nhờ vào dị năng thuận lợi trú ẩn ở trong căn cứ, bởi vì tuổi trẻ hết sức lòng bông nên cho dù thấy rõ ánh mắt của người khác cũng không để ở trong lòng, hần biết về ngoài của mình có sức hấp dẫn dễ làm cho người ta điên cuồng, cuối cùng hần thua ở dưới sự tự tin của chính mình. Khúc Linh nắm tay, hần còn nhớ rõ sự điên cuồng trong mộng, còn nhớ rõ tức giận sau khi bị người lừa gạt, còn nhớ mình tự tay chấm dứt nhiều tính mạng như vậy.

Mưa to từ trên trời giáng xuống, giống như muốn rửa sạch cái thế giới tràn đầy dơ bẩn này.

Ào ào, hạt mưa rơi đập vào ở trên kính, Khúc Linh đứng ở cửa sổ cả đêm, cho tới bây giờ, khuôn mặt đẹp này chưa bao giờ mang lại hạnh phúc cho hần, thậm chí hần còn không muốn nhớ lại cuộc sống dơ bẩn lúc trước, không có ai biết, rốt cuộc hần đã từng bị đối đãi như thế nào.

Trong bóng tối, Khúc Linh rũ mắt xuống, khẽ cười một tiếng, trong đôi mắt trong suốt lại lộ ra vô cùng cô đơn. Hồi lâu sau, hần mới chậm rãi đi đến căn phòng bên cạnh, tiếng cửa mở đánh thức hai người bên trong, bọn họ hoảng sợ dồn chung lại một chỗ, rất sợ người nào đó đến gần, sẽ bị người này kéo ra ngoài tùy ý hủy hoại.

"Không, đừng tới đây, van xin cậu đừng tới đây ——"

Lúc này, Lại Chính Tuyên nhận hết ngược đãi hận không thể đi tìm chết được, nếu ngay từ đầu hần không có ý đồ xấu thì sao có thể chọc phải ác ma này, đối với thủ đoạn của Khúc Linh, hần không bao giờ muốn lãnh giáo nữa, nếu, nếu hần có thể sống đi ra ngoài, đời này hần sẽ không dám ức hiếp loại người nhìn qua rất yếu này nữa.

"Van xin cậu, chúng tôi sai rồi, cũng không dám nữa." Lý Nhị Hào hoảng hốt nhìn thiếu niên đứng ở cửa, không còn thái độ như bình thường, miệng không ngừng lặp lại mình sai rồi, cũng không dám nữa.

"Thật âm ỉ." Khúc Linh dụi dụi lỗ tai, ghét bỏ nói: "Câm miệng."

Lại Chính Tuyên và Lý Nhị Hào vội vàng ngậm miệng, hoảng sợ nhìn Khúc Linh càng ngày càng đến gần. So với biết trước hình phạt tàn khốc, bọn họ càng thêm sợ thiếu niên này, lo lắng không sắp xếp lý lẽ, làm việc tùy tiện, nghĩ đến cái gì thì làm cái đó, loại hành hạ này càng làm cho trong lòng người ta run sợ hơn so từ vong, hành hạ tinh thần cũng càng làm cho người ta khổ sở.

Sợ hãi cũng không khiến cho bọn họ có được một chút dễ chịu, mặc dù thân thể của bọn họ bị trói ở trong phòng, nhưng vẫn không ngừng nhúc nhích muốn lui về phía sau, cách xa tên thiếu niên như ma quỷ này.

Khúc Linh lạnh lùng nhìn bọn họ một cái, tay mở ra không một tiếng động, trong nháy mắt, lĩnh vực nháy mắt mở rộng ra toàn bộ căn phòng.

Dường như không nghe được tiếng kêu thảm thiết trong lĩnh vực, Khúc Linh ngồi ở trước cửa sổ nhìn mưa đêm bên ngoài, ánh mắt mơ màng. Trong không khí dần dần có mùi máu tươi bay ra, hắn hít một hơi thật sâu, hình như cảm thấy không được vừa lòng lắm, nhũn mảy một cái, hai người trong lĩnh vực ‘a’ một tiếng, trên người tuôn ra càng nhiều máu hơn. Một, hai lần như vậy, chờ sau khi Khúc Linh chơi đã, hai người đã thoi thóp nằm trên mặt đất, động cũng không thể động.

Bỏ qua hai người không thú vị, sau khi nhìn thấy máu, trong lòng hắn mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút, Khúc Linh nhìn sắc trời sáng lên từng chút từng chút một, gió lớn, mưa rào đêm qua biến mất gần như không còn.

Bên trong ánh sáng nhàn nhạt buổi sớm, khoe miệng Khúc Linh vẽ ra nụ cười lạnh tà khí, hắn xoay người sang chỗ khác, cảm lấy cái mũ mỏ vịt trên bàn đội lên đầu, về ngoài sao? Đời này, hắn sẽ không tái phạm lại sai lầm như vậy nữa.

Nghe nói căn cứ ở phía Nam không tệ, có lẽ hắn nên đi qua dạo chơi một chút? Nghĩ xong như vậy, Khúc Linh liền giật mở cửa phòng đi ra ngoài, có lẽ đến lúc đó còn có thể gặp lại người phụ nữ kia.

Ngày đó, sau khi tạm biệt Tuyệt Triệt, Tần Nguyệt vẫn không nghĩ ra rốt cuộc một thiếu niên như băng tuyết, như thu thủy tính toán chơi dạng trò chơi gì.

Tần Nguyệt lái xe ra khỏi nội thành, ngoài thành vẫn tụ tập rất nhiều người may mắn sống sót không vào được căn cứ như cũ. Bọn họ bắc lều ở bên ngoài, an ninh nơi này rất kém cỏi, nhưng trên mặt mọi người vẫn có một chút thỏa mãn như cũ, chỉ là lúc ánh mắt nhìn về hướng căn cứ bên trong nội thành vẫn có khát vọng sâu sắc như cũ.

Cái thế giới này đã không còn chỗ an toàn rồi, mỗi một góc cũng bị tang thi chiếm lấy, nhưng cửa căn cứ đối với người may mắn sống sót mà nói chính là Thiên Đường hiếm có.

Lái ô-tô vào trong một trấn nhỏ, lúc gần thấy thị trấn, Tần Nguyệt tìm một nơi để dừng xe, cầm búa đi xuống xe.

Có lẽ là bởi vì có liên quan tới nhiệm vụ lần trước, tang thi trong trấn nhỏ này không có nhiều lắm, Tần Nguyệt đập một tiệm đá quý, thu lấy những đồ vật bên trong rồi mới đi ra, chợt nghe được một tiếng dừng xe không ổn.

"Ồ, nơi này lại còn có một cô em."

Người đến là một Dị Năng Giả hệ Kim, toàn bộ kim quang ở trên tay hắn vẫn chưa tiêu tan hết. Tần Nguyệt không muốn chọc vào phiền phức làm chậm trễ thời gian, xoay người đi về phía bên cạnh, nhưng người này rất không có mắt tiếp tục cản đường, thân thể của hắn nghiêng một cái, chặn đường của Tần Nguyệt lại, sau đó cười đều nói: "Cô em đây là muốn đi đâu?"

"Tránh ra!" Tần Nguyệt lạnh lùng nói.

"Hắc, anh đây không tránh thì em làm thế nào?" Người này ý vào chính mình là thân phận Dị Năng Giả liền không sợ gì trêu đùa Tần Nguyệt, chỉ thấy hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, sắc mặt hung ác, uy hiếp nói: "Dừng tay cho chút mặt mũi mà lên mặt, ngày hôm nay mấy anh coi trọng em, hoặc là ngoan ngoãn theo bọn anh về nấu cơm, làm ấm giường, hoặc là, hắc hắc, để cho tang thi ăn thịt." Hắn nói như vậy xong, trên xe lại có mấy người lục tục đi xuống, nhìn thấy Tần Nguyệt đều phát ra nụ cười trêu chọc.

"Hừm, vẫn làm ánh mắt của lão Tam sáng, món hàng này rất xinh đẹp." Một người đàn ông đi xuống đầu tiên huýt sáo nói: "Ng ngoan ngoan đến đây đi, đỡ phải chịu một trận ngứa da xong mới thành thật."

"Anh nói rồi, tốt xấu gì các cậu cũng thương hương tiếc ngọc một chút, đừng dọa cho em gái sợ, như vậy trên giường sẽ không còn thú vị." Ánh mắt hai người xuống sau dâm tà quét một vòng ở trên bộ ngực và từ phía dưới ra sau của Tần Nguyệt, cười hắc hắc.

Bị người làm khó dễ như vậy, ánh mắt Tần Nguyệt lạnh hẳn đi, không nhanh không chậm nói: "Các người xác định hôm nay tôi sẽ phải ở lại?"

"Thế nào, còn không bằng lòng hay sao? Ha ha ha."

Người nọ còn chưa cười xong, liền bị Tần Nguyệt đâm một quyền vào cằm, máu tươi lập tức chảy ra từ trong miệng, hắn kêu ‘ô ô’ lên vài tiếng, đám người phía sau nghe thấy có gì đó không đúng, cầm vũ khí lên chỉ một tiếng liền xông lên muốn chém Tần Nguyệt.

"Con bà nó, không cho mày biết tay một chút sẽ không biết các đại gia lợi hại." Tên đàn ông có cơ bắp giờ đại đao chém lên người Tần Nguyệt, Tần Nguyệt nghiêng người một cái tránh được, nhấc chân đạp cho một cước, trực tiếp đá hắn dính lên trên tường. Người phía sau hắn nhìn thấy đồng bọn

của mình bị đánh cho đầu rơi máu chảy, kêu ‘a’ lên một tiếng, hung hăng vùng thiết côn trong tay về phía Tần Nguyệt, Tần Nguyệt bắt được thiết côn, dùng một chút sức lực rút ra, trực tiếp nện vào trên đầu của hắn, đánh cho mắt hắn nổ đom đóm, máu tươi chảy ròng ròng ngã xuống.

"Đi chết đi! Con đàn bà thôi!" Sau khi người có dị năng hệ Kim phun ra hai cái răng, vùng một quyền về hướng Tần Nguyệt, Tần Nguyệt dựa vào tường nhảy lên, khiến cho hắn đánh hụt một quyền, lại lui một cái quét ngang giữa không trung, trực tiếp đánh vào trên đầu của hắn, làm cho hắn chệch khỏi mặt đất, lại dùng búa trong tay từ bên trái hung hăng nện vào trên đầu của hắn.

Sau khi giải quyết năm người liên tiếp, trên mặt đất, tiếng kêu than dậy đất trời, Tần Nguyệt đi tới trước cửa chiếc xe hàng lớn kia, lạnh lùng nói: "Bây giờ, chiếc xe này thuộc về tôi." Sau khi cô nói như vậy xong, ánh mắt trực tiếp nhìn chăm chăm gầm xe, cho đến khi một người đàn ông run rẩy bò ra từ bên trong mới hài lòng thu hồi ánh mắt. Trên xe này có rất nhiều vật tư, nhìn một cái cũng biết là mới vừa thu được, hiếm khi được làm cường đạo một lần, có thể cướp được nhiều như vậy cũng coi như là đáng giá.

Vì vậy, trong ánh mắt sợ hãi của bọn họ, Tần Nguyệt bước lên ghế lái của chiếc xe vận tải lớn, chờ theo cả một xe vật tư ung dung rời đi.

Không để ý tới đám người kia phải trở về như thế nào, loại người vừa có lực lượng liền đến nơi nào đó làm loạn này vẫn là ít một chút thì tốt hơn. Sau khi thu hồi xe con của mình trên đường, Tần Nguyệt chọn chọn lựa lựa một chút đồ mình cần dùng xong liền lái xe về hướng căn cứ phía Đông.

Lúc trước cô lái xe đi ngang qua một khu vực, nơi đó phần lớn là người già và trẻ con, cùng với người có tay chân thực sự bị tàn tật. Đám người kia bị người ở bên ngoài căn cứ coi như là cỏ dại, có nghĩa là dù hoàn cảnh gian khổ như thế nào, bọn họ cũng có thể sống được giống như cỏ dại.

Tần Nguyệt dừng xe ở một chỗ phía ngoài lều trại, bên trong có mấy đứa bé nhỏ gầy gù tụ tập tại cùng nhau giúp đỡ một cụ già mất đi một cái chân làm việc. Cái này thay vì nói là lều còn không bằng nói là rất nhiều đồ dùng vứt đi chấp và thành một không gian, bọn họ ở bên trong đều tự làm phần chuyển bên trong của mình, không có chút nào oán trời trách đất. Tần Nguyệt mở cửa xe, từ trên xe bước xuống, sau khi cụ già có đôi mắt đục ngầu phát hiện cửa xe mở ra liền cười thiện ý với cô, khẽ tiếp ông vẫy vẫy kêu một đứa bé, sau khi dặn dò mấy câu gì đó thì một đứa bé lớn hơn chạy ra.

"Chỉ có chuyện gì không?" Đứa bé kia ngưỡng mặt nói với Tần Nguyệt: "Ông gọi em tới hỏi chị có gì cần giúp một tay hay không." Thật ra thì cậu cũng không muốn ra ngoài, lần trước bọn người dừng xe trước cửa đánh em trai một trận, còn liên tục bắt cậu làm chân chạy cho bọn họ, uy hiếp nói nếu không làm sẽ đánh luôn ông của các cậu, cho đến lúc đồng bọn của hắn đưa xăng tới cho hắn mới rời đi.

"Có, giúp chị gọi những người ở đây ra, xếp hàng theo thứ tự giúp chị giải quyết một chút đồ này." Tần Nguyệt mở miệng nói.

Thật ra lúc cô vừa mới đến, những đứa trẻ và cụ già chung quanh ở trong túp lều của bọn họ đều nhìn Tần Nguyệt, bọn họ biết trong xe có cái gì, nhưng không nghĩ tới sẽ xông tới cướp đoạt trắng trợn, mà chỉ dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn lên xe. Thật ra thì, mỗi một ngày lúc có xe đi ngang qua, bọn họ đều sẽ để lộ ra loại ánh mắt chờ mong và khát khao này, nhiều lần suy nghĩ viên vông trôi qua một ngày lại một ngày.

Lời của Tần Nguyệt vừa dứt, thì có đứa bé vọt ra từ góc phòng, ngoan ngoãn xếp hàng đứng ở trước mặt nàng, ánh mắt sạch sẽ tràn đầy khát khao. Tần Nguyệt mở cửa sau của xe hàng lớn ra, mở một cái thùng từ bên trong ra, trong thùng này đều là bánh bích quy, một mình cô phát cho những đứa bé nếm một bao.

Quang Tử vốn cho là người này đang nói đùa, lại lấy những người ở khu cỏ dại này của các cậu ra nói đùa, nào biết lời cô nói là sự thật, lập tức nhấc chân chạy ra ngoài, kích động hô lớn: "Mọi người mau đến, tất cả mọi người đi ra ngoài xếp hàng, có một người tốt bụng tới chia đồ cho mọi người."

"Mọi người mau đến, tất cả mọi người đi ra ngoài xếp hàng, có một người tốt bụng tới chia đồ cho mọi người." Mỗi một tiếng hô thì có rất nhiều người từ các nơi ra ngoài, Quang Tử tiếp tục chạy về phía nơi xa, vừa chạy vừa kêu: "Mọi người mau đến, tất cả mọi người đi ra ngoài xếp hàng, có một người tốt bụng tới chia đồ cho mọi người."

"Ở đâu, ở đâu?" Một thiếu niên cụt chân chống cây gậy đi ra ngoài, thấy là Quang Tử, liền nói: "Quang Tử đừng nói đùa."

"Không có, mọi người nhanh đi, ở ngay phía trước." Thì ra là Quang Tử một hơi vừa hô vừa chạy đã chạy quá xa, người bên này không nhìn thấy tình cảnh ở đầu phía Đông, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng đến phán đoán của bọn họ, bọn họ rối rít đi ra khỏi lều, chạy tới phương hướng Quang Tử chỉ.

Hàng ngũ ở bên này của Tần Nguyệt rất dài, hàng trước đều là trẻ con, không có ai tranh giành, thậm chí còn có người khiêm nhường lui về phía sau, để cho người có cuộc sống khó khăn hơn mình tiến lên phía trước, người phía sau cũng tự giác đứng ở chỗ của mình chờ đợi Tần Nguyệt phát đồ.

Nhìn một đôi mắt vui sướng, kích động, nhìn những đứa bé nhỏ gầy và cụ già da bọc xương này, biết rõ phải phân phát như thế nào, phần lớn những người này đều là người có người thân đã chết, bên ngoài căn cứ thường có rất nhiều đoàn người yếu thế không có chỗ dựa như vậy, phần lớn bọn họ là do những cụ già cô độc và đứa bé không có cha mẹ và người tàn tật tạo thành, bọn họ từ khắp các nơi tụ tập tại khu vực này, cố gắng giúp đỡ lẫn nhau. Ngọn tình mạt thế có tối thì có sáng, cái chỗ này, hoặc là w., hiếm thấy vẫn tồn tại một chút ánh sáng tình người.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Âm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Chương 60

Edit: V.O

"Anh nói rồi, ở đâu ra một em gái có lòng dạ tốt như vậy." Một thanh niên mặc quần bò rách, cử chỉ nói năng tùy tiện và khuôn mặt với nụ cười xấu xa tiến lại đây, anh ta mới vừa đứng lại liền cầm đi một ổ bánh mì từ trong thùng bên cạnh Tần Nguyệt, mở bao bì ra cắn một cái.

Anh ta vừa nhai thức ăn trong miệng vừa phát ra một tiếng tằm tắc hài lòng: "Đồ không tệ." Từ lúc vừa nói xong câu đó, ánh mắt người xếp hàng phía sau không khỏi sáng rực lên rất nhiều, vui sướng ở trên mặt càng nhiều hơn.

Tần Nguyệt biết đây là vì cái gì, thời điểm này không có nhiều người tốt như vậy, bọn họ khao khát thức ăn, nhưng cũng sợ hãi bị tăng nhân sĩ nào ở cấp trên rảnh rỗi đến đau trứng, dùng đồ ăn bị nhiễm độc không thể ăn được hốt đến cho bọn họ một ổ, để cho đỡ phải chường mắt cái khu vực này, lúc này vừa một mặt mong đợi một mặt lo lắng chờ đợi được phân phát thức ăn. Lúc trước nàng còn từng nhìn thấy thức ăn bọn nhỏ đã cầm được tới tay trước bị người hơi lớn hơn một chút cướp đi, bọn họ ăn thử trước một miếng rồi mới trả thức ăn lại cho những đứa bé kia, sờ sờ đầu của chúng, sau đó mới yên lặng gật đầu với người phía sau một cái.

"Thích là tốt rồi." Tần Nguyệt qua loa đáp lại.

Người thanh niên cũng không để ý Tần Nguyệt lạnh nhạt, chuyển thứ gì đó tới đây liền tùy tiện ngồi ở bên cạnh. Vốn là hôm nay muốn nghỉ ngơi, ở xa xa thấy động tĩnh bên này quá lớn, còn tưởng rằng có chuyện gì xảy ra vội vàng chạy tới, vậy mà thấy được cảnh này, thật ra thì, nói thật, ý nghĩ đầu tiên ở trong đầu anh ta cũng không phải là có người có lòng tốt đến, mà là mã não của hắn, lại có thể có người xúc phạm đến người có quyền thế lớn, muốn âm mưu, tính toán đến trên đầu khu cô đại.

Người thanh niên thấy Tần Nguyệt lại mở ra một cái thùng đồ, mở miệng nói: "Anh nói em gái, nhiều đồ như vậy ở đâu mà em có?" Một em gái văn văn tĩnh tĩnh (ý chỉ người thực nữ) như vậy, như thế nào cũng không giống người có thể có năng lực đi đoạt vật tư, không phải là giận dữ nên mới chuyển những đồ trong nhà ra đây đó chứ?

"Cướp được." Sau khi Tần Nguyệt đưa mì ăn liền cho một cụ già, mới nói: "Xe này tặng cho anh, có dám nhận không?"

Nhận thấy Tần Nguyệt thật sự nghiêm túc, người thanh niên nghe vậy sững sờ, chợt cười ha ha nói: "Đều đã là tận thế, có đồ gì mà không dám nhận, ai sợ ai."

"Được, đồ còn dư lại anh xử lý đi, tôi có việc phải đi về trước." Tần Nguyệt nhìn trong xe còn có nửa xe thức ăn, không muốn lại lãng phí thời gian nữa.

"Anh?" Người thanh niên khoa trương chỉ vào chính mình nói: "Em gái không sợ anh chiếm hết?"

"Anh sẽ không." Tần Nguyệt khẳng định.

Cái chỗ này căn bản không có cường giả gì, so với những khu khác, người yếu sức tụ tập ở nơi này không ít. Theo lý thuyết đoàn người yếu thế này căn bản là không sống nổi, cũng may có một người tài giỏi tên là Thanh Lạc xuất hiện ở chỗ này, tình hình không chịu khuất phục còn chịu được bị đánh ngã, cho dù Tần Nguyệt ở bên trong căn cứ cũng từng nghe nói qua tiếng tăm của anh ta, người này không có ưu điểm khác, chính là nổi danh yêu quý người nhỏ yếu, không có người nào dám giành đồ của người già và trẻ con ở trên địa bàn của anh ta, dĩ nhiên, nghe nói anh ta cũng chưa bao giờ đưa thức ăn tới tay cho bọn họ, chỉ là bảo đảm ở trong phạm vi nhất định, nhóm người này không bị đồng loại ức hiếp. Nếu như không có đoán sai, có lẽ người ở trước mắt này chính là Thanh Lạc, nhìn thái độ của mọi người đối với anh ta thì không sai được.

"Ôi chào, thật sự là rất xem trọng lão tử" người thanh niên vỗ xe, sáng khoái nói: "Được rồi, em gái yên tâm đi đi, còn dư lại anh sẽ phân phát." Tần Nguyệt gật đầu một cái, cất bước đi ra bên ngoài, bây giờ đi bộ đến căn cứ vẫn còn 20 phút, vẫn là về sớm một chút thì tốt hơn. Người thanh niên nhìn bóng lưng Tần Nguyệt rời đi, nói lầm bầm: "Mẹ kiếp, đúng là đi thật, dứt khoát như vậy!"

Mấy cụ già tới nhận thức ăn bước đi tập tễnh tiến lên phía trước, sờ sờ xe hàng lớn giống như sờ bảo bối, mắt chứa nước mắt vui mừng, nói: "Chiếc xe này thật tốt, ban ngày các cậu dùng xe, buổi tối có thể để cho bọn nhỏ vào, như vậy thì sẽ không xuất hiện tình cảnh giống như Tiểu Viên Tử nữa rồi." Thời tiết bây giờ thay đổi rất lớn, lúc trước mấy đứa nhỏ Tiểu Viên Tử kia phát sốt chính là vì không chịu đựng nổi gió lạnh buổi tối.

Nhắc tới Tiểu Viên Tử, trong nháy mắt, tâm trạng của Thanh Lạc liền không tốt, anh ta đá đá cái thùng rỗng dưới chân, nói: "Được rồi, chia đồ xong thì gọi mấy người tới tháo gỡ đi, trực tiếp phân cho bọn nhỏ ở." Vật này bọn họ không dùng được, đoán chừng toàn bộ người trong khu này thu hoạch cộng lại cũng không đầy nửa thùng xe, huống chi bây giờ xăng rất quý, căn bản là bọn họ không dùng nổi, thay vì để lãng phí cho đám người khác tới giành, còn không bằng tháo gỡ xe trước, sử dụng đồ bỏ đi, ngộ nhờ sau này có chuyện gì còn có thể ráp lại để dùng.

"Chuyện ngày hôm nay không ai được phép nói ra."

"Yên tâm đi, chú Thanh Lạc, chúng cháu không ngốc." Một cô bé cầm bánh bích quy cười hi hi đến gần, thỉnh thoảng cô bé đặt bánh bích quy ở dưới lỗ mũi người người, nhưng không nở ăn: "Chúng cháu biết, nói ra ngoài, sẽ có rất nhiều người xấu tới cướp đồ của chúng ta, hừ, còn lâu Tiểu Nhu mới đưa bánh bích quy cho bọn họ."

Vừa mới trở về căn cứ, vào phòng không được bao lâu, Tần Nguyệt nhạy bén nhận ra hơi thở Dị Năng Giả ở ngoài phòng. Ánh mắt của cô rét lạnh, trực giác cho thấy bên ngoài có nguy hiểm, Tần Nguyệt kéo quần áo, mở cửa.

Không giống với những gì cô nghĩ, không phải bọn người lúc trước đến gây phiền phức. Ngoài cửa có một thiếu niên đứng trong sân, trên mặt anh ta có nụ cười dịu dàng, yên tĩnh. Làn da của thiếu niên này trắng nõn, tinh tế, tóc đen như ngọc thạch, sáng bóng nhàn nhạt, khi ánh mắt của anh ta nhìn đến, người bị anh ta nhìn chăm chú sẽ có loại ảo giác được đối xử dịu dàng.

Anh ta mặc áo sơ mi trắng thông thường trước mặt thế, cho dù cứ đứng như vậy ở trong sân nhỏ hoang vắng trước nhà Tần Nguyệt, vẫn có một loại sức hấp dẫn hờ hững. Thiếu niên này giống như hoa anh đào xinh đẹp, cũng không khiến cho người ta có cảm giác quá mức kinh ngạc vì vẻ diễm lệ, ngược lại làm cho người ta có cảm giác thoải mái nhàn nhạt, giống như tinh linh vô hại trong những cuốn truyện của trẻ thơ.

"Anh là ai?"

Tần Nguyệt thân nhiên hỏi, đối với loại người không biết cái gì là khách sáo như thế này, tự tiện xông vào trong sân của người khác, cho dù anh ta có bộ dạng đẹp hơn nữa Tần Nguyệt cũng sẽ không cho anh ta sắc mặt tốt. Thiếu niên khẽ mỉm cười với Tần Nguyệt, mở miệng nói: "Xin chào, tôi là em của Bắc Minh, cảm ơn cô đã cứu anh tôi." Lễ độ như vậy, làm cho người ta cảm thấy có một ngọn gió xuân thổi qua trên mặt.

"Bắc Minh?" Tần Nguyệt suy nghĩ một chút, nói: "Là ai? Tôi không biết."

"Cô không nhớ sao, ngày đó Từ Đức dẫn đội, anh tôi ở trong đội ngũ của anh ấy, lúc ấy anh tôi bị tang thi cào bị thương, may mà cô đề nghị trói bọn họ lại, nếu không anh tôi." Bắc Diễn nói đến chỗ đau lòng thì ánh mắt tối sầm lại, sau đó anh ta vừa cười vừa nói: "Thật sự cảm ơn cô."

"Chỉ là chuyện thuận tiện, anh không cần phải để ở trong lòng." Mặt Tần Nguyệt không chút thay đổi nói, trên thực tế cũng đúng là như vậy, ban đầu lúc cô đề nghị cũng không nghĩ tới muốn có được chỗ tốt gì từ bọn họ, đương nhiên bây giờ cũng sẽ không tranh công.

"Tôi tới nói lời cảm ơn." Trên mặt Bắc Diễn lộ ra nụ cười, dịu dàng ấm áp, rất dễ khiến cho người ta nghĩ đến đóa hoa anh đào rơi xuống vào đầu Xuân, xinh đẹp đến mức làm cho người ta không dời mắt được. Nhưng hình như Tần Nguyệt cũng không yêu thích loại vẻ đẹp này, cô vẫn là đáng vẻ lạnh lùng như trước kia, giọng nói lạnh nhạt: "Nếu không còn chuyện gì nữa thì anh có thể về rồi."

Ếc.

Đối mặt với một người phụ nữ lạnh lùng như vậy, lần đầu tiên Bắc Diễn nghi ngờ sức hấp dẫn của mình không đủ, anh ta bình tĩnh quan sát người phụ nữ bất cứ lúc nào nhìn qua cũng tương đối trầm tĩnh, không lộ chút vẻ mặt gì này.

"Là tôi khiến cho cô không vui sao?" Giọng nói của anh ta trầm thấp, mềm mại mà thân thiết, giống như gió mát, mưa phùn, có loại mát mẻ nhàn nhạt.

"Anh nghĩ nhiều quá rồi."

Tần Nguyệt lạnh lùng nhìn anh ta một cái, thu hồi ánh mắt, muốn đi vào trong, Bắc Diễn chợt tiến lên giữ chặt cô, nói: "Tôi ngưỡng mộ cô rất lâu rồi!"

Nghe vậy, sắc mặt Tần Nguyệt liền đen lại ngay tại chỗ, tên tiểu tử này không biết mình đang nói cái gì sao!

Đôi mắt Tần Nguyệt lạnh nhạt quét về phía Bắc Diễn, cho đến khi thấy người phía sau mắt tự nhiên cười cười: "Thật sao? Vậy thật đúng là rất cảm ơn." Cô liếc nhìn cánh tay bị nắm chặt, lạnh giọng nói: "Buông ra!"

Bắc Diễn ảo não vỗ vỗ đầu, thật ra anh ta muốn nói là anh ta kính trọng, à không, là hâm mộ cô đã lâu, muốn trở thành đồng đội với cô, thuận tiện đánh một trận, nhìn xem cô có lợi hại như trong lời đồn hay không.

"Tôi không có ý này."

"Cảm ơn!" Tần Nguyệt cắn răng nghiêng lợi nói, ở đâu ra một tên bệnh thần kinh.

"Tôi nghe anh tôi nói, cô rất lợi hại." Bắc Diễn vẫn dùng dáng vẻ dịu dàng ấm áp như cũ nói.

Cái rắm, anh cậu căn bản không nhìn thấy lúc chị đây đùa giỡn với tang thi có được không, Tần Nguyệt nghi ngờ nhìn anh ta nói: "Anh chắc chắn?"

Bắc Diễn lập tức hiểu được mình nói sai: "Từ Đức cũng là anh của tôi."

Cái rắm, cái tên nói năng bậy bạ, thấy chỉ số thông minh của cô thấp như vậy sao?

"Cút!"

"Đừng thô bạo như vậy." Bắc Diễn giơ tay, trên khuôn mặt thanh tú, dịu dàng có nụ cười thân nhiên.

Lúc hai người đang giằng co, khi Tần Nguyệt nghĩ đến dùng bạo lực để giải quyết, ánh mắt nhìn thấy một nhóm người ở chỗ xa xa đang ngó dáo dác, Tần Nguyệt dễ dàng nhận ra Tiểu Lục Tử trong đó. Thông minh như Tần Nguyệt, rất nhanh đã nghĩ tới đám người kia xuất hiện có liên quan với người trước mặt, ánh mắt của cô chuyển một cái, nhìn vào trên người Bắc Diễn, người này không đơn giản.

Nếu như chỉ là người bình thường, chắc chắn bọn Tiểu Lục Tử sẽ không tới đây, nhìn vẻ mặt của bọn họ dễ nhận ra được là đang lo lắng cho mình lại không dám tới đây, điều này có thể nói địa vị của người này cao hơn bọn họ. Địa vị cao hơn bọn họ, lại là người của quân bộ, chẳng lẽ anh ta là quân nhị đại (thế hệ thứ hai của người làm trong quân đội)? Dù sao quân nhân cao cấp còn tuổi trẻ như vậy, từ trước tới nay Tần Nguyệt chưa từng thấy qua.

Như vậy, mục đích của anh ta.

Sau khi nghĩ thông suốt chuyện đã xảy ra, lập tức Tần Nguyệt có một loại cảm giác bị người dùng một chậu di cã (cái này thì bạn nữ nào cũng biết ha, cứ tới tháng thì bà di lại đến) đã tích góp từng chút một tạt vào trên mặt, mà Bắc Diễm vẫn tiếp tục thuyết phục, hồn nhiên không biết com lê của mình đã rách.

"Tôi nghĩ chúng ta nên nói chuyện một chút."

Từ Đức lo lắng đi tới đi lui ở trong thư phòng, nếu như không phải là anh ta nhất thời nhanh mồm nhanh miệng, cái tên Hồn Thế Ma Vương - bảo bối của nhà Trưởng Quan kia cũng sẽ không đi tìm Tần Nguyệt gây phiền phức, bây giờ anh ta chỉ hy vọng hai người đừng xảy ra xung đột gì mới tốt. Từ Đức không ngừng vòng tới vòng lui trong phòng, có lòng muốn ra cửa xem tình huống mới nhất một chút, nhưng bị Trưởng Quan hạ lệnh không được rời đi, ngược lại bọn Tiểu Lục Từ hiểu được ánh mắt, đã sớm rời đi, có lẽ là dò la tình huống, nhưng chỉ một giây không nhận được tin tức là một giây Từ Đức không yên tâm.

"Thế nào, có muốn tới quân bộ hay không, đây chính là chỗ tốt." Nhắc tới quân bộ, trên mặt Bắc Diễm thoáng hiện qua nhiệt tình khác thường, anh ta có lòng tin tràn đầy nhìn Tần Nguyệt, dường như chắc chắn sẽ không có người từ chối lời đề nghị này.

Đó, nói nửa ngày còn không phải là lừa cô đi vào trật tự của quân đội!

Còn tưởng rằng là tên bị bệnh thần kinh từ đầu tới, trong ánh mắt Tần Nguyệt có bình tĩnh và khinh bỉ nhìn Bắc Diễm, ôi chao, đại ca, chó khoác com lê liền mặc kệ chuyện của con người.

Tác giả có lời muốn nói: lại một đồng đội nữa xuất hiện, mỹ thiếu niên gắn liền với hoa anh đào!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: V Văn

Edit: V.O

"Bên kia có anh ở lại là được rồi, đâu có chuyện gì liên quan tới tôi." Tần Nguyệt nhẹ nhàng nói một câu, Bắc Diễm đang định trả lời, đột nhiên cảm nhận được có chút khác thường. Nụ cười của anh ta cứng đờ, mở miệng nói: "Cái gì vậy?"

"Chớ giả bộ, đại ca." Tần Nguyệt vỗ vỗ bờ vai của anh ta, xoay người đi vào, lúc Bắc Diễm muốn đi theo vào thì đóng cửa lại ‘bộp’ một tiếng. Lỗ mũi thiếu chút nữa bị đập vào, Bắc Diễm đứng ở cửa sờ sờ tóc, hình như không hiểu mình bị lộ tẩy chỗ nào.

Lúc Tần Nguyệt quay vào nhà thì phát hiện hai con vật thường ngày thường không thấy bóng dáng lại đều ở đây, Hắc Miêu nằm ở trên đất trong phòng khách, nhìn thấy Tần nguyệt trở lại cũng không đứng dậy, một bộ dạng có vẻ không có sức sống, ngược lại Hắc Quả Phụ lại xoay quanh chung quanh nó, sau khi nhìn thấy Tần Nguyệt thì lập tức bỏ qua, nhìn qua rất là nôn nóng, lúc này Tần Nguyệt mới cảm thấy được có gì đó không đúng, cô vội vàng chạy tới kiểm tra xem rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

Hắc Miêu quay đầu lè lưỡi liếm cái tay Tần Nguyệt vươn tới, ừ ừ kêu một tiếng ‘meo meo’, âm thanh rất nhỏ bé. Tần nguyệt kiểm tra một chút, không có vết thương bên ngoài.

Vậy thì sao lại như vậy? Chẳng lẽ là ăn phải đồ hư rồi? Tần Nguyệt cau mày.

‘Meo meo’, Hắc Miêu dùng đầu cọ cọ lên tay Tần Nguyệt, đôi mắt tròn trịa không chớp nhìn chăm chăm lên trên. Tần Nguyệt sững sờ, lập tức liên tưởng đến tình cảnh lúc trước khi nó nuốt trọn dị năng hắc ám, lòng bàn tay Tần Nguyệt ngưng tụ ra lực công kích nguyên tố hắc ám, thử nhích lại gần về hướng Hắc Miêu.

Ban đầu cũng không dám chắc lắm, nhưng lúc tiến lại gần lại khiến cho ánh mắt của Hắc Miêu tỏa sáng, Tần Nguyệt hiểu, cảm thấy con vật này thật sự ‘ăn phải’ đồ hư rồi, một bụng tinh hạch không thể tiêu hóa được. Chờ đến lúc Tần Nguyệt giúp nó thải năng lượng tốt trong cơ thể, trong nháy mắt, Hắc Miêu đã nhảy lên.

Cách Tần Nguyệt khoảng một mét, toàn thân Hắc Miêu bị sương mù màu đen bao phủ, sương mù từ từ càng ngày càng dày đặc, bao vây toàn bộ thân thể của Hắc Miêu, sau đó vẫn tiếp tục không ngừng lan rộng ra.

Đây là biến dị? Tần Nguyệt ngạc nhiên suy nghĩ một chút, lại bình thường trở lại rất nhanh, động vật có thể hiểu rõ tính người như vậy, khả năng không biến dị quá nhỏ.

Qua khoảng nửa giờ, sương mù màu đen dần dần tan ra, một sinh vật giống như Hắc Kiếm Xi Hồ (hồ răng kiếm màu đen) dài hơn một thước xuất hiện ở

trước mặt Tần Nguyệt.

Rống ——

Tên nhóc này biến đổi dị năng xong liền phát ra một tiếng gầm vang dội, chỉ thấy tinh thần của nó phấn chấn, run rẩy, nhảy một bước đến và ngồi xuống trước mặt Tần Nguyệt. Nghe lời như vậy thật sự khiến cho Tần Nguyệt vô ý thức vươn tay ra vuốt ve bộ lông đen nhánh tỏa sáng của nó.

"Hình dạng cũng không tồi." Khóe miệng Tần Nguyệt nở nụ cười, nói tiếp: "Ra cửa cẩn thận một chút, đừng để bị người bên ngoài làm thịt ăn."

Tần Nguyệt vừa nói như thế, Hắc Kiếm Xi Hồ rất hiểu tính người nháy mắt tròn to mắt, giống như là không thể tưởng tượng nổi, sau đó vung cái đuôi của nó lên, bộ dạng có chút khinh thường gầm lên một tiếng, giống như đang nói, ai dám tới ăn đại gia, đại gia ăn nó trước!

"Mây cũng đã tiến hóa, về sau Lão Miêu, gọi mây là Miêu cũng không tiện, vậy thì gọi mây là A Hồ thôi." Tần Nguyệt nói.

Rống, Hắc Kiếm Xi Hồ vốn tưởng rằng Tần Nguyệt sẽ đặt cho nó một cái tên vô cùng khí phách, một nửa tiếng gầm hùng dũng kẹt lại ở trong cổ họng, A Hồ?

Nó nháy nháy mắt, người phụ nữ này đặt tên vẫn có chút thất bại!

Chẳng có ai quan tâm đến sự uất ức của A Hồ, Hắc Quả Phụ hăm mộ bò từ bắp đùi cường tráng của Hắc Kiếm Xi Hồ lên trên, hai ba lượt liền bò được đến trên đỉnh đầu của A Hồ, nằm sấp lên đó, đôi mắt nhỏ xảo trá xoay chuyển một vòng, cuối cùng rơi vào trên người của Tần Nguyệt, hiển nhiên là đang có ý nghĩ xấu xa gì đó.

"Mây quả thật rất thông minh." Tần Nguyệt dùng một ngón tay bắn tới, trực tiếp bắn bay Hắc Quả Phụ: "Đừng đặt ý nghĩ xấu lên người tao." Hắc Quả Phụ đang bay lên, trong nháy mắt phun ra tơ nhện dính vào trên đầu Kiếm Xi Hồ, tơ nhện từ trên người nó lay động tạo thành một đường cong, sau đó an toàn rơi xuống đất, chỉ nhắc hai cái chân trước lên uy hiếp Tần Nguyệt.

Không.

Không.

Cũng không.

Chắc là con vật này nhìn thấy được chỗ tốt khi biến dị của Hắc Miêu nên chính nó cũng muốn, Tần Nguyệt vung tay một cái nói: "Tùy mây, tao không biết Tri Chu tiến hóa như thế nào, nếu không mà ép buộc bản thân dẫn đến nổ tung thì sẽ không tốt." Cô nói xong dừng lại một chút, chợt quay lại nói với Hắc Quả Phụ: "Biết cái gì gọi là kíp nổ không? Đó chính là không nắm chắc được số lượng —— giống như thế này, ầm, thân thể đột nhiên nổ tung, cái gì cũng không còn." Tần Nguyệt vừa nói còn vừa bóp vỡ một cái chén sứ trong tay hù dọa Hắc Quả Phụ, sau khi con vật này nghe xong, quả nhiên suy nghĩ lại lui về phía sau không dám làm loạn.

Kiếm Xi Hồ nghe lời nói của Tần Nguyệt, thấp giọng gầm lên một tiếng, giống như đang đáp lại, thật ra thì chính nó biết, nếu như vừa rồi không nhờ Tần Nguyệt kịp thời giúp một tay chài năng lượng, nó thật sự sẽ phải đến Tây Thiên gặp tổ tiên rồi.

Tiếp tục như vậy, cuối cùng Hắc Quả Phụ cũng không gây chuyện, dùng sức vung chân nhỏ bày tỏ sẽ không làm loạn.

Nhận nhiệm vụ đi ra ngoài cùng với Tuyết Triệt, Tần Nguyệt vẫn còn có chút cảm giác không giải thích được, vốn tưởng rằng chỉ là tùy tiện nói một chút, không ngờ người này còn tưởng là thật, chưa tới hai ngày đã tới tìm cô nói cùng đi ra ngoài luyện tay, mà sát độ ăn ý một chút.

Không yên lòng để Kiếm Xi Hồ ở nhà, sau khi Tần Nguyệt đóng kỹ các cửa thì dặn dò hai con vật này ở yên một chỗ lần nữa, đừng gây chuyện cho cô, bây giờ bên ngoài còn chưa có xuất hiện Thuần Thú Sư, để chúng nó đi ra ngoài quá gây chú ý, dễ dàng bị người lỡ tay làm bị thương giết thịt ăn. Đợi cho hai con vật tương đối thành khẩn bày tỏ về sau chúng nó sẽ không gây chuyện, lúc này Tần Nguyệt mới yên tâm ra cửa.

Trên đường núi có hai đội đang cãi vã kịch liệt, bọn họ không hề có chút nào cảm thấy bối vì cãi vã mà chặn đường xe. Sau khi Tần Nguyệt nhấn còi mới phát hiện căn bản là bọn họ không thèm đếm xỉa tới ai, liếc nhìn Tuyết Triệt ngồi ở sau xe có bộ dạng một tên nhóc vô si, một bộ việc không liên quan đến mình, Tần Nguyệt chỉ có thể thăm thở dài hàm ý tự mình xuống xe.

"Mẹ kiếp, hôm nay bọn mây không nói một hai ba, lão Phuong tao chắc chắn sẽ không cho bọn mây đi qua."

"Dựa vào cái gì, vật tư lần trước là chúng tôi phát hiện trước, mấy người đến sau thì thôi, còn cướp đi một phần ba, bây giờ ngược lại là lão Hoa chúng tôi tính sổ." Trong lòng Diệp Lương thầm mắng bọn khốn kiếp này, trên tay cũng không dám có hành động dư thừa, chỉ sợ một khi xử lý không tốt, hai bên sẽ sống mãi với nhau ở nơi đồng bằng hoang dã này.

"Nếu không phải là bọn mây cản trở, ít nhất bọn tao có thể đoạt được một nửa, tao nói không phải hôm nay bọn mây nên nói một lời rõ ràng cho bọn tao sao?" Một người đàn ông có vẻ mặt vô lại nói.

"Hừ, bọn mây có còn biết xấu hổ hay không." Lời của Cao Lượng còn chưa nói hết, liền bị một giọng nói lạnh lạnh bên tai cắt ngang: "Mấy người muốn ầm ĩ thì đi qua một bên đi, đừng đứng đây cản đường."

Âm thanh truyền tới từ phía sau hần, trong lòng Cao Lượng hoảng sợ, vội vàng xoay người lại, người nào lại có thể không tiếng động đến gần hần, cho

đến lúc phát ra âm thanh mới bị hấn phát hiện Nếu như đó là một người có thù với hấn, hấn càng nghĩ càng hoảng sợ.

Đó là một người phụ nữ.

Điều Cao Lượng nhìn đầu tiên không phải là gương mặt của cô, mà là hơi thở sát phạt tỏa ra lạnh lẽo quanh thân, cô cầm một cái búa trên tay, bên hông có súng, nhìn một cái cũng biết là người thường xuyên đi luyện võ ở bên ngoài. Hấn nhìn nhìn mặt của cô, thật ra thì bộ dạng của cô rất xinh đẹp, mắt đen, tóc đen, mặt trái xoan, nhưng khí thế dũng mãnh biểu hiện ra ngoài không thua bất kỳ người đàn ông nào, làm cho người khác rất dễ dàng không để ý đến bộ dạng của cô, nếu như cô có thể không lạnh băng như vậy, không cầm búa trên tay thì sẽ tốt hơn.

Tần Nguyệt đợi trong chốc lát, thấy người trước mắt ngẩn ngơ một lúc lâu cũng không nói chuyện, nhướn mày, đang tính dùng bạo lực để giải quyết, người nọ chợt phản ứng kịp, nói liền một mạch: "Em gái đừng nóng vội, bọn anh sẽ lập tức tránh ra."

Mã Bình không vui, đi tới hai bước vươn tay ra phía trước mặt em trai nói: "Dựa vào cái gì, cô em nói nhường đường thì phải nhường đường, đường là cô mở? Hôm nay tiểu gia không nhường thì thế nào." Gã quan sát Tần Nguyệt một lúc, cười đều nói: "Đương nhiên, nếu như cô em có thể tiếp ông đây, tất cả sẽ dễ bàn, tất cả sẽ dễ bàn."

Dễ bàn cái lông! Búa của Tần Nguyệt nghiêng một chút, một tia máu từ trên cổ Mã Bình chảy ra: "Hãy bớt nói lời vô ích đi, tất cả tránh ra." Cô nói như vậy xong, người chung quanh rồi rít nhường đường, một bên là vì không muốn dẫn đến rắc rối, một bên là vì lão đại bị đánh cho ngốc ở dưới búa của người ta.

Tần Nguyệt cưỡng ép lời Mã Bình lên xe, mọi người thuận theo tránh ra, dần dần mở ra một con đường. Mã Bình ở trên xe thấy Tần Nguyệt không trói tay của gã, tưởng rằng là một người mới vào nghề, đang định phản công để cho cô nếm thử một chút lợi hại của gã, Tần Nguyệt nghiêng mắt một cái, gã còn chưa kịp nhào tới đã bị gục ở trên ghế.

Tuyết Triệt hừ lạnh một tiếng, tiếp đó lắc lư hai chân chơi đùa: "Thật không biết tự lượng sức."

Tần Nguyệt không nói gì nữa, đi được chừng trăm mét liền trực tiếp dùng xe, Tuyết Triệt nhanh nhẹn mở cửa xe, một cước đá con tin đang choáng váng ra, mặc kệ gã lăn lộn, mắc vào dưới tàng cây ở trên sườn dốc ven đường.

Mất nhìn về phía trước, mặt Tần Nguyệt không có vẻ gì tiếp tục lái xe, căn bản cô biết rõ dị năng của người này, có thể chính một loại "bàn tay vô hình" kia, có lẽ sau khi thăng cấp còn có "lỗ tai vô hình", ai biết được, dù sao không phải kẻ địch là được rồi.

"Cậu đã xảy ra chuyện gì vậy?" Tần Nguyệt cũng không phải là người nghĩ một đằng nói một nẻo, có thắc mắc thì tự nhiên cô sẽ hỏi lại, về phần người khác có trả lời hay không trả lời cũng không sao, hỏi qua mà không trả lời cô cũng sẽ quên hết sạch mọi chuyện.

"Ý của cô là nói tới thân thể?" Bộ mặt Tuyết Triệt không sao cả nhún nhún vai, nói: "Cũng không có gì, chỉ là không cẩn thận ăn chút đồ này nọ, lớn lên không cao được thôi, nhưng đó là một loại vẫn chưa hoàn thành, hiệu quả của thuốc luôn luôn không có tác dụng, vốn muốn khôi phục có kết quả là cần phải có hình thể."

"Cậu có biết hiệu quả của thuốc không không chế được con số thời gian không?"

"Không biết." Ngược lại Tuyết Triệt rất thân nhiên nói: "Nếu là sớm biết thì ngày đó cũng sẽ không ra cửa." Muốn chịu được cảm giác kéo dài thân thể ở ven đường cũng không phải là chuyện dễ chịu gì, huống chi còn có vài tên khốn kiếp có thù hận với cậu ta như vậy, bất cứ lúc nào cũng có ý định tìm cậu ta gây phiền phức, chỉ là, cũng may bây giờ người đều đã được xử lý xong.

"À." Tần Nguyệt đáp lời, không tiếp tục nói chuyện nữa.

Tuyết Triệt ngồi ở đằng sau, khoe miệng khẽ nhếch lên cười, lúc không nói lời nào, cho dù bộ dạng trẻ con của cậu ta cũng khiến cho người khác không thể khinh thường, lối suy nghĩ của cậu ta vĩnh viễn rõ ràng, đôi mắt long lanh tự tin và khôn khéo.

Cô làm cho cậu ta cảm thấy thú vị, Tuyết Triệt cười một tiếng, nhưng chỉ thú vị thì không đủ, cậu ta muốn xem xem cô có đủ năng lực tiếp tục sống ở trên thế giới này nữa hay không, dù sao sống không nổi thì không phải nói cái gì cũng uống công hay sao?

Bên trong xe yên lặng, hai người đều tự có suy nghĩ của mình, điểm giống nhau duy nhất chính là đều đang cẩn thận quan sát thực lực của đối phương, để có lý do tính toán bước tiếp theo.

"Đến rồi." Tần Nguyệt dừng xe.

Nơi này, khắp nơi không có một bóng người, xa xa chỉ có một nhà xưởng, không nghe được tiếng tang thi gào thét trong tiếng gió, xung quanh yên tĩnh kỳ lạ, làm cho bản năng của con người cảm thấy nguy hiểm. Tần Minh nhìn cái tên cười đến không tìm không phổi ở bên cạnh này, nhướn mày, rốt cuộc tên này đã nhận nhiệm vụ gì mà kéo cô cùng tới đây?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: V Văn

Edit: V.O

Tuyết Triệt nhận thấy ánh mắt của Tần Nguyệt, buông lỏng một tay nói: "Đừng nhìn tôi, tôi cũng không biết, trong tài liệu nói đi vào phòng làm việc lấy tư liệu trong hòm sắt ra là được."

Đĩ nhiên, đó là trước khi cậu ta nhận nhiệm vụ không có thứ tự, và lại cậu ta còn cố ý nêu ra càng nguy hiểm càng tốt, nhưng cậu ta sẽ không nói ra điều này. Tuyết Triệt đặt tay ở phía trên mắt trái, dõi mắt quan sát tình hình ở nơi xa: "Có vẻ rất nguy hiểm"

Tên này! Tần Nguyệt nhần nhin, rốt cuộc không ra tay với Tuyết Triệt.

"Đi thôi, đi vào nhìn một chút." Cô dẫn đầu rời đi, để tránh khi mình thật sự không nhận được bốp chết tinh anh của tương lai này từ trong trứng nước.

Không gian bên trong yên tĩnh, u ám, cùng với lúc tiếng cửa mở vang lên, đột nhiên một đôi mắt màu vàng, tàn bạo mở lớn ở trong bóng tối. Một bóng đen cao lớn chậm rãi đứng lên từ trên mặt đất, trong ánh sáng không nhiều có thể thấy da người này đã thối rữa, gần như là rơi xuống hết sạch, chân trước của nó ngắn hơn chân sau, nhưng móng vuốt phía trên rất dài, vô cùng sắc bén. Đầu của nó rất lớn, hàm răng bén nhọn ҉ ra bên ngoài, một cái đầu lưỡi có chông vung ở trong không khí, lại thu vào trong miệng.

Tần Nguyệt vừa mới bước vào trong nhà xưởng đã nhảy bẻn phát hiện có thay đổi rất nhỏ trong không khí, cô cúi đầu, nhìn chăm chăm mặt đất một lát, phát hiện hạt cát rất nhỏ trên mặt đất nảy lên.

"Có gì đó đang đến." Tần Nguyệt lạnh giọng nói.

Tuyết Triệt đã chú ý tới khác thường ở nơi này từ lâu, ánh mắt của cậu ta nghiêm túc xem xét kỹ bốn phía dưới mặt đất, nhìn chăm chăm không chớp mắt vào chỗ tối đen.

Ầm ——

Cánh cửa tận cùng bên trong gian phòng kia đột nhiên nổ tung, một cái móng vuốt thò từ bên trong ra ngoài, tiếp theo là một bóng dáng cường tráng không lồ chậm chạp đi ra, mỗi một bước của nó đều rất nặng nề, tạo ra chấn động nhẹ nhẹ trên sàn nhà.

Đây là tiến hóa của Ba Hành Giả —— Thiêm Thực Giả!

Tần Nguyệt rất dễ dàng đoán được tính nguy hiểm của con quái vật này từ hơi thở phát ra trên thân nó, cô lui về phía sau, đánh nhau với một Thiêm Thực Giả ở nơi khép kín, nhỏ hẹp thật là không chịu nổi: "Chúng ta đi ra ngoài trước."

"Được." Tuyết Triệt nghiêm túc gật đầu, lúc này, tính nguy hiểm đã vượt qua dự tính của cậu ta, nếu không cẩn thận khiến người cậu ta dẫn tới bị làm sao thì thật đúng là mất mặt.

Hai người nhìn chăm chú vào Thiêm Thực Giả, từ từ lui về phía sau, Thiêm Thực Giả này đã sớm phát hiện ra con mồi ở bên ngoài, làm sao có thể dễ dàng thả người rời đi, chỉ thấy nó rống lên một tiếng liên tăng tốc vọt tới chỗ bọn Tần Nguyệt.

Suy cho cùng, Tần Nguyệt cũng là Dị Năng Giả cấp ba, mặc dù trong lòng vẫn còn sợ hãi nhưng không hề hốt hoảng, ném ra một quả cầu lửa, sau đó kéo Tuyết Triệt ở phía sau chạy ra ngoài. Bọn họ vừa mới chạy ra cửa chính không bao lâu, chợt nghe thấy âm thanh cửa sắt vỡ vụn.

Lực lượng rất mạnh!

Tần Nguyệt và Tuyết Triệt tách ra đứng ở hai bên, sau khi Thiêm Thực Giả phá vỡ được cửa chính, quẫy đuôi đánh nát vách tường, nó đi ra từ trong tro bụi, giống như một vương giả đi tuần ở trên lãnh địa gặp phải kẻ nhỏ yếu, một cái móng vuốt cũng có thể diệt được kẻ địch, không hề mấy may lo lắng người sẽ chạy thoát.

Có lẽ là bởi vì Tần Nguyệt ra tay tấn công Thiêm Thực Giả trước, ánh mắt của nó chuyển vòng ở trên người hai người, cuối cùng tập trung ở trên người Tần Nguyệt, bóng dáng không lồ nhanh chóng nhào tới. Tần Nguyệt nhanh nhẹn tránh sang bên cạnh, tro bụi nhấc lên, móng vuốt sắc bén kia của Thiêm Thực Giả để lại năm dấu móng tay thật sâu trên mặt đất.

Tần Nguyệt nhìn vết cào ở trên đất, suy đoán sức lực của Thiêm Thực Giả ở trong đầu, nếu không cẩn thận bị nó cào trúng, ước chừng Dị Năng Giả hóa kim loại cấp một cũng sẽ bị phế. Cô tự nhận cường độ thân thể không mạnh hơn chút nào so với Dị Năng Giả hệ Kim sau khi hóa thân thể thành kim loại, ánh mắt Tần Nguyệt tối sầm, phòng vệ càng thêm nghiêm túc.

Mất thấy Thiêm Thực Giả lại vọt tới, quanh thân Tần Nguyệt nhanh chóng ngưng tụ ra ba quả cầu lửa màu đen, đây là kỹ năng cô phát hiện được sau khi thăng lên cấp ba, thân thể có thể tùy ý ngưng tụ ra quả cầu lửa màu đen trong giới hạn, cũng có thể trực tiếp sử dụng ý nghĩ không chế được vị trí của bọn nó, có thể tiến hành tấn công, cũng có thể tiến hành phòng vệ.

Thiêm Thực Giả càng tiến đến gần, Tần Nguyệt nghiêm mật vung một quả cầu lửa màu đen qua, nhưng nó tránh được, cô lại vung tiếp hai cái, lúc này một quả cầu lửa màu đen rơi vào khoảng không, một cái khác lại đập trúng vào đầu óc của Thiêm Thực Giả, nó phát ra một tiếng tiếng hô khổ sở, điên cuồng đưa đầu, dùng móng vuốt đập thẳng vào đầu.

Bị đốt, đập vỡ như vậy, thịt thối trên đầu nó gần như rơi xuống hết sạch, lộ ra xương sọ màu trắng tinh mịn, âm u đáng sợ. Sau khi dập tắt hắc hỏa, Thiêm Thực Giả tức giận vẩy đuôi, mắt chột hiện lên hung ác, nằm phục xuống, ngửa đầu, hóp bụng, nhe răng.

"Không phải cậu vẫn tính xem nào nhiệt chứ?" Tần Nguyệt hỏi Tuyết Triệt.

"Làm sao có thể như vậy?" Tuyết Triệt khẽ cử động mắt, khoe miệng khẽ nhếch tạo thành nụ cười khê, hai tay của cậu ta khê động, tứ chi của Thiêm Thực Giả lập tức cứng lại: "Cánh tay, bắp chân nhỏ của tôi cũng không làm được chuyện gì, cô cũng không cần khinh thường mà cứ tiến lên đi."

"Tiến lên cái rắm!"

Nói thì nói thế, nhưng trong phút chốc khi nhìn thấy cử động của Thiêm Thực Giả bắt đầu mất đi linh hoạt, Tần Nguyệt phản xạ có điều kiện, hai chân khê cong lại, nhảy về phía giữa không trung, và lúc Thiêm Thực Giả chậm chạp xông tới, cả người đè ở trên lưng của nó, quanh thân ngưng tụ ra ba quả cầu lửa màu đen hợp lại cùng nhau, một tay bắt được hắc hỏa dùng sức đè nó xuống về phía đầu của Thiêm Thực Giả!

"Rống!"

Đau đớn khiến cho Thiêm Thực Giả bắt đầu lay động kịch liệt, Tần Nguyệt mượn tần số lay động của nó thuận thế đánh bay mình ra ngoài, sau khi hạ xuống đất, cô đứng lên, móc súng bên hông ra, tần nhãn nhắm về phía mắt của Thiêm Thực Giả bắn vài phát súng.

Đoàng đoàng đoàng!

Đạn không ngừng phát ra từ trong họng súng, rất nhanh, một con mắt của Thiêm Thực Giả đã bị vỡ tung tóe, nhưng nó cũng không cho Tần Nguyệt có cơ hội bắn vỡ con mắt kia của nó, giống như là đột nhiên tỉnh ngộ trước khi chết, nó không rống giận nữa, phóng người lên vùng một cái móng vuốt về phía Tần Nguyệt.

Vách tường sau lưng Tần Nguyệt nhanh chóng sụp đổ ở trong móng vuốt sắc bén, Tần Nguyệt có chạy trốn nhanh hơn nữa cũng khó tránh khỏi bị một ít đá vụn bắn vào, cô nhìn lại hướng Tuyết Triệt, rất nhanh, người phía sau đã biết ý của Tần nguyệt, gạt đầu một cái với cô.

Giống như mới vừa rồi, Tuyết Triệt phụ trách chặn lại hành động của Thiêm Thực Giả lần nữa, Tần Nguyệt phụ trách tấn công.

Tiếng gào thét đè nén đau đớn truyền đến lần nữa, lúc này Thiêm Thực Giả cũng không may vung được đến trên người Tần Nguyệt, mà là bị hắc hỏa của Tần Nguyệt trực tiếp đốt rụi đầu sọ của nó, nó vật lộn một phen, cuối cùng đột nhiên té 'phịch' một tiếng xuống đất, bất động.

Tần Nguyệt lạnh lùng luôn tay vào trong đầu của nó, lấy tinh hạch ra: "Cái này, chia như thế nào?"

"Thiêm Thực Giả là do cô giết chết, cho cô thôi." Tuyết Triệt cảm thấy có chút hứng thú nhìn người phụ nữ mặt không đổi sắc này luôn tay vào trong óc Thiêm Thực Giả móc tinh hạch ra, tay của cô vẫn thò xuống dưới hòa lẫn với tơ hồng và dầu trắng thể rắn, nhưng trong ánh mắt luôn luôn trong trẻo, lạnh lùng của cô là sự yêu thích đối với tinh hạch. Người phụ nữ bạo lực này, Tuyết Triệt không hề lãnh suy đoán, ước chừng về sau ai muốn kết hôn với cô phải đưa tới một rương tinh hạch làm sính lễ trước.

Nhưng làm đồng đội của cô thì đương nhiên là đủ tư cách, Tuyết Triệt hài lòng cười cười, lúc tới nguy hiểm không vứt bỏ đồng đội nói rõ nhân phẩm đã vượt qua kiểm tra, có thể giết chết Thiêm Thực Giả chứng tỏ năng lực đủ mạnh, chỉ có người phù hợp với hai điều cậu ta yêu cầu thì cậu ta mới có thể cân nhắc trở thành đồng đội, hiển nhiên là cô đủ tư cách.

"Cảm ơn." Tần Nguyệt nhanh chóng vẩy vẩy tay, thu tinh hạch vào, nói: "Tôi sẽ không khách khí với cậu." Cũng đã đến mặt thế rồi, khách khí có thể đòi được tinh hạch sao?

Ừ, người hào phóng như vậy, chắc chắn về sau sẽ là đồng đội tốt, Tần Nguyệt vừa dùng hạt cát xoa xoa tay: "Cậu vào trước đi, bên trong sẽ không có nguy hiểm, tôi dọn dẹp một chút."

"Được." Đương nhiên Tuyết Triệt có chút thích sạch sẽ cũng không muốn ở lại chỗ này, cậu ta bước chân đi vào trong công xưởng, không đến mấy phút, một trận âm thanh 'bùm bùm' trôi qua, Tuyết Triệt ôm ra một cái tù sắt không chênh lệch nhiều lắm với thân thể của cậu ta từ bên trong.

Tần Nguyệt nhìn Tuyết Triệt nhỏ nhỏ ăn mặc giả bộ trẻ con, ôm tù sắt giống như người khác, chột có loại cảm giác ức hiếp trẻ con, chỉ là rất nhanh cô đã lắc đầu một cái, trẻ con cái rắm, con nhà ai mà trâu như cậu ta!

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Tuyết Triệt đặt tù sắt ở dưới đất, khiến một lớp bụi bắn lên tung tóe.

"Không có việc gì, cậu đợi ở đây, tôi đi lái xe tới." Tần Nguyệt nói.

"Được."

Hai người phối hợp rất tốt, sau khi Tần Nguyệt lái xe tới đây, Tuyết Triệt liền mở buồng xe ra nhét tù sắt vào, cậu ta phui phui bàn tay nhỏ bé, mở cửa xe ngồi ở chỗ ghế tài xế: "Đi thôi."

Phong cảnh dọc đường vẫn buồn tẻ như vậy, Tần Nguyệt nghiêm túc lái xe, dần dần có tiếng hô của tang thi ở trên đường, nghĩ đến sau khi con Thiêm Thực Giả kia bị diệt, về sau sẽ rất nhanh có chủ nhân mới ở trên địa bàn của nó.

"Lần hợp tác này không tệ, tôi nghĩ chúng ta có thể thử hợp thành một đội được rồi." Tuyết Triệt nói.

"Tôi cũng cảm thấy như vậy." Khóe miệng Tần Nguyệt lộ ra nụ cười hiếm thấy, hi vọng mỗi lần cậu cũng có thể hào phóng như vậy.

Đi được một nửa chặng đường, trước mặt chợt bị rất nhiều cây cối chặn lại, Tần Nguyệt nhướng mày, trong nháy mắt nghĩ tới ngoại trừ lúc trước gặp phải một đám kia, không ai có thể ăn no căng bụng thiết kế, bố trí chướng ngại vật trên đường ở nơi như thế này.

Tần Nguyệt dừng xe, hiển nhiên Tuyết Triệt cũng chú ý tới chướng ngại vật ở phía trước, vào lúc Tần Nguyệt xuống xe, cậu ta tìm thấy được ba người tính toán mai phục ở phía trên, tay khẽ động, xuất hiện vài cái tay trong suốt trong không trung đánh về phía bọn họ, ngay cả cơ hội phản kháng ba người cũng không có liền phơi bày ra tư thế quái lạ ngã xuống đất.

Nghe tiếng kêu thảm thiết, Tần Nguyệt không ngần đầu cũng biết là tác phẩm của Tuyết Triệt, cô phóng ra một hắc hỏa, đốt rụi toàn bộ chướng ngại trên đường trong khoảnh khắc, mở cửa xe ngồi xuống: "Ước chừng một tiếng nữa là có thể trở về căn cứ."

"Vừa vặn, tôi ngủ trưa một giấc." Tuyết Triệt nhắm chán vừa nói vừa ngáp, Tần Nguyệt gật đầu, để tùy cậu ta.

Trên đường lớn vắng lặng, một chiếc xe màu đen lái rất nhanh, dần dần bắt đầu có bóng người đi qua gần đó, đó là người may mắn còn sống sót từ căn cứ đi ra ngoài làm nhiệm vụ hay thu gom đồ dùng hàng ngày và thức ăn.

Bạch Vi Lan cử động ngón tay một cái, một băng tinh (tinh thể băng) ngưng tụ ra từ đầu ngón tay của cô ta.

Nghĩ đến ông già họ Tần kia nở miệng ngậm miệng đều là cháu gái Tần nguyệt của ông ta làm cho người ta tức giận, mặt của Bạch Vi Lan cũng không khỏi vận vẹo, chẳng lẽ Bạch Vi Lan này không phải là cháu gái của ông ta sao! Nhìn chăm chú vào gương mặt trong kính, Bạch Vi Lan nhanh chóng bình tĩnh lại, khôi phục thành bộ dạng dịu dàng, thanh nhã trước sau như một.

Ngày đó bị tang thi đuổi theo vào trong cao ốc, cô ta đối bụng suốt hai ngày không dám ra cửa, sau lại gặp phải Dương Thế Trạch cùng thành phố lãnh đạo đội ngũ đến cứu trợ. Cô ta đi theo đội ngũ một tháng mới gặp được đoàn xe Tần gia, vốn tưởng rằng có thể trở về nhà an toàn, nào biết ông già họ Tần kia có ý thiên vị, rõ ràng phải trở về căn cứ thành Hồ Vệ cùng với Dương Thế Trạch mới đúng, bọn họ đã đến cửa trụ sở rồi, lại còn phải đi đường vòng đến căn cứ Nam Phương, chỉ vì Tần nguyệt ở nơi đó!

Nếu như không phải là cô sử dụng thủ đoạn khiến cho cha thuyết phục ông già Tần ở lại chỗ này một thời gian ngắn, bọn họ đã sớm rời đi, ai còn quan tâm Bạch Vi Lan ở lại thành Hồ Vệ đến lúc nào, ở lại cũng không ở lại được một bước chân.

Thật là cảm tức, Tần Nguyệt cũng nhắc kia làm sao tốt bằng cô được, Tần gia dựa vào những vật tư kia sống ở thành Hồ Vệ, đợi cô bắt được đại gia Dương Thế Trạch không phải đều sẽ trôi qua tốt hơn ư, phải biết địa vị của Dương gia ở thành Hồ Vệ là số một, mà Dương Thế Trạch còn là cháu trai ruột của người lãnh đạo căn cứ, có những điều kiện này thì nào còn người bỏ gần tìm xa, nhưng ngay cả như vậy, ông già kia vẫn không thông suốt.

Bạch Vi Lan hít sâu một hơi, soi gương cười cười, tay hung hăng bóp một cái, băng tinh kết đầy cả gương, cô ta điều chỉnh lại về mặt xong rồi mới mở cửa phòng tắm ra, cô ta muốn đi săn tinh hạch của hồ biến dị cùng với bọn Thế Trạch, lúc này cô ta muốn chứng minh cho bọn họ nhìn thấy, Bạch Vi Lan mới là người ưu tú nhất.

"Ra rồi sao?" Nữ sinh tóc đỏ ngồi ở trên giường cười hỏi với Bạch Vi Lan.

"Ừ." Bạch Vi Lan gật đầu một cái nói: "Tin tức thế nào rồi?"

"Tạm được, Mục Bắc Linh truy hỏi được súc sinh kia vừa chạy về phía Nam, nhưng chúng ta đuổi theo nó nhiều ngày như vậy đoán chắc lúc này nó cũng chưa chạy xa đâu." Nữ sinh tóc đỏ hoàn toàn thất vọng, nếu không phải tinh hạch này thật sự quý giá, bọn họ cũng sẽ không đuổi theo lâu như vậy.

"Đi thôi." Bạch Vi Lan nói: "Hắn là bên kia đã chuẩn bị xong hết rồi."

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Chương 63

Nghe được tiếng hô quen thuộc, Tần Nguyệt dừng xe lại, xuống xe.

"Có chuyện gì vậy?" Tuyết Triệt mở mắt hỏi.

"Không có gì, cậu ngủ tiếp đi." Tần Nguyệt đóng cửa xe, đi ra ngoài, âm thanh mới vừa rồi kia, sẽ không sai, chính là con vật cô nuôi trong nhà rất lâu,

chẳng lẽ nó chạy tới?

Mang theo nghi ngờ, Tần Nguyệt rất nhanh đã thấy được hai con vật đang chiến đấu ở dưới sườn dốc, giằng co với A Hồ cũng là một con thú biến dị, con thú biến dị này lớn gần gấp đôi so với A Hồ, ước chừng dài hơn hai mét, nhìn qua nó tương đối cường tráng uy vũ, màu lông vàng chuyển dần sang màu đỏ từ Bắc đến Nam, một thân lông vàng có những vết vằn dài nhỏ màu đen, khuôn mặt lớn, hẹp và dài, phần mõm hơi ngắn, đầu có vể to mà tròn.

Nhìn bộ dạng thì đây là một con hồ biến dị, lúc này vết thương của nó chùng chắt, ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm A Hồ, le lưỡi thò gấp phì phò. Tần Nguyệt nhìn sang bên cạnh, bên kia còn có mấy người đang đứng, hiển nhiên là có ý định ‘trai cò tranh nhau, như ông đắc lợi’, Tần Nguyệt nhìn nhìn địa hình, trở lại trong xe lái xe tới đó.

Cuộc chiến bên kia đã gần kết thúc, Tần Nguyệt suy đoán không đến mấy phút nữa là A Hồ có thể tự mình giải quyết được.

Trên thực tế cũng đúng như Tần Nguyệt suy đoán, lúc hồ biến dị ở đầu đối diện bên kia nhảy lên cắn về phía Kiếm Xi Hồ, Kiếm Xi Hồ nghiêng người nhảy một cái, cắn ngược lại về phía cổ của hồ biến dị, lập tức cắn khỉ quăn của nó, tiếp tục cắn đứt.

Bạch Vi Lan là người đầu tiên chú ý tới có chiếc xe có người bên trong đang đi tới, cô ta kéo Dương Thế Trạch, nhắc nhở hẩn ta cẩn thận đừng để người bên ngoài lượm được đồ đánh rơi. Dương Thế Trạch gật đầu một cái, âm thầm ra lệnh các đội viên đề phòng.

Tần Nguyệt cho xe dừng lại ở nơi cách bọn họ không xa, đến gần cô mới nhìn thấy trong đội người kia lại có người mình vô cùng không muốn gặp lại, cô hít mắt nguy hiểm, lúc này mới mở cửa xe xuống xe.

Rống. Kiếm Xi Hồ nghe thấy được mùi yêu thích liền phát ra tiếng gào hưng phấn, nó nhàn nhả vẫy đuôi, dùng móng vuốt móc ra một viên tinh hạch màu đỏ từ trong óc hồ biến dị.

Không sai, đây là một con hồ biến dị hệ Hỏa, vốn cũng là tồn tại rất trâu bò, gặp phải Kiếm Xi Hồ mới cứng rắn ma sát dị năng, trở thành món ăn trong mâm. Nếu như con hồ biến dị này còn sống, nó thật sự sẽ uất ức rơi vãi cân nước mắt rồi, nhóm người kia đi theo nó nửa tháng cũng không làm gì được nó, vào lúc nó ung dung tự tại nhất, đặc ý hồ hết lại bị chết ở trong miệng đồng loại.

Bạch Vi Lan và Dương Thế Trạch đề phòng nhìn Tần Nguyệt, năm người khác chia ra đứng ở các vị trí khác nhau để phòng ngừa Kiếm Xi Hồ cảm tình hạch bỏ chạy. Mặc dù đánh không lại con Kiếm Xi Hồ nửa đường lao ra cướp con mồi này, nhưng nhìn về phía hai viên tinh hạch biến dị sáng bóng, trong suốt, nói gì bọn họ cũng muốn đo sức.

"Mọi người hành động nhanh lên, đừng để cho con hồ này bỏ chạy." Mục Bắc Linh vừa nói xong, một Dị Năng Giả hệ Thổ liền không chể bùn đất làm thành một nhà giam muốn vây khốn Kiếm Xi Hồ, bị Kiếm Xi Hồ đập tan trong nháy mắt.

Tần Nguyệt ung dung tựa vào trên xe nhìn, những tên cấp một, cấp hai này còn muốn giết chết Kiếm Xi Hồ, đúng là tới hôm qua ngủ lâu đến mức đầu mơ hồ rồi.

Bạch Vi Lan thấy Tần Nguyệt không có ý định ra tay, lập tức cũng không đi qua, mà phối hợp với đồng đội phóng ra mũi tên băng tấn công. Tần Nguyệt kinh ngạc nhưng mây, kiếp trước Bạch Vi Lan không có thức tỉnh bất kỳ dị năng gì, ngược lại đời này thức tỉnh dị năng hệ Băng, quả nhiên người có vận may muốn ngăn cũng không ngăn được.

Nhìn tình hình chiến đấu bên kia, lúc này Tần Nguyệt lúc này mới chân chính ý thức được tương lai đã thay đổi. Chi là, lúc này cô muốn sống thật lâu, nếu không thì dùng thủ đoạn sống được càng lâu càng tốt.

"Tránh ra!"

Bên tai vang lên âm thanh của đội trưởng, Dị Năng Giả hệ Thổ - Không Lam Thanh còn chưa kịp xác định được tình huống, chỉ biết là nguy hiểm, hẩn ta cong thân lại lăn một vòng trên mặt đất, móng vuốt của Kiếm Xi Hồ xẹt qua máu thịt trên lưng hẩn ta, máu tươi lập tức bắn ra tung tóe, hẩn ta rên lên một tiếng, nhờ vào sự yểm trợ của Bạch Vi Lan rút lui khỏi vùng nguy hiểm.

"Lỗ Toàn, tôi thu hút sự chú ý của Kiếm Xi Hồ, anh tiến lên giải quyết nó." Bạch Vi Lan nói.

"Được." Lỗ Toàn lên tiếng.

Lúc hai người kia nói chuyện hoàn toàn không để ý đến biểu hiện xem thường trong mắt Kiếm Xi Hồ, nó vừa công kích những tên có ý định cướp thức ăn từ trên miệng nó, vừa làm giả bộ bị hấp dẫn sự chú ý.

Cơ hội tốt!

Dương Thế Trạch ở một bên phát ra dị năng Lôi Điện, Lỗ Toàn thừa dịp Kiếm Xi Hồ không để ý đến hẩn ta, cầm một cây đao được chuyển hóa toàn bộ thành kim loại vọt tới.

Rống!

Đột nhiên Kiếm Xi Hồ bỏ qua mấy người đang tấn công nó, xoay người cắn lên bả vai của Lỗ Toàn, máu tươi chảy ra trên diện tích lớn, Lỗ Toàn ngạc nhiên trợn to hai mắt, nếu không phải hẩn ta tránh ra nhanh hơn, một ngụm mới vừa rồi sẽ cắn lên trên cổ của hẩn ta. Cho dù là như vậy, hình như Kiếm Xi Hồ vẫn còn rất ghét bỏ lác đầu đánh văng hẩn ta ra ngoài, không thể giãy giụa, Lỗ Toàn hận không thể khiến cho Kiếm Xi Hồ lập tức nhả ra được,

sau khi hắn ta đứng dậy từ trên mặt đất, che vết thương trên cổ đối mặt với Kiếm Xi Hồ, chậm rãi lui về phía sau chỗ đồng đội.

"Quái vật này đã biến đổi! Có chút quá thông minh phải không?" Hiển nhiên là người phụ nữ tóc đỏ bị Kiếm Xi Hồ hung hãn hù sợ, không dám đến gần. Bên cạnh cô ta vốn là có một Dị Năng Giả hệ kim loại khác vốn định xông tới đang giả bộ lui về phía sau không để lại dấu vết, hắn ta vốn định giúp đỡ Lỗ Toàn, nhưng Kiếm Xi Hồ này dường như hiểu rõ kế hoạch của bọn họ, đưa mắt hung ác cảnh cáo về phía hắn ta.

Nhận ra được ý nghĩ của mọi người, Kiếm Xi Hồ đặc ý di chuyển móng vuốt, ngâm lấy tinh hạch lúc trước vì cần người mà đề ở dưới chân, uy phong lẫm lẫm nhìn bọn họ.

"Rút lui!"

Con Kiếm Xi Hồ này rất lợi hại, chỉ mấy phút ngắn ngủn bọn họ cũng đã có người bị thương. Bạch Vi Lan rất nhanh đã hiểu được chỉ dựa vào mấy người bọn họ hoàn toàn không bắt được con Kiếm Xi Hồ này, cô ta quay đầu nhìn về phía Tần Nguyệt nói: "Nguyệt Nguyệt, mau tới đây giúp một tay, chúng ta cùng nhau bắt nó lại!"

Tự mình cảm giác thật sự rất tốt, Tần Nguyệt lắc đầu một cái nói: "Tự mấy người lên đi." Nói thì dễ nghe, cô động tay vào thì tinh hạch sẽ chia như thế nào? Đối phương có bảy người, cô chỉ có một, cho dù thật sự đoạt được, đến lúc đó cũng chỉ cho cô chút tinh hạch sơ cấp hoặc là thức ăn để bồi thường.

"Tại sao em có thể như vậy, coi như giúp một chuyện đi, bọn chị truy tìm tung tích con hồ biến dị kia đã rất lâu rồi." Bạch Vi Lan vừa nhìn chăm chú vào Kiếm Xi Hồ vừa nói: "Nhanh lên một chút, coi như chị nợ em một nhân tình." "A, nhân tình của cô rất đáng giá sao?" Tần Nguyệt cười nói: "Con Kiếm Xi Hồ này quá lợi hại, tự mấy người lên đi."

Bạch Vi Lan bị Tần Nguyệt châm chọc không chút khách khí ở trước mặt đồng đội, trên mặt cô ta thoáng qua một chút khó coi, ngược lại Kiếm Xi Hồ nghe được khen ngợi phát ra tiếng gầm hưng phấn, lúc đó, tinh hạch nó ngâm trong miệng đã rơi xuống mặt đất, Dị Năng Giả hệ biến dị - Mục Bắc Linh nhân cơ hội muốn tự tay đi nhặt, bị móng vuốt của Kiếm Xi Hồ cào vào trên đầu nằm ngay trên mặt đất.

Kiếm Xi Hồ một cước đạp lên trên người của Dị Năng Giả hệ biến dị này, sau đó nó quay mặt về phía mọi người, dùng toàn bộ thân mình đặt móng vuốt lên, ánh mắt lộ ra vẻ kinh thường.

Hít.

Lần này mọi người nhìn thấy rõ ràng, con Kiếm Xi Hồ biến dị này rõ ràng đã thành tinh!

Nhìn một đám người khiếp đảm rõ ràng, Kiếm Xi Hồ chơi không thấy thú vị liền đứng lên từ trên người của người kia, bộ dạng ngẩng đầu ưỡn ngực ngâm tinh hạch đi tới chỗ Tần Nguyệt.

Kiếm Xi Hồ bị nhiều ánh mắt nhìn như vậy cũng không thêm để ý, đưa đầu dựa sát vào tay Tần Nguyệt, cọ cọ, há mồm ra dâng lên viên tinh hạch màu đỏ này. So với khi thể giằng gựa chém giết bốn phía mới vừa rồi, lúc này hiển nhiên Kiếm Xi Hồ chính là một con mèo nhà mềm mại dễ dàng ngã.

Ánh mắt của Bạch Vi Lan sáng lên, nói với Tần Nguyệt: "Nguyệt Nguyệt, nó là em nuôi sao?"

Giả bộ không nhìn thấy vẻ mặt mừng rỡ của Bạch Vi Lan, Tần Nguyệt lấy ra tinh hạch hồ biến dị từ trong miệng A Hồ, cất xong, nói: "Cũng không tính là đúng, ở tạm nhà của tôi."

"Nguyệt Nguyệt, cái này còn không phải là em nuôi sao." Trên mặt Bạch Vi Lan có vẻ trách cứ nói: "Tại sao em không nói sớm chứ, thật là, quá tùy hứng, hại bao nhiêu người bọn chị bị thương."

Tần Nguyệt liếc Bạch Vi Lan một cái, không nói gì.

Trong lòng Bạch Vi Lan thoáng qua dự cảm xấu, nhưng cô ta vẫn nói tiếp: "Viên tinh hạch màu đỏ này có thể cho chị không? Bọn chị dùng vật tư đổi với em."

"Tôi không thiếu vật tư." Tần Nguyệt từ chối thẳng thừng.

"Nguyệt Nguyệt!" Bạch Vi Lan nóng nảy, tinh hạch này cho dù là cho cô ta hay là cho Dương Thế Trạch thì bọn họ cũng có thể tăng một cấp: "Trước kia em không phải là người như thế này."

Về mặt của Tần Nguyệt nhìn Bạch Vi Lan như nhìn người bị bệnh thần kinh: "Nếu không còn chuyện gì nữa, tôi đi trước."

"Không cho đi!" Người phụ nữ tóc đỏ kêu lên: "Để lại tinh hạch, nếu không cô đừng hòng đi!"

"Bản thân cô không bị sao đó chứ?" Tần Nguyệt nhui mày khinh bỉ nói: "Mấy người có nhiều người như vậy cũng không đánh lại A Hồ, bây giờ cảm thấy có thể đánh thắng hai người bọn tôi?" Đầu ngón tay của cô ngưng tụ ra một tia hắc hỏa, bắn tới, hắc hỏa đốt rụi một đầu tóc đỏ của người phụ nữ trong chớp mắt.

"A ——" Người phụ nữ kia che đầu trốn thét lên.

Tần Nguyệt liếc mắt cảnh cáo Bạch Vi Lan chuẩn bị tiến lên nói chuyện, sau khi mở ra cửa xe trước mặt để cho Kiếm Xi Hổ vào: "A Hổ cũng chơi đã rồi, không có chuyện gì thì tôi đi trước." Dứt lời, cô liền lái xe rời đi, liếc nhìn sắc mặt khô coi của Bạch Vi Lan xuyên qua gương trước xe, Tần Nguyệt hừ lạnh một tiếng, không có ý định tiếp tục để ý nữa.

"Không phải cô biết cô ta sao?" Dương Thế Trạch hỏi.

Mới vừa rồi lúc hắn ta muốn mạnh mẽ ra tay, đột nhiên cảm giác một hơi thở nguy hiểm dao động ở chỗ cổ của hắn ta, giống như nếu hắn ta dám tính toán ra tay thì sẽ bị giết chết, lúc này mới nghẹn khuất nhìn người lái xe rời đi.

Bạch Vi Lan rất không cam tâm nhìn xe rời đi, nhưng rốt cuộc cũng không dám ngăn cản: "Cô ta là..... cũng không phải rất quen, quan hệ bình thường." Vốn hai chữ 'em gái' định bật thốt lên bị cô ta nuốt xuống, Bạch Vi Lan vô ý thức không muốn để cho người khác biết được sự tồn tại của Tần Nguyệt, nhất là không thể để cho tin tức truyền tới Tần gia.

Coi như một đường thuận lợi, chờ đến lúc đến căn cứ, Tần Nguyệt không cần gọi, Tuyết Triệt xem một vở kịch hay và ngủ đã tự thức dậy từ chỗ ngồi.

"Cô đã về rồi." Binh sĩ giữ cửa mỉm cười hữu nghị với Tần Nguyệt.

"Ừ, mới vừa làm xong nhiệm vụ." Tần Nguyệt đáp lại bằng nụ cười tủm tỉm, đưa tấm thẻ chứng minh của căn cứ tới. Người nọ tùy tiện nhìn cho có, không phải cậu ta qua loa thả đi, mà Tần Nguyệt là người mà bọn họ quen thuộc, hoàn toàn không cần nhìn, Dị Năng Giả giống như bọn cô sẽ hoàn toàn không xuất hiện tình huống lây nhiễm và không đóng thuế nổi, không cần thiết phải gian lận ở trên thẻ chứng minh.

"Được phép, vào đi thôi." Binh sĩ giữ cửa nói.

"Cái này cho cậu." Tần Nguyệt lấy ra chai nước suối từ trong cửa xe.

"Không cần, cái này tôi không thể nhận." Trên mặt binh sĩ kia xuất hiện vẻ mặt vừa mừng vừa lo, cậu ta liếm liếm đôi môi khô rách, dưới ánh mặt trời lóng lánh ánh mắt bị nước trong suốt không thấy đáy trong bình nước suối hấp dẫn dứt khoát dời đi.

"Bây giờ căn cứ rất thiếu nước sao?" Tần Nguyệt cau mày, chẳng lẽ phần của binh sĩ cũng phải lấy ra?

"Ừ, bắt đầu từ tuần trước thức uống có thể uống đã giảm sút trên diện tích lớn, trong trụ sở đang kêu gọi Dị Năng Giả hệ Thủy tạo ra nước, chỉ là hiệu quả không lớn, giá tiền của thức uống vẫn còn rất cao, loại nước suối không có mùi lạ này gần như là giá trên trời." Binh sĩ giữ cửa nói, một nhóm bọn họ vừa mới bắt đầu bị yêu cầu tiết kiệm nước, vẫn rất rõ ràng đối với điều này. Bây giờ có rất nhiều binh sĩ cũng chăm sóc người trong nhà, vốn là tiết kiệm không nhiều nước cho người nhà dùng trước.

"A, tôi vào trước đây, cậu vất vả rồi." Tần Minh ném nước suối chuẩn xác vào trong ngực của binh sĩ kia, cười nói: "Tôi không thiếu nước, cái này cho cậu, cầm đi, đừng làm mất, tôi đi nha." Binh sĩ kia sau một lúc không biết phải làm sao, thận trọng chào một cái quân lễ (lễ nghi nhà binh) với Tần Minh đã lái xe đi ở phía xa xa.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Chương 64

"Cô ấy cho cậu thì cậu cứ nhận đi." Một vị binh già đi tới vỗ vỗ bả vai binh lính giữ cửa nói: "Đó là một cô gái tốt!"

Trong mắt của ông có nụ cười vui vẻ, mặc dù có rất nhiều người không hiểu tại sao bọn họ tham gia quân đội, nhưng chỉ cần còn có người như thế tồn tại thì lòng của bọn họ cũng sẽ cảm thấy ấm áp.

"Lần trước, đoàn người Tiểu Trinh bị thương khi đi ra ngoài làm nhiệm vụ, lúc ấy thuốc men trong căn cứ túng thiếu, hoàn toàn không tới phiên chúng ta, mắt thấy người sẽ phải thành tàn tật..... Ngày hôm sau bỗng nhiên trước cửa doanh trại nhiều thêm một đồng thuốc men, người công tác trong doanh trại lấy lời khai từ đầu đến cuối, liền nhìn thấy cô gái này đi qua nơi đó." Binh lính già nói xong, mặt đỏ lên một chút, thuốc men bây giờ có bao nhiêu quý giá làm sao bọn họ có thể không biết, cũng không biết cô gái này ở đâu ra mà có bản lĩnh lớn như vậy, tặng toàn bộ đồ cho người khác mà không nói tiếng nào.

"Mấy tuần trước, bệnh cũ của Chu Lương Từ phát tác, cũng là cô ấy đưa thuốc tới..... Khó trách bọn Tiểu Lục Từ thân thiết với cô ấy, thói đời bây giờ..... Aiz!" Một binh lính có chút trẻ tuổi khác tiến lại gần nói một câu, sau đó lắc đầu một cái rời đi: "Hay là đừng nói nữa, chúng ta làm cho xong chuyện này trước đã."

Tần Nguyệt ngừng xe để cho Tuyết Triệt tự cầm tù sắt đi giao trả nhiệm vụ, cô đóng buồng xe sau, sau đó nhìn về phía cửa căn cứ ở xa xa một cái, nhìn thấy nước suối cô đưa cho được một người lính giao cho người lính kế tiếp, mỗi một người bọn họ đều rất tự giác chỉ nhấp một ngụm nhỏ làm tròn môi khô nứt, sau đó truyền lại cho đồng đội.

Nhìn khuôn mặt vui sướng và thỏa mãn của bọn họ, Tần Nguyệt nghĩ tới tin tức nghe được vào ngày hôm qua, toàn bộ 150 người của Đại đội bộ binh 237 đều hi sinh toàn bộ trong lúc bảo vệ dân chúng rút lui, chiến đấu suốt ba giờ đồng hồ không có một người nào đào binh (ý nói bỏ trốn), không có một người nào còn sống, tất cả binh lính đều chết chiến đấu không lùi, chỉ có những dân chúng kia chạy về được trong cơn hoảng loạn nhờ vào sự che chở của quân đội.

Binh lính giữ cửa đổi một nhóm lại một nhóm, những người này không biết sẽ bị phái đi thi hành nhiệm vụ lúc nào, cũng không biết đi ra ngoài có còn có thể trở lại được hay không, ánh mắt của Tần Nguyệt tối sầm, cô mở cửa xe rồi ngồi lại vào ghế lái, giả vờ lái xe trở lại chỗ đó một chuyến, trên thực tế Tần Nguyệt thừa dịp không có ai chú ý, dùng ý nghĩ lấy ra một cái thùng lớn đựng nước màu xanh dương từ trong không gian bỏ vào trong xe, cũng may cốp sau xe khá lớn mới có thể nhét loại này thùng nước lớn dài 1 thước này vào.

Tần Nguyệt vỗ vỗ đầu A Hồ nói: "Hai bọn mày đừng quấy rối, đợi ngoan ngoãn về nhà cho tao." Không sai, là hai con vật, ngay từ đầu Hắc Quả Phụ đã cùng đi ra ngoài dạo bộ với Kiếm Xi Hồ, chỉ là từ đầu tới cuối nó luôn núp ở trong bộ lông của Kiếm Xi Hồ, hơn nữa trên thân mình Kiếm Xi Hồ còn có những vết vân màu đen nên càng không khiến cho người khác chú ý.

A Hồ khôn ngoan đáp một tiếng, Tần Nguyệt lấy tinh hạch trước đó từ trong không gian ra: "Của mày, cái này nhìn qua có vẻ không tệ." Tần Nguyệt đưa tinh hạch màu đỏ tới, A Hồ cũng không có há mồm ăn luôn như lúc được cho ăn bình thường, mà là nghiêng nghiêng miệng, dùng đầu đẩy tinh hạch màu đỏ hướng về phía Tần Nguyệt.

"Sao vậy?" Tần Nguyệt không hiểu hỏi.

Kiếm Xi Hồ ngẩng đầu lên kêu một tiếng, lại dùng đầu đẩy tới, Tần Nguyệt suy đoán nói: "Đề ở chỗ tao?" Nó lắc đầu một cái, tiếp tục đẩy.

"Cho tao?" Nhìn phản ứng khác thường của A Hồ, Tần Nguyệt thử hỏi dò.

Rõ ràng lần này Kiếm Xi Hồ hài lòng, nó gật đầu một cái, ánh mắt mong đợi nhìn Tần Nguyệt.

"Thật biết nghe lời." Tần Nguyệt sờ sờ nó đầu nói: "Vậy thì tao sẽ không khách sáo." Năng lượng của tinh hạch này đối với Tần Nguyệt mà nói thì đúng là không thể tốt hơn, nhưng cô chưa từng nghĩ tới sẽ chiếm thành của mình, chỉ là A Hồ vui lòng cho cô, cô cũng sẽ không từ chối, dù sao có thực lực mới bảo đảm được sinh tồn, cô hiểu được cái gì nên đặt ở trước, cái gì nên đặt ở sau, hiển nhiên bây giờ không phải là lúc khách sáo.

Hắc Quả Phụ leo nửa người ra từ trong túi tinh hạch ở trước xe, nó vừa gặm năng lượng trong tinh hạch, vừa quơ múa một cái chân trước, cố gắng biểu đạt ý sau này nó có tinh hạch cũng đưa cho Tần Nguyệt.

Tần Nguyệt lập tức bị hai con vật này chọc cười, cô cười nói: "Được, sau này chờ tinh hạch của mày." Vốn chỉ là tùy tiện nuôi làm bạn, không ngờ ở chung cùng bọn chúng thật sự lại có được tình cảm, Tần Nguyệt thầm nghĩ, như vậy có lẽ cũng không tồi, ít nhất sẽ không cô đơn.

Cố tình dừng xe ở chỗ này, Tần Nguyệt gọi hai tiểu binh tới giúp một tay chuyển thùng nước xuống, các binh lính rất nhiệt tình, trên khuôn mặt chất phác tràn đầy nụ cười. Hai tiểu binh chuyển đồ xong còn vui tươi hơn hờ vò đầu nói nếu như còn có cần gì thì sẽ giúp hết, đừng khách sáo, cứ gọi bọn họ là được.

"Nếu như có việc cần sẽ không khách sáo." Tần Nguyệt gật đầu lên tiếng, sau đó cô chỉ chỉ thùng lớn nói: "Trong nhà còn rất nhiều nước, đây là phần thưởng nhiệm vụ mới vừa làm xong, các anh cầm đi chia đi."

Nghe vậy, nụ cười trên mặt hai binh lính cứng đờ, bọn họ không dám nói đều biết rõ toàn bộ chuyện của căn cứ, nhưng tuyệt đối là biết không có nhiệm vụ nào một người có thể nhận được thưởng lớn như vậy: "Cái này, những thứ này chúng tôi không thể nhận."

Tần Nguyệt bật cười nói: "Không phải cho hai người các anh, cầm đi, quân đội từng cứu mạng của tôi." Không chỉ cứu cô một lần, nếu như không nhờ những quân nhân này, kiếp trước cô đã sớm chết rồi.

"Chúng tôi biết, nhưng....." Người lính kia cố gắng giải thích gì đó.

"Không có gì nhưng nhị gì hết, trước kia lúc chưa xây dựng đất nước, các anh xông lên đầu tiên, sau khi xây dựng đất nước, ngoại quốc đến xâm phạm, các anh xông lên đầu tiên, động đất, sóng thần xảy ra, các anh xông lên đầu tiên, thật vất vả mới được hòa bình, các anh cũng canh giữ ở phía trước tổ quốc, bây giờ mặt thế tới, các anh còn xông vào đầu tiên....." Tần Nguyệt cười cười: "Cứ như vậy đi..., tôi đi trước."

Đẩy cửa phá lỗ, đất rung tuyết lở, mặt thế đến, không thay đổi, chính là những quân nhân này.

Tần Nguyệt không ham thích người có chức hàm cao, không tin thần linh, chỉ kính nể một nhóm người như vậy. Có lẽ trong bọn họ cũng có phần tử cặn bã, cũng có sâu mọt, nhưng nhiều hơn là phía sau sự hy sinh anh dũng đến ngay cả tên cũng chưa từng được lưu lại.

Không có tên, không có phần mộ, cũng không có ai thương tiếc, phần lớn người đã phơi thây nơi hoang dã hay thậm chí là hài cốt không còn, có rất nhiều người cũng không biết đến sự hy sinh của bọn họ, thắng lợi phụ thuộc vào bọn họ, công lao cũng thường không ở trên người bọn họ, nhưng chính một nhóm người như vậy, khiến Tần Nguyệt sinh lòng kính nể, kính nể nhóm binh lính ở cấp thấp nhất này.

"Cám ơn." Binh lính có vết sẹo trên cánh tay khi tay áo bị xắn lên, anh ta nhìn nhận, nhưng vẫn cảm thấy mắt có một chút cay cay. "Đi thôi, chúng ta kiêng cái này về, để cho mấy anh em vui mừng một chút."

"Ừ, được, được." Binh lính trẻ tuổi, vóc dáng thấp đã có chút nghẹn ngào lên tiếng.

Mỗi lần làm nhiệm vụ trở lại, trong trụ sở đều có một chút thay đổi, phía trước hình như tương đối náo nhiệt, cũng không biết một nhóm người vây lại một chỗ đang làm gì, vốn Tần Nguyệt nghĩ muốn đi đường vòng, nhìn qua tình huống kia có vẻ không phải là một chuyện tốt, nhìn giống như là một đám đàn ông ức hiếp một đứa bé.

"Không phải cô em muốn đi xem một chút sao?"

Giọng nói của một người truyền tới bên tai, Tần Nguyệt quay đầu, chỉ thấy một người đàn ông có vẻ lưu manh đứng ở bên cạnh mình, cười híp mắt nhìn mình.

Anh ta mặc áo quần bò (kiểu vải như quần bò, đồ jean), mũ rom, cả người cho người khác có cảm giác rất lỗ mãng, nhưng cũng không làm cho người ta chán ghét, giống như từ nhỏ anh ta đã có bộ dạng này. Tay Thanh Lạc phát phát tay ở trước mặt Tần Nguyệt, cười đều nói: "Thế nào, nhìn đến ngứa người, xem ra tôi vẫn còn rất hấp dẫn."

"Làm ơn, ông chú, dù gì chú muốn dụ dỗ con gái thì phải cầm mấy khối thịt hoặc là tinh hạch gì đó trên tay, phụ nữ bây giờ rất thực tế." Tần Nguyệt nhìn anh ta một cái nói: "Chẳng lẽ chú cho rằng sức hấp dẫn gì đó mạnh hơn so với một miếng thịt ba chỉ?"

"Chắc chắn chắc, nhìn cô em nói, đại thúc tôi ra ngoài đi tìm tình yêu đích thực không được sao?" Về mặt Thanh Lạc vô cùng đau đớn phảng phất như cô gái sa ngã nhìn Tần Nguyệt nói.

"Ông chú, chú lạc đội ngũ." Tần Nguyệt nói rõ ràng rành mạch: "Phải nhớ đuổi kịp thời đại, cái thứ tình yêu đích thực này, chú lấy cho tôi một cân thử xem, cô em tôi đây cầm đi cho chó ăn."

"Nhìn cái miệng độc này của cô xem." Lúc này Thanh Lạc mới thu hồi ý định đùa giỡn: "Nghiêm chỉnh mà nói, đứa bé trước mặt này cô có cứu không?"

"Không cứu."

"Aiz, tôi nói cô đừng vội từ chối, tôi hiểu biết rõ bản lĩnh của cô, nể khuôn mặt già nua của ông chú tôi mà cho chút mặt mũi có được không?" Thanh Lạc thấy người rời đi vội vàng ngăn lại.

"Chú quen biết?" Tần Nguyệt hỏi.

"Gần như vậy, đứa bé này cũng là số khổ....." Thanh Lạc còn chưa cảm thán xong liền bị Tần Nguyệt cắt đứt: "Đầu năm nay ai không khổ, chú quen biết tại sao không tự mình đi cứu?"

"Cái này, phải đành chịu chứ biết làm sao?" Về mặt Thanh Lạc đau khổ nói: "Đoạn thời gian trước mới vừa đắc tội một người ở cấp trên, nếu như lần này đụng vào nữa, có lẽ tôi sẽ không thể mong lẫn lộn ở căn cứ nữa, cô cũng biết, đầu năm nay căn cứ ở đây không có hỗn tạp..... Sớm muộn hỗn tạp cũng sẽ dẫn đến chết không toàn thây."

Tần Nguyệt yên lặng không lên tiếng, mỗi nơi đều có quy tắc ngầm, thế lực yếu không nên chống lại thế lực mạnh. Chỉ là Tần Nguyệt vẫn không muốn xen vào việc của người khác, dù sao để ý được nhất thời nhưng không để ý được cả đời, dù sao cũng không thể bảo cô nuôi người cả đời.

"Ồ, con thú biến dị này không tệ!"

Một giọng nói ca ngợi không có ý tốt thành linh truyền tới, Tần Nguyệt đang muốn đi thì nhìn thấy một người đàn ông khỏe mạnh, trẻ tuổi đi về phía cô, thuận theo bước đi của gã, người chung quanh rồi rít nhường đường cho gã.

"Cô ra một cái giá, con này tôi muốn." Người trẻ tuổi đứng ở trước mặt Tần Nguyệt, về mặt của gã ngạo mạn, phía sau có năm, sáu người đàn ông vạm vỡ, bắp thịt rắn chắc đi theo.

Người trẻ tuổi nhìn về phía Kiếm Xi Hồ, càng nhìn càng thích, đồ yêu thích mới - chó biến dị lần trước anh của gã đưa tới đã biến thành đồ yêu thích cũ trong nháy mắt, bị gã quăng ra sau đầu, gã cảm thấy, đàn ông nên phối hợp với con thú biến dị uy vũ hùng tráng như vậy, cái con chó gì kia quá hạ cấp rồi, hoàn toàn không xứng với thân phận và phong cách của gã. Trong mắt gã liền tràn đầy nhiệt tình chuẩn bị dắt Kiếm Xi Hồ về nhà, ngay cả đứa trẻ mới vừa rồi đụng vào gã cũng có lòng tốt tha thứ.

"Không bán." Tần Nguyệt từ chối.

Đột nhiên nghe được từ chối, không ngờ từ chối dứt khoát như vậy khiến cho người trẻ tuổi có chút nổi giận: "Đừng thấy cho chút mặt mũi mà lên mặt!" Gã dứt lời, thuộc hạ liền tiến lên muốn cướp đoạt trắng trợn, Kiếm Xi Hồ khinh thường liếc nhìn mấy người, thấy người còn dám tiến lên, lập tức mở miệng to như chậu máu rống một tiếng về phía bọn họ, rống cho bọn họ lui lại mấy bước mới ngạo mạn thông thả trở lại bên cạnh Tần Nguyệt.

Nhìn thấy người mình dẫn ra ngoài sợ hãi, người trẻ tuổi tiến lên mấy bước giơ tay lên đánh vào mặt một người đàn ông vạm vỡ bên cạnh: "Mẹ kiếp, sợ cái gì, bình thường bố mày uống công nuôi không bọn mày!" Gã quát mấy người gã dẫn tới: "Lên, lên...! Một con đàn bà nuôi sủng vật cũng có thể khiến bọn mày sợ đến như vậy, cẩn thận bố mày cho mày quả ngon để ăn..... Mấy người bọn mày lên hết cho tao, mẹ kiếp, bố mày không tin không giành được một con thú."

Tần Nguyệt đứng ở một bên cười lạnh, cũng không ngăn cản, người muốn chết ông trời cũng không cản được, luôn có mấy người muốn đâm đầu vào miệng thú như vậy.

Chương 67: Chương 65

Vương Đạt thuận tiện dẫn theo nửa đàn em rời đi, còn năm người dư lại cũng không gắng sức hành hạ đứa bé trên đất kia nữa, bọn họ kiểm tra phía trước một lúc, thấy đại ca cần người giúp một tay thì vội vàng bỏ lại đứa bé trên đất chạy tới.

Hành động của bọn họ rất nhanh, một người chen một người, nói đùa gì chứ, bây giờ chính là lúc biểu hiện, lúc này không tích cực thì lúc nào mới tích cực. Từ lúc bọn họ rời đi, đứa bé tóc xanh trên đất mặc quần áo rách rưới, từ đầu đến cuối đều ôm con búp bê rồi gối bất động giật giật, cậu từ trên đất đứng dậy, ôm con rồi gối trong tay, mặt không có vẻ gì nhìn về phía trước.

Lúc này, người chung quanh mới nhìn thấy rõ khuôn mặt của cậu, vốn là một cậu bé có bộ dạng rất thanh tú, nhưng trên mặt phía bên trái có một con vết phỏng từ trán xuống đến phần má phía dưới mắt, phả đi cảm giác thương thức cái đẹp, nhìn nhiều sẽ khiến cho người ta cảm thấy không thoải mái.

"Aiz, anh xem cậu bé này, bộ dạng..... thật xấu xí."

"Nhất định là đã làm chuyện gì xấu, nếu không tại sao một đứa bé thật tốt sẽ bị lưu lại sẹo ở chỗ đó, nhìn thì không phải là vết thương bình thường, cũng không biết đã làm chuyện không có tính người gì....."

"Đúng đúng, nhất định không phải là thứ tốt, khó trách bị người ta đánh, đoán chừng lúc này là bị thương không nhẹ."

Tần Nguyệt nghe lời bàn tán như vậy, trong lòng dâng lên một chút không thoải mái, có lẽ những người này cũng không biết bản thân mình đang nói gì, chỉ là đơn thuần muốn gièm pha người khác để giảm bớt áp lực của cuộc sống, nhưng đối xử như thế này với một đứa bé thật sự là hơi quá đáng. Ánh mắt của cô lạnh lùng quét qua mọi người, Kiếm Xi Hồ đã nhận ra Tần Nguyệt tức giận, há to mồm quay về phía mọi người gào lên một tiếng.

"Ồi chào, dã thú này đang muốn ăn thịt người!"

Không biết là người nào trong đám người hô một tiếng, lúc này mọi người mới giật mình nhận ra con thú biến dị có chủ và lại rất thành thật này suy cho cùng cũng là một con dã thú, sẽ làm người bị thương. Bọn họ vội rút lui về phía sau một chút, về mặt vừa lo lắng vừa muốn xem nào nhiệt.

"Ồ kia, nhường một chút, anh dẫm lên tôi."

"Tôi nói đừng nóng vội, cũng không phải là không nhìn thấy được....."

Những người này, thật là quá rảnh rồi, quanh thân Tần Nguyệt có vài phần rét lạnh nhàn nhạt, lúc đối mặt với Vương Đạt càng không kiên nhẫn, nhưng người ta vẫn còn không biết điều, hất cằm nói với Tần Nguyệt: "Bỏ thú biến dị thì hôm nay gia sẽ để cho cô đi."

Thấy gã như vậy, trên mặt Tần Nguyệt lạnh như băng, cô không nhìn được giật giật ngón tay, siết chặt lại buông ra, lạnh lùng nói: "Biến, không cút thì tao sẽ tiền mây!"

Nếu như người này thật sự cho rằng có người đứng sau mà không coi lời nói của ai ra gì, cô không thể nào không giúp đỡ cho người ta hoạt động gân cốt một chút, cho gã biết, không phải tất cả mọi người đều sợ người đứng phía sau gã.

Chống lại ánh mắt lạnh lẽo của Tần Nguyệt, chân của Vương Đạt khẽ nhún ra, loại khí thế này, ngay cả anh cả nhà gã cũng chưa từng có, nhưng rốt cuộc gã cũng không bị dọa nhiều, cho dù một người phụ nữ có mạnh như thế nào thì còn không phải là có làm ra vẻ sao, vừa nghĩ như thế, Vương Đạt chỉ cảm thấy càng nghĩ càng có đạo lý, lồng ngực của gã nâng lên, hừ lạnh nói: "Cô, rất cuồng vọng, dù thế nào, nhìn cô như vậy thì làm gì được ông đây?" Gã cười ha ha mấy tiếng, giang hai cánh tay nói: "Đến đây đi, ông đây chờ..... Ai u....."

Lời của Vương Đạt còn chưa nói hết đã bị Tần Nguyệt đá một cước ngã xuống đất, Tần Nguyệt đạp ngực của gã, mắt nhìn xuống khuôn mặt còn được nuôi thành dạng cái trán bóng loáng (ý chỉ người không lo nghĩ, sung sướng, kiêu như con nhà giàu không lo ăn mặc) ở mặt thế này, nói: "Không tệ, chỉ là muốn chặt đứt mây."

Cô nói bình thân, nhưng Vương Đạt nhìn vào cặp mắt không có một chút gọn sóng kia, luôn có loại ảo giác bị u hồn để mất tới, gã lắc đầu một cái hét lớn: "Người đâu, bọn mày đều ăn cháo sao! Còn không mau bắt con nhỏ này cho ông mày!"

Người phía sau bị Vương Đạt quát lớn một câu như vậy, bỗng nhiên giật mình, vội rút chạy tới muốn giúp đỡ, nhưng mỗi một người cố gắng đến gần Tần Nguyệt cũng bị cô đạp một cước bay ra, tiếp theo càng dùng sức giẫm lên người Vương Đạt, đau đến mức khiến gã réo lên 'ai u, ai u' không ngừng.

"Xảy ra chuyện gì!"

Trưởng quan căn cứ dẫn theo một đội ngũ đến trễ, đầu tiên là quát to về phía Tần Nguyệt: "Người phụ nữ điên này ở đâu ra, dám giương oai làm loạn ở

trong căn cứ!"

Giương oai cái rầm, lúc người này công khai cướp bóc thì lão già ngời ở đâu? Tần Nguyệt khinh bỉ nhìn ông ta, không nói gì, dưới chân dùng thêm sức đạp người, Vương Đạt đau đến mức một mực la to.

Về mặt của người này ngang nhiên thể hiện không tha người ở trong mắt khiến cho Lý Văn nổi giận, ông ta chỉ vào Tần Nguyệt, lớn tiếng quát lên giống như lúc trước từng đối xử với người gây rối: "Còn không mau thả người, cô muốn bị tôi đuổi ra khỏi căn cứ sao?"

Tần Nguyệt không nói gì, chỉ là lẳng lặng nhìn ông ta, sâu thẳm trong đôi mắt là bình tĩnh không một chút gợn sóng, lại làm cho Lý Văn vốn có chút chột dạ rất không thích, có loại cảm giác bị người nhìn thấu.

"Ông có quyền này sao?" Tần Nguyệt cười lạnh nói: "Lúc nào thì một trưởng quan đội tuần tra nhỏ nhò cũng có quyền tùy tiện đuổi người ra khỏi căn cứ?"

Bị người kiêu ngạo chất vấn thẳng thừng như vậy, Lý Văn bị vạch trần sự thật, trên mặt lúng túng và thẹn quá hóa giận, ông ta hiểu được hôm nay đã đụng phải mảnh vụn cứng rắn, cố gắng để cho về mặt của mình có vẻ nghiêm túc hơn, trách móc nói: "Thế nào, làm chuyện sai trái còn nói đạo lý, bắt cô ta lại cho tôi." Nhưng lời ông ta vừa nói xong, không có binh lính nào động tay, ngược lại Tần Nguyệt lạnh nhạt chế giễu: "Cũng không hỏi chuyện cho rõ ràng, ông còn bắt loạn người, cách quản lý của căn cứ thật sự là càng ngày càng tốt."

"Đúng vậy, Lý trưởng quan, hỏi một chút đi." Một binh lính tuần tra nói.

Lý Văn lườm binh lính kia, ý là quan chỉ huy ra lệnh thì không cần phải nói, cùng với ý nói trở về tự mình nhận phạt. Binh lính tuần tra biết trong mắt Lý Văn là khinh thường, lui về phía sau, không nói thêm gì nữa, có người còn nghĩ muốn tiến lên nói gì đó sau lưng anh ta bị anh ta lắc đầu kéo lại, mặc dù những người này không nói gì nữa, nhưng cũng không bắt người theo ý của ông ta.

Thật ra thì bọn họ biết người phụ nữ này, thường tặng đồ cho quân đội, nhiều lần giải quyết chuyện cực kỳ quan trọng liên quan đến mạng người, nếu như có người nói cô phạm pháp trong căn cứ, bọn họ sẽ là người đầu tiên không tin. Binh lính tuần tra nhìn trưởng quan một chút, thấy ở trên mặt ông ta vẫn còn tức giận, thầm nghĩ trong lòng, nếu như trưởng quan thật sự muốn làm gì Tần Nguyệt, bọn họ cũng chỉ có thể lên lút đi thông báo cho Từ trưởng quan.

"Ai u này, lão Lý, anh nhanh làm cho người phụ nữ này lấy chân ra, ngực này của tôi....." Vương Đạt thấy Lý Văn vẫn không chú ý tới gã đang nằm trên mặt đất, không khỏi kêu đau một lúc.

"Cô còn không mau thả cậu ấy ra!" Lúc này Lý Văn mới phản ứng lại, nói với Tần Nguyệt. Mới vừa rồi ông ta cũng bị chọc tức, lúc này mới nhớ tới mục đích lúc ban đầu đi tới đây chính là vì lưu lại một ấn tượng tốt cho anh trai của Vương Đạt - Vương Uy, sau này sẽ thuận tiện qua lại giúp đỡ nhiều hơn.

"À."

Tần Nguyệt nhìn ông ta một cái, chậm chạp gior chân lên, đúng lúc mọi người cho là cô sẽ dòi chân đi, âm thầm tự mình vui mừng vì lời nói có tác dụng của Lý Văn, rất nhanh Tần Nguyệt đã hung hăng đạp một cước, sau đó nhanh chóng nâng lên, một cước đá bay Vương Đạt.

"Cô ——" Lý Văn chỉ vào Tần Nguyệt nói: "Thật là quá đáng!"

Đây rõ ràng là không đặt ông ta vào trong mắt, được được được, ngược lại ông ta sẽ cho cô nếm chút biết tay!

"Khụ khụ khụ, lão Lý, anh phải làm chủ cho tôi!" Sau khi Vương Đạt được thuộc hạ đỡ dậy, gần như là ôm Lý Văn khóc lóc kể lể: "Người phụ nữ này, đầu tiên là cướp đoạt đi thú biến dị của tôi, sau đó còn công khai đánh người ở trong căn cứ..... Anh xem một chút, tôi đây đã bị thương!"

Không nhìn sắc mặt khó coi của Lý Văn, Tần Nguyệt bị Vương Đạt dùng sức vu oan cô trộm thú biến dị, khuôn mặt vẫn không thay đổi đứng ở nơi đó như trước, thật là, nếu không phải Thanh Lạc không ngừng kéo cô, cô đã sớm đi rồi.

Cuộc cãi vã bên này không biết đã kinh động đến một đám binh lính giữ cửa căn cứ từ lúc nào, bên kia phái người tới đây hỏi thăm tình huống, biết được có liên quan với Tần Nguyệt, tiểu binh đó vội vàng trở về, chỉ chốc lát sau lại dẫn một người tới.

Mặc dù đối phương chỉ là tiểu binh, nhưng mỗi người ở trong đám người Lý Văn cũng phải thuận tiện cho đội giữ cửa bên kia chút mặt mũi, huống chi ông ta còn vì để thể hiện mình công bằng, không ngại hỏi thăm tiểu binh trông coi mới tới trong căn cứ một chút. Người tiểu binh kia cũng biết rõ đầu đuôi chân tướng rõ ràng, nói thẳng ra chính mình đã nhìn thấy Tần Nguyệt dẫn theo thú biến dị trở lại, không sai, bởi vì thú biến dị trong căn cứ không có nhiều, con Kiếm Xi Hồ này lại rất đặc sắc, anh ta liền nhớ kỹ, có thể làm chứng là thấy Tần Nguyệt dẫn thú biến dị về.

Trong lời này có hàm ý bên ngoài đều là lời nói thiên vị Tần Nguyệt, Vương Đạt nghe không hiểu, Lý Văn lại nghe được rõ ràng, lúc này sắc mặt của ông ta có chút khó coi, vốn tưởng rằng chuyện người phụ nữ kia trộm thú biến dị là chuyện chắc chắn rồi, không ngờ còn có người thay cô nói chuyện, nhưng người nói chuyện giúp này lại là người mình, chuyện này bảo ông ta sao có thể không giận. Tuy là như vậy, Lý Văn cũng không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là kiềm lại lửa giận trong lồng ngực, không để người ta bắt được chỗ sơ hở.

Nhưng cho đến lúc này, Vương Đạt vẫn còn một bộ nhất quyết không tha, gã dùng sức vu oan Tần Nguyệt trộm thú biến dị anh cả của gã đưa cho gã, một chút đạo lý cũng không nói.

Tần Nguyệt nghe một lát, chỉ cảm thấy cực kỳ phiền phức, lập tức khinh bỉ nói: "Anh cứ túm chặt không buông như vậy, cha mẹ của anh có biết mình đã

nuôi ra một kẻ có bộ dạng như vậy không?"

Khóe lóc kẻ lẻ chột bị cắt ngang, Vương Đạt khẽ ngậy ngằn cả người, một lúc lâu mới phản ứng được, Vương Đạt liếc nhìn Tần Nguyệt, lại nhìn vào mắt Lý Văn, có lẽ nhìn thấy được thái độ cứng rắn của Tần Nguyệt, mà nủi dựa của gã đã lão đảo muốn ngã, một câu ‘mắc mớ gì tới cô’ cấm ở trong cổ họng đúng là không nói ra được.

Được rồi, coi như hôm nay là gã đã đá trúng một tấm sắt rồi, mặc dù trong lòng quyết định về sau nhìn thấy người phụ nữ hung hãn hơn đàn ông này, gã nhất định sẽ đi đường vòng, không bao giờ làm mưa làm gió ở trước mặt cô nữa, nhưng trên mặt Vương Đạt vẫn còn hung hăng trừng mắt liếc nhìn Tần Nguyệt, vung tay lên nói: "Chúng ta đi!"

Không có sự kiện của nhân vật chính, dĩ nhiên là Lý Văn cũng không tiện tiếp tục ở đây nữa, cũng ảo não dẫn người đi. Lúc này Tần Nguyệt mới có thời gian rảnh nhìn Thanh Lạc mới vừa rồi vẫn lôi kéo cô không để cho cô đi, Thanh Lạc cười ‘hắc hắc’ một tiếng, vội vàng kéo Huyền Nguyệt đến trước người.

Người này mới vừa rồi vẫn nói ở bên tai cô không ngừng, cái gì cha chết, mẹ tái hôn, khi còn bé, đứa bé kia thiếu chút nữa đã chết cháy trong cuộc hỏa hoạn. Tần Nguyệt quan sát cậu bé trong miệng Thanh Lạc một chút, đứa bé này nhìn qua không giống như tự kỷ bình thường?

Thanh Lạc thấy vậy, hiểu lầm Tần Nguyệt là ghét bộ dạng của Huyền Nguyệt khó coi, khuôn mặt còn bị phá hủy, vội vàng nói: "Cô không cần phả lo lắng về vấn đề hình tượng, đứa nhỏ này sẽ tự mình giải quyết." Dứt lời, anh ta nháy mắt ám chỉ với cậu bé.

Bé trai khôn khéo lấy một cái mặt nạ bị đứt một nửa từ trong túi tiền ra đeo lên trên mặt, vừa vắn che đi được vết sẹo đáng sợ kia.

Tần Nguyệt càng nhìn càng thấy quen mắt, một lúc lâu, cô vỗ đầu một cái thờ dài nói.

Đây là, mặt nạ gỗ quý Điều Khiển Sư!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Chương 66

Tần Nguyệt chưa từng nghĩ tới phải dẫn một đứa bé về nhà, đợi đến lúc cô lấy lại tinh thần, Huyền Nguyệt đã đứng ở trước cửa nhà cô, Tần Nguyệt thờ dài nói: "Vào đi."

Cho Huyền Nguyệt tắm hai lần, cuối cùng cũng rửa sạch sẽ được cho cậu, Tần Nguyệt không khỏi cảm thấy may mắn, cũng may tạm thời căn cứ còn không thiếu loại nước không thể uống này, sau khi cô cầm quần áo mới đưa cho Huyền Nguyệt thay xong, nhìn bé trai đứng ở trước mặt cô sạch sẽ, sáng khoái, có cảm giác thành công bội phần.

Lấy nguyên liệu nấu ăn ra, Tần Nguyệt vừa ngâm nga bài hát vừa xào thịt, lần trước không kéo con hồ biến dị kia về thật là đáng tiếc, chỉ là trong xe không chứa nổi, lại không thể để không gian bị bại lộ, thật sự là cho đám người Bạch Vi Lan kia được lợi rồi.

"Tên nhóc ở đâu ra?"

Tuyết Triệt dẫn theo Vô Tự tới thăm nhà, cậu ta vẫn còn ăn mặc với bộ dạng trẻ con, đứng ở cửa, vẻ mặt tàn bạo lấy mắt kính đeo trên mặt xuống, mặt tò mò nhìn bé trai ôm tượng búp bê gỗ đứng ở sau lưng Tần Nguyệt.

"Có chuyện gì sao?" Tần Nguyệt hỏi.

"Chúng ta không phải đồng đội sao? Thật là, quá lạnh nhạt." Tuyết Triệt oán trách, ngược lại Vô Tự tự làm mục đích của bản thân, không cần phân phó trực tiếp bung một đồng đồ từ trên xe xuống đưa vào trong phòng bếp của Tần Nguyệt.

"Đồ ở đâu ra?"

"Không phải lúc trước thi hành nhiệm vụ sao? Đây chính là phần thưởng, tôi đã lấy toàn bộ tới." Tuyết Triệt nâng lỗ mũi lên, ngửi một cái, nói: "Cô đang nấu cơm ở bên này sao?"

"Ừ, có muốn vào ăn chung không?" Tần Nguyệt hiếm khi hào phóng nói, thật ra thì, cô còn nhìn vào mặt mũi của đồng đội đặc biệt này mới "hào phóng" đề nghị, vừa có tình hạc vừa có lương thực, hợp thành một đội với cậu ta đúng là tính toán có lợi nhất. Cũng không phải Tần Nguyệt không lo lắng đối phương có ý đồ khác với chuyện chia đều tốt như vậy, chủ yếu là danh tiếng "kinh doanh" mà cô biết rõ về Tuyết Triệt, đòi trước nếu không phải là nhìn vào một phần giá trị vô lực của cậu ta, loại người đối với cái gì cũng có thái độ thờ ơ này sớm đã bị những người khác ăn sạch sành sanh, xương cũng không còn thừa, còn có một chút chính là, ánh mắt của cậu ta rất sạch sẽ, có lúc sẽ khiến cho người có tâm lý ư ám như Tần Nguyệt không dám nhìn thẳng.

"Được." Tuyết Triệt bên này vừa mới đáp lời, bước chân đã đi tới phòng bếp.

Trên bàn đã bày ba bát thức ăn, trong nồi còn hầm canh, mùi thơm từ bên trong chậm rãi bốc lên.....

Tuyết Triệt không khách sáo chút nào, tự mình dọn sạch cái ghế ngồi lên, chỉ huy Vô Tự xới com. Huyền Nguyệt nhìn cậu bé trai này không khác mình bao nhiêu, ôm tượng búp bê gỗ chậm rãi đến gần Tuyết Triệt, ngồi ở bên cạnh Tuyết Triệt, ngay cả vài miếng com cậu ta vừa mới ăn cũng bị gom qua, khéo léo ngồi yên lặng bới com ở bên cạnh Tuyết Triệt.

Xem ra Huyền Nguyệt rất thích Tuyết Triệt, Tần Nguyệt khẽ mỉm cười, nói với Vô Tự: "Anh cũng ngồi đi, ăn chung, hôm nay Huyền Nguyệt vừa tới, tôi không cần thận nấu hơi nhiều."

Vô Tự liếc nhìn Tuyết Triệt, thấy chủ nhân vui đầu ăn com không quan tâm đến anh ta, gật đầu một cái lên tiếng: "Được."

Ngạch.....

Đây là xảy ra chuyện gì!

Tuyết Triệt ngẩng đầu nhìn Huyền Nguyệt không ngừng gấp thêm món ăn cho mình, bỗng nhiên tỉnh ngộ, không phải người này cũng coi cậu ta là một đứa bé đó chứ! Nghĩ như vậy, Tuyết Triệt nóng nảy, cậu ta ghét nhất người khác coi cậu ta là một đứa bé!

"Nhóc, tự mình ăn đi."

Huyền Nguyệt ngạc nhiên nhìn Tuyết Triệt phồng hai má che chò chén của mình, vừa nhai thức ăn vừa tức giận nhìn Huyền Nguyệt, chiếc đũa trên tay Huyền Nguyệt đang kẹp thịt, thả cũng không xong, không thả cũng không đúng.

Ồ, đây là, bùng nổ cái lông? Tần Nguyệt nhìn hai tên nhóc qua lại tràn đầy thú vị này, được rồi, thật ra thì cô biết, tên Tuyết Triệt này, đừng nhìn bình thường cậu ta đối xử với người khác vừa lạnh nhạt vừa tàn bạo, chỉ cần nín lấy cái đuôi của cậu ta một chút là có thể khiến cho cậu ta bùng nổ xù lông, mà cái đuôi, đương nhiên là chiều cao vạn năm không kéo dài được của cậu ta.

Tần Nguyệt không hề cười cười, thấy Tuyết Triệt tức giận quay mặt lại trợn lên giận dữ nhìn cô, lập tức cười ha hả nói bị sặc, còn vội vàng làm dáng vẻ thật sự bị như vậy, nhưng Tuyết Triệt là ai, liếc một cái đã nhìn ra được bản chất của cô, lạnh lùng 'hừ' một tiếng, lúc này mới vòng vo trở về.

Nhìn Huyền Nguyệt đầu gối ngẩng vẫn không rõ tình huống, Tuyết Triệt lập tức nổi lên ác ý bốn phía, cậu ta thần thần bí bí tiến tới, đầu dựa vào đầu nói với Huyền Nguyệt: "Nhóc thấy gian phòng này có phải âm u hay không?" Thấy Huyền Nguyệt gật đầu một cái, Tuyết Triệt lại chỉ tiếp vào cái phòng cất trữ đồ ở dưới cầu thang nói: "Nhóc nhìn cánh cửa đó....."

Huyền Nguyệt nhìn theo hướng ngón tay chỉ của Tuyết Triệt, quả nhiên nhìn thấy một cánh cửa màu trắng dọa người, Huyền Nguyệt giật mình một cái, quay đầu nhìn về phía Tuyết Triệt cao gần bằng cậu.

"Nhóc ăn cái này, anh sẽ nói cho nhóc biết câu chuyện phía sau cánh cửa."

Huyền Nguyệt vừa cúi đầu, nhìn thấy trong chén có rất nhiều nguyên liệu hỗn hợp, những thứ gừng, hạt tiêu, củ tỏi kia..... Đủ để chất đồng thành một ngọn núi nhỏ.

Nhìn thấy tình cảnh Tuyết Triệt gắp toàn bộ một đồng món ăn hỗn hợp ra ngoài, lại nghe lời này, vẻ mặt Tần Nguyệt cứng đờ, đây là nhíp điệu một tên nhóc lừa gạt một tên nhóc khác sao?

Lòng trả thù, để ý của đứa bé này thật sâu, cô trừng mắt lên, thấy Tuyết Triệt vẫn còn đang đắc ý, không ngừng tạo ra không khí âm u, cố gắng đe dọa Huyền Nguyệt, Tần Nguyệt không nhịn được nâng trán, có nên nói cho cậu ta biết hay không, thật ra đứa bé này rất yêu thích truyền thuyết quỷ quái đấy? Đừng nhìn cơ thể đang run rẩy vào lúc này của Huyền Nguyệt, bà vai chấy, động, đôi tay ôm tượng búp bê nắm chặt ở trước ngực, vẻ mặt là bộ dạng khản trương..... Thật ra thì, mẹ nó, đây là cậu ta đang kích động!

Thậm chí cô đã có thể đoán trước được, sau ngày này, Huyền Nguyệt sẽ càng không ngừng mở chốt cánh cửa kia, cũng có thể làm chút gì đó ở bên trong, khiến chỗ này biến thành nơi kinh khủng chân chính.

"Ăn com đi, về sau Huyền Nguyệt cũng là đồng đội của chúng ta." Tần Nguyệt nghĩ tới cuộc sống bi thảm sau này, liền không nhịn được lên tiếng cắt đứt ám hiệu kinh khủng của Tuyết Triệt, cô mới không cần cuộc sống về sau như ở trong nhà ma, sau đó dày đặc sợ hãi sống qua ngày.

"Cậu ta?" Tuyết Triệt nghe được kết quả chính, quả nhiên không dây dưa với Huyền Nguyệt nữa.

"Nếu như tôi đoán không lầm, Huyền Nguyệt cũng thức tỉnh dị năng." Tần Nguyệt nhìn về phía Huyền Nguyệt, cười hỏi: "Có đúng hay không?"

Huyền Nguyệt thấy chợt dời đi đề tài, có chút bất ngờ, cậu ta nghiêng đầu mấy giây, sau đó nhìn Tần Nguyệt gật đầu một cái, tay cậu ta vừa chợt, mắt của tượng búp bê gỗ đó sáng rực lên. Tiếp đó, Huyền Nguyệt chỉ huy tượng búp bê gỗ đứng dậy, giật giật miệng, tay chân để nói chuyện, sau đó mắt nhắm Tần Nguyệt không nói lời nào.

"Không sao, cậu mới thức tỉnh dị năng, không có lực công kích là chuyện rất bình thường." Tần Nguyệt an ủi, nói đùa, nếu đứa bé này có lực công kích thì lúc trước cũng sẽ không bị nhóm người kia đánh cho thảm như vậy: "Mấy ngày nay cậu ở nhà nghiên cứu dị năng một chút, đừng vội, dị năng này của

cậu rất có ích."

Nghe được Tần Nguyệt khích lệ, nét mặt Huyền Nguyệt giãn ra trong nháy mắt, ánh mắt của cậu ta sáng lên nhìn về phía Tần Nguyệt, nhận được thừa nhận của cô, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn mới cười lên.

"Được rồi, không cần quan tâm tới tên nhóc này." Tuyết Triệt chỉnh chỉnh giọng điệu nói: "Sau một tuần lễ nữa, mỗi tháng một lần, nhiệm vụ có tính ép buộc sắp bắt đầu, cô có tính toán gì không?"

"Nhiệm vụ lần này là về cái gì?"

"Nghe nói, là muốn chúng ta dẫn một nhóm người về." Tuyết Triệt nhú mày một cái, nói ra ý kiến của mình: "Cảm giác có vấn đề, nghe nói là một nhóm đặc biệt tham gia nghiên cứu đám người đó."

Tuyết Triệt nói rất khó hiểu, Tần Nguyệt lại biết cậu ta muốn biểu đạt cái gì, lúc đầu mặt thế có rất nhiều chuyện cũng rối loạn, trật tự mới cũng chưa hoàn toàn thành lập, điều này sẽ dẫn đến có rất nhiều thứ không bị khống chế, thậm chí thoát khỏi luật pháp và bên ngoài tính người.

Điều Tuyết Triệt muốn nói, cô hiểu, có lẽ lúc này muốn tiếp nhận một đám người, dùng lý do đường hoàng, bắt con người sống sờ sờ lại làm thí nghiệm, cố chấp đến hết thuốc chữa.

"Cậu có tính toán gì không?" Tần Nguyệt để đùa xuống nghiêm túc hỏi, có thể nói ra ngoài như vậy, nếu đơn giản là Tuyết Triệt chỉ muốn phát ra bức tức thì cô không tin.

Tuyết Triệt cười cười, giọng nói lạnh lùng: "Tôi ghét nhất thứ người như thế, nếu như có thể....." Cậu ta làm một động tác tay nguy hiểm, đại ý là nếu như có cơ hội, cậu ta sẽ hạ độc thủ, một chút cũng không để ý, mặc dù nhiệm vụ thất bại sẽ bị trừ điểm tích được, nhưng, cái này không có quan hệ gì với cậu ta.

Tần Nguyệt suy nghĩ một chút, cảm thấy nếu như có cơ hội..... Không tệ, dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là không nên để bị người khác phát hiện, chỉ là muốn hạ độc ở dưới nhiều đôi mắt như vậy, cái này không chỉ đang khảo nghiệm tinh thần can đảm, mà còn khảo nghiệm vấn đề kỹ thuật.

"Cẩn thận một chút, đến lúc đó chớ gây họa vào người." Tần Nguyệt cau mày nói, nếu phải vạn bất đắc dĩ dọn nhà thì phiền phức, huống chi bây giờ còn thêm một Huyền Nguyệt, nếu như bọn họ không cẩn thận để lộ chân tướng làm xảy ra chuyện gì, Huyền Nguyệt ở lại trong căn cứ sẽ là người đầu tiên không an toàn.

Nghe lời nói của Tần Nguyệt, Tuyết Triệt lập tức cười lên, quả nhiên cậu ta không nhìn lầm người, người này đáng giá để kết giao, là một đồng đội có thể tin cậy.

Vô Tự yên lặng bối com, tựa như không nghe được bất kỳ lời nói nào của bọn họ, vẫn yên lặng. Trừ lúc bảo vệ Tuyết Triệt, gần như Tần Nguyệt chưa từng nhìn thấy anh ta đứng ở trước người khác, bình thường giống như một cái bóng, đi theo sau lưng Tuyết Triệt, rõ ràng là một người đàn ông có dáng dấp rất cao, cường tráng, thuần thực, nhưng không có một chút cảm giác tồn tại.

Tuyết Triệt thấy Tần Nguyệt nhìn Vô Tự, xem thường nói: "Vô Tự không đi cùng với chúng ta, anh ta sẽ ở lại, ngộ nhờ ông đây không cẩn thận bị làm sao, vẫn còn anh ta tới xử lý phiền phức." Cũng không phải Tuyết Triệt xem thường năng lực của Vô Tự, cho dù không có dị năng, bản lĩnh của Vô Tự cũng không thể nghi ngờ, nếu không ba mẹ Tuyết Triệt cũng sẽ không yên tâm giao cậu ta cho Vô Tự trông coi.

"Cậu có kế hoạch gì không?" Tần Nguyệt dùng chiếc thìa xới xới com trong chén hỏi.

"Không có." Tay Tuyết Triệt mở ra, trên mặt vô cùng vô tội: "Đến lúc đó rồi hãy nói, xem thời cơ mà hành động, ông đây cũng không phải là người không nói lý, nếu không được thì coi như lần này chúng ta đi ra ngoài du lịch chứ sao."

Du lịch?

Tần Nguyệt sững sờ, đi du lịch ở mặt thế hoa lệ sao? Trên trán của cô lập tức chảy xuống một đồng vạch đen, có cần thêm một cái quảng cáo nữa hay không: Mặt thế cảnh khu du, du nhĩ bất cảm du (Du lịch trong hoàn cảnh mặt thế, bạn có nên đi hay không).

Đến lúc đó kêu thêm mấy người trong căn cứ đến phát tờ roi, bố trí lôi kéo người làm nhiệm vụ. Tần Nguyệt suy nghĩ về một nhóm người mặc đồng phục một chút, về mặt vui sướng kêu:

Trước khi mặt thế đến đi dạo chơi một chút!

Tang thi, thấy bạn vừa gặp đã thương!

Động vật biến dị tha hồ hưởng thụ, khó có thể quên!

Ánh mặt trời chiếu khắp mặt đất hoang tàn! Tranh đoạt, chém giết, máu tanh!

Mặt thế đến, mỗi ngày bạn có được hưởng thụ cuộc hành trình ngoài dự kiến!

Nơi này vốn chính là một thế giới, Thiêm Thực Giả cho bạn nhận ra được vẻ đẹp kinh khủng!

Tần Nguyệt hát đầu một cái, đại ca, đừng nên nói giỡn, điều này thật sự là quá kinh khủng.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Chương 67

Tiền Tuyết Triệt đi, Tần Nguyệt lấy ra một túi tinh hạch sơ cấp cho Huyền Nguyệt sử dụng, cũng nghiêm túc nói cho cậu ta biết, nếu như cảm thấy không thoải mái, ngàn vạn lần đừng ham nhiều, nhất định phải dừng lại.

"Nếu như có chuyện gì nhất định phải nhớ gọi tôi, đừng tự mình mò mẫm, sẽ bị thương....."

Huyền Nguyệt nhìn người phụ nữ trước mắt liên thoáng không ngừng về những nơi Dịch Năng Giả nên chú ý, cúi đầu, trong mắt xẹt qua một chút nước, thật ra thì Huyền Nguyệt rất ghét phụ nữ, loại sinh vật vì lợi ích bản thân này không bằng đều chết sạch hết mới tốt, nhưng hình như người này có một chút không giống. Huyền Nguyệt đá đá chân, im lặng không lên tiếng nghe Tần Nguyệt nói chuyện, thầm nghĩ những chuyện khác.

Trong một thị trấn nhỏ cách căn cứ không xa về hướng Bắc, một nhóm người vây quanh một thiếu niên tóc đỏ đội mũ mỏ vịt.

"Giao ra đây, nếu không bọn tao sẽ không khách sáo."

Trong đám người có một gã đàn ông vạm vỡ cầm đao nói lời rất hung ác, thái độ thô bạo vừa nói chuyện với thiếu niên tóc đỏ, trong đôi mắt màu nâu của thiếu niên thoáng qua ánh sáng lạnh trong suốt, nhàn nhạt, anh ta không có nói lời vô ích với người khác, không chút để ý đến tay dính máu cất tinh hạch thú biến dị vào, lúc này mới ngẩng đầu lên nói: "Không muốn chết thì cút ngay!"

"Thằng nhóc, làm người đừng quá phách lối, hôm nay ông đây sẽ nói cho mày biết, không phải có bộ dạng đẹp đẽ mà có thể muốn làm gì thì làm!" Gã đàn ông vạm vỡ kia 'xi' một tiếng khinh miệt, lại có một tên lưu manh – thuộc hạ của gã đề nghị: "Đại ca, bộ dạng của thằng nhóc này rất đẹp, bây giờ phụ nữ trong trụ sở ít như vậy, phần lớn đã có chủ, hoặc là xấu quá mức..... không bằng chúng ta....."

Hiểu ý của đàn em, gã đàn ông vạm vỡ kia nhìn về phía thiếu niên tóc đỏ, lúc này mới phát hiện ra quả thật đúng là bộ dạng này, không nói thằng nhóc trước mắt ăn mặc sạch bóng, bộ dạng còn đẹp mắt hơn so với phụ nữ, nếu bán vào trong nhà chứa..... Hắc hắc, muốn trách thì trách bộ dạng của cậu ta quá đẹp, đầu năm nay thằng đàn ông nào mà không đòi hỏi, nghĩ như vậy, ánh mắt của gã vô ý thức phát ra ánh sáng gian tà.

Thật ra thì, Khúc Linh đã sử dụng lĩnh vực ảnh hưởng tới về ngoài khiến nó cũng không đẹp đến mức kinh vi thiên nhân (hình dung về ngoài đẹp đến mức chỉ có tiên trên trời mới có), làm cho người ta hận không thể không tiếc bất cứ giá nào kéo về nhà giấu riêng, chẳng qua là ở trên thói đời này, phụ nữ ăn mặc sạch sẽ, thoáng mát đã không còn mấy người, hơn nữa khí chất của Khúc Linh thượng thừa, đi tới chỗ nào cũng sẽ là làm cho hai mắt người ta tỏa sáng, cho nên đám người này mới có chủ ý xấu.

Lĩnh vực yên lặng mở ra, một đám người trong vòng tròn còn chưa kịp phản ứng đã nổi lên, sau đó máu trong thân thể bắt đầu bắn tung toé ra từng chút, mấy giây sau, đột nhiên thân thể của bọn chúng nứt ra, máu tươi chen nhau tuôn trào ra.

"A —— cứu mạng! Cứu mạng!"

"Chúng tôi sai rồi, đại ca, đại gia, ngài hãy bỏ qua cho chúng tôi lần này đi....."

"Đứng, người anh em tốt, cầu xin cậu mau dừng tay!"

Ánh mắt Khúc Linh cay nghiệt đứng tựa vào trên cây cột điện ven đường, sau khi dùng khăn giấy lau vết dơ bẩn trên tay, đôi tay đút vào trong túi, cười lạnh nhìn bọn họ giãy giụa từng chút từng chút ở trên con đường tử vong.

Vốn là sau khi Khúc Linh giải quyết xong thú biến dị, hơi thở tàn bạo trên thân cũng không nặng như vậy, hơi thở máu tươi và khuynh hướng cảm xúc đã khiến cho Khúc Linh đạt được thỏa mãn, nhưng hết lần này tới lần khác luôn có một đám người như vậy, ý vào nhiều người, muốn giành lấy tinh hạch từ trong tay anh ta, càng đáng chết hơn là bọn chúng còn sinh ra ý nghĩ xấu với anh ta, lần này, Khúc Linh âm u, tinh mạch đã trở nên độc ác.

"Mày biết người đứng sau bọn tao là ai không!"

"Trương đại ca là một Dịch Năng Giả rất lợi hại, mày giết bọn tao thì anh ấy sẽ không bỏ qua cho mày!"

"Đau quá, thằng chó đẻ, tốt nhất là mày nhanh chóng thả bọn tao ra!"

Máu tươi trên người chảy ròng ròng, vết thương bên này ngừng lại nhưng không ngừng được vết thương bên kia, sợ hãi khiến cho bọn chúng mất đi lý trí, chỉ có thể há mồm chửi rủa và uy hiếp, nhưng nếu như ông trời cho bọn chúng một cơ hội nữa, bọn chúng càng muốn lần một vòng rồi đi càng xa càng tốt trước khi gặp phải thiếu niên ác ma trước mắt này, tốt nhất là cả đời không gặp lại nhau nữa.

Đáng tiếc, không có nếu như, Khúc Linh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bất kỳ một ai dòm ngó và sinh ra ý nghĩ xấu với anh ta, nhất là —— đàn ông! Càng không cần phải nói đây là một bầy đàn ông có ý nghĩ biến thái đối với anh ta, quả thật là khiến cho anh ta không thể nhận được nữa, nhất định phải giết chết, hủy diệt toàn bộ mới cảm thấy thoải mái được.

Khúc Linh không cảm thấy thú vị thu hồi linh vực, một đám người nổi bồng bềnh giữa không trung, bỗng giống như một loại bánh chèo rơi xuống, đập xuống đất cũng không nhúc nhích nữa. Khúc Linh nhìn hình dáng của căn cứ Nam Phương ở phía xa xa, trên mặt dâng lên nụ cười mong đợi, chỉ có người kia, sau khi nhìn thấy được vẻ ngoài chân thật của anh ta mới không có một chút lòng tham lam dòm ngó nào.

Thật ra thì đối với Tần Nguyệt mà nói, đúng là Khúc Linh thật sự rất xem trọng cô.

Đối với một người cả ngày căng thẳng lo cho cái mạng nhỏ của mình, cố gắng đề cao thực lực ít nhất là hai hàng mà nói, thật lòng mỹ thiếu niên gì đó vẫn không bằng sức hấp dẫn của tính cách và vật tư, dù sao cái phía trước có thể cho cô cuộc sống được tốt hơn, mà cái phía sau chẳng những không thể mang đến cho cô những gì cô mong muốn, mà còn có khả năng hoài bích có tội (ý nói người có đồ quý báu trong người sẽ có tội) dấy vào phiền phức. Nếu như nhất định phải dùng một câu để hình dung, đó chính là cho dù anh ta đẹp đến long trời lở đất, trong ánh mắt của cô cũng chỉ có những tính cách lấp la lấp lánh kia.

Kết quả làm chuyện xấu chính là báo ứng sẽ tới tương đối nhanh, rốt cuộc một đám người bị Tần Nguyệt cướp bóc lúc trước cũng có được tin tức của cô.

Tạ Trình Nam nổi giận vỗ bàn một cái, gã ta phải điều tra thật lâu mới tra ra được người phụ nữ cướp vật tư của gã, lập tức liền kiểm kê lại nhân thủ, khí thế hung hăng đi ra ngoài, thế phải chặt người phụ nữ không biết sống chết đó ra làm trăm mảnh nhằm báo thù mất mặt và thù cướp đoạt vật tư.

Ở căn cứ Nam Phương, người nào mà không biết Tạ Trình Nam gã cũng là nhân vật có mặt mũi, không nói thuộc hạ bị một người phụ nữ thần bí bôi nhọ, vật tư còn bị người ta đoạt đi, mục nội nó, chú nhận được nhưng thím của gã sẽ không tha cho loại chuyện như vậy xảy ra.

Tạ Trình Nam bên này nổi giận dùng dùng dẫn anh em đi ở trên đường cái của căn cứ, gã mới đi được một nửa, đã nhìn thấy Vương Đình cũng dẫn người đi ra ở đường phố bên kia, hai người mỗi người nói tin của mình ra, hồng rồi, cũng có một người phụ nữ nữa, chẳng lẽ phụ nữ bây giờ ở trong căn cứ đều bắt đầu thay đổi thành dững mảnh như vậy sao? Tạ Trình Nam lẩm bầm.

"Chú nói cái gì?" Vương Đình hỏi.

"Không có gì, hôm nay lão ca cũng bị một người phụ nữ làm cho tức giận, em nói với anh, người phụ nữ này....." Tạ Trình Nam tức giận nói, đối với một người theo chủ nghĩa Đại Nam Tử như gã mà nói, một người phụ nữ bôi nhọ đàn ông đã coi như là quá không cần thể diện, còn một hơi mạnh mẽ đánh nhiều đàn em của gã như vậy, đây không phải là đang hung hăng đánh vào bộ mặt đàn ông của bọn chúng mà còn đánh vào mặt của gã là lão đại bọn chúng sao!

Nói xong, hai người không hẹn mà cùng xẹt qua một ý nghĩ trong đầu, Vương Đình nghĩ tới một vấn đề vẫn bị gã coi nhẹ bỏ qua, tóc đen, mặt trái xoan, lạnh lẽo, rất hung hãn..... Người bọn họ muốn tìm không phải là cùng một người chứ?

"Này, cậu qua đây, nói cụ thể một chút người phụ nữ kia trông như thế nào, ở đâu?" Đầu óc Vương Đình xoay chuyển nhanh chóng, rất nhanh đã kịp phản ứng, ngoắc ngoắc kêu một thuộc hạ hỏi trọng tâm vấn đề.

"Dạ, đại ca, người phụ nữ có dáng dấp rất xinh đẹp, mái tóc màu đen thật dài, mắt tương đối lớn, mặt trái xoan....." Tên đàn em đó vẫn còn chưa nói hết, đã bị Vương Đình cắt ngang: "Cầm cái búa trong tay, mặc đồ đen, cả người giống như một khối băng....."

"Đúng đúng đúng, đại ca, làm sao anh biết?"

Tiểu đệ đó nghi ngờ hỏi, mắt thấy tiểu đệ không lạnh lợi như vậy, Vương Đình đánh ra một cái tát, quát lớn: "Tên khốn này không tự nhìn mà xem đi!" Gã chỉ về phía trước, chính là Tần Nguyệt tính toán dẫn Huyền Nguyệt đi ra ngoài rèn luyện.

Lập tức, theo phương hướng Vương Đình chỉ, toàn bộ hai đội ngũ đi vòng qua, được lắm, đây chẳng phải là người phụ nữ bọn họ muốn tìm sao? Một đám người mài dao xoay xoay cười gian, chuẩn bị muốn cho cô đẹp mặt, để cho cô nhìn trời cao bao nhiêu, đất rộng bao nhiêu, đám người bọn họ không dễ trêu vào! Tần Nguyệt đang đi bộ nhảy bén cảm thấy một trận ác ý, cô ngẩng đầu lên, thấy đằng trước, phía bên trái có một đám người hung tợn nhìn cô, ánh mắt của cô lạnh lẽo, trực tiếp khinh bỉ nhìn qua. Mặc dù Tần Nguyệt không rõ ràng lắm là có chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn trận thế trước mắt thì người nào cũng sẽ biết rõ đối phương định tới để bói móc.

Cảm thấy bàn tay bị người ta tóm lấy, lắc lư nẩy cái, Tần Nguyệt cúi đầu, nhìn ánh mắt lo lắng của Huyền Nguyệt, cười sờ đầu Huyền Nguyệt một cái, lòng dễ phồng của tên nhóc này vô cùng sâu, còn chứa một chút khuynh hướng tự bế, hiếm khi thấy nó quan tâm cô như vậy.

"Không sao, một đám ngu ngốc mà thôi, Huyền Nguyệt không cần phải lo lắng." Tần Nguyệt cười nói.

Huyền Nguyệt gật đầu, khép nép đứng sang một bên, thấy một đám người kia đã cuộn cuộn đi tới, lại dời bước chân đứng ở trước người của Tần Nguyệt. Đứa bé này..... Hiếm thấy có người chịu đứng ở trước người cô, Tần Nguyệt tự giễu cười cười, mới đẩy thân thể nhỏ nhỏ của Huyền Nguyệt qua, nhắc chân đi tới phía trước lạnh giọng nói: "Có chuyện gì sao?"

"Đương nhiên là có chuyện!" Tính khí nóng nảy của Tạ Trình Nam xông lên, trực tiếp lấy vũ khí ra nói: "Nhận lỗi với anh em của tao, còn phải giao vật tư ra, nếu không, ngày hôm nay mày đừng mong bước chân ra khỏi nơi này!"

"À, tôi còn không biết lúc trông coi căn cứ có thể tự mình ầu đã....." Ý của Tần Nguyệt nói có chút ý vị sâu xa, mặc dù Vương Đình nuôi một đứa em trai có não không dài, bản thân cũng không phải là người không có suy nghĩ, gã quan sát Tần Nguyệt một chút, rồi mới lên tiếng: "Nếu như cô đồng ý tiến hành sám hối và bồi thường cho chuyện cô đã làm, ngược lại có thể chúng tôi sẽ không truy cứu nữa."

"Hả? Tôi đã làm chuyện gì?" Tần Nguyệt cười lạnh nói: "Thật là một chuyện cười, tôi một không trộm, hai không cướp, làm gì phải nói xin lỗi, nói xin lỗi với ai!" Tần Nguyệt nói như vậy là vì đã hoàn toàn quên mất chuyện lúc trước, đương nhiên cho dù nhớ, cô cũng sẽ nói đó là do bọn họ biểu tài vật, dùng để xin lỗi tâm hồn nhỏ bé bị sợ hãi của cô.

"Cô!" Lúc này, Tạ Trình Nam thật sự tức giận: "Thật là con đàn bà phách lối, để xem lão Nam tao dạy dỗ mày thật tốt!"

"Dạy dỗ cái rắm, muốn ra tay thì ra tay nhanh chút!" Tần Nguyệt khinh bỉ nói, không có chút nào khách sáo thả ra năng lực giễu cợt đám người kia.

"Mụ nội nó!" Tạ Trình Nam mắng một câu, quả nhiên chỉ huy đàn em xông lên, cũng không quan tâm Tần Nguyệt có phải là phụ nữ hay không, phách lối như vậy ai còn có thể bình tĩnh coi cô là phụ nữ mà không ra tay? Ít nhất lão Nam gã thì không được, loại đàn bà này không đánh thì không biết cái gì gọi là thành thật, cái gì gọi là đàn ông!

Tạ Trình Nam cũng ra tay, đương nhiên Vương Đình không có lý do gì phải tụt lại ở phía sau, hướng chỉ vốn hôm nay gã tới chính là vì tìm lại mặt mũi cho em trai, nếu như lúc này không ra tay, gã còn mặt mũi nào để trở về, Vương Đình cũng lập tức lớn quát một tiếng, dẫn đàn em vọt tới.

Chắc chắn chắc, nhiều người đánh một phụ nữ như vậy thật là không phúc hậu.

Một người đàn ông vạm vỡ bên đường vừa lắc đầu vừa đánh giá, giống như anh ta không nhìn thấy xung đột kịch liệt ở bên này, dời qua cái ghế của người ta ngồi lên, hai người Tạ Trình Nam và Vương Đình kia thật là càng ngày càng có tiền đồ.

Trông anh ta vui vẻ, ngược lại không có chút lo lắng nào cho người phụ nữ bị đám người quần ầu, ngay cả Trần Đình Hâm cũng bị cô gái hung hãn này đánh bại, thì sẽ không có lý do thua trên tay một đám người như vậy. Nếu quả thật là thua, vậy thì về sau lão Trần hẳn ra cửa thì phải chuẩn bị một cái mũ, trực tiếp đeo vào trên mặt để tránh gương mặt già nua này không có chỗ đứng.

Lần đầu tiên, Tần Nguyệt đánh nhiều đàn em như vậy, trực tiếp đánh cho bọn họ đến mức gào khóc thảm thiết, lúc này ánh mắt mới nhắm ngay Tạ Trình Nam, mở miệng cười kỳ dị, dị năng hệ Hỏa phải không? Có biết cái gì gọi là áp chế cấp bậc hay không?

Bởi vì đều là cùng một hệ dị năng, chênh lệch đẳng cấp càng lớn thì áp chế càng đặc biệt rõ ràng, nhất là loại Hỏa biến dị hệ Hắc Âm cao cấp của Tần Nguyệt, quả thật áp chế ngọn lửa bình thường không cần phải phí sức lực.

Tạ Trình Nam bị Tần Nguyệt cười như vậy, bỗng cảm thấy một luồng không khí lạnh bao vây gã, hơi thở lạnh lẽo dọc theo xương sống của gã không ngừng bò lên trên, hừ, người phụ nữ này là tà môn, gã hét to một tiếng đám một đám qua.

"Thế nào, dị năng không dùng được, muốn dùng nắm đấm sao?" Tần Nguyệt cười lạnh.

"Làm sao mày biết được!" Tạ Trình Nam sợ hãi, gã cho là một màn mới vừa rồi kia không có ai nhìn thấy, không sai, kể từ lần đầu tiên gặp phải người phụ nữ này, sau đó gã vẫn có thể ngưng tụ ra dị năng, nhưng lúc gã cố gắng dùng khối lửa tấn công Tần Nguyệt, vốn khối lửa có chút tàn lực lập tức không còn hơi sức, trực tiếp bị dập tắt.

Chuyện quỷ dị như vậy gã chưa từng gặp qua, Tạ Trình Nam càng nghĩ càng sợ hãi, gã không nhịn được kêu lên: "Mày đã làm cái gì với tao!"

"Thôi đi, ai muốn làm cái gì với mày." Lại xuống tay đánh một người ở phía sau, Tần Nguyệt dùng một cước đá văng tên đàn em có đôi mắt gấu mèo đánh lên cô: "Muốn biết cũng không dễ như vậy." Cô vỗ vỗ tay, nụ cười vô cùng thâm sâu, lúc này Tạ Trình Nam mới chú ý tới, những người đứng ở trên sân chỉ còn sót gã và Vương Đình thôi!

Thân thủ bất phàm, động tác nhanh nhẹn, mặc dù lực công kích không phải đặc biệt mạnh, nhưng ra tay xảo quyết, rốt cuộc trong mắt của Vương Đình cũng lộ ra vẻ mặt thận trọng, gã nhìn Tạ Trình Nam một cái, Tạ Trình Nam đã hiểu ý của gã rất nhanh, âm thầm gạt đầu một cái.

Một lưỡi đao gió bay tới.

Tần Nguyệt nhìn rõ phương hướng, sau đó nghiêng thân thể một cái, đao kinh phong kia gào thét bay qua bên cạnh lỗ tai của cô, tiếp đó lại là hai đao, ba đao, Tần Nguyệt liên tiếp né tránh.

Lúc này cô đã cách Vương Đình rất gần, Tần Nguyệt không chút do dự vọt tới, trong điện quang đá lửa, ánh mắt của cô chăm chú, vào lúc ánh mắt Vương Đình ngạc nhiên, Tần Nguyệt nắm lấy cơ hội đá Vương Đình nằm sấp xuống, giẫm ở dưới bàn chân. Tạ Trình Nam nhìn thấy anh em mình ngã, còn bị giẫm ở dưới chân, mặt tràn đầy lửa giận xông tới, một quyền nhắm ngay trên mặt Tần Nguyệt.

Chiến đấu đã sớm thành bản năng, làm sao Tần Nguyệt có thể dễ bị đánh dễ dàng như vậy, cô vươn tay bắt được cánh tay Tạ Trình Nam, khéo léo đánh rút lực đạo của gã, hơn nữa, lợi dụng người này xông về phía trước theo quán tính đá một cước về phía đầu gối của gã, thành công khiến cho gã ngã sấp xuống người của Vương Đình muốn bò dậy.

Lại một lần nữa dùng một cước giẫm lên người hai người đang chổng lên, Tần Nguyệt lưu loát móc súng bên hông ra chia vào đầu Tạ Trình Nam, ánh mắt lạnh lùng nhìn mọi người chung quanh một vòng, đập người hỏi "Bây giờ xong chưa?"

Một tên đàn em mới bò đây không lâu thấy hai lão đại nhà mình đều bị một người phụ nữ giẫm ở dưới chân, đầu óc ngừng lại, lập tức bối rối, vô ý thức đáp lại: "Xong rồi."

Lúc này, Tần Nguyệt mới nở ra một nụ cười thật lớn, cô nhìn bọn đàn em đã khiếp đảm này nói: "Vậy thì tốt, bây giờ thì các cậu nên bồi thường thời gian của tôi." Cô dừng lại một chút, nhìn giống như là lơ đãng nói: "Cũng không cần đồ gì quý giá, tự các cậu lường được đầu của hai người kia trị giá bao nhiêu tiền, xem rồi đưa tính hạch là được."

Tính hạch vẫn không tính là đồ quý giá sao?

Toàn bộ vẻ mặt của quần chúng gan dạ vậy xem tại chỗ lộ ra kinh bị, ngược lại Trần Đình Hâm khen một tiếng thông minh, tính hạch dễ sử dụng và được dùng rộng rãi, nếu tìm bọn họ yêu cầu lương thực, không tuân thủ được còn khó nói, bây giờ dị năng gì mà không có, cho dù đặt ở trong nhà, một ngày nào đó lúc không có người ở đây bị dọn sạch cũng không có gì lạ.

"Thế nào, các cậu không muốn?" Nhìn những người đứng bất động này, Tần Nguyệt cau mày, mới vừa rồi cô không hạ sát thủ với đám người này chính là vì dễ dàng mua chuộc bọn họ vào lúc này, chẳng lẽ, hai người này hoàn toàn không đáng tiền?

Tần Nguyệt nhìn về phía hai người ở dưới chân, đôi mắt lộ ra hung ác, mắt thấy cô sẽ gây bất lợi đối với lão đại, một vài người thông minh, lanh lợi vội vàng cúi đầu khom lưng nói: "Có có có, chúng tôi lập tức đi lấy."

Lần này Tần Nguyệt mới hài lòng, bọn đàn em đau khổ bị áp bức, lão đại ở trong tay cô, rốt cuộc phải trở về lấy bao nhiêu tính hạch tới đây? Lấy ít, sợ rằng cô không vui sẽ làm thịt lão đại, lấy nhiều, lão đại quay về sẽ làm thịt bọn họ.....

Được rồi, một đám người bị đánh thảm, lập tức yên lặng chăm chú nhìn trời xanh, ông trời gian xảo, ông tạo ra người phụ nữ tàn bạo như vậy là muốn cho bọn họ nhìn trời cao bao nhiêu, đất rộng bao nhiêu, người phụ nữ này không dễ trêu vào sao!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chương 68

Edit: V.O

Đội trong chốc lát, sau khi Tần Nguyệt chiếm được đồ mình muốn cũng không tiếp tục làm khó người ta nữa, cô cười gian khiêng hai thùng tính hạch lên, phát phát cánh tay nhỏ bé, cười híp mắt dắt Huyền Nguyệt đi dưới ánh mắt lưu luyến không rời của một đám người.

Vương Đình và Tạ Trình Nam đỡ nhau đứng dậy, oán hận và lưu luyến đầy mắt, được rồi, thật ra thì hoàn toàn không phải bọn họ nhìn mỹ nữ gì, thứ lưu luyến chính là tính hạch Tần Nguyệt khiêng trên bả vai mà chính bọn họ liều sống liều chết mới tích góp được từng tí một.

Mụ nội nó, thế đạo này phụ nữ đều hung hãn như vậy, thế thì bảo những đáng mày râu bọn hán phải sống thế nào đây! Nhóm người này tức giận nghĩ tới.

Mặc kệ người bên này hời hợt như thế nào, Tần Nguyệt rất vui mừng, cắt đứt bồi thường tiền là thích hợp nhất rồi, khi không lại có được tính hạch miễn phí để xài thì quá thoải mái rồi!

Ở trong lòng cô nỗ lực bóp những tính toán đùa bỡn, những tính hạch này phải phân bao nhiêu cho A Hồ và Hắc Quả Phụ, phải phân cho Huyền Nguyệt bao nhiêu cái, lúc này, Tần Nguyệt hoàn toàn không cân nhắc đến đồng đội là Tuyết Triệt, ở trong mắt cô, cho dù Tuyết Triệt có đáng yêu giống như người bạn nhỏ đi nữa, cũng không thể gào khóc đòi ăn những thứ đồ tốt này.

Nghĩ đến Huyền Nguyệt, trên mặt Tần Nguyệt không khỏi co rút. Tên nhóc Huyền Nguyệt này tiêu hóa tính hạch cơ bản chính là một cái động không đầy, vốn tưởng rằng toàn bộ túi tính hạch tinh lọc thế nào cũng đủ cho cậu ta dùng một tuần lễ rồi, kết quả mấy giờ liền cậu ta đã tiêu hóa sạch sẽ, dị năng lập tức nhảy đến cấp một.

Chính vì lực hấp thu đáng sợ này của cậu ta, Tần Nguyệt mới tính toán dẫn cậu ta ra cửa thực chiến, thứ nhất có thể tìm hiểu một chút dị năng của mình, thứ hai có thể thuận tiện vơ vét một chút tính hạch trở lại trợ giúp thêm đề sử dụng. Trong nhà đan xen có ba tên gia hỏa há mồm muốn tính hạch, Tần Nguyệt có cảm giác rất sâu sắc là bây giờ mình rất nghèo!

Vì vậy mới vừa có được hai thùng tính hạch cũng khiến Tần Nguyệt nháy mắt không vui, ừ ừ cúi đầu đi ở phía trước, ném tính hạch vào trong xe, sau đó kêu Huyền Nguyệt lên xe, cô chưa kịp lái xe đi đã thấy một con thú biến dị ở nơi xa vội chạy tới, nhìn kỹ rõ ràng chính là Kiếm Xi Hồ nhà cô.

Gào.

Nhìn nó hưng phấn, đây là tiết tấu cả nhà đi du lịch sao?

Mặt của Tần Nguyệt tối đen, nhưng mà vẫn mở cửa xe cho Kiếm Xi Hồ lên xe.

Đám tang thi ở ven đường không có lúc nào là không kiếm ăn, chỉ cần bị bọn chúng ngửi thấy mùi người lạ, cho dù có nhiều khó khăn bọn chúng cũng sẽ bám riết không tha từ chỗ bọn chúng đang đứng chạy tới, để có thể hưởng thụ được thịt tươi mới nhất.

Ánh mắt Tần Nguyệt hờ hững nhìn những tang thi da thịt rữa nát hơn phân nửa, toàn thân tràn ngập mùi hôi thối khó ngửi, cô không có ra tay, mà là đứng ở một bên nhìn Huyền Nguyệt và người bạn nhỏ của cậu ta một mình cầm một cây dao vung về phía tang thi.

Kiếp trước kiếp này cô cũng chưa từng nuôi trẻ con, cũng không biết phải nuôi thế nào mới đúng, nhưng cũng may hoàn cảnh của mặt thể này đã thúc đẩy bản năng của con người, dù là đứa bé cũng sẽ lớn lên với tốc độ khiến người ta ngạc nhiên, không cần phải khiến cho người khác quá mức lo lắng.

Một cái tay rữa nát, khô gầy đang lặng lẽ duỗi về phía Tần Nguyệt, móng tay cứng rắn mà sắc bén này còn sót lại một chút thịt và vết máu đã khô cạn màu đỏ sẫm, mắt thấy móng tay dài, sắc bén này sẽ rạch trúng sau lưng Tần Nguyệt, Tần Nguyệt lạnh lùng nhắc búa, ánh mắt không nháy một cái xoay người bỏ xuống chuẩn xác trên đầu tang thi.

Thu búa lại, Tần Nguyệt tiếp tục quan sát tình trạng của Huyền Nguyệt, thành thật mà nói, Dịch Năng Giả mới tiến hóa đến cấp một có thể kiên trì lâu như vậy đã rất hiếm thấy, càng không cần phải nói bản thân Huyền Nguyệt vẫn còn là một đứa con nít, cường độ luyện tập có thể kiên trì như vậy nói rõ lý trí của bản thân cậu ta cũng rất đáng ngạc nhiên, có nên nói là, không hổ là tên con nít quý không?

Mùi máu tanh hôi thối, khó ngửi theo số lượng con tang thi mà Huyền Nguyệt giải quyết càng gia tăng, càng thêm trở nên khó ngửi, hơn nữa đã bắt đầu lan ra phía ngoài rồi, Tần Nguyệt vẫn đứng ở một chỗ, ánh mắt tỉnh táo nhìn Huyền Nguyệt giải quyết xong một con tang thi cuối cùng, đầu đầy mồ hôi chạy lại.

"Vất vả rồi." Tần Nguyệt lấy khăn giấy và nước suối từ trong xe ra đưa cho Huyền Nguyệt rồi nói: "Tối nay chúng ta phải qua đêm ở bên ngoài."

"Đạ, được." Huyền Nguyệt nhận lấy khăn giấy lau mồ hôi, lại bổ sung thêm một lượng nước, cười nói: "Lần sau em sẽ làm tốt hơn."

"Tôi biết." Tần Nguyệt nói.

Mặc dù không nhận được khích lệ, nhưng Huyền Nguyệt vẫn rất vui mừng, cậu ta vặn chặt nắp chai nước suối lại đặt vào trong xe, quay đầu lại chỉ huy tượng gỗ phá vỡ đầu từng con tang thi đào tinh hạch. Tần Nguyệt từng nói qua, không thể ở lại một chỗ quá lâu, còn nói, nơi này thật sự khó ngửi bỏ mẹ, Huyền Nguyệt nghĩ muốn nhanh chóng rời đi.

Nghe tiếng hô chói tai, thể lương truyền tới từ nơi xa, Tần Nguyệt do dự một chút, khởi động xe đi về phía bên trái, cho dù phía trước có cái gì, dù sao tìm hiểu tình hình một chút cũng vẫn không sai.

Đi qua khúc quanh, Tần Nguyệt nhìn qua bên kia, tình huống bên kia rất hỗn loạn, có người có tang thi, quả thực chính là một trận hỗn chiến lớn. Người đánh người, người đánh tang thi, tang thi ăn thịt người. Tình huống này có bao nhiêu thù hận đây, sống chết trước mắt còn lôi kéo đồng loại làm để lột chân, còn có thứ hay nhất là giết chết đối phương, còn bản thân mình thì chạy trốn.

Trong những người này, người khiến Tần Nguyệt chú ý nhất là một ông chú, đó là một ông chú trông chín chắn kéo đàn Violin, anh ta dùng một sợi dây màu nâu buộc qua loa mái tóc dài thành một chùm, gương mặt tuấn tú có một ít râu ria, cả người có loại phong cách suy sụp nhưng không sa đọa, làm cho người ta có một loại cảm giác âm áp, đáng tin. Mặc dù bộ dạng của ông chú này trông rất đẹp, nhưng bất kể là phong độ thân sĩ(*) của đàn anh ta và cử chỉ ưu nhã thu hút người khác, hay là phong cách có chút suy sụp đầy thu hút, những thứ này đều không phải là lý do Tần Nguyệt bị thu hút, thứ thật sự thu hút Tần Nguyệt chính là, người này chính là người bị vây đánh ở bên trong, người bị mọi người quần áo, cũng bị tang thi công kích không khác lắm!

(*)Thân sĩ: người có học thức thuộc tầng lớp trên trong xã hội cũ.

"Tên khốn kiếp nào mới vừa rồi chen lấn bỏ mày, trợn to hai mắt nhìn cho rõ ràng, mới vừa rồi thiếu chút nữa bỏ mày đã bị tang thi lôi đi!" Một gã đàn ông chửi rủa, nhưng động tác trên tay không hề dừng lại, bổ một đao về phía tang thi ở gần gã.

"Đại ca, không được rồi, quá nhiều tang thi, nếu không thì hôm nay chúng ta lui trước đi." Trong đám người, rất nhanh đã có người hưởng ứng lời của gã.

"Lui cái rắm, mụ nội con gấu nó, mày nghĩ ông đây không muốn lui sao, lui thì sau này chúng ta đi đâu để tìm những thứ này, lui thì sau này ai sẽ bần giao lại?" Người nọ tức giận, động tác chém tang thi càng thêm dùng sức: "Bọn mày ở bên kia nhanh lên một chút, sau khi lấy được tinh hạch chúng ta sẽ lui, tiếp tục chơi nữa thì không biết lúc nào tất cả mọi người sẽ viết di chúc ở đây."

"Nhưng đại ca, chúng ta không qua được! Tên khốn tiểu bạch kiểm rất khó dây dưa." Có người rất nhanh đã phản bác lời của gã, tình huống bây giờ, tất cả mọi người đều gấp gáp!

"Lại xông lên, gọi anh em, thuộc hạ tăng thêm sức lực, cứ như vậy sẽ không trở về được." Một người đàn ông thở hổn hển tựa ở sau lưng tiếp tục nói, tóm lại, nếu có thể, hẳn ta không muốn cứ như vậy mà trở về.

Bên này lớn tiếng như vậy đương nhiên là hấp dẫn tang thi tới ngày càng nhiều, Tần Nguyệt chú ý tới ông chú kéo Violin, mặc dù thân ở trong bầy tang thi cũng vẫn bình tĩnh, bước chân của anh ta tài tình, nhẹ nhàng, giống như một con bướm đen uyển chuyển, kỳ dị, thành thạo ở trong bầy tang thi hỗn loạn.

Nụ cười ý vị của anh ta có ý giễu cợt, rõ ràng có năng lực có thể giải quyết hết những tang thi này trong một lần, nhưng lại cố ý thích chậm rãi, trò đùa chính người vô cùng độc ác và thú vị, khiến cho người ta tưởng rằng anh ta chỉ là sa cơ lỡ vận, chỉ cần dùng thêm chút sức lực là có thể bắt lại được.

Cho dù con người đang có bất kỳ tính toán gì, mục đích của đám tang thi chỉ có một, đó chính là ăn sạch, ăn sạch, ăn sạch, ăn sạch toàn bộ những thứ có thể ăn. Đôi mắt đục ngầu của bọn chúng thoáng hiện lên vô tận, móng tay sắc bén của bọn chúng không chờ đợi được muốn xé rách con mồi, trong đầu óc không thông minh của bọn chúng luôn luôn có một lòng tin kiên định.

Trong lúc các tang thi tiến công con trước hi sinh, con sau tiếp bước, đám người kia bắt đầu không chịu đựng được, một người trong đó phát ra tiếng kêu thảm thiết cầu xin cứu giúp từ đồng đội phía sau: "Đại ca, đại ca, cứu mạng!"

Gã đàn ông bị gọi kia mới vừa quay đầu lại đã nhìn thấy tên đàn em vừa mới gọi gã đã bị tang thi cắn một cái vào cổ, toàn thân hắn ta co quắp, trong miệng còn phát ra âm thanh lộn xộn, vừa nhìn cũng biết là đang cầu cứu, đáng tiếc, không có ai có thể cứu được hắn ta.

"Chết tiệt, rút lui! Rút lui! Rút lui!" Gã đàn ông kia hét to mấy tiếng rút lui, tình huống lúc này hoàn toàn không có thời gian để cho gã do dự, nếu không rút lui, các anh em sẽ chết sạch mất, cho dù trở về cũng sẽ chịu chết, dù sao tối nay chết vẫn tốt hơn.

"Nhanh nhanh nhanh, mọi người tập trung một chỗ lui về phía sau." Theo tiếng nói của gã phát ra, cũng có rất nhiều người từ từ nhích lại gần, một số ít còn chưa kịp đi đã bị tang thi vây chặt hoặc cào, quào kéo đi.

Tần Nguyệt không hiểu bọn họ có cái gì phải rối rắm, nhưng cô biết mặt thể không hoàn toàn phân biệt được thiện ác, đúng sai, cho dù người này vì tâm tư lợi ích của riêng mình, thì chẳng qua bọn họ chỉ là buộc lòng phải vâng mệnh làm cái công việc mà phải ở lại một chỗ và không thể trở về được nữa, nếu không cũng chỉ có một con đường chết. Đương nhiên, suy nghĩ bây giờ của bọn họ không phải là vấn đề có thể trở về hay không, mà là làm thế nào để thoát khỏi hoàn cảnh bị bao vây như vậy, nếu không thoát được thì cái gì cũng đều là nói suông, vốn không có một ai còn có lý do để trở về.

Theo gã này lui về phía sau, phần lớn tang thi cũng vội vàng đi theo, chỉ có một số ít tang thi còn lưu luyến máu thịt của ông chủ đó, không dễ dàng chịu bỏ đi.

Vào lúc Tần Nguyệt muốn rời đi, tiếng nhạc vang lên, cô cũng không biết đây là khúc nhạc gì, nhưng có thể khẳng định đây cũng không phải là âm thanh gì đặc biệt dễ nghe. Giai điệu của ca khúc rất kỳ lạ, bóng tối cô độc đè nén, giống như một trận mưa phùn không ngớt trong bóng tối, âm u bóp méo tội ác.

Khác với âm điệu của ca khúc, các tang thi dừng lại hoặc là các bộ phận của chúng bắt đầu nổ tung, toàn bộ ca khúc chưa đến ba phút, lúc ca khúc ngừng lại, toàn bộ các tang thi cũng ngã xuống. Chỉ có người kia, vẫn một bộ dạng cầm lấy đàn Violin trên bả vai.

Người này, rất nguy hiểm.

Tần Nguyệt dời bước chân đi, tính toán rồi đi, vẫn nên người ít tiếp xúc với người như vậy thì tốt hơn. Vậy mà còn chưa đợi đến lúc cô rời đi, Tần Nguyệt đã phát hiện Huyền Nguyệt ở cách đó không xa rồi, tên nhóc này, không phải đã dặn nó phải chờ ở trong xe sao! Tần Nguyệt chán nản, nhưng vẫn nhẹ bước đi về phía Huyền Nguyệt.

Vào lúc Huyền Nguyệt nghi ngờ nhìn cô, Tần Nguyệt vừa ra dấu tay ‘xuyt’, vừa chỉ chỉ về phía xe, ý là muốn bọn họ lặng lẽ rời đi, không nên phát ra âm thanh, Huyền Nguyệt gật đầu một cái, chột khéo léo ôm tượng gỗ nhỏ đi ra ngoài.

"Có vài người chính là con chuột thối, bình thường không có việc gì thích bò vào trong bát súp của người khác." Trì Li khẽ mỉm cười, quay về phía Tần Nguyệt nói: "Cô có thể đi ra được chưa?"

Bị phát hiện, Tần Nguyệt thở dài chậm chạp đi ra, cô đã biết đây là người nào rồi.

Nhạc sĩ ác ma, người khác rất muốn tiền mạng của anh ta!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Chương 69

Edit: V.O

"Anh đang nói cái gì?"

Bị một ông chú có bộ dạng đẹp như vậy mỉm cười nhìn mình, Tần Nguyệt chỉ cảm thấy một trận đất trời mù mịt, nhất định là cách ra cửa của cô không đúng, bây giờ cô cần phải nhanh chóng về nhà nghỉ ngơi.

Trì Li mỉm cười nhàn nhạt: "Tôi nói, làm phiền hai người đưa tôi đi một đoạn đường."

"Tự anh không thể đi sao?" Tần Nguyệt lập tức phản bác, nói đùa, nếu để một nhân vật nguy hiểm như vậy ở bên cạnh thì ai mà chịu nổi, không nhìn tình cảnh vừa rồi cũng biết tâm tư của người này cũng không phải chỉ là một hai loại xấu xa bình thường, giết người thì chỉ cần đập đầu xuống, nhưng anh ta chỉ thích đặt người chơi ở trong tay, từ từ hành hạ.

Mẹ kiếp, quá biến thái, quá nguy hiểm.

Cô tuyệt đối sẽ không đồng ý cùng đồng hành một đường với người như vậy.

"Cô thấy hoàn cảnh của tôi như vậy thật sự có thể đi được không?" Trì Li nhún nhún vai nói.

"Ý của tôi là không phải anh có thể đi tìm một chiếc xe khác sao? Còn nữa, làm sao anh biết tôi có xe?" Tần Nguyệt không vừa lòng hỏi, vì không muốn khiến cho người khác chú ý, mới vừa rồi cô đã dừng lại ở rất xa, bên này hoàn toàn không thể nghe được âm thanh.

"Đây không phải là chuyện rất đơn giản sao? Nếu nói không có xe, đi đến nơi xa như vậy là để làm thức ăn cho tang thi sao?" Trì Li mỉm cười, nhìn Tần Nguyệt nói rõ hàm ý.

"Được rồi, anh thắng, nhưng tôi vẫn không đồng ý." Tần Nguyệt từ chối nói.

"Tại sao?" Trì Li không hiểu hỏi.

"Anh quá nguy hiểm."

"Tôi đảm bảo, tôi sẽ không làm các cô bị thương, à, tôi đã nhìn thấy anh bạn nhỏ kia lúc mới vừa tới." Trì Li cười nói, nếu như anh ta không phát hiện ra anh bạn nhỏ kia, thật sự đúng là khó để phát hiện ra người phụ nữ này.

Nhắc tới Huyền Nguyệt, Tần Nguyệt vô cùng muốn làm một vẻ mặt đau khổ, cái loại nhịp điệu âm nhạc đó, tâm tư đùa bỡn đối thủ như vậy, có lẽ Huyền Nguyệt nhà cô coi trọng anh ta, nếu hai người này là bạn bè có chung chí hướng phát triển thì đúng là một nền tảng tốt, bất cứ lúc nào cũng có thể thảo luận một chút về cảnh tượng bóng tối đẹp đẽ gì đó..... Tần Nguyệt chỉ cảm thấy một vùng tăm tối ở trước mắt, chẳng lẽ cái thế giới này sẽ bị một đám người đáng sợ như vậy chiếm lĩnh sao?

"Tôi có cảm giác cậu bé thích tôi." Trì Li cất Violin vào, sau đó vác túi ra phía sau, dẫn đầu đi về phía Huyền Nguyệt.

Anh ta nói không sai, trên xe, Huyền Nguyệt giống như một cậu bé nhỏ nhỏ, đáng yêu ghé sát vào song cửa sổ, ánh mắt mong đợi nhìn về phía bên này. Cho dù nói thế nào, khi Tần Nguyệt đối mặt với ánh mắt yên lặng thể hiện sự mong đợi của Huyền Nguyệt thì không thể tiếp tục độc ác từ chối được nữa.

Mắt nhìn về phía trước, trong lòng Tần Nguyệt lệ rơi tràn đầy.

Phải đồng hành cùng với một người có thú vui biến thái, đây đúng là một chuyện xưa bi thương.

Không nói đến trong lòng Tần Nguyệt nghĩ như thế nào, Huyền Nguyệt lại tương đối vui vẻ, mặc dù cậu ta không nói chuyện, nhưng cả người lại khiến cho người ta có một loại cảm giác tìm được người bạn nhỏ, toàn thân đều phát ra hơi thở sung sướng.

Tần Nguyệt thờ dài, trong giọng nói có bất đắc dĩ: "Anh muốn đi đâu?"

"Cứ đi đến bên cạnh gần căn cứ đi." Hai chân Trì Li chèo lại ngồi ở trên ghế sau, phong cách thoải mái không theo khuôn khổ khiến cho người ta có một loại ảo giác thành thực, có thể tin tưởng được, cử chỉ của anh ta không tính là ưu nhã, nhưng lại phù hợp với một nhịp điệu nào đó, tự nhiên mà thần bí.

"Tôi không thuận đường." Tần Nguyệt nói.

"Mới vừa rồi tôi đã thanh toán tiền xe." Trì Li nhàn nhã nói.

"Vào lúc nào?"

"Hai con thú cưng vừa rồi là cô nuôi đúng không? Ta đã nhìn thấy rồi." Trì Li cười híp mắt nói.

Được rồi, Tần Nguyệt không còn lời nào để nói, ai bảo lúc mình chạy đi nhìn xem, khi Trì Li vẫn chưa di chuyển thì hai con thú đã công khai xông ra, một con chiếm đoạt một tang thi, tình cảnh móc tỉnh hạch cực nhanh đã bị anh ta nhìn thấy. Khi đó Trì Li chỉ cười không nói gì bỏ đi, cô còn tưởng rằng người này hoàn toàn không hề hiểm辣 tính hạch, nào biết là chờ đến lúc này.

"Chúng tôi sẽ ở xung quanh đây một đêm, ngày mai mới trở về, nếu như anh muốn đợi....." Tần Nguyệt thỏa hiệp nói.

"Không sao, tôi rất có thời gian, ngày mai sẽ huấn luyện cho cậu bé này sao?" Trì Li sờ sờ tóc Huyền Nguyệt, hiển nhiên anh ta cũng có ấn tượng rất tốt với cậu bé này.

"Ừ."

"Ngày mai để tôi hướng dẫn cho." Trì Li hít một hơi, ngẩng đầu nhìn bầu trời từ từ u ám phía bên ngoài cửa sổ, nói: "Dù sao cũng rảnh rồi không có việc gì làm."

Tần Nguyệt cân nhắc một lần, đáp lại 'được', kỹ thuật đánh nhau cũng không phải là điểm mạnh của cô, nếu như có cao thủ đến hướng dẫn cho Huyền Nguyệt, vậy đương nhiên là chuyện không thể tốt hơn.

Buổi tối, bọn họ tùy tiện tìm một nơi để nghỉ ngơi, thật ra thì bây giờ chỉ cần là nơi có mức độ an toàn cao, gần như phải là nơi không có ai yêu cầu thêm cái gì kỳ lạ để giành lấy hưởng thụ cho mình.

Bầu trời âm u, gió thổi khiến cho người cảm thấy hơi lạnh lẽo.

Huyền Nguyệt ôm tượng người gỗ xuống xe đầu tiên, không có loại lò mờ và lo lắng giống như trẻ con trong thời kỳ hòa bình, ánh mắt của Huyền Nguyệt yên bình, thái độ thông dong, giống như hoàn toàn không quan tâm phải ở nơi đâu, có an toàn hay không.

"Vào đi." Trì Li vỗ vỗ bả vai Huyền Nguyệt, nói.

Huyền Nguyệt gạt đầu, thấy Tần Nguyệt đã dừng xe lại và đi tới, lúc này mới đi theo Trì Li vào.

Phía trước là một nhà hàng thôn quê, vốn là phải là cung cấp cho khách chỗ để ăn cơm và nghỉ ngơi, bây giờ có rất nhiều ghế ngồi trong sân đều bị lật ngược, còn có rất nhiều chén bát bể tan tành trên mặt đất, mặt trên còn có vết máu đã khô cạn, lộ ra dấu vết đã từng xảy ra chiến đấu.

"Hình như bên trong có người?" Huyền Nguyệt không dám chắc nói.

"Năng lực cảm nhận không tệ, đáng khích lệ." Trì Li khen ngợi: "Bên trong quả thật có không ít người."

Trong sân còn có vài con tang thi du đãng (đi lác lác qua lại), bị Huyền Nguyệt chỉ huy tượng người gỗ trực tiếp giết chết, sau đó lấy tinh hạch, Tần Nguyệt đi theo phía sau bọn họ, nhìn hơi thờ của hai người vô cùng hài hòa, thờ dài.

"Mở cửa." Trì Li nói.

Bên trong cánh cửa bị gỗ không có một tiếng động, yên lặng, giống như một tòa nhà trống, nhưng bọn Trì Li biết bên trong không chỉ có người, hơn nữa ít nhất còn có mười mấy người.

Hồng Đô ngồi ở trên ghế, không nói gì, người chung quanh cũng đang nhìn gã, chờ đợi ra lệnh. Hai cô bé trong góc co rúc thân thể lại, cố gắng không làm cho người khác chú ý, lặng lẽ cử động tứ chi tề đại.

"Nếu không mở cửa, chúng tôi cũng chỉ có thể phá cửa tiến vào."

Còn có giọng nói kia, trong lời nói có nguy hiểm nhàn nhạt, Hồng Đô do dự một chút, phát tay nói: "Mở, để cho bọn họ vào." Anh cả vừa nói, tự nhiên có người đi mở cửa, rất nhanh, một thiếu niên hơi gầy, cao cao đã đi tới mở cửa ra.

Ngoài cửa chỉ có ba người, một nam, một nữ, một cậu bé.

Hồng Đô nhìn thấy vậy, trong lòng lập tức nổi lên khinh thường, ít người như vậy, còn có hai gánh nặng, đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết: "Tự bọn mày tìm một chỗ ở đi, không có chuyện gì thì đừng lên tiếng, nếu không, để xảy ra chuyện gì đừng trách anh đây không nhắc nhở bọn mày."

Nhìn thấy một nhóm người như vậy, đôi mắt phát sáng vừa rồi của hai cô gái lại mờ đi, thành thật ngồi ở trong góc, dập tắt tâm tư muốn rời đi.

Về mặt Tần Nguyệt không thay đổi quan sát những người trong phòng này một lần, nơi này ngoại trừ hai cô bé trông có vẻ dinh dưỡng không đầy đủ thì tất cả đều là đàn ông đã trưởng thành, ngoại trừ một người tương đối gầy yếu, những người khác đều tương đối khỏe mạnh. Bọn họ chọn một góc vắng vẻ, dọn dẹp một chút rồi ngồi xuống. Trì Li lấy chai nước suối ra nhấp một miếng, đưa cho Huyền Nguyệt, Huyền Nguyệt nhìn Tần Nguyệt một chút, thấy cô gạt đầu mới nhận lấy bình nước uống.

Giữa nhà, ba tên tiểu tử trẻ tuổi không có ý tốt nhìn chằm chằm Tần Nguyệt một lúc, huyết sát đi về phía Tần Nguyệt. Hai cô bé ở trong nhà, một người lạnh lùng nhìn mọi thứ đang diễn ra, trong mắt một người khác xẹt qua vẻ hả hê.

"Hắc hắc, cô em, có muốn chơi đùa với bốn người bọn anh không?"

Tên con trai dẫn đầu khoa tay múa chân, động tác hạ lưu cười nói, hắn ta vừa nói xong, liền có tiếng cười vang lên của mấy gã đàn ông ở trong nhà. Mặc dù đây là một gia đình, nhưng theo tình hình bây giờ, nếu tên con trai thông minh một chút thì có lẽ còn có thể sống được lâu. Nếu không bọn cô sẽ không để ý cùng nhau ném thứ mùi vị của đàn ông một chút, dù sao phụ nữ bây giờ không có nhiều lắm, đàn ông cũng có thể thích hợp.

Tần Nguyệt ngẩng mặt nhìn bọn chúng, lại quay đầu nhìn Trì Li, trong mắt anh ta có nụ cười khinh thường.

"Đừng nhìn, tên nhà em chân mềm nằm úp sấp, anh đây....." Lời của hắn ta vẫn chưa nói hết, âm thanh im bặt, người ở phía sau chờ cả ngày cũng không thấy hắn ta nói vào vấn đề chính.

"Này, tao nói này Lý Tân, đừng có kì kèo mè nheo, nói nhanh đi, không nói thì bọn tao lên trước đó." Tên phía sau trêu ghẹo đẩy một cái, tên phía trước

cứ như vậy thẳng tắp ngã trên mặt đất.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Lúc này, hai tên phía sau mới nhận ra được có chuyện không đúng, lập tức đi lên trước, một tên lật người hất ta lại, một người kiểm tra nguyên nhân. Sắc mặt Lý Tân tái nhợt ôm ngực, máu tươi từ giữa những kẽ hở của ngón tay hất ta chảy xuống, hất ta há hốc mồm, khó khăn kêu cứu mạng. Đáng tiếc, hai tên đồng bọn của hất ta đã sớm sợ đến choáng váng, khoảng cách gần như thế, im hơi lặng tiếng giết người như vậy, đây là cao nhân..... Bọn chúng lập tức buông Lý Tân ra, để cho hất ta ngã trên mặt đất một lần nữa.

"Anh, anh cả ——"

Lúc này bị người gọi, gã ta mới nhận ra được tình huống có gì đó không đúng, vốn gã biết rõ mấy tên đó đi qua tìm thú vui, vừa mới uống hai ly rượu ấm người đã nghe giọng nói sợ hãi như vậy: "Mụ nội mày, ôn ào cái gì, còn ngại tang thi ở bên ngoài không đủ nhiều sao?"

Gã vừa mới nói xong, quay đầu lại đã nhìn thấy Lý Tân chảy một thân máu nằm trên đất: "Chuyện gì xảy ra?"

"Bọn họ, nhất định là bọn họ làm!" Hai người kia đã sớm lăn một vòng bò tới, chỉ sợ không cẩn thận một bước liền theo gót Lý Tân.

"Chú em, chú đối xử với khách như vậy là không tốt rồi!"

"Không phải là mấy người nổi lên ý xấu trước sao?" Trì Li vẫn là nụ cười vô lại có chút lười biếng: "Đều là phụ nữ và trẻ con, cần gì phải làm như vậy?"

Hai cô bé trong nhà nhìn thấy cảnh này, nổi lên tâm tư không giống nhau. Mấy ngày nay họ bị nhóm người này thay phiên đùa bỡn đã sớm muốn rời đi, nhưng bên ngoài đều là tang thi, chỉ dựa vào bản thân bọn họ thì không thể đi xa, bắt đết đi không thể làm gì khác hơn là ở lại, nhưng bây giờ không giống như vậy, rõ ràng người có khí chất ông chủ trông trẻ tuổi này không phải là người yếu, nếu như được anh ta coi trọng, sẽ được bảo vệ không tệ.

Bọn họ sửa lại đầu tóc rối bời một chút, vỗ vỗ quần áo tràn đầy nếp nhăn, kéo cổ áo, cổ ý phát ra tiếng động, sau đó dùng một loại ánh mắt đăm đăm, đáng thương nhìn Trì Li, vậy mà Trì Li chỉ lạnh nhạt nhìn thoáng qua các cô, thu hồi ánh mắt, hoàn toàn không có ý cần phải mang các cô rời.

Đối với việc bọn họ gặp phải chuyện gì, nếu nói Trì Li không biết thì hoàn toàn là giả bộ, ở mặt thế, cô gái vừa xinh đẹp vừa không có năng lực tự bảo vệ mình sẽ gặp phải dạng chuyện gì thì quả thật so với ăn chocolate còn thoải mái hơn. Chỉ là, Trì Li cũng không phải là người tốt bụng gì, chó mèo gì cũng đều nhận về nhà.

"Được, giết chết anh em của tao mà vẫn phách lối như thế!" Hồng Đô tức giận xông thẳng lên đầu, ném vỡ một bình rượu đã uống hết, cùng lúc đó, tất cả đàn ông trong phòng đều có bộ mặt không tốt tụ tập lại gần bọn Hồng Đô, chỉ đợi gã ra lệnh một tiếng thì sẽ bắt đầu đánh người.

"Ha ha, nói một câu không hợp thì muốn đánh nhau sao?" Trên mặt Trì Li vẫn nhẹ nhàng như vậy, giống như tuyết đối không hề coi trọng bộ dạng của người khác.

Tần Nguyệt yên lặng, có cảm giác tên Trì Li này muốn tìm thú vui, cô nhìn một nhóm người tự cho là mình rất lợi hại, rất chiếm ưu thế ở phía trước, yên lặng thương tiếc cho bọn chúng.

Biến thái luôn không thể nói lý, bình thường bọn chúng thích giờ trò không muốn sống, nhưng muốn lấy mạng của gã thì tuyệt không thể dễ dàng tránh khỏi.

Chúc bọn mày may mắn!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Âm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 72: Chương 70

"Tôi nghĩ, bây giờ chúng ta có thể bắt đầu."

"Bắt đầu cái gì?" Hồng Đô hung dữ hỏi: "Chẳng lẽ mày muốn chết nhanh như vậy, có loại nhận thức này cũng không tệ, quỳ xuống dập đầu nhận lỗi mấy cái với ông nội, có lẽ ông nội sẽ vui vẻ bỏ qua cho mày." Gã ta nói xong, phía sau liền vang lên tiếng cười, hiển nhiên, cho dù Trì Li có giết chết một đám đồng đội của bọn chúng cũng không khiến cho bọn chúng hoàn toàn xem trọng.

Nên nói không hổ là thần kinh không ổn định, éch ngồi đấy giéng sao? Tần Nguyệt thờ ơ nhìn đám người này, nghe bọn chúng kêu gào than thở, sự thật chứng minh, người không có cùng lối suy nghĩ và thiếu linh hoạt thì không có cách nào ở chung một chỗ chơi đùa vui vẻ được, bởi vì bọn họ không có cùng dây thần kinh sống điện não.

“Dập đầu? Nhận lỗi?” Trì Li khẽ mỉm cười, giống như còn chưa cảm thấy được nguy hiểm, về mặt anh ta bình tĩnh nhìn một đám người kêu la ở trước mặt: “Nếu không, các anh thử xem?”

“Mà mẹ mày!” Hồng Đô phun một tiếng: “Đừng thấy cho chút mặt mũi mà lên mặt!” Gã ta vung tay lên, bọn đàn em cầm vũ khí cùng nhau tiến lên, hai gã gần đó đã vung búa lên muốn chém người.

Không có gào thét hoảng loạn, không nói đến gương mặt bình tĩnh của phụ nữ và trẻ con ở trong góc, nhưng về mặt người đàn ông bị bao vây này cũng không có một chút lo lắng, sợ hãi. Thấy tình huống như thế, trong lòng Hồng Đô có chút không thoải mái, cứ có cảm giác có thứ gì đó muốn thoát ra khỏi bàn tay của gã.

Trong nhà không bật điện, bên trong có vẻ có chút u ám, nhưng cho dù Trì Li ở trong chỗ ánh sáng yếu ớt, cũng tuyệt không ảnh hưởng đến sức hấp dẫn của bản thân anh ta, mặc dù bộ dạng của anh ta khá khó coi, nhưng một thân khí chất vô cùng thành thực, hiền lành này cũng khiến cho người ta có loại cảm giác bị thu hút, bất giác nhìn vào anh ta.

“Xem ra là không có gì đáng nói.” Trì Li nói xong, vung dao găm trong tay lên, đột nhiên thân thể vốn đứng ở tại chỗ nháy mắt tự lực nhảy lên một cái, tấn công một gã đàn em trước mặt, đâm vào vị trí trung tâm trái tim của gã.

Người ngã xuống ‘phịch’ một tiếng, bụi bặm bắn lên tung tóe.

Người thứ hai tấn công Trì Li còn chưa kịp phản ứng, đã bị một bàn tay giống như vuốt chim ưng bóp cổ, một giây kế tiếp, trời đất quay cuồng, bị quăng lên tường.

Hai người liên tiếp thất bại, sắc mặt của Hồng Đô thật sự không tốt, gã có phần thẹn quá hóa giận la to: “Tất cả lên cho tao, đánh thằng nhóc này, đánh cho nằm bò xuống cho tao……. trực tiếp làm thịt!”

Gã ta vừa mới nói xong, tất cả đàn em cùng xông tới, lúc mọi người ở đây cho là lần này hẳn là Trì Li chắc chắn sẽ chết, nhưng ai cũng không tìm thấy người đâu.

“Người đâu?”

“Kỳ lạ, người đâu?”

“Ồ đâu, người phía trước không nhìn thấy sao?”

Những người này nhao nhao la hét, không có ai chú ý tới, lão đại của bọn chúng đã bị Trì Li nắm trong tay, giống như con chuột bị vuốt mèo ấn trên mặt đất treu tức: “Đang tìm tôi sao? Tôi và anh cả các anh đang trao đổi tình cảm.”

“A, a…….”

Nghe được tiếng vang không đúng, mọi người quay đầu lại, lúc này mới ngạc nhiên nhìn Hồng Đô mạnh nhất trong đám người bọn chúng đã bị người kia bắt được, người phụ nữ và cậu bé thông minh đứng ở một bên xem trò vui, thừa dịp đám người trước mặt che giấu, lặng lẽ đi tới.

“A ——”

Nhất thời, một tiếng hét thảm cắt ngang qua không gian yên tĩnh, Tần Nguyệt lạnh lùng thu đao cầm trên tay lại, ghét nhất là những người xem thường phụ nữ.

Người nọ bị cổ tay của mình, bàn tay phía trên đã không còn, máu chảy đầm đìa xuống mặt đất, trong lòng mọi người nhìn thấy người lạnh một trận, nhưng mọi người còn chưa lấy lại được tinh thần, một tiếng hét thảm lại vang lên, lúc này mọi người nhìn thấy đứa bé đeo mặt nạ ôm búp bê cười hồn nhiên kia cầm một cây dao giống hệt, cũng dễ dàng chặt một bàn tay của người khác xuống.

“Học không tệt, nếu như lực mạnh hơn một chút, tốc độ nhanh hơn một chút thì sẽ không đau như vậy, chúng ta cũng có thể tiết kiệm một chút thời gian.” Tần Nguyệt khen ngợi, sau đó chỉ ra chỗ thiếu sót, đương nhiên kỹ năng cơ bản dùng loại đao này phải học được càng sớm càng tốt, nhất là trẻ con có khả năng tiếp thu cao, học xong sớm một chút, còn có thời gian học tập những kỹ năng khác, mặc kệ nói thế nào, ở đâu thì kỹ năng cũng phải hơn người.

“Dạ.” Huyền Nguyệt khác thường nghiêm túc gật đầu một cái, sau đó đôi mắt trong suốt nhìn đám người kia.

Mọi người vẫn còn đang ngạc nhiên với lời chỉ bảo máu tanh của Tần Nguyệt, lập tức kịp phản ứng, cô gái này muốn tìm người luyện tập tại chỗ phải không! Người bị nhìn bắt giác lui về phía sau, đến tột cùng là ba người này từ đâu tới, bây giờ bọn họ chạy trốn vẫn không kịp đúng không?

“Thật sự không sợ.” Trì Li khẽ mỉm cười, thật là đáng tiếc, không có Dịch Năng Giả, trong mắt anh ta thoáng qua tiếc nuối. Tầm mắt nhìn đến, đám người này tự tập lại thành một đám ô hợp cũng không lợi hại bao nhiêu, thậm chí còn không khiến cho người ta có hứng thú để chơi đùa, chỉ là bọn chúng không nên ra tay với một quý bà mà quý ông như anh ta dẫn đến ở ngay trước mặt anh ta.

“Đúng, thật có lỗi, xin hãy tha thứ cho chúng tôi đi…….” Lúc này, Hồng Đô đã hiểu, lần này chính mình đắc tội với người không thể đắc tội nổi, bây giờ gã ta chỉ muốn chạy trốn.

“Không sao, cho dù anh nói gì thì tôi cũng sẽ không để ý.” Trì Li vẫn mỉm cười như vậy, cũng không có hơi thở nguy hiểm tỏa ra ở trên người, lại khiến cho Hồng Đô vô ý thức cảm thấy lo lắng, quả nhiên, không qua bao lâu, gã đã nghe thấy Trì Li nói tiếp: “Dĩ nhiên, cho dù anh có nói cái gì thì tôi cũng sẽ không bỏ qua cho anh.”

Trì Li quét từng dao từng dao lên mặt Hồng Đô rất thành thạo, máu tươi chảy xuống từng giọt từng giọt, sàn nhà màu đỏ làm nổi bật khuôn mặt tràn đầy máu tươi, cuối cùng cũng có người không chịu đựng được loại hành hạ tinh thần này.

“A ——” có người hét lên muốn chạy ra ngoài, có một người thì sẽ có hai người, ba người, bốn..... Trì Li nhú mào, dừng dừng ném Hồng Đô xuống đất, trông có vẻ rất chậm nhưng động tác lấy đàn Violin ra thật sự không hề chậm chút nào.

Âm nhạc vang lên, tất cả mọi người trở nên bất thường.

Lúc nốt nhạc thứ nhất vang lên, toàn bộ người trốn chạy đều ngừng lại tại chỗ, không có ai chạy ra khỏi cửa chính. Nếu như nói có người ở trong nhà không bị âm nhạc mê hoặc, cũng chỉ có Tần Nguyệt và Huyền Nguyệt, chỉ là khuôn mặt của người phía trước sột rột, trên mặt có loại cảm giác giẫm phải phân, khuôn mặt của người phía sau vui vẻ, dường như rất thích giai điệu hắc ám như vậy. Khúc cuối cùng, người như si mê.

Dĩ nhiên, ngoại trừ Tần Nguyệt không hề bị si mê, Huyền Nguyệt như si như say, những người khác thật sự đã bị ngây dại.

“Ngã.” Sau khi Trì Li cất Violin vào, ra lệnh một tiếng, toàn bộ những người có ý đồ xấu đang đứng thẳng giống như bị mất đi xương cốt, rồi rít ngã trên mặt đất. Rầm rầm rầm, tiếng những người này ngã xuống đất giống như âm thanh của một phím tự do, đánh thức hai cô gái co rúc ở trong góc.

Chóp mắt một cái, đã có nhiều người ngã xuống như vậy.

Vân La sợ hãi nhìn những thiếu niên trước mặt, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi, chuyện này..... người này là ma quỷ! Lâm Tương lại vô cùng bình tĩnh, cô ta nhìn người phụ nữ và cậu bé ôm đồ chơi ngồi ở bên trong xem trò vui, nuốt một ngụm nước bọt, hồi hộp nói với Trì Li: “Chúng tôi, chúng tôi có thể cùng đi với mấy người được không?”

Trì Li thở dài, phong độ vẫn rất quý ông, từ chối: “Thật xin lỗi, chúng tôi muốn đến nơi rất nguy hiểm, hơn nữa bây giờ tôi cũng dựa vào người ta nuôi đây.”

Được, nhìn người này nói là tiếng người sao!

Nghe lời này, thiếu chút nữa Tần Nguyệt phun nước sôi trong miệng ra, cái gì gọi là dựa vào người ta nuôi? Chẳng qua là thuận đường đi nhờ xe mà thôi, cô bĩu môi, nhưng không lên tiếng, trong lòng cô cũng không hy vọng dẫn theo hai cô gái vừa nhìn là đã biết được nuông chiều từ nhỏ này.

“Đi thôi.” Tần Nguyệt đứng dậy nói: “Tôi không ở chỗ này nổi nữa, thôi quá.” Cô vỗ vỗ mông đứng dậy, ánh mắt đảo qua phía phòng bếp, hai cô gái kia bị dọa sợ tới mức trong lòng căng thẳng một trận.

Xem ra, bên trong thật đúng là có bí mật.

Tần Nguyệt nhìn bọn họ, cười lạnh, tôi biết bên trong có cái gì, mấy cô không cần quá căng thẳng.

Có thể là biểu hiện của Tần Nguyệt quá mức thẳng thắn, hai cô bé vội vàng bò dậy, quần áo xốc xếch, vây một trái một phải ở bên cạnh Trì Li, chỉ chờ mong sau khi quyền rũ thành công thì sẽ được che chở. Trì Li cũng không nói lời gì rất quá đáng, anh ta cười khanh khách liếc nhìn hai đôi tay trên cánh tay và bộ ngực mềm mại dính sát, ánh mắt ngụ ý liếc nhìn những người ngã trên đất, chỉ cho các cô nhớ lại kết quả mới vừa rồi của những người đó.

Sau khi bị Trì Li uy hiếp trong yên lặng, hai cô gái bị dọa sợ tới mức lập tức buông tay ra.

“Được rồi, thu dọn rồi đi thôi.” Tần Nguyệt bĩu môi nói: “Anh thật là dọa người.” Có lẽ học tập phương diện Tâm Lý Học này không tệ!

“Thật sao?” Trì Li thân nhiên mỉm cười, nói: “Là lá gan của bọn họ quá nhỏ.”

Mặc dù đi đường vào buổi tối không hẳn là một lựa chọn tốt, nhưng Tần Nguyệt không ở được ở nơi tràn đầy mùi máu tươi này, huống chi trong phòng bếp còn có thứ đồ ghê tởm. Nếu như không đoán sai, hẳn là bọn họ có ý định che giấu xương người, cho nên mới không quan tâm tới vết thương của anh em, không phải bị hù dọa mà chỉ là vì sợ mình cũng lưu lạc vào kết cục trở thành thức ăn.

Mặc dù sau khi mất thể diện, có một số nơi xuất hiện hiện tượng người ăn thịt người, nhưng tận trong lòng mà nói, Tần Nguyệt cũng không tiếp thu quan niệm coi đồng loại trở thành thức ăn này.

Đấu tranh sinh tồn, người phù hợp mới có thể sinh tồn (*).

(*)Nguyên văn: Thích giả sinh tồn=Trong quá trình tiến hóa của sinh vật, chỉ có những sinh vật phù hợp với điều kiện chung quanh mới có thể tiếp tục sinh tồn, những loài khác sẽ bị đào thải.

Cô tin, chỉ cần đủ mạnh, thì có thể tiếp tục sống ở bất cứ nơi đâu.

Một đêm trôi qua, sắc trời dần sáng, gió thổi vào mặt có chút lạnh.

Để mặc một mình Huyền Nguyệt luyện tập dị năng với tang thi, Tần Nguyệt nhìn Trì Li ở trên núi, đi tới.

“Cô tới rồi.” Trì Li cũng không ngạc nhiên việc Tần Nguyệt sẽ đến tìm anh ta, cô vô cùng xuất sắc ở bất kỳ phương diện nào, khuyết điểm duy nhất chính là mềm lòng, chắc, thói quen này chẳng mấy tốt đẹp gì.

“Ừ.” Lúc Tần Nguyệt đến tìm Trì Li, anh ta đang ngồi ở trên một tảng đá lớn, ngâm điều thuốc, dáng vẻ cà lơ phất phơ. Mặc dù bây giờ trông anh ta cực kỳ lờ lững lết thết, cũng không giống một người đứng đắn, nhưng Trì Li chưa từng hút thuốc ở trước mặt Huyền Nguyệt: “Cảm ơn.”

“Nghe nói cô tổ chức một đội ở căn cứ, đúng không?” Trì Li thờ ơ hỏi.

“Ừ.” Tần Nguyệt đáp lại, không hiểu tại sao đột nhiên anh ta lại hỏi chuyện này.

“Đủ quân số không?”

“Vẫn chưa.” Tần Nguyệt vừa mới trả lời xong, có loại linh cảm xấu.

“Vậy tính thêm tôi là một người đi.”

Quả nhiên — mặt Tần Minh đen sì, hời hợt muốn nhổ cái miệng của mình ra, ai kêu cô đáp lại nhanh như vậy! Ai kêu cô không dùng não mà đáp lại nhanh như vậy!

Đôi lời của editor: Thành thật xin lỗi, vô cùng xin lỗi, *cúi đầu*, không dám biện minh cho mình, gởi lời xin lỗi chân thành đến bạn đọc về sự trễ nải này.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Chương 71

Thật là một tổ hợp thú vị.

Hồng Cơ dựa vào cửa sổ, nhìn ba người Tần Nguyệt ở dưới lầu cách đó không xa, khoe miệng lộ ra nụ cười mê hoặc.

Đây là một người phụ nữ tương đối thành thực và có sức hấp dẫn, Hồng Cơ có một mái tóc dài gọn sóng màu đỏ rượu, đôi mắt phượng lấp ló, hấp dẫn, khuôn mặt hoàn mỹ trắng nõn, môi đỏ mọng như hoa hồng.

Chị ta mặc bộ lễ phục dạ hội xẻ tà màu đỏ bốc lửa, bao lấy dáng người lồi lõm lúc nào cũng khiêu khích thần kinh người khác, phụ nữ như vậy, không cần cử chỉ lăng ló, không cần ngôn ngữ mập mờ, chỉ cần một ánh mắt cũng có thể đốt cháy không khí, một chỗ nồng nhiệt.

"Đang nhìn cái gì vậy?" Trì Li cười hỏi.

"Không có gì." Tần Nguyệt thu ánh mắt lại, người phụ nữ mới vừa dựa vào cửa sổ nhìn bọn họ, liếc nhìn một cái cũng biết đây là một phụ nữ có hơi thở mạnh mẽ, thành thực mà khiêu gợi.

Phụ nữ vừa có bộ dạng xinh đẹp như vậy, vừa có thực lực mạnh mẽ, cho dù là ở mặt thể, cũng khiến cho người ta không dám khinh thường.

"Chúng ta cần đổi nơi rồi." Tần Nguyệt xoay người nói: "Cứ tiếp tục ở đây sẽ ảnh hưởng người khác nghỉ ngơi."

"Ý cô là -- người phụ nữ đó sao?" Bàn tay lau đàn Violin của Trì Li ngừng lại: "Cô ta đã đến rồi."

Tần Nguyệt ngẩng đầu, đúng là người phụ nữ xinh đẹp trên lầu kia, bước đi của Hồng Cơ thanh nhã, tự tin, ánh mắt xoay chuyển tỏa ra sức hấp dẫn lạ thường. Người phụ nữ này giống như lửa, có thể sưởi ấm cũng có thể cháy, giống như rượu mạnh, tỏa ra sức hấp dẫn dày đặc gây chết người. Một người đẹp như vậy, làm sao có thể là người bình thường không ai biết đến, cho dù là kiếp trước thì chị ta cũng từng là chị cả nổi danh một phương.

Mary khát máu (*), con đường tăm tối.

(*)Mary I của Anh (18/2/1516 – 17/11/1558) là Nữ vương của nước Anh và Ireland từ tháng 7, 1553 đến khi qua đời. Những người chống đối gọi bà là Mary khát máu (Bloody Mary). Trong lịch sử quân chủ nước Anh, bà là vị Nữ vương đầu tiên chính thức nhận ngai vị trị vì nước Anh.

Trong truyền thuyết, Hồng Cơ giống như Mạn Châu Sa Hoa (*) bên Cầu Nại Hà(*), dòng máu xinh đẹp mê hoặc, đỏ rực lóa mắt, sự xuất hiện của chị ta không phải để cứu giúp, mà để chôn cất. Thân thể của chị ta làm cho người say mê, không ai biết được quá khứ và quan hệ của chị ta. Chị ta giống như một ngọn lửa thiêu đốt đến cùng, khiến cho người ta như thiêu thân lao đầu vào lửa cũng không tiếc. Nhưng chị ta không nổi danh vì vẻ ngoài xinh đẹp, mà là thực lực mạnh mẽ không gì sánh nổi và tính cách kiêu ngạo tùy ý.

(*) Mạn Châu Sa Hoa, còn gọi là hoa Bi Ngạn, một loài hoa bên bờ vong xuyên.

(*) Cầu Nại Hà: là ranh giới cuối cùng của Địa ngục, đi qua cầu này, linh hồn sẽ được chuyển đến nơi đầu thai chuyển kiếp.

Tần Nguyệt thở dài, có thể cho cô gặp những người bình thường một chút được không, chỉ cần một vài người không bị bóp méo, không biến thái là cô đã rất thỏa mãn rồi, thật sự là vô cùng thỏa mãn.

"Mấy người trông rất thú vị." Tay Hồng Cơ chậm chậm vào đôi môi đỏ mọng, mỉm cười nói.

Yên lặng, yên lặng, yên lặng..

Tần Nguyệt không phản bác được, Trì Li lễ phép đáp lại bằng một nụ cười tươi tắn, Huyền Nguyệt tập trung giết tang thi đào tinh hạch ở một bên.

"Nếu là khen ngợi, chúng tôi xin nhận." Tần Nguyệt lạnh nhạt nói.

"Cứ coi là vậy, tôi muốn đến căn cứ phía Nam, mấy người có cùng đường không?" Hồng Cơ xinh đẹp nghịch ngợm nháy nháy mắt: "Nếu có thể, thì cho tôi đi nhờ một đoạn." Đợi một lúc, không có ai nói chuyện, Hồng Cơ nói tiếp: "Đương nhiên, tôi sẽ trả thù lao... - -"

Ngừng lại một chút, Hồng Cơ xoay đầu về phía Trì Li, nói vô cùng mập mờ: "Cái gì cũng được."

Trì Li mỉm cười dựa lên tường, tác phong thong thả, trong ánh mắt hiện lên một tia sáng, lúc Tần Nguyệt đang vui sướng khi người gặp họa, ánh mắt anh ta có ý tứ hàm xúc, nói: "Thật sự cái gì cũng được à?"

"Không sai..."

"Vậy thì mời cô bỏ đi năng ra rồi lại nói được không?" Trì Li dừng một chút, ý cười trong ánh mắt nhẹ nhàng: "Tuy nhiên, vạch trần thủ đoạn của một quý cô thì không phải là một quý ông tốt, nhưng nó thật sự khiến tôi rất không thoải mái."

Trì Li nói giống như sấm sét giữa trời quang nổ ở trên đầu Hồng Cơ, trên mặt Hồng Cơ hiện lên xấu hổ trong nháy mắt, nhưng nhờ huấn luyện liên tục trong thời gian dài, Hồng Cơ có được năng lực khống chế, nhanh chóng thu lại vẻ mặt không thích hợp.

"Là sao?" Hồng Cơ bình tĩnh thu đi năng lực, trong lòng bắt đầu cảnh giác, rất ít người có thể nhìn thấu chị ta trong nháy mắt, nhóm người này không chỉ phát hiện chỗ không đúng, còn có thể hành động tự nhiên dưới đi năng lực của chị ta, vô cùng rõ ràng, bọn họ đều là cao thủ. Hồng Cơ quay đầu nhìn một người phụ nữ khác và một đứa bé, người phụ nữ kia bình tĩnh, vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng lại khiến cho Hồng Cơ có cảm giác người này còn sâu không lường được hơn người đàn ông trước mặt. Ngược lại, đứa bé và tượng búp bê gỗ cùng nhau săn giết tang thi rất bình thường, nhưng chính là quá bình thường mới có vẻ kỳ dị.

"Ưu điểm của đi năng lực hệ tinh thần là im hơi lặng tiếng, nhưng một Di Năng Giả khác cùng cấp hoặc cấp bậc tương đối cao ở trước mặt sẽ khiến cho người ta cảm thấy không thoải mái." Tần Nguyệt nhắc nhở.

Mặc dù người này coi thường tính mạng, tính tình hung hãn, nhưng cũng không phải là người hoàn toàn không phân biệt được đúng sai. Tần Nguyệt nhớ rõ mình nghe được tin tức cuối cùng liên quan đến Hồng Cơ là người phụ nữ này bị người bên gối của chị ta phản bội, đoạt quyền nhốt ở một chỗ trong biệt thự, Tần Nguyệt cũng không biết về sau thế nào, bởi vì trước đó cô đã thua toàn bộ lợi thế, bị người treo lên làm đồ chơi.

Nếu bây giờ đã gặp mặt, cô cũng không ngại nói một câu để cho người ta thức tỉnh, đỡ phải đến lúc đó lại bị ngã ở cùng một chỗ. Tuy nhiên, cô và Hồng Cơ không có qua lại gì, nhưng cô thật sự khinh thường đàn ông thành công nhờ giẫm đạp lên phụ nữ. Nếu ánh mắt Hồng Cơ không mù quáng như cô, thì thật sự cô lại tán thưởng loại người này, bề ngoài xinh đẹp, tính cách độc lập, thực lực vững mạnh, sau khi chuyển hóa hệ Tinh Thần thành sợi tơ, đường tơ vô hình sẽ cắt tang thi đơn giản hơn so với cắt đầu hủ.

"Tôi mạo muội rồi." Hồng Cơ liền nghĩ tới chỗ quan trọng, nhanh chóng thừa nhận chính mình thiếu lễ độ.

"Trông mấy người giống như là một đội, tôi có thể gia nhập vào không?"

"Tại sao chị lại có suy nghĩ này?" Tần Nguyệt nghi ngờ nói, kiếp trước cô từng nghe nói Hồng Cơ tự tay thành lập thế lực của chính mình, chơi đùa tiểu bạch kiểm (*) đến nổi danh, cuối cùng, nếu không phải thật sự có tình cảm, giải tán hậu cung (^-cái này thì ai cũng biết rồi nha) chỉ vì một người, thì đã có thể từng thật lòng thật dạ trôi qua cuộc sống gia đình ổn định.

(*) Tiểu bạch kiểm = trai bao/ những chàng trai trắng trẻo (thường mang nghĩa châm chọc).

"Bởi vì - - an toàn." Hồng Cơ thần bí nói: "Một phụ nữ độc thân, nhất là một phụ nữ độc thân xinh đẹp, nói thế nào thì cũng nên tìm một đội ngũ có thực lực mạnh mẽ để dựa vào chứ."

Chị, chuỗi tình yêu kiếp trước của chị, không chừng có người không biết phải không? Trung thành, điều khiển gì đó, chị thật sự xem trọng sao? Tần Nguyệt hoàn toàn không tin lý do của Hồng Cơ, nhưng vẫn chấp nhận nửa câu đầu của chị ta, lực lượng của một đội ngũ thật sự mạnh hơn so với một người, chẳng lẽ, Hồng Cơ không tìm thấy đồng đội thích hợp mới thành lập thế lực?

"Tôi vẫn còn đi được..." Hồng Cơ không đợi trả lời đã nói tiếp: "Không phải tất cả mọi người có thể nhìn thấu mê hoặc của tôi sao, cho dù là tang thi, cũng chưa chắc là không có hiệu quả, ừm - -"

Hồng Cơ liếc mắt đưa tình, thân thể một tên tang thi đột nhiên cứng ngắc, sau đó từ từ đi tới bên này, làm những động tác bất thường theo ngón tay đong đưa của Hồng Cơ.

Nhìn một tang thi toàn thân hư thối nhảy Thảo Quân Vũ (*) là cảm giác gì sao? Tần Nguyệt rất muốn nói cho bạn, mẹ nó, muốn lật bàn, đây là muốn thách thức thần kinh của người nào!

(*) Thảo Quân Vũ: điệu nhảy Hawaii.

Hồng Cơ chơi một lúc lại cảm thấy không thú vị, sau khi Hồng Cơ giải quyết hết tang thi thì cảm thán: "Đáng tiếc, không thể khiến cho nó liếc mắt đưa tình, làm động tác quyến rũ." Rất không phù hợp với thẩm mỹ học của Hồng Cơ!

"Thật ra, chị tới đây để làm người khác buồn nôn phải không?"

Tần Nguyệt cảm thấy mình hoàn toàn không muốn ăn cơm trưa, có lẽ cô nên xây dựng tốt tâm lý, bất cứ lúc nào cũng có người như vậy tới khiêu chiến thần kinh nhỏ bé của cô.

Hồng Cơ ngạc nhiên hỏi: "Sao có thể?"

"Nếu phải về căn cứ, tôi có thể thuận tiện đưa chị đi một đoạn đường, về phần chuyện gia nhập đội ngũ thì hãy cân nhắc lại một lần cho kỹ, dù sao chị cũng không biết gì về chúng tôi." Tần Nguyệt nâng trán, chẳng lẽ sau một vòng trùng sinh, thể chất của cô đã thay đổi rồi sao? Cảm thấy đây là con đường hấp dẫn "người phi thường" gia nhập!

"Không cần, ánh mắt của chị đây rất chuẩn." Hồng Cơ cười nói: "Đúng rồi, chị tên là Hồng Cơ, sau này mong mọi người chiếu cố nhiều hơn!"

Cũng đã nói tới đây, đương nhiên Tần Nguyệt không có lý do gì để từ chối, huống chi bản thân cô cũng không có lý do để từ chối, không phải từ trước đến nay cô luôn hy vọng một đội ngũ lớn mạnh à?

"Hoan nghênh gia nhập!" Tần Nguyệt mỉm cười vờn một bàn tay ra, hai người nắm tay hữu nghị một lúc rồi buông ra.

Huyền Nguyệt nán lại kéo toàn bộ tang thi chung quanh về làm thịt, sau đó vô cùng hớn hờ cầm một túi tinh hạch giao cho Tần Nguyệt, vốn Tần Nguyệt muốn sờ đầu cậu khen ngợi, nhưng nghĩ đến tình cảnh lúc trước, đứa bé này bình tĩnh hát đầu rơi xuống, không cho bất kỳ ai tìm ra, vẫn quyết định thôi, trẻ con trưởng thành, có suy nghĩ của chính mình là chuyện tốt.

"Gần đây tiến bộ rất nhiều." Tần Nguyệt thật sự thán phục điểm ấy, thiên phú của Huyền Nguyệt rất cao, dị năng thăng cấp rất nhanh, không hổ là Điều Khiển Sư (ý nói bậc thầy điều khiển) điều khiển búp bê ma quỷ kinh tài tuyệt đỉnh ở kiếp trước.

Lúc ăn cơm trưa, A Hồ và Hắc Quả Phụ lại trở lại một chuyến, đối với hai con vật này, Tần Nguyệt vẫn dạy dỗ kiểu nuôi thả, có đôi khi chúng nó chơi vui vẻ, cũng sẽ không về nhà mấy ngày. Nhưng chúng nó sẽ luôn đến tìm Tần Nguyệt trước tiên theo bản năng động vật, lúc cần sẽ hơi nũng nịu, ra sức dễ thương đòi tinh hạch, tuy nhiên, Tần Nguyệt thấy bộ dạng ra sức dễ thương của chúng nó là ra ngu ngốc, một chút cũng không dễ thương.

Sau lần vỗ về, A Hồ càng ngày càng khỏe mạnh, Tần Nguyệt tóm lấy lỗ tai nó nói qua mấy giờ nữa sẽ trở về căn cứ, bảo chúng nó đừng chạy quá xa. Hồng Cơ lại ngạc nhiên cầm Hắc Quả Phụ, nói chị ta thích Hắc Quả Phụ bằng giọng cao quý, lạnh nhạt, vốn điệu bộ của Hắc Quả Phụ không phục tùng Hồng Cơ, nhưng lúc Hồng Cơ học theo, cảm tình hạch đứt cho nó, chỉ một giây đã biến thành nịnh hót, quả quyết quơ chân lấy lòng chủ nuôi tạm thời.

Lúc này, Tần Nguyệt mới chú ý tới, gần đây thân thể của Hắc Quả Phụ cũng lớn lên một chút, hình như màu sắc trên người càng thêm sáng bóng, đang lúc Tần Nguyệt đang suy đoán có phải Hắc Quả Phụ sắp đến lúc thăng cấp hay không, nó liền ôm một viên tinh hạch bất động.

Sẽ không đúng dịp như vậy chứ?

Tần Nguyệt vội vàng đi tới tiếp nhận Hắc Quả Phụ, dùng dị năng giúp nó chắt năng lượng để hấp thu, lúc cô đưa dị năng thâm nhập vào trong thân thể của Hắc Quả Phụ, mới giật mình nhận ra, rốt cuộc là gần đây nó đã ăn bao nhiêu tinh hạch, trong cơ thể nó lại có nhiều năng lượng không hấp thu được như vậy, bức nhất là nó biết rõ ăn nhiều, nhưng vẫn không ngừng ăn.

Nhìn Hắc Quả Phụ vừa đau đớn vừa cầu xin tha thứ bằng ngôn ngữ cơ thể, Tần Nguyệt vừa tức giận lại buồn cười, cô nghiêm mặt dạy dỗ: "Cho mày tham ăn, đáng, để xem lần sau mày còn dám như vậy nữa hay không."

Không..

Không, dám..

Có lẽ năng lượng điên cuồng trong cơ thể căng đến mức khiến cho Hắc Quả Phụ thật sự khó chịu, nó yếu ớt đến nỗi những cái chân cũng không cử động được, lần này Tần Nguyệt bị chọc cười, đã như vậy còn muốn làm nũng: "Được rồi, hấp thu năng lượng xong trước đã, sau đó tao sẽ dạy dỗ mày."

Hồng Cơ và Huyền Nguyệt chưa từng thấy tình cảnh như vậy, hai người tò mò đến gần một bên quan sát, bọn họ đợi một lúc lâu, Hắc Quả Phụ bắt đầu tróc da, sau đó thân thể từ từ càng lớn càng lớn, biến thành khoảng gấp năm lần ban đầu mới ngừng lại, vẫn không nhúc nhích nằm ở trên tảng đá, như là đang ngủ.

Phụng Minh thả Hắc Quả Phụ vào trong xe, lần này không có ai ra ngoài quấy phá cùng với Kiếm Xi Hồ nên nó vẫn một mực ở gần đó mà không đi, chỉ thấy nó thường xuyên thò đầu vào trong cửa sổ xe, dùng cái mũi ngửi ngửi, đôi mắt long lanh thỉnh thoảng nhìn một cái xem Hắc Quả Phụ đã thức dậy chưa. "Được rồi." Tần Minh vỗ một cái lên đầu Kiếm Xi Hồ: "Đừng quấy rầy Tiểu Hắc, nó ngủ ngon thì sẽ dậy thôi."

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Chương 72

Lúc trở lại căn cứ, Tuyết Triệt đã đợi ở trước cửa nhà Tần Nguyệt, nhìn thấy cô dẫn theo vài người trở về, cũng không tục xuống khỏi bả vai của Vô Tự, trực tiếp đánh giá mọi người phía trước.

Thật lâu sau, Tuyết Triệt mới mở miệng nói: "Chất lượng không tồi."

Nghe được những lời này của Tuyết Triệt, Tri Li không có phản ứng gì, nhưng Hồng Cơ lại tiến lên, đặt một tay lên vai Vô Tự, cánh tay còn lại nhẹ nhàng nhắc nhở Tuyết Triệt, nói: "Cậu cũng không tồi."

Tuyết Triệt nhún nhún, nhưng vẫn quát lên: "Đàn bà xấu xí, cô buông tay ra!"

Hồng Cơ không thèm để ý nháy mắt, nhất thời, Tuyết Triệt liền nhảy xuống khỏi vai Vô Tự, nháy mắt sử dụng tấn công hư vô đánh tới. Hồng Cơ nhận thấy nguy hiểm, lập tức xoay người lui về phía sau, động tác của Hồng Cơ xinh đẹp, tao nhã, đáng người xinh đẹp vô cùng dẻo dai, đôi chân dài như ẩn như hiện trong làn váy, yên lặng tỏa ra sự quyến rũ, cho dù Tần Nguyệt là phụ nữ nhưng cũng không tự chủ được mà bị hấp dẫn.

"Đúng là cậu nhóc táo bạo!" Đường như Hồng Cơ chơi đùa rất vui vẻ, hoàn toàn không để ý đến cảm giác nguy hiểm cọ qua cổ mình.

"Còn dám gọi tôi là cậu nhóc, tôi sẽ bóp nát đầu cô." Tuyết Triệt nghiêng răng nghiêng lợi nói, điều cậu ta ghét nhất chính là thân thể không thể lớn lên!

"Được rồi, sau này sẽ là một đội, đừng làm âm ỉ quá." Tần Nguyệt ở giữa làm người hòa giải, may mà hai người vẫn còn tương đối nể tình, lập tức ngưng tranh cãi.

"Đúng rồi, Tuyết Triệt, sao hôm nay cậu lại đến đây?"

"Còn không phải là tôi tìm cô, nhiệm vụ quân bộ là tám giờ sáng ngày mai, tập hợp tại quảng trường." Tuyết Triệt vòng hai tay ra sau ót, bĩu môi nói.

"Được, tôi biết rồi, đợi tôi dẫn bọn họ đi điện thông tin, cậu có muốn đi cùng không?" Tần Nguyệt nói.

"Phụ nữ các cô thật phiền phức!" Tuyết Triệt xoay người nhảy lên vai Vô Tự, vẫy vẫy tay nói: "Tôi sẽ không đi theo, đúng rồi, các người gọi là Bắc Diễm cũng muốn gia nhập, tôi đã lấy tư liệu qua, đến lúc đó cô cũng xác nhận luôn là được."

Thấy Tần Nguyệt muốn nói, Tuyết Triệt lập tức nói tiếp: "Dù sao cũng là... thêm một người còn hơn thiếu một người." Cậu ta nói mờ ám, Tần Nguyệt biết Tuyết Triệt có ý nghĩ muốn trắng trợn sử dụng người ta làm cu li mà không tốn tiền, cũng không nói gì, dù sao cô cảm thấy nếu như anh ta thật sự đụng phải chuyện gì không tốt cũng đáng, nhưng nhìn dáng vẻ của anh ta cũng không giống như là người dễ bị người ta lừa gạt.

"Được, tôi biết rồi." Tần Nguyệt gật đầu đáp.

Gần đây, căn cứ lại có chút không yên, chấp vá lại đại ý dựa theo tin tức rải rác của người qua đường là có cao thủ vui buồn thất thường đến căn cứ này, sau khi liên tiếp dạy dỗ năm đội ngũ, trở thành bá chủ một khu, không còn ai dám chặn đường gây sự với anh ta nữa.

Tần Nguyệt nghe xong cười, từ chối cho ý kiến đối với những lời đồn như vậy, dù sao vẫn có vài người trong căn cứ ý vào bản lĩnh của mình, thích ức hiếp người lạ, bọn chúng bị đánh cũng đáng, trên đời này luôn luôn có người ưu tú. Nếu bọn chúng muốn ức hiếp cha mẹ nhà người ta mà không che giấu, tự nhiên cũng có lúc bị đánh đến kêu cha gọi mẹ.

Người đăng ký đi tới lui trong đại sảnh, bước chân của hầu hết những người ở đây đều rất nhanh, không có ai rảnh rỗi dừng lại riu rít hai câu với người khác, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy những người bình thường mặc quần áo rách nát nhưng không quá bận rộn nhiều việc, bọn họ thường không có kỹ năng đặc biệt và thức tỉnh dị năng gì, thường dựa vào việc giành giật những người mới tới trong căn cứ, dùng tin tức đổi lấy thức ăn để sống sót.

Tần Nguyệt dẫn Tri Li và Hồng Cơ vào trong đại sảnh, lúc chuẩn bị đi vào trong đăng ký, một đám người trẻ tuổi cười cười mờ ám đến vây xung quanh đây.

"Hừm, người đẹp, xem hôm nay anh em chúng ta có được vận may gì này, vừa tới đã gặp được hai bông hoa yêu kiều."

Dẫn đầu là một thiếu niên tóc vàng và một thiếu niên tóc đỏ nói lời trêu ghẹo, một đám người phía sau bọn họ, tất cả đều vây quanh xem kịch vui, chặn đường đi của nhóm người Tần Nguyệt.

"Muốn làm gì đây?" Hồng Cơ mỉm cười xinh đẹp, bình tĩnh ngắm nghía một sợi tóc.

Đối mặt với người đẹp có kiểu nụ cười đặc biệt như vậy, Trịnh Gia chỉ cảm thấy trong lòng nháy loạn "bình bịch" một trận, anh ta bình tĩnh lại, có chút hối hận vì mạo phạm đến người đẹp như vậy, vội vàng nói: "Không, không có gì, mấy anh đây chỉ nói đùa."

Thật ra bọn họ muốn đi qua náo nhiệt một chút, cũng không phải có ác ý gì, chỉ là phụ nữ bây giờ càng ngày càng ít, người hơi đẹp một chút lại càng được cấp trên bao nuôi giống như Gấu Mèo lớn, hiếm thấy được phụ nữ vừa chín chắn lại độc lập, tự tin như thế này. Được rồi, nhìn thấy người đẹp, thói hư tật xấu của đàn ông luôn dễ phát tác.

"Chỉ là đến đây xem..."

Thanh niên tóc vàng còn chưa nói hết lời, liền nghe thấy một tiếng cười khẩy ác ý: "Đến đây xem? À, sợ là người ta chương mất mảy đó." Giọng nói làm cho người nghe vô cùng không thoải mái, thiếu niên tóc vàng nhìn ra ngoài cửa, vẻ mặt không tốt, bên ngoài lại có thêm một đám người nữa đi tới, mặt của bọn chúng cũng không tốt, có vẻ chằm chọc.

Đây là tình cảnh hai bên muốn đánh nhau sao? Tần Nguyệt không tính tham gia vào, dẫn người đi thẳng vào bên trong, may mà trước đó đám người này cũng biết tình hình bất thường, nên không tiến lên ngăn cản, nhưng nhóm Tần Nguyệt còn chưa đi xa, đã thấy ba thiếu niên đặc ý chặn đường bọn họ. Bọn chúng vừa ngăn cản không cho nhóm Tần Nguyệt đi, vừa nháy mắt ra hiệu với người khác, hành động như vậy rõ ràng là có ý xấu, cũng chọc Hồng Cơ nổi giận.

"Thật là..." Hồng Cơ vươn tay quăng ngã một gã đàn ông muốn mò mẫm cô: "Làm cho người ta vô cùng bức bối!"

Cô dẫm giày cao gót vang lên "bốp bốp", xoay người nở nụ cười mỉa hoặc với mọi người, sóng mắt xoay chuyển trút ra quyền rũ khiến nhiệt độ cơ thể mọi người lên cao, tim cũng càng đập nhanh.

"Bắt đầu từ bây giờ, tất cả phải nghe tôi!" Hơi thở của Hồng Cơ thay đổi, mạnh mẽ chỉ vào một nhóm người bị cô khống chế, nói: "Mấy người, tất cả còi đồ ra cho tôi, cút ra ngoài!"

Trịnh Gia nhìn thấy cảnh này, cảm cũng sợ hãi rớt xuống, đây, đây là phụ nữ sao? Một giây trước còn phong tình vạn chủng, giây tiếp theo cũng không kém hơn đàn ông bao nhiêu, vô cùng cường thế. Anh ta sờ sờ trán, đúng là thời đại này sẽ không có phụ nữ bình thường, anh ta không nên ôm mong đợi.

Sau đó, một nhóm người mới vừa bước vào cửa đại sảnh đăng ký, còn chưa đứng lại, đã nghe được lời nói buồn cười như vậy, bọn họ đang muốn ôm bụng lớn tiếng cười nhạo, bỗng nhiên cảm thấy toàn thân không bình thường, đầu tiên, bọn họ cảm thấy toàn thân nóng lên, sau đó ý nghĩ yêu đương trong lòng ngực phát ra không dứt, không thể dẫn xuống được, bọn họ không có cách nào khống chế được cảm xúc nóng hừng hực, không đến một giây đồng hồ, lý trí đã bị chiếm lấy, trong mắt bọn họ chỉ còn lại bóng dáng của Nữ Vương, chỉ cần ra lệnh, sẽ hoàn thành không ngại sống chết.

Vốn mọi người xem trò vui ở đại sảnh chỉ cảm thấy là đùa vui, cũng không ai coi lời Hồng Cơ nói là thật, nhưng khi bọn họ nhìn thấy một đám tiểu tử mới vừa rồi còn cao cao tại thượng không với tới được, một giây đồng hồ sau liền thay đổi thành đàn độn, đứng vào lúc còi quần áo, chỉ biết trở mặt đứng nhìn, không có cách nào để miêu tả được vẻ mặt của bọn họ.

Áo khoác, áo khoác, còi, còi!

Áo lót, áo lót, còi, còi!

A...A...A..., dây nịt, dây nịt, còi, còi!

Quần, quần, còi, còi!

Quần lót, quần lót, còi, còi! Còi, còi! Còi, còi toàn bộ!

Một đám người mù quáng ồ ào, nhìn một đám đàn ông thân thể còi sạch chỉ còn lại **** cười xấu xa, a..., nhanh nhìn kia, bọn họ nổi lên, thật sự nổi lên đòi hỏi! Từng ánh mắt đầy bát quái, còn sáng hơn đèn pha, nhìn chằm chằm đám người này còi đồ, còi hết sạch.

Mắt thấy bọn họ muốn ôm nhau thành một vòng nhanh chóng lặn đi, chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra, một trận gió lớn thổi bay cả đại sảnh, sức gió chủ yếu hướng về một đám trần truồng kia, gió thổi tung tóc của đám người đó, trực tiếp thay đổi kiểu tóc, từng bộ quần áo từ trên mặt đất bay lên, vung lên mặt bọn họ khiến họ không còn chút thể diện, đáng thương cho một đám người mất cũng chưa mò ra, đã bị từng bộ quần áo che khuất đầu.

Đã xảy ra chuyện gì?

Có người tỉnh táo lại trước, đợi đến lúc nhìn thấy bản thân mình trần truồng và đám anh em đứng ở đại sảnh đăng ký cho người xung quanh nhìn, trong lòng hỗn loạn, tất cả đều đập bùm bùm vào nhau, kéo quần áo vung vẩy ở trên cổ xuống, gã vội vàng mặc vào người, mặt nội nó, lúc này đúng là rất mất mặt.

"Tỉnh táo lại rồi sao?"

Sau khi gió lớn dần dần tản đi, một giọng nói trầm thấp vang lên, nghe thấy giọng nói này, đám người kia sợ run cả người, rất rõ ràng, đại ca bọn họ đã tới, đàn em như bọn họ làm mất mặt đại ca như vậy, sau này chắc chắn sẽ không có kết quả tốt.

Cái gì, cậu nói đàn ông bị phụ nữ ném đi mặt mũi thì đại ca sẽ không giúp bọn tôi trả thù hả? Làm ơn đi người anh em, cậu từ hành tình khác tới hả, bây giờ là thời đại nào rồi, tất cả mọi người đều đổ máu trên lưỡi dao để kiếm sống, nào còn có cái gì mà đàn ông với phụ nữ, bị tang thì dọa cho ngu rồi à.

"Đại ca, bọn em đều đã tỉnh táo rồi!"

Tiếng rống lớn rất đều đặn, dĩ nhiên, nếu như bọn họ có thể mặc quần áo vào trước thì sẽ càng thì tốt hơn. Nói tới bọn họ cũng rất oan uổng, vốn gặp phải đối thủ, định làm khó một lúc, cuối cùng đối thủ còn chưa lên hết, bối móc còn chưa có kết quả, bản thân mình đã bị người ta xử, còn không may đụng phải họng súng của đại ca nhà mình, bây giờ dùng từ ‘xấu số’ cũng không đủ để hình dung số phận của bọn họ.

Người lên tiếng là một người đàn ông ở trong góc phòng, anh ta mặc áo khoác màu đen, cả người khiến cho người ta có cảm giác khiêm tốn từ bên trong. Hút xong thuốc trong tay, anh ta phun ra một làn khói, nói dưới làn khói: "Tỉnh táo rồi thì mặc quần áo vào đi."

Anh ta vừa nói xong, một đám thân thể trần truồng tay chân luống cuống mặc quần áo, cho dù có phải là của mình hay không, cũng không quan tâm có vừa người không, lấy được quần áo thì lập tức mặc lên người, mặc dù phần lớn những người đứng nhìn xung quanh đều là đàn ông, nhưng cho dù đổi thành bất kỳ người nào khác gặp phải tình huống như vậy chỉ sợ cũng hận không thể mọc ra thêm mấy cánh tay để mặc quần áo, có nhiều thêm mấy bàn chân để nhanh chóng chạy đi. Trải qua kinh nghiệm thâm trầm như vậy khiến cho về sau bọn chúng cũng không dám đùa giỡn phụ nữ nữa, mẹ nó, quá độc ác.

Nhìn một vở kịch hay, Tần Nguyệt cũng không lo bị người ta trả thù, dẫn người đi thẳng vào bên trong, người đàn ông kia cũng không ngăn cản, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, Tần Nguyệt đi đường của bọn cô, người đàn ông hút thuốc của anh ta.

"Cô tên gì?"

Đột nhiên, người đàn ông mở miệng nói, Hồng Cơ lắng lơ đãng long nheo: "Đề ý tôi rồi à?" Đột nhiên Hồng Cơ quay lại, sau đó thờ dãi nói: "Đáng tiếc, anh quá già."

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75: Chương 73

Edit: V.O

"Năng lực của cô." Gã đàn ông lại hút một hơi thuốc, nói: "Thật không tệ."

Gã đàn ông nói xong liền đi, Hồng Cơ nhếch đôi môi đỏ mọng lên: "Thật là, còn tưởng là coi trọng chị, hại chị đây tự mình làm tương ai cũng mê mình." Mặc dù Hồng Cơ nói như vậy, nhưng không ai thật sự cho là Hồng Cơ nghĩ như vậy.

Đều nói Ngự Tỷ (*) có ba điều tốt, tám bộn, uống rượu, ăn cỏ non, Tần Nguyệt không dám nói người khác ra sao, nhưng Hồng Cơ lại đúng là như vậy. Ở chung với Hồng Cơ lâu cũng biết hoa Mạn Đà La (**) cao quý gì gì đó thật sự là quá tôn trọng Hồng Cơ, cô nàng này chắc chắn chính là đóa hoa hồng đỏ có gai.

(*)nếu như soái ca là hình mẫu lí tưởng, niềm mơ ước của các cô nàng thì ngự tỉ xứng đáng là ao ước của các đấng mày râu.

(**)hoa Mạn Đà La: hay còn gọi là hoa Mạn Châu Sa, hoa Bỉ Ngạn.

Tần Nguyệt thật lòng muốn khuyên từng người đến gần Hồng Cơ, các bạn thân mến, xin nhớ hàng vạn hàng nghìn lần phải đứng ở khoảng cách an toàn bảo vệ tốt Hoa Cúc (***) nha, đừng để cho Hồng Cơ có cơ hội cầm hoa hồng có gai chọc thẳng vào bên trong!

(***) Hoa Cúc: cái này....ahaha, khỏi giải thích nha.

Thật vất vả đến trước đài, đầu tiên, Tần Nguyệt xác nhận tư liệu của Bắc Diễn, sau đó lại khách sáo nói với nữ nhân viên phục vụ chuyện tăng thêm hai đội viên nữa.

"Xin hỏi, cô chắc chắn là tăng thêm hai đội viên nữa mà không phải là ba đội viên chứ?" Nữ nhân viên lấy một cuốn vở từ trong đồng hồ tài liệu ra, xé ra hai tờ đơn điền, sau đó do dự hỏi.

"Ba?" Tần Nguyệt nghi ngờ nói.

"Cô nhìn bên cạnh cô một chút." Cô gái tàn nhang đeo mắt kiếng dài chỉ chỉ một người bên cạnh nói: "Không phải anh ta đi cùng cô sao?"

Lúc này, Tần Nguyệt mới quay đầu nhìn lại, vốn tưởng rằng sau này cũng giống như người làm việc cho bọn cô, không ngờ cô nhìn thấy một tên đội mũ lưỡi trai, người này trông rất quen, nhìn gần giống hệt như cái tên Khúc Linh kia.

Khúc Linh?

Bước chân Tần Nguyệt tạm dừng lại một giây, xong lại tiếp tục đi thẳng về phía trước, không phải anh ta nên đến căn cứ phía Nam sao? Sao lại ở đây?

"Thật khéo." Tần Nguyệt chào hỏi trước.

"Không khéo, cố ý chờ cô." Khúc Linh ngẩng đầu, mặt hiện lên nụ cười, hai tay anh ta đút vào túi, cả người vẫn là bộ dạng như lúc đầu cô nhìn thấy.

"Chờ tôi?" Tần Nguyệt nghi ngờ nói, ngoại trừ lần trước ngủ nhờ chỗ anh ta thì mình và anh ta hoàn toàn không đi với nhau, bây giờ anh ta chờ cô làm gì?

"Nghe nói cô thành lập một đội." Khúc Linh rút một tờ giấy ở trên bàn ra, trên mặt giấy có rất nhiều tin tức chào mời của đội ngũ, trong đó cũng có Tần Nguyệt: "Tôi đã đến rồi, dù sao một mình cũng buồn chán."

Nghe nói, nhưng cô đâu có nổi tiếng bao nhiêu mà có thể nghe nói được, đầu Tần Nguyệt đầy vạch đen. Nhưng, cô nghĩ lại, có đội viên mạnh như vậy cũng không tệ.

Tần Nguyệt cười nói: "Hoan nghênh."

Chờ sau khi xong xuôi thủ tục, Tần Nguyệt mới giật mình nhận ra, mấy người này vẫn chưa có chỗ để ở. Hồng Cơ không có hứng thú, chơi đùa với ngón tay, thấy cô nhìn qua liền nở nụ cười mê người. Trì Li vẫn trước sau như một, trong cao quý, ưu nhã lại có vô lại. Tính tình Khúc Linh lạnh lùng, kiêu ngạo đứng ở một bên.

"Đi thôi, chúng ta đi về trước."

Mọi người cũng không có ý kiến. Trên đường trở về, Tần Nguyệt chú ý thấy vẻ mặt Hồng Cơ có chút không bình thường, dựa theo tác phong trước sau như một của Hồng Cơ, hẳn là người này sẽ mạnh mẽ bỏ nhào vào người mỹ thiếu niên chứ? Có thể ánh mắt Tần Nguyệt quá mức rõ ràng, vẻ mặt Hồng Cơ hăm hực nói: "Trực giác của chị đây nói cho chị biết, cái tên kia còn đẹp hơn phụ nữ." Dứt lời, cũng không biết để hả giận hay là vì cái gì, giẫm đôi giày cao gót xuống đất vang lên lộc lộc lộc.

Haha, haha... bỗng nhiên Tần Nguyệt không biết nên nói gì, không phải lúc này nên quan tâm đến độ trung thành và thực lực mạnh mẽ của đồng đội hay sao? Ngẩng đầu nhìn căn nhà cách đó không xa, Huyền Nguyệt ngồi ở trên thềm đá, khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh không chế tượng người gỗ vung dao nhảy lên, Kiếm Xi Hồ nhảm chাম্বাম vùng đuôi đi dạo ở trong sân.

Nhìn lại một nhóm người bên cạnh, Tần Nguyệt tin tưởng, vài năm sau nơi này sẽ trở thành nơi mà ngay cả ma quỷ cũng không dám dễ dàng đặt chân đến, bởi vì chính nơi này đã tập hợp đủ ác ma.

Sáng sớm hôm sau, sau khi nhóm người rửa mặt xong đều tập trung ở phòng khách. Tần Nguyệt mở cửa ra sau khi nghe tiếng đập cửa đầu tiên, hai người Bắc Diễn và Tuyết Triệt đang chờ ở bên ngoài.

"Mọi người đã đến đông đủ rồi, đi thôi." Tần Nguyệt mở miệng nói.

Ngày hôm qua, cô đã nói chuyện nhiệm vụ mỗi tháng một lần của quân bộ, nhân tiện nói về những người trong viện nghiên cứu một lần, thấy mọi người không thêm đề ý, nhưng Tần Nguyệt có thể cảm nhận được, có thứ gì đó đã khác rồi. Đến điểm tập hợp, Trưởng Quan quân bộ - Trưởng Tế nói lại nhiệm vụ một lần, chờ sau khi ông ta nói xong, mọi người mới từ từ lái xe ra khỏi căn cứ, đích đến lúc này là thành phố L, bên đó ẩn giấu một viện nghiên cứu khổng lồ, chuyện bọn họ cần phải làm là đưa người trong viện nghiên cứu ra ngoài, an toàn về đến căn cứ.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ xe vẫn còn sáng rực, chiếu rọi lên khắp đồng phố tích hoang tàn của thành thị, có vẻ vô cùng hoang vắng, Tần Nguyệt lạnh lùng quay mặt đi.

"Mọi người nói xem, nhiệm vụ lần này là ai đưa ra?" Hồng Cơ hào phóng ngồi trong chỗ uống Tiểu Tửu (loại rượu đựng trong bình nhỏ xíu) trong xe, đôi chân dài làm cho máu nóng người ta sục sôi gác lên trên, không thêm quan tâm có sạch không.

"Là Tế Vi." Bắc Diễn ngấm một viên hạt giống thực vật trong tay, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào trên mặt anh ta, phác họa đường nét mềm mại.

Diendanlequydon – V.O

Hồng Cơ nhìn bộ dạng của Bắc Diễn, thờ dãi, nhớ lúc trước mình đùa giỡn lại bị anh ta tính bơ hoàn trả trở lại, chỉ cảm thấy không một ai trong đội ngũ này là người dễ bị bắt nạt, ngay cả thằng quý nhỏ ôm tượng gỗ ầm ĩ muốn đi cùng cũng khó đối phó.

"Người này, trông có vẻ cũng rất có dã tâm." Khúc Linh chống một bàn tay lên cửa kính xe xem phong cảnh, ngược lại, anh ta lại không để nhiệm vụ gì đó ở trong lòng, ngẫu nhiên nhìn thấy tang thi thuận mắt sẽ thi triển Lĩnh Vực tiêu diệt để thu tình hạch.

Nhìn lại một viên tình hạch từ bên ngoài cửa sổ nhẹ nhàng bay đến, khoe miệng Khúc Linh gọi lên nụ cười, thu tình hạch chuẩn xác vào trong xe, tùy tiện thả vào trong một cái chai, tình hạch bên trong bình đã có hơn một nửa, đây là thu hoạch của anh ta vào lúc sáng sớm tỉnh mơ.

"Tôi nói này Khúc Linh, anh có thể đừng bóp nát đầu trực tiếp được không, quá ghê tởm." Hồng Cơ uống một ngụm Tiểu Tửu, nói: "Hiếm khi có rượu ngon làm bạn, dù sao cũng không nên để cho tôi nhìn thấy tình cảnh nào của tang thi phía trước đột nhiên nổ tung, bay tinh hạch ra."

Khúc Linh liếc nhìn Hồng Cơ, không nói gì, Tàn Nguyệt có phần ngạc nhiên, tên này đổi tính rồi hả? Nhưng không qua bao lâu, Tàn Nguyệt liền biết đáp án, đổi tính gì gì đó thật sự là quá tôn trọng Khúc Linh, vào lúc tên kia lại gặp một con tang thi khác, trực tiếp chặt đứt cổ tang thi, bỏ óc ra lấy tinh hạch.

Sau khi Khúc Linh lại bắn chuẩn xác tinh hạch vào trong bình thủy tinh một lần nữa, người trên xe cũng không nói gì nữa.

Cho dù có ai trên đường nhìn thấy tang thi không có đầu ngã trên mặt đất, mà miệng vết thương không ngừng rỉ máu có trật tự, cái mùi thối nát của đầu tang thi theo chiều gió thổi qua, sau đó bên trong đột nhiên vỡ ra. Sau khi tinh hạch rơi ra, giống như mất đi không hề chế ngã xuống đất. Chỉ có thiếu niên tóc hồng đội mũ lưỡi trai nở nụ cười kì dị, người nào mà không ham muốn.

Đây là chuyển từ lối thô bạo thành tao nhã? Hồng Cơ yên lặng lắc đầu, mẹ nó chứ cái tên như vách đá này từ mặt than ngọt ngào chuyển thành hắc hóa vạn vạn!

"Hahaha... Thú vị, không bằng chúng ta thi xem ai thu thập được nhiều tinh hạch dọc theo đường đi nhất." Bắc Diễm đang chơi với hạt giống, đề nghị. Từ lúc lời nói của anh ta dừng lại, hạt giống màu đen trên tay anh ta nhanh chóng nảy mầm, vươn dài ra bên ngoài cửa sổ.

"Được thôi." Khúc Linh cười nói.

"Không được." Tàn Nguyệt ngắt lời trao đổi của bọn họ: "Quá phô trương, người phía sau có mắt, đều có thể nhìn thấy được." Cho dù bọn họ lái xe ngay bên cạnh đội ngũ, nhưng cũng không phải không có ai chú ý hành động của Khúc Linh dọc theo đường đi. Khi chỉ có một mình anh ta, phần lớn mọi người chỉ biết rằng anh ta đang tỏ ra oai phong. Nhưng nếu trong một đội ngũ có hai người như vậy, rất có khả năng sẽ khiến cho nhiều người thù địch. Dĩ Năng Giả là người rất kiêu ngạo, hành động chiếm lấy đầu gió hấp dẫn tầm mắt người khác như vậy sẽ chỉ khiến cho những người đứng xem vô cùng khó chịu, bọn họ không nên đắc tội với phần lớn Dĩ Năng Giả ở phía sau.

"Đợi lát nữa, lúc nghỉ ngơi thì hai người có thể tự mình đi chơi." Nghĩ đến mấy người này không bao giờ làm đúng luật, Tàn Nguyệt lại bổ sung một câu: "Nếu không có thực lực tuyệt đối, phô trương quá sẽ gây họa."

Chỉ có khi thực lực của một người hay một đội đạt tới độ cao mà người khác không thể với tới, người đời mới tin phục, bọn họ mới có tư cách phách lối, nếu không, ngậm hạ độc một bình đủ cho người uống, chứ đừng nói đến yên ổn quãng đời còn lại, ung dung ở đời.

"Được rồi, nghe Tàn Nguyệt." Bắc Diễm thu cây mây nhỏ màu xanh lại, nó vừa thoáng hiện lên màu xanh tươi đẹp lại biến trở thành thành hạt giống màu đen trong một thời gian cực ngắn, yên lặng nằm trong lòng bàn tay Bắc Diễm.

Khúc Linh ngầm đồng ý lời nói của Tàn Nguyệt, cũng không săn tang thi nữa, vốn là chơi cho vui, bây giờ những tinh hạch sơ cấp này cũng chỉ có thể dùng làm tiền tệ trong căn cứ, không có giá trị thực tế gì.

Mọi người trên đường dừng lại nghỉ ngơi một chuyến, ngoại trừ thức ăn của Dĩ Năng Giả hơi tốt một chút, những thứ được phân tới trên tay binh lính đều là một loại bánh đậu rất cứng. Loại bánh này vô cùng phổ biến trong căn cứ, dùng vật liệu vụn còn lại trong máy ép ở xưởng ép dầu. Những năm tháng hòa bình thường dùng để cho gia súc ăn, bỏ vào miệng luôn luôn là mùi vị đậu tương, hơn nữa đã mất đi mấy phần dinh dưỡng, xem như là một trong những thức ăn giá rẻ phổ biến nhất.

"Nghĩ gì vậy?"

Tri Li xuống xe, huyết sắc, mái tóc màu đen dài của anh ta được gió thổi qua một bên, cả người trong sạch, hiền hậu, trông tương đối nhã nhặn, điềm đạm, khiến cho người ta có một loại cảm giác vô cùng thoải mái.

Tàn Nguyệt xoay người, còn chưa kịp nói đã nghe thấy có tiếng người đi tới bên tai, tần số bước đi không giống như là khách đến thăm, ngược lại có một loại hung hăng, cần quấy không nói nên lời: "Không có gì, có người đến thôi."

Tri Li khẽ mỉm cười, anh ta đã nhìn thấy tên nhóc thối này từ lâu, nếu thằng nhóc này không biết phải trái thì để cho bọn họ hoạt động gân cốt một chút cũng tốt, đỡ phải luôn có loại như cái tên thích xưng 'bố mày' kia là Dĩ Năng Giả ngạo mạn, bọn mày cũng nên có tư tưởng tới đây ba lạy chín vái, quý liêm ngón chân.

"Này, ông già, tôi nói mấy ông chính là một đội đàn độn, khoe khoang cả một đường?"

Hiển nhiên, gã thiếu niên trẻ tuổi dẫn đầu chính là người sống lẫn vào trong xã hội, không hề che giấu được vẻ côn đồ, vô lại khắp người, khác biệt với Tri Li mầu mực nhưng có vẻ lưu manh không chỉ một tâng.

"Có chuyện gì không?"

Nụ cười của Tri Li không thay đổi, anh ta sờ sờ gò má, híp mắt, trong mắt thoáng qua nguy hiểm, ông già? Ừm, mình già như vậy sao? Mấy tên nhóc này đúng là không ngoan, thiệt tình, rõ ràng không hiểu phải kính trọng trưởng bối một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Chương 74

Edit: V.O

“Có chuyện, đương nhiên là có..., mấy anh em nói có đúng không?”

Gã trẻ tuổi đứng ở trước mặt cười hồ hồ, bước tới một bước rất không thân cận, lấy tay đẩy bả vai Trì Li một cái, đối với Dị Năng Giả mà nói động tác này không khác nào là làm mất mặt ở trước mặt nhiều người, được coi như là sỉ nhục rất lớn.

Vừa dừng xe lại, Khúc Linh và Bắc Diễm liền cầm theo bữa trưa đi, nói là đi so tài. Không biết Tuyết Triệt chạy đi tản bộ ở đâu, Huyền Nguyệt vốn tính thành thật ngồi ở trong xe cũng xoay mòng, ôm tượng búp bê gỗ đi luyện tập dị năng. Ít đi nhiều người như vậy, bên trong xe có vẻ vô cùng rộng rãi, Hồng Cơ lắc lỵ rượu bình tĩnh ngồi ở trong xe xem kịch hay.

Không có người bị đập đổ như trong dự đoán, dường như gã trẻ tuổi mất mặt, mặt của gã trông có vài phần đen, sức lực trên tay đang không ngừng gia tăng, ngược lại Trì Li không nhìn được nữa, nghiêng người, vừa dùng sức liền ép người ta thụt lui vài bước.

“Con mẹ mày!” Gã trẻ tuổi xì một tiếng khinh miệt, ánh mắt hết sức không tốt bước thẳng tới đây.

“Mẹ tôi không thích hợp với cậu.” Trì Li cười dịu dàng, tuấn tú, giống như người hiền lành, chỉ là hơi thở quanh thân biến chuyển trong nháy mắt, làm người khác nổi da gà: “Nhưng cậu đã thích bà ấy như vậy, đương nhiên người làm con trai như tôi sẽ không để ý có người theo xuống bầu bạn với bà.”

Đôi mắt đen quý dị kia, giống như quỷ quái, tỏa ra hơi thở chết chóc, âm hàn lạnh lẽo, thân thể gã trẻ tuổi cứng đờ, trong lòng dâng lên sợ hãi, vậy mà đợi đến lúc gã ta nhìn lại, hình như tất cả chỉ là do gã ta hoa mắt, người kia vẫn là bộ dạng điềm đạm, ưu nhã.

Suy nghĩ một lúc lâu, gã ta phát hiện mình có chút gì đó bất thường, nhưng lại không có cảm giác đặc biệt gì, gã ta chỉ cảm thấy đột nhiên mình rất muốn ngủ, rất muốn ngủ, muốn cứ lập tức ngủ như vậy, không bao giờ tỉnh dậy nữa. Trên thực tế, đúng là gã ta đang làm như vậy, từ từ nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi.

Đôn Tử nhìn Lưu Hoàng trông có vẻ bình thường ở trước mặt, sau khi tiếng nhạc vui vẻ bất thường vang lên, đột nhiên lắc lư ba cái rồi ngã xuống, trong lòng không yên, sai người tới phía trước kiểm tra tình huống. Đôn Tử có một loại trực giác, ông chủ tươi cười, mặt mày điềm đạm này trông cũng không đơn giản như vậy.

“Anh Hai, hình như anh Lưu..... anh Lưu, đã chết ——”

Giọng điệu nói chuyện của người kia có chút run run, mới vừa rồi gã chỉ cho là Lưu Hoàng ngủ thiếp đi, lắc lắc Lưu Hoàng mấy cái cũng không có tiếng động gì, ý thức được bất thường, gã vội vã ấn lên tim, dùng tay thử ở dưới mũi Lưu Hoàng, vậy mà đối phương không còn thở nữa!

“Chết? Làm sao có thể!” Đôn Tử vội vàng đẩy đàn em ra, tự mình tiến lên phía trước kiểm tra, nhưng kết quả vẫn không đổi, Lưu Hoàng thật sự đã chết rồi. Đôn Tử sợ hãi nhìn Trì Li, người này lại không thèm nháy mắt một cái, im hơi lặng tiếng giết chết một người ở ngay trước mắt mọi người, không, không, có lẽ là có âm thanh, chỉ là bọn họ cũng không có chú ý tới.

Mặc dù Lưu Hoàng chỉ có dị năng hệ Kim bình thường, nhưng có thể được coi là người có tay nghề đánh tang thi ở trong đội bọn họ, người bình thường cũng không dễ tiến đến gần người Lưu Hoàng, hôm nay cứ bị hạ mà không giải thích được như vậy? Mỡ trên người Đôn Tử run run, đừng đùa, nếu như ngay cả Lưu Hoàng cũng có thể bị chơi chết đơn giản như vậy, vậy bọn họ vẫn không nên tiến lên làm vật hy sinh là được.

Nghĩ như vậy, Đôn Tử vô ý thức lui về sau một bước, đang lúc gã muốn dẫn người rời đi, một giọng nói tức giận vang lên ở sau lưng: “Mẹ nó, ai đã giết chết em trai tao!”

Thì ra là có một đàn em bên trong thấy tình thế bất thường, nhanh chóng thừa dịp phía trước có người che chở chạy về mặt báo, lúc này mới dẫn đám người Lưu Việt tới đây.

Chết tiệt, lúc này đi thì không được, trên mặt Đôn Tử thoáng qua chán nản, hai anh em nhà họ Lưu này vốn cũng không phải là người tốt gì, bình thường làm không ít chuyện bắt người cướp của, cậy vào chính mình là Dị Năng Giả, hận nhất là có người còn chơi trội hơn bọn chúng, nhưng hôm nay còn không phải là do bọn chúng ranh rồi kéo đám anh em đến tìm người ta gây phiền phức sao, bây giờ đụng vào tám sát rồi, còn muốn tiếp tục tìm tai vạ!

Đôn Tử ngược mắt nhìn Trì Li vẫn còn đang cười tít mắt, trong lòng tính toán bây giờ mình dẫn người đi có còn kịp hay không, ai biết gã Lưu Việt kia có thể vì đứa em trai quý báu tương đối xui xẻo vừa hai mươi mà làm ra chuyện gì. Mặc dù nói bọn họ là một đội dị năng, nhưng bọn họ vốn gia nhập đội ngũ là vì cuộc sống tốt hơn, bây giờ vẫn còn đang sống tốt, không muốn đền mạng không lý do.

Vì không muốn đắc tội đội trưởng Lưu Việt này, lúc này Đôn Tử không dám đèn mạng, cười cười bỏ đi, nhưng Đôn Tử cũng không dám tiến lên đắc tội ác thần Trì Li này, không thể làm gì khác hơn là dùng đôi mắt nhỏ ra hiệu người của hắn, đừng nên khinh địch ra tay.

Tri Li nhìn Đôn Tử, trong lòng tự nhiên biết Đôn Tử tính toán như thế nào, anh ta không nói chuyện, coi như là chấp nhận hành động thức thời này của Đôn Tử.

“Thằng nhóc, tốt nhất là mày thông minh một chút, tự mình tự tử cho tao, ông đây giữ lại cho mày được toàn thân, nếu không thì ông đây sẽ cho mày hối hận đã đến trên đời này.” Người đến là một gã đàn ông trung niên bốn mươi mấy tuổi, vóc người không cao không thấp, mặt vuông chữ điền, bởi vì tập tính cuộc sống không tốt trong thời gian dài, trên mặt đã có thể nhìn ra được triệu chứng quá độ, khuôn mặt vốn coi như tạm được trở nên có chút khó coi.

“Giữ lại toàn thân? A, vậy thì tôi còn phải cảm ơn anh rồi.” Tri Li cười khê một tiếng, coi như không nhìn thấy Lưu Việt chỉ vào chóp mũi mình cao giọng nằng chừ, luôn luôn có người không biết thức thời, nhất định phải thấy quan tài mới đổ lệ: “Không bằng, tôi cũng giữ lại cho anh toàn thân đi, dù sao nếu làm đất này dơ bẩn thì cũng không tốt lắm.”

“*** mẹ mày, bây giờ ông đây liền đòi mạng mày!” Lưu Việt còn chưa mắng hết một câu đã vung ra một đám, quả đám kia được ngọn lửa bao bọc, mạnh mẽ đánh về phía Tri Li. Đối mặt với sự tấn công mạnh mẽ như vậy, Tri Li vẫn giống như không sao đứng đó, nhưng tay Lưu Việt còn chưa đến gần Tri Li, liền bị Tri Li bắt được cánh tay của gã, thấy Tri Li dùng tay đập nhẹ lên các đốt ngón tay của Lưu Việt, sau đó nắm chặt xoay lại vô cùng nhanh nhẹn, chỉ nghe một tiếng kêu “a” thảm thiết, trọng tâm của Lưu Việt bị chệch đi, cả người bị quăng, bay lên không đập lên nóc một chiếc xe con, trượt thẳng xuống.

Tiếng vang lớn như vậy không thể nào không khiến cho người khác chú ý, nhóm người đồng hành từ bốn phương tám hướng nhìn lại, chỉ là không có ai đến gần, hiển nhiên tất cả mọi người không tính tham gia vào chuyện riêng của người khác, chỉ có chủ xe bị Lưu Việt đập vào thuận miệng chửi rủa mấy câu.

Nguyên tắc của Tần Nguyệt là không chủ động gây chuyện, nhưng nếu là chuyện chọc đến cô thì cô cũng sẽ không lặp đi lặp lại nhiều lần, dù sao có thể kiếm sống ở mặt thế, ai mà không có một chút nóng nảy, thật sự coi người khác là bùn đất thật sao, vì vậy Tần Nguyệt cũng không vội vào trong xe, khoanh hai tay trước ngực, cảnh giác dựa vào xe của mình, đề phòng ai đó nhân cơ hội tới gây phiền phức.

“Mụ nội mày, ông đây sẽ không để yên cho mày!” Sau khi Lưu Việt bò dậy từ dưới đất, đôi tay tấn công về phía Tri Li, lúc này gã cũng không còn khinh thường, mà là vẻ mặt dữ tợn dùng hết sức lực toàn thân, đáng về hung ác, thế phải đưa người ta vào chỗ chết.

“Tôm tép nhãi nhép mà thôi, cũng muốn học chí sĩ xả thân vì nghĩa lớn, quả thực là không biết tự lượng sức.” Tri Li nói không chút lưu tình, câu nói đầu tiên liền mắng tất cả mọi người. Quả thật, người xem kịch bên trong có không ít loại người như thế này, chỉ là tất cả mọi người ăn ý làm như không phát hiện, ngược lại câu này của Tri Li hung hăng quăng một cái tát vào mặt mũi những người ở đó, nhưng Tri Li không chỉ đích danh, cho dù có người trên mặt thoát xanh thoát trắng cũng đành phải thôi, nếu không thể làm gì, người ta có mắng thì sao?

Tần Nguyệt chưa từng lên giọng, không để mọi người vào trong mắt như vậy, dù đã sớm biết tất cả đội viên của mình cũng không phải là người dễ bị bắt nạt, nhưng chưa từng nghĩ tới Tri Li phách lối như vậy, được rồi, có lẽ cô cũng đã có dự cảm sẽ có bộ dạng như vậy rồi. Nhìn thấy nhân viên quân bộ từ xa tiến đến, Tần Nguyệt rất thức thời đi tới giải quyết hậu hoạn cho Tri Li.

Mặc dù không biết Tri Li có thể làm thịt người ta hay không, nhưng Tần Nguyệt bên này cũng đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất rồi, mặt thế tự có quy tắc của mặt thế, diệt sạch những người tới bới móc, quân bộ không tìm ra được ai thì cũng không thể bắt bọn họ.

Người xem kịch càng ngày càng nhiều, thái độ không sao cả của Tri Li chọc giận Lưu Việt, cộng thêm em trai chết càng khiến cho gã oán hận Tri Li đến tận xương, gã điều động dị năng tấn công về phía Tri Li hết lần này tới lần khác.

Nhiệt độ thiêu đốt của từng quả cầu lửa ném về phía Tri Li cực nhanh giống như sao băng xẹt qua, nếu người bị cái này nện trúng, ai cũng phải chịu đau đớn một phen. Mắt thấy tư thế liều mạng này của Lưu Việt, mọi người xem trò vui rồi rút lui về sau một chút, nói đùa, thuốc bây giờ rất quý, nếu vì xem cuộc vui mà gặp phải tai bay vạ gió thì đó chắc chắn là chuyện xui xẻo.

Lưu Việt đứng ở đối diện Tri Li, tức giận dầy đặc thiêu đốt trong mắt, tay của gã nắm thành quả đấm, bóp đốt ngón tay vang lên lộp bộp: “Hôm nay, mày sẽ phải đền mạng cho em trai Lưu Hồng của tao!”

“Haha --” Tri Li cười nói: “Đúng là biết tìm thế diện cho bản thân.”

Tri Li đã hoàn toàn chán trò chơi này, huống chi để cho người ta nhìn nhìn mình giống như nhìn khi cũng không phải là điều anh ta mong muốn, lấy đàn vi ô-lông ra, thân thể Tri Li tự nhiên đứng thẳng, tay phải anh ta cầm lên đặt trên vai trái, dùng hàm dưới và vai trái kẹp đàn lại, tay trái chuyển động dây cung, tiếng nhạc vang lên.

Tiếng nhạc lần này không phải là khúc nhạc quỷ dị gì, ngược lại tương đối trong lành, bình thản, làm cho người ta có loại cảm giác đưa mình vào trong vùng thảo nguyên, chung quanh là hoa tươi lượn lờ, không khí trong lành, những chú chim vui mừng ca hát, ngay cả bầu trời màu xanh cũng tạo ra cảm giác yên bình.

Mọi người nghe như si như say, không có ai chú ý tới quả cầu lửa mà Lưu Việt tấn công tới càng ngày càng nhỏ, hướng tấn công cũng từ từ lệch khỏi quỹ đạo. Tất cả mọi người đắm chìm vào trong khúc nhạc, chỉ có một ít người không đắm chìm vào sâu như vậy.

Mảng mây lớn che dưới bầu trời, người trong đoàn xe trầm mê vào trong khúc nhạc, người đàn ông trẻ tuổi bị đám người bao vây vào giữa dùng đôi tay trắng nõn, thon dài kéo ra giai điệu khiến cho người ta trầm luân hơn so hoa anh túc (cây thuốc phiện) độc nhất. Người đàn ông vạm vỡ tấn công kia bắt đầu trở nên càng dịu dàng, vốn là sự tấn công ác liệt dần dần trở nên chậm chạp, cho đến khi quả cầu lửa tràn đầy sát ý này không thể đốt trời mặt đất thành một lỗ hồng nữa.

Một khúc trời qua, một người ngã xuống, một người bỏ đi.

Sau khi Trì Li đi rồi, mọi người mới tỉnh lại từ trong ảo cảnh, không có hoa tươi, không có bầy dê, không có thảo nguyên, bây giờ vẫn còn là màu xám tro mênh mông, trong gió có hơi thở thối rữa, thành phố ở phía xa yên tĩnh quỉ dị..... Ý chí của mọi người vẫn sa vào trong dư vị của khúc nhạc, người có ý chí mạnh đã đối mặt với hiện thực rất nhanh, chú ý tới kết quả xung đột của hai bên.

“Chết rồi?”

“Xem chừng bộ dạng đúng là như vậy.”

“Không nên đắc tội với người đội này, lát nữa dạn dò tài xế cách bọn họ xa một chút.”

Mọi người rối rít trao đổi chuyện mới vừa rồi, ngược lại hai anh em nhà họ Lưu ngã xuống đất trong nháy mắt này lại không có ai hỏi han, ngay cả đồng đội của bọn họ cũng thừa dịp người ta không có chú ý mà rút lui từ lâu.

Lúc trở lại, Tần Nguyệt không hề nói gì, chỉ là lái xe xa một chút, mặc dù bọn chúng chết kiểu đó không khó nhìn, nhưng để ở bên người luôn luôn có chút xui xẻo. Dù sao mọi người đều hòa lẫn trong một phạm vi, chuyện ngày hôm nay ở trong mắt ai đó tất nhiên sẽ có chút quan điểm, nhưng vậy thì thế nào, tuy nói lên giọng là phải trả giá thật lớn, nhưng bản thân Trì Li thì có tư cách nhảy nhót ở trước mặt những người vốn không thích anh ta kia.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chương 75

"Huyền Nguyệt, tới đây." Tuyết Triệt chậm rãi vẫy tay về phía Huyền Nguyệt đang giết tang thi cách đó không xa nói, thấy người đã tới, Tuyết Triệt cười híp mắt dắt tay Huyền Nguyệt, cứ thế kéo Huyền Nguyệt đi ra ngoài.

"Chúng ta đi đâu đây?" Huyền Nguyệt nhìn về mặt nở nụ cười quỷ dị của Tuyết Triệt, lo lắng hỏi.

Nghe được câu hỏi của Huyền Nguyệt, Tuyết Triệt cười đến cong mặt mày, cậu ta dùng một ngón tay để bên môi, vô cùng thần bí nói: "Xuyt, thời gian vẫn còn sớm, chúng ta cùng đến một nơi thú vị." Dứt lời, cậu ta lại bổ sung một câu: "Anh mới vừa phát hiện, người khác vẫn chưa biết."

Nơi thú vị.....

Dáng vẻ thần bí như vậy, sẽ là nơi thú vị gì đây?

Huyền Nguyệt ôm tượng búp bê gỗ, nghe đầu nghĩ tới một vấn đề, cuối cùng vẫn hỏi Tuyết Triệt: "Rốt cuộc là nơi nào?"

"Nhóc sẽ sớm biết thôi." Trong lời nói của Tuyết Triệt đều là thần bí, bọn họ vẫn đi về phía trước, ước chừng đi được 500m, lại rẽ vào ba khúc cua mới tới nơi Tuyết Triệt nói.

Huyền Nguyệt nghi ngờ nhìn con sông trước mắt, mặc dù nước của con sông này không phải là rất trong, nhưng nhích tới gần vẫn có thể thấy rong rêu ở dưới đáy, ngoại trừ có bèo bên trong thì cũng không có những sinh vật khác, không có cá, cũng không có tôm, ngay cả loại trùng nhỏ nhỏ, dài dài màu đỏ sống ở trong nước sông trước khi mặt thể đến cũng không nhìn thấy, càng không cần phải nói đến loài sinh vật như rắn nước.

Nơi này là nơi không có gì đặc biệt, nếu như nhất định phải nói có gì đặc biệt, đó chính là chỗ này đặc biệt yên tĩnh. Huyền Nguyệt không hiểu nhìn Tuyết Triệt: "Con sông bị sao à?"

Tuyết Triệt vẫn là dáng vẻ thần bí như lúc tới, mái tóc xanh của cậu ta dưới ánh mặt trời lấp lánh từng sợi sáng bóng, rõ ràng còn là dáng vẻ trẻ con, lại sạch sẽ như tuyết làm cho người ta có một loại cảm giác tương đối có thể tin tưởng.

"Nhóc nhìn phía dưới một chút."

"Phía dưới?" Mặt Huyền Nguyệt cứng lại, mới vừa rồi cậu đã kiểm tra rồi, cũng không phát hiện chỗ nào khác thường: "Trong nước có thứ gì sao?"

"Không sai, là một vật thú vị." Tuyết Triệt gật đầu, cười híp mắt giải thích: "Mới vừa rồi khi anh tới đây, nhìn thấy rong rêu bên trong đột nhiên sinh trường nổi lên mặt nước kéo người xuống dưới, rất thú vị."

Thú vị sao? Người bình thường đều sẽ cảm thấy sợ hãi có được không, chỉ là Huyền Nguyệt là người không bình thường, cậu nhem tức gật cái đầu nhỏ, đồng ý nói: "Rất thú vị."

Nghe được lời này, nụ cười trên mặt Tuyết Triệt càng thêm giống như một đóa hoa, hai mắt Tuyết Triệt phát sáng, giọng: "Đi xuống xem một chút không?"

"Đi xuống xem một chút? Đúng, không sai, không đi xuống xem một chút thì làm sao biết trong nước có thứ gì." Diendanlequydon – V.O. Huyền Nguyệt đồng ý, nhìn chung quanh một chút cũng không phát hiện có người, ngẩng đầu lên hỏi: "Vậy ai đi xuống xem?"

Ở đây vừa không có người khác, thấy thế nào? Nhưng không được nói, ai biết bên trong có bí mật gì chứ? Cậu tò mò nhất là loại vật thần bí này.

"Nhìn bộ dạng ngốc của nhóc này." Tuyết Triệt vỗ bờ vai Huyền Nguyệt nói: "Nơi này chỉ có hai người chúng ta, anh còn cố ý chạy tới tìm nhóc, nhóc nói ai nên đi xuống đây?"

Tuyết Triệt lộ ra khuôn mặt tươi cười đẹp mắt về phía Huyền Nguyệt, thừa dịp lúc Huyền Nguyệt còn chưa phản ứng kịp, mở ra Hư Vô, bỗng nhiên trong không khí xuất hiện một đôi tay vô hình xách thân thể nhỏ nhỏ của Huyền Nguyệt lên, lắc lư hai cái rồi ném tới phía trước, rơi vào trong nước sông yên tĩnh.

"Phịch" một tiếng, bọt nước văng lên.

Huyền Nguyệt còn chưa kịp phản ứng có chuyện gì xảy ra, rong rêu nhanh chóng sinh trưởng đón lấy, cuốn thân thể của cậu lại, chọt chui vào lại trong sông.

"Bộ dạng rất nhanh." Tuyết Triệt đứng ở bên bờ, trên mặt có nụ cười vui thích nhìn sóng gợn lăn tăn trên mặt sông, người không biết còn tưởng rằng Tuyết Triệt và Huyền Nguyệt có bao nhiêu thù hận đấy.

"Cố lên nha, ngàn vạn lần đừng để bị đùa chơi đến chết." Tuyết Triệt đứng ở trên bờ, một bộ đùa bỡn khéo léo chơi đến mệt trong công viên, yên lặng chờ mẹ trở lại đón về, nhìn rong rêu dưới đáy sông nhanh chóng vây Huyền Nguyệt lại: "Nhưng cũng không sao, anh trai còn ở đây, sẽ trông coi nhóc thật cẩn thận."

Không có không khí.....

Không có cách nào hô hấp.....

Huyền Nguyệt có thể cảm thấy thân thể của mình bị rong rêu quấn chặt, bọn chúng kéo Huyền Nguyệt xuống chỗ sâu dưới đáy nước giống như đối xử với con môi bình thường, Huyền Nguyệt ngửa đầu, ánh mắt xuyên qua mặt nước, nhìn bóng dáng Tuyết Triệt mơ hồ không rõ, trong lòng dâng lên cảm giác mờ mịt.

Anh ta muốn giết mình sao?

Huyền Nguyệt nhớ lại mấy ngày ở chung ngắn ngủi này, lắc đầu một cái, cậu không cảm thấy được sát ý từ trên người Tuyết Triệt. Nếu như anh ta thật sự muốn giết mình, mình cũng sẽ không để cho anh ta được dễ chịu!

Khụ.....

Cả người chìm trong nước sông, hô hấp của Huyền Nguyệt càng ngày càng khó khăn, Huyền Nguyệt dùng tay đẩy rong rêu quấn quanh ở trên người, phát hiện cho dù dùng bao nhiêu sức lực cũng không thoát ra được. Diendanlequydon – V.O. Lúc hai tay đập nước lên xuống, Huyền Nguyệt lại bị mấy cây rong rêu bắt đầu quấn quanh, hơn nữa còn uống mấy ngụm nước, sắc mặt tái mét.

Không thể tiếp tục như vậy nữa, nhìn rong rêu điên cuồng sinh trưởng vì mình, trên mặt Huyền Nguyệt xẹt qua rét lạnh, muốn ăn cậu như vậy phải xem chính bản thân chúng có bản lĩnh không. Không sai, Huyền Nguyệt cảm nhận được cảm xúc vội vã, vui sướng của rong thông qua động tác của chúng, cùng với dục vọng sát ruột muốn ăn sống khó nén được.

Cậu sẽ không thỏa hiệp như vậy, Huyền Nguyệt tập trung lực chú ý, chịu đựng cảm giác hít thở không thông, khởi động con rối gỗ trong tay, từ đầu đến cuối con rối gỗ này luôn được Huyền Nguyệt ôm vào trong ngực, chưa bao giờ để rơi mất.

Nước trên mặt sông càng thêm mãnh liệt, đám rong càng thêm điên cuồng, nhanh chóng sinh trưởng, nhiều cây đã lớn lên khỏi mặt nước, vịn vịn điên cuồng.

"Chắc chắn, rốt cuộc cũng lĩnh ngộ được kỹ năng mới rồi sao? Không hổ là người mà người phụ nữ kia coi trọng, có thể tiến bộ nhiều trong một thời gian ngắn như vậy, quả nhiên là thiên tài." Tuyết Triệt nở nụ cười mê người, nói thầm.

Nước sông bắt đầu trở nên vẩn đục, rong rêu điên cuồng vịn vịn, cây rong rêu không ngừng bị chặt đứt, mất đi sinh mệnh, sau đó nổi lên trên mặt nước, cho dù không xuống sông, cũng có thể nhận thấy được tính hình chiến đấu kịch liệt đến mức nào thông qua mặt nước đang sục sôi.

Hi hi --

Sau khi tránh thoát được rong rêu trên người, Huyền Nguyệt cố gắng mở to hai mắt ở trong nước bơi lên trên, ánh sáng trên đỉnh đầu càng ngày càng rõ ràng, chỉ chớp lát sau Huyền Nguyệt liền chui ra từ trong nước, cậu học ra một ngụm nước, sau đó bơi về phía bờ.

"Lên rồi, không tệ." Tuyết Triệt vươn một tay ra kéo Huyền Nguyệt lên: "Phía dưới rất thú vị đúng không?"

Tuyết Triệt không hỏi thì không sao, vừa hỏi Huyền Nguyệt liền tròn mắt nhìn sang, mới vừa rồi nếu không phải cậu chạy trốn nhanh thì sẽ bị biến thành

thức ăn cho yêu quái ở dưới kia. Không để ý đến nét mặt của Huyền Nguyệt, Tuyết Triệt giúp một tay dọn dẹp vật bẩn trên người Huyền Nguyệt: "Đừng tức giận, tóm lại không phải là không có thu hoạch."

Tuyết triệt vừa nói, Huyền Nguyệt lập tức đã không còn nóng nảy, mặc dù người này hư hỏng, nhưng đúng là đưa chỗ tốt đến trong tay cậu, mặc dù mới vừa rồi suýt nữa muốn tính mạng của cậu. Tóc Huyền Nguyệt còn ướt dính vào trên đầu, toàn thân bẩn thỉu, chỉ có đôi mắt trông vẫn còn rất có tinh thần.

"Phía dưới là cái gì vậy?" Huyền Nguyệt mở miệng hỏi.

"Anh cũng không biết, nhìn thấy trong lúc vô tình, hẳn là sinh vật biến dị hệ Không Chế." Đôi mắt trong suốt kia nhìn nước sông đã đục không chịu nổi, nguy hiểm nheo mắt lại: "Cần gì quan tâm nó là cái gì, bây giờ nó đã thuộc về nhóc rồi."

Nếu không phải phát hiện đây là một sinh vật hệ Không Chế, Tuyết Triệt đã nghĩ tự mình thu tinh hạch, nhưng nếu là đồng đội, đương nhiên vật tư tới tay phải muốn lợi ích lớn nhất, để tinh hạch này ở trong tay mình cũng lành phí, ngược lại, Huyền Nguyệt cùng một hệ Không Chế có thể phát huy năng lượng trong tinh hạch đến mức độ cực hạn.

"Nhìn bộ dạng của nhóc thật giống như linh ngộ được kỹ năng mới?" Tuyết Triệt cười như không cười nhìn Huyền Nguyệt, diendanlequydon – V.O, Huyền Nguyệt xử lý vật bẩn bẩn trên người xong, mới nói: "Ừ, dụng cụ hiện hóa linh hồn, so với dùng lực tinh thần khổng lồ chế từng cử động của rối gỗ, dụng cụ hiện hóa linh hồn hoàn toàn có thể thật sự giống một dũng sĩ bình thường có ý nghĩ xung phong liều chết, nhưng khuyết điểm là cần tiêu hao rất nhiều dị năng."

"Có tiến bộ là tốt rồi." Tuyết Triệt khích lệ.

Lúc bọn họ đang nói chuyện, con rối gỗ đã cầm dao vọt xuống bên cạnh chỗ tảng đá dưới đáy sông, nơi này trông không có gì khác biệt với nơi khác, nhưng cách vài phút, màu sắc của đất sẽ đột nhiên trở nên đen hơn một chút. Tượng gỗ không chịu ảnh hưởng của ánh sáng và không khí ở dưới nước, rất nhanh liền phát hiện nơi này khác biệt, nó đứng trên tảng đá, nhấc dao lên, hung hăng đâm xuống.....

Vốn sau khi Huyền Nguyệt lên được bờ, rong rêu mất đi mục tiêu rất nhanh sẽ yên tĩnh lại, bây giờ đột nhiên mặt sông yên ả dần dần bắt đầu chuyển động mạnh mẽ, rong rêu điên cuồng vừa không có mục tiêu vung vẩy tấn công loạn xạ.

"Ồ, xem ra tượng gỗ của nhóc đã tìm ra nó rồi." Trong mắt Tuyết Triệt lấp lánh, tràn đầy thú vị, thật ra bản thân người này chính là vô cùng thích xem náo nhiệt và đùa dai, bằng không cũng sẽ không nói một lời ném người ta xuống sông.

Lúc mặt Tuyết Triệt tràn đầy hứng thú nhìn chăm chú phía dưới, quả nhiên con rối gỗ cũng không phụ lòng mong đợi của Tuyết Triệt, không cần nhiều thời gian liền bơi lên từ trong nước, nó bơi tới bờ rồi vẩy vẩy giọt nước trên người, hấp ta hấp tấp chạy đến trước mặt Huyền Nguyệt, phun tinh hạch trong miệng ra.

Mặt sông yên bình, rong rêu trở lại thành bộ dạng lúc đầu, những cây rong rêu bị chặt đứt này đã bị nước sông cuốn đi, cát đá cũng dần dần trầm xuống, một con vật giống như con cóc nổi lên từ dưới nước, chậm rãi trôi theo dòng nước.

"Thì ra là con này đang tác quái, bộ dạng thật là xấu xí." Tuyết Triệt nhìn sinh vật có cái đầu màu đen này, chỉ cảm thấy nhìn nữa thì quá oan ức cho mắt, gọi Huyền Nguyệt đã muốn rồi đi.

"Đi thôi, ở lại đây cũng không còn ý nghĩa nữa."

Cảm nhận được quần áo bẩn thỉu dán trên người không thoải mái cùng với cảm giác khó chịu vì toàn thân bị ướt nhẹp, Huyền Nguyệt gật đầu một cái ôm lấy thân rối gỗ, đuổi theo bước chân tính rồi đi của Tuyết Triệt.

Đột nhiên, dị tượng nổi lên.

Vốn là mặt sông yên bình xảy ra thay đổi, sinh vật cóc kia đã chết hẳn bị thứ gì đó kéo xuống đáy nước, rong rêu trong nước sông càng sinh trưởng điên cuồng hơn so với lúc trước, thân cây màu xanh vụn vụn lao ra khỏi mặt nước, đánh úp về phía Huyền Nguyệt.

Xảy ra chuyện gì vậy!

Rất nhanh Tuyết Triệt đã chú ý tới điều này, Tuyết Triệt không hề có một chút do dự, mở ra Hư Vô đưa Huyền Nguyệt đã dùng hết dị năng thoát ra khỏi phạm vi nguy hiểm.

Chết tiệt, chẳng lẽ có cá loto lưới?

Ánh mắt của Tuyết Triệt không tốt nhìn chăm chăm mặt nước, những thứ rong rêu kia vẫn còn đang điên cuồng giãy dụa, cố gắng tấn công hai người.

"Nhóc đứng ở đây, anh đi xem một chút." Căn nhắc đến Huyền Nguyệt bây giờ còn quá yếu, không có năng lực tự vệ nào, Tuyết Triệt dặn dò vài câu mới rời đi. Haha, đã đến như vậy rồi, vậy thì đừng trách cậu.

Thừa dịp cháy nhà mà đi hôi của gì gì đó cũng không cần quá phức tạp!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Chương 76

Tuyết Triệt nhìn lại đáy nước sâu vẫn đục, hai mắt sáng lên, đều nói muốn chuyện tốt thành đôi, nếu bỏ qua cái này, sau này cậu ta còn có mặt mũi gì để ra ngoài gặp người nữa.

"Hắc hắc, tiểu gia ta tới đây." Tuyết Triệt mỉm cười không chế Hư Vô ngưng tụ ra bàn tay to, nhỏ hết những rong rêu có ý đồ tấn công, ném bọn chúng xuống đất.

Tuyết Triệt cũng không lập tức tấn công ác độc, phải biết rằng đây là một con sông, nếu không có cách nào để xuống nước giải quyết thì rất dễ để cho nó chạy trốn. Nhưng Tuyết Triệt cũng không cảm thấy khó đối phó, loại tình huống như thế này vừa vặn có thể thử nghiệm con Mắt Hư Vô mà mấy ngày trước đạt được sau khi thăng cấp dị năng.

Sông vẫn là sông kia, nước vẫn là nước kia, rong vẫn là rong kia, chỉ là đột nhiên mọc ra một đôi mắt vô hình ở dưới đáy sông, lúc đôi mắt giống như rất nhiều ký hiệu kỳ dị tạo thành này đột nhiên mở ra, Tuyết Triệt ở trên bờ nhắm hai mắt lại, trong đầu ánh lên rõ ràng hình ảnh đáy sông.

Nhìn thấy nét mặt Tuyết Triệt nở nụ cười.

Đây là con Cáp Mô Quái (quái vật cóc) lớn hơn một vòng so với con cóc biến dị lúc này, màu sắc trên thân nó đen hơn con vừa rồi, lúc này nó ẩn nấp ở dưới đáy sông, về mặt tàn bạo xấu xí, con cóc biến dị có đầu đã bị moi ra lấy tinh hạch đang bị nó đè ở dưới thân.

Thăm dò địa hình một chút, Tuyết Triệt không chế một đôi tay vô hình tiếp cận Cáp Mô Quái, xác định có thể tấn công trong một kích, hình như nó đã nhận ra nguy hiểm, con Cáp Mô Quái này phát ra rất nhiều rong rêu tấn công về phía Tuyết Triệt, đáng tiếc dị năng của Tuyết Triệt vốn là vô hình, nó hoàn toàn không tấn công tới được.

Dưới tình huống này, Cáp Mô Quái không tiếp tục ham chiến và chống cự vô dụng nữa, nó nhảy xuống khỏi thi thể của đồng bạn, nhanh nhạy muốn chạy ra ngoài, nhưng Tuyết Triệt sao có thể để cho tinh hạch tới tay chạy trốn như vậy, Tuyết Triệt không chế bàn tay to lớn bắt lấy Cáp Mô Quái, lần đầu tiên bị con vật cảnh giác này tránh được, bàn tay lướt qua bên cạnh nó, không bắt được, nhưng rất nhanh Tuyết Triệt lại phát động một kích lần thứ hai, khiến cho con Cáp Mô Quái chưa kịp né tránh đã bị bàn tay Hư Vô bắt được.

Soàn soạt - -

Tuyết Triệt mở mắt, Cáp Mô Quái bị dị năng của cậu ta tóm ra khỏi đáy nước, rơi vào giữa không trung, rong rêu điên cuồng vặn vẹo với tới bên này, Cáp Mô Quái vùng vẫy kêu vài tiếng, tuy bọn chúng không nghe thấy tiếng, nhưng có thể thấy một phần rong rêu với về phía Cáp Mô Quái, bao bọc nó lại, ý đồ kéo vào trong nước.

"Tao nói, mày coi như xong." Tuyết Triệt lạnh lùng nói.

Nếu như không phải nét mặt của Tuyết Triệt quá mức lạnh lạnh, giọng điệu quá mức lạnh nhạt, cho dù ai nhìn vào đều cảm thấy đây là một thiếu niên sạch sẽ, thuần khiết giống như tuyết đầu mùa phong quang tề nguyệt (ý chỉ cảnh tượng sau cơn mưa trời lại sáng, trong vắt, tươi mát).

Không biết Cáp Mô Quái này nghe có hiểu hay không, đôi mắt nhỏ hung ác tức giận nhìn chăm chăm Tuyết Triệt, bộ dạng giống như hận không thể xé rách được Tuyết Triệt, nuốt từng miếng từng miếng vào bụng. Vậy mà, cho dù nó hung ác như thế nào, đều không ảnh hưởng đến tâm tình tốt của Tuyết Triệt.

Tuyết Triệt cầm lấy dao của Huyền Nguyệt, tiến thẳng tới chỗ Cáp Mô Quái, vào lúc rong rêu còn chưa đến gần cậu ta, dùng tốc độ cực nhanh đâm xuống Cáp Mô Quái biến dị một dao từ trên không.

Lá cây rong rêu vừa mới tấn công Tuyết Triệt còn chưa hạ xuống từ trên không, trong phút chốc về mặt của Cáp Mô Quái vẫn dừng lại ở về hung dữ, đột nhiên vết dao nứt ra, máu lòng phun trào, Cáp Mô Quái vỡ ra thành hai nửa.

Thật vô dụng.

Tuyết Triệt thu tinh hạch, không quan tâm hiện trường bừa bãi như thế nào, đi về phía Huyền Nguyệt, vút tinh hạch cho Huyền Nguyệt: "Hiếm khi còn có đưa lên tận cửa, cũng không biết nên khen ngợi nó quên mình vì người hay là nên chửi nó ngu ngốc."

Huyền Nguyệt chần chờ một chút, đưa tinh hạch cho Tuyết Triệt: "Cái này..."

"Cầm đi, anh cũng không phải là hệ Không Chế, đưa nó cho nhóc có vẻ cũng có tác dụng." Tuyết Triệt nhìn nhìn sắc trời, phát hiện đã qua một khoảng thời gian, nhàn nhạt nói: "Đi thôi, cần phải trở về, nếu nhóc không yên tâm thì sau này lấy được tinh hạch có thuộc tính khác rồi đưa cho anh là được."

Huyền Nguyệt nhìn Tuyết Triệt một chút lại nhìn tinh hạch một chút, trịnh trọng nói: "Được, em sẽ trả lại cho anh."

"Nhìn bộ dạng của nhóc này, nghiêm túc như vậy làm gì."

Tuyết Triệt và Huyền Nguyệt cùng nhau trở về, bọn Khúc Linh cũng gặp một chút phiền phức nho nhỏ.

"Cậu có ổn không?" Khúc Linh hờ hững lau vết máu bên khóe môi, hỏi.

Bắc Diễn quệt mồ hôi nhỏ giọt trên trán, nói: "Nhanh, cho tôi thêm 20 giây." Dứt lời, Bắc Diễn lại cúi đầu không chế cây, không dám phân tâm nói chuyện nữa.

Nơi này cây cối mọc đầy, cỏ xanh mơn mẫm trên mặt đất, trên vách tường nhà cửa cũ nát đều có dây leo bò đầy, mảnh đất bên cạnh còn có ba cây gỗ lớn đã bị chặt gãy. Ở giữa mặt cỏ là một quái vật xấu xí, bị vô số dây mây trời buộc, nó càng không ngừng vùng vẫy trên mặt đất, mặt đất bị móng vuốt sắc bén của nó khoét ra hơn mười vết cáo, dây mây màu xanh trên thân nó cứ bị chặt đứt lại dài ra, chặt đứt lại dài ra.

Vốn bọn Khúc Linh không xui xẻo đụng phải quái vật biến dị cao cấp như thế này, nhưng vì sợ kéo dài thời gian trở về, bọn họ chỉ đầu sấn bắt tang thi ở trong một chỗ gần thành thị một chút. Nhưng có một loại người, chính bản thân mình không có bản lĩnh lại vẫn tràn đầy lòng tin đi treu chọc quái vật biến dị cấp bậc cao, dựa theo lẽ thường tự mình treu chọc, tự mình giải quyết thì liền thôi, nhưng nhóm người nhất gan, vô dụng này lại còn nghĩ cách dẫn mầm tai họa chạy về phía bọn họ.

Từ lúc tiếng kêu thảm thiết vang lên, Khúc Linh liền thấy được con quái vật biến dị màu đen toàn thân không có một sợi lông này. Không biết con này bị nhiễm bệnh của tang thi chủng loại gì, lúc này trở nên vô cùng cường tráng, chỉ nhìn đơn giản ở bên ngoài thì không có cách nào phân rõ rồi cuộc là loại sinh vật ra sao trước khi mặt thể đến, Khúc Linh cũng không gò ép, giống như động vật bị nhiễm bệnh độc của tang thi mà không tiến hóa thì cho dù mẹ của chúng nó đến đây cũng không nhận ra được đây chính là con của mình, huống chi nhân loại cách một tầng giống loài với chúng nó.

Mất thấy có nguy hiểm, đương nhiên Khúc Linh và Bắc Diễn sẽ không ở tại chỗ chờ bọn họ dẫn quái vật đến đây, hai người cũng không cần thương lượng, trực tiếp quay đầu bỏ chạy, đáng tiếc bọn họ còn chưa chạy bao xa, liền thấy quái vật không tiếp tục hành hạ con người bên cạnh đến chết, ngược lại cấp tốc bỏ tới đây dọc theo vách tường, sau khi "phịch" một tiếng, bụi đất tung bay, rơi xuống trước mặt bọn họ.

Tình huống như thế, nếu như còn không hiểu rõ chuyện gì, vậy thì bọn họ chính là mấy tên ngốc rồi, rõ ràng quái vật này cảm thấy năng lượng trên người bọn họ tương đối nhiều, vì vậy bỏ qua tên lâu la nhỏ bé vẫn đuổi theo lúc trước, trực tiếp nhắm mục tiêu vào ngay bọn họ.

Khúc Linh và Bắc Diễn lập tức không nói hai lời, mỗi người thì triển dị năng tấn công về phía nó, bọn họ chạy trốn không phải vì sợ hãi, mà là lo lắng trì hoãn thời gian trở về sẽ bị những người khác trong đội ngũ nhắc đến chết. Con quái vật béo ú này gan to nhip, dám coi bọn họ như con mồi thì sẽ phải chuẩn bị tốt bị săn bắt đi.

Gió thổi qua tình cảnh ở một bên này, cũng thổi tan một chút hơi thở khó ngửi trên người nó.

Rống, nó phát ra tức giận rống lên một tiếng, trong âm thanh tràn ngập uy hiếp.

Có thể là biết gầm rú cũng không dọa kẻ địch lùi lại được, quái vật lắc lắc cái đầu khổng lồ kia, liềm mạng dùng móng vuốt cắt đứt dây mây quấn quanh ở trên người. diendanlequydon – V.O Tuy nó tạm thời bị trói, nhưng trong đồng tử (mắt) hình dọc thật to màu vàng lóe lên ánh sáng nguy hiểm, tàn bạo.

Ầm, ầm, ầm

Tức giận trên khuôn mặt dữ tợn của quái vật tản ra trong không khí, nó vẩy cái đuôi khổng lồ vừa dày vừa nặng, đập cho cây cỏ trên mặt đất bắn tung tóe, bụi đất tung bay.

Khúc Linh nhìn nó, nguy hiểm nheo mắt lại, giờ tay lên, Linh Vực bắt lấy cái đuôi khoanh vòng của nó, ban đầu vẫn không nhìn ra thay đổi gì, đợi một lúc sau mới nhìn thấy da thịt trên cái đuôi của con quái vật này bắt đầu nứt ra, chảy máu.

Quả nhiên là da cứng, ánh mắt Khúc Linh lạnh lùng, tay hơi dùng sức, máu thịt của quái vật kia nứt ra nhanh hơn một chút, máu nhỏ giọt xuống mặt đất phát ra âm thanh thối rửa rợn người, những cây cỏ dễ bị bắn trúng đều mục nát trong nháy mắt, ngay cả mặt đất cũng biến thành màu đen chứa độc.

Bắc Diễn nhìn thoáng qua Khúc Linh, người này đúng là không có tinh thần hợp tác gì cả, Bắc Diễn thờ dài một hơi, không tởi, nhiệm vụ ràng buộc của anh ta căn bản đều đã được hoàn thành, nếu không có con quái vật có độc kia thì bọn họ cũng không cần hao phí thời gian lâu như vậy để xử lý, may mà trước kia hạt giống anh ta đặc biệt đặt được trong đó có loại dây leo Kim Cương không sợ khí độc ăn mòn nhất, Bắc Diễn nhìn nhìn quái vật bị nhốt đã được kết liễu, nhớ lại dây leo Kim Cương này có thể vây nó được một khoảng thời gian, về phần sau một khoảng thời gian, trên mặt Bắc Diễn lộ ra một nụ cười dịu dàng, bọn họ sẽ cố nhận lấy tình hạch của nó.

"Nhanh lên đi, thời gian không còn nhiều lắm, về trễ sẽ không biết bọn họ nói thành dạng gì." Bắc Diễn thúc giục, con quái vật biến dị này đã tiêu tốn không ít thời gian của bọn họ, nếu cứ tiếp tục kéo dài, ngoại trừ tiêu hao dị năng thì không có chỗ gì tốt.

"Ừ." Khúc Linh đáp: "Nhanh thôi."

"Đúng rồi, cậu kiểm chế một chút, đừng làm hư dây leo Kim Cương của tôi, chúng ta xong vẫn còn phải lấy về." Bắc Diễn lo lắng dặn dò một câu, hạt giống dây leo Kim Cương hiếm thấy, Bắc Diễn cũng chỉ có một hạt này, còn chưa kịp nuôi cấy đó, trăm ngàn lần đừng bị tên biến thái bạo lực trông không thể này mảnh liệt phá hủy.

Ra ngoài một khoảng thời gian, cái khác thì Bắc Diễn không hiểu nhiều về Khúc Linh, nhưng ngược lại lại mở mang không ít về thủ đoạn đẫm máu của

Khúc Linh, tên này luôn luôn cười một mặt xinh đẹp, dùng cách thức máu tanh nhất, thô bạo nhất, biến thái nhất để giải quyết hết tang thi, mỗi khi Bắc Diễm bớt thời gian nhìn Khúc Linh, cụ già Bắc Diễm có cảm giác làm bạn với tên biến thái, được rồi, có lẽ anh ta thật sự đã cùng chơi đùa một chỗ với một đám đồng bọn biến thái như thế.

Bắc Diễm yên lặng, lặng lẽ cúng cho chính mình một chút.

Không thấy rõ kết cục của người bạn nhỏ chính là lúc bạn cực kỳ vui vẻ chơi đùa cùng người khác, lúc đó mới phát hiện đây không phải là sự thật, cùng đi có nguy hiểm, mà bạn lại còn cực kỳ vui vẻ ôm đứa bé thuần khiết, nguy hiểm này về nhà nhận nuôi, còn không tính bỏ đi.

Aiz....

Bắc Diễm nhìn con quái vật nửa giờ trước vẫn còn oai phong凛冽 muốn ăn thịt người, lúc này đã máu tươi đầm đìa, nằm hấp hối trên mặt đất, lại thờ dài, sau này anh ta tuyệt đối sẽ không như vậy, quá máu tanh, đối nhân xử thế vẫn nên tao nhã một chút thì tốt hơn.

"Xong rồi." Khúc Linh mở cái đầu to lớn, biến dị của quái vật ra, tinh hạch trong óc bay ra, trong ánh mắt xinh đẹp lóe ra ánh sáng sung sướng, thỏa mãn, hiển nhiên, Khúc Linh hết sức hài lòng với lần ra ngoài này.

Bắc Diễm nắm lấy một góc dây leo, dây leo màu xanh lá to như cánh tay kia thu nhỏ lại rất nhanh, cuối cùng biến thành một hạt giống nằm trên bàn tay Bắc Diễm: "Đi thôi, không trở về sợ là sẽ bị lại nhai."

"Ừ."

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Chương 77

Đội binh lính lúc trước đã đi tìm hiểu tin tức rất lâu rồi, ánh mắt Tần Nguyệt tối tăm, chẳng lẽ, xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?

Tần Nguyệt quay đầu nhìn xem, người trong đội của mình hoàn toàn đã trở lại, linh cảm mơ hồ không tốt luôn luôn xẹt qua trong lòng, cô mở cửa xe ra ngoài đi vài vòng, vốn là không có phát hiện cái gì, nhưng lúc cô chuẩn bị trở lại, đột nhiên nghe được một tiếng thét kinh hãi, là một người bị côn trùng gì đó cắn trúng.

Người đàn ông xui xẻo kia đập chết côn trùng trên người: "Me, coi bố mày dễ ăn hiếp lắm hả!" Hắn bị tức giận cả ngày, rất không dễ giải sầu lại bị côn trùng ăn hiếp.

Xi một tiếng khinh thường, người này hất côn trùng xuống đất, giẫm lên dẹp dẹp, lúc này mới nhắc chân bỏ đi.

Sau khi hắn đi, Tần Nguyệt đi tới, nhìn chút vết cắn màu xanh đen, linh cảm không tốt càng thêm mạnh mẽ, cô nhìn sang bên cạnh, quả nhiên, lúc đó có mấy con côn trùng màu đen giống bọ rùa bò trên cỏ.

Tần Nguyệt quay người, nhanh chóng đi tới phía trước, giữ thân thể người đàn ông kia lại, trực tiếp lột quần áo người nọ, quả nhiên phía trên da thịt bị cắn mất một miếng, nhưng may mà không có dấu hiệu trúng độc gì.

"Này, mày làm gì!" Người đàn ông kia cảm thấy thân thể bị giữ lại, tức giận quay đầu, vừa quay đầu liền thấy cô em xinh đẹp đang lột quần áo của hắn, thái độ của hắn nhảy mắt liền thay đổi: "Này này này, anh nói cô em, em có chút quá nóng vội rồi."

Xem xong miếng vết thương, Tần Nguyệt buông hắn ra, nhìn sắc trời rồi nói: "Nhanh về đi, có lẽ lại có trùng triều."

Nghe xong lời này, sắc mặt trêu chọc của người nọ nhất thời thay đổi, hắn gật đầu, nói cảm ơn, liền vội vàng bỏ đi. Chỉ cần đầu óc không có vấn đề, hắn sẽ không cảm thấy có một cô em Dị Năng Giả coi trọng hắn ta, tuy không biết rốt cuộc cô em này lấy được tin tức này từ đâu, nhưng hắn thật sự tin tưởng, cho dù nói thế nào thì để phòng một chút cũng luôn luôn là điều tốt, huống chi sắc mặt của cô không hề có chút nào giống như đang nói dối.

Thuận miệng nhắc nhở, không nghĩ tới hắn thật sự tin tưởng. Hiếm thấy có tên nào dễ dàng tin tưởng người khác như vậy còn tồn tại, Tần Nguyệt vốn tưởng rằng ít nhất hắn sẽ hỏi sao cô biết được, kết quả hắn chỉ nói cảm ơn rồi đi, thế đạo này, vẫn là người thông minh, cẩn thận một chút sẽ sống được lâu.

Tần Nguyệt bước nhanh trở về, cô không về đội xe trước, mà túm lấy một tiểu binh lính nói chuyện một lúc mới đi, đương nhiên, cô sẽ không ngu ngốc nói thẳng ra chắc chắn trùng triều sẽ đến, mà là nói tình hình kỳ lạ mà mình thấy ra, cũng thêm suy luận của chính mình nữa, chỉ cần khiến cho người phía trên chú ý một chút là được, có đề phòng thì người hy sinh sẽ ít đi rất nhiều.

Trên mặt mấy sĩ quan nơi xa có chút lo lắng, tuy không biết bọn họ đang tranh luận chuyện gì, nhưng Tần Nguyệt có thể khẳng định chắc chắn có liên quan tới việc binh lính dò đường chưa trở về, mà rất có thể nguyên nhân khiến cho bọn họ không trở về kịp lúc là gặp phải trùng triều, nếu như thật sự

như vậy, tám phần là không về được, dù sao chỉ có vài Dị Năng Giả bị phái đi dò đường, phần lớn vẫn là nhóm quân nhân chưa thức tỉnh dị năng.

"Về rồi à, có phát hiện gì không?" Tri Li mỉm cười hỏi.

Tần Nguyệt có chút ngạc nhiên sao Tri Li lại biết mình có tâm sự, nhưng nghĩ đến là người chơi nhạc, tâm tư lại tinh tế đến khó tin, lập tức cũng không do dự, nói tình huống đã quan sát được ra: "Có lẽ trùng triều sắp đến rồi."

"Trùng triều?"

"Ừ, không có gì đặc biệt, chỉ là ăn thịt, số lượng nhiều." Tần Nguyệt do dự một chút, nói: "Số lượng sẽ vô cùng nhiều, cụ thể bao nhiêu thì tôi không xác định được."

Trong trí nhớ kiếp trước, cô cũng chưa từng gặp trùng triều, nhưng nghe nói mỗi lần trùng triều đi qua, trên mặt đất không có một sinh vật sống, khi những người may mắn chạy thoát khỏi trùng triều nhắc đến trùng triều, trên mặt mỗi người đều có sợ hãi sâu sắc, không muốn nói chuyện nhiều.

Mỗi chủng loại trùng triều cũng không giống nhau, giống như côn trùng màu đen lần này Tần Nguyệt phát hiện được lại là một loại có thể dẫn tới trùng triều thường xuyên gặp nhất, uy lực không tính là lớn, nhưng răng của loại côn trùng này vô cùng tốt, chủ yếu bắt được cái gì thì ăn cái đó, hơn nữa tốc độ nuốt rất nhanh, có thể gặm sạch một người chỉ còn lại khung xương trong vòng một phút.

"Có khuyết điểm gì không?" Tri Li tiếp tục hỏi, giống như chắc chắn Tần Nguyệt biết cách.

"Sợ lửa." Tần Nguyệt nói.

"Sợ lửa..." Tri Li sờ sờ cằm, nơi này không có vật cản gì, thu gom để đốt lửa gì đó đã không còn kịp nữa, khoe mắt thoáng nhìn thấy có người đi qua, ánh mắt của Tri Li lập tức bắt đầu trở nên tà ác, không có vật để thiêu đốt không phải còn có người giúp đỡ sao!

Suy nghĩ này có thể được!

Tần Nguyệt cũng chú ý tới vẻ mặt trước sau bất đồng của Tri Li, sau đó cô nhìn nhìn, người? Dị Năng Giả? Chẳng lẽ anh ta chuẩn bị lợi dụng Dị Năng Giả hệ Hỏa để đối phó trùng triều? Đương nhiên, nếu có thể thêm hệ Phong nữa thì càng tốt.

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, Tần Nguyệt hậu tri hậu giác nghĩ đến, có lẽ chính mình cũng biến thái, lại lợi dụng người khác thuận tay mà không hề có tâm tư áy náy như vậy.

"Lên xe trước đi, nhìn xem tình huống thế nào rồi nói." Tri Li nói.

Khúc Linh thoải mái dựa vào bên cạnh xe hóng gió, anh ta mặc quần áo thể thao thoải mái màu trắng, trên đầu đội mũ lưỡi trai, hai tay đút vào trong túi, vẫn bộ dạng buông thả kia. Nhìn thấy Tần Nguyệt và Tri Li trở lại, mới mở mắt hỏi: "Có biến?" "Ừ, trùng triều." Tần Nguyệt nói lại tình huống một lần, Huyền Nguyệt ngừng chơi đùa với tượng gỗ của mình chăm chú nghe, không biết vì sao lúc tiểu hồ ly Tuyết Triệt trông cực kỳ thuần khiết này nghe thấy "ăn thịt", hai mắt lại sáng rực lên.

Hồng Cơ lắc lư ly rượu đỏ bên cạnh vừa thối vừa cười đến mỹ lệ mê hoặc, Khúc Linh cực kỳ thoải mái - trông không có chút lo lắng nào, không biết vì sao Tần Nguyệt lại có loại cảm giác Khúc Linh ghét bỏ không đủ não nhiệt, bộ dạng Bắc Diễn ôn hòa - khỏe môi chứa ôn nhu, dường như giữa lông mày đều chứa ý cười, chỉ là không biết rốt cuộc trong lòng anh ta nghĩ gì.

Mấy thành viên trong đội này đã như vậy, làm đội trưởng như Tần Nguyệt cảm thấy một trận vô lực, dù sao cô vẫn nói: "Tình huống chính là như thế, mọi người cẩn thận một chút, đừng tản ra nữa."

"Rõ rồi." Bắc Diễn cười nhẹ nhàng, phân biệt cảm nắm sáu hạt giống trong tay trông xuống đất: "Đừng lo quá, cơ hội hiếm có đó."

"Đúng là cơ hội hiếm có." Khúc Linh ăn khớp nói.

"Hắn là rất thú vị." Tuyết Triệt tương đối chờ mong nhìn về phía chân trời.

"Nếu có thể khùng bỏ một chút thì càng tốt." Huyền Nguyệt ngưỡng khuôn mặt nhỏ nhắn nói.

Ách... mấy người này!

Tần Nguyệt đầu đầy vạch đen vào lại trong xe, vẫn là xem tình huống một chút rồi nói sau.

Không qua bao lâu, khu vực này vốn có mấy con trùng bay trên trời, một vài người không cẩn thận bị cắn, đúng lúc bọn họ đang chửi rủa thô bạo, người thông minh một chút phát hiện số lượng côn trùng đang liên tục tăng nhiều, phần lớn mọi người chọn trở vào trong xe tránh côn trùng làm phiền, đại khái lại qua năm phút sau có người kêu lên, chân trời có một đoàn mây đen bay về phía bên này.

Nhóm Tần Nguyệt biết, đây cũng không phải là hiện tượng tự nhiên gì, đây là trùng triều đến. Khúc Linh thi triển Lĩnh Vực, bao vây phạm vi một mét quanh xe, hít thở yên lặng chờ đợi trùng triều đến.

Bắc Diễn kêu vài tiếng chào ôi chào ôi, thấy không có ai để ý đến anh ta, bắt đầu dĩa vẩy ngón trở với hạt giống bên ngoài cửa sổ xe, những hạt giống này

lập tức lùi ra bên ngoài Lĩnh Vực.

Bầu trời bị một đoàn màu đen che khuất, nhìn kỹ sẽ phát hiện đó là những côn trùng nhỏ màu đen chi chít.

Tần Nguyệt nhú mày, quả nhiên đã đến. Thật ra một con côn trùng không đáng sợ, đáng sợ chính là một đám côn trùng, một đám côn trùng sẽ cắn xé, ăn thịt người. Cho dù đã chuẩn bị tốt tâm lý, đột nhiên nhìn thấy đám côn trùng này cũng sẽ giật mình, bởi vì số lượng thật sự là quá nhiều.

May mà thông báo vừa rồi có hiệu quả, nhìn đồng lúa từ mặt đất dấy lên, cùng với gió được tổ chức đưa đến, hai hệ Dịch Năng Giả, Tần Nguyệt hơi yên tâm một chút, nhiệm vụ này bản thân sẽ cực kỳ nguy hiểm, nếu khởi đầu có thể có ít người chết một chút, an toàn của bọn họ cũng được bảo đảm nhiều một chút.

Lúc trùng triều đến hoàn toàn, mặt trời bị che lấp.

Tri Li nhìn những Dịch Năng Giả được triệu tập này, than thở đáng tiếc, anh ta vốn định để những người này làm tiên phong mở đường cho bọn họ.

Dịch Năng Giả ở bên ngoài sớm đã bắt đầu sử dụng dịch năng, nhưng tiếng kêu thảm thiết vẫn không ngừng truyền đến, những người trốn trong trong xe cũng không may mắn thoát khỏi, côn trùng liên tục chui vào trong xe từ các khe hở.

Hạt giống lúc trước Bắc Diễn thả ra rất nhanh đã cắm rễ sinh trưởng ra cành lá lúc trùng triều đột kích theo quy mô lớn, nhìn côn trùng bên mình nhiều hơn người khác gấp bội lần, cuối cùng Tần Nguyệt cũng biết anh ta nói cơ hội hiếm thấy là có ý gì, mẹ t*** d**, người ta tốn hết sức muốn đuổi côn trùng qua một bên, người này lại định chơi ngược - dẫn côn trùng tới chơi đùa hả?

May mà Bắc Diễn cũng không hổ cha như Tần Nguyệt nghĩ, tuy hạt giống của anh ta liên tục tỏa ra loại mùi gì đó hấp dẫn côn trùng đến, nhưng rất nhanh, những cái cây xanh mướt này liền nở ra một đám nụ hoa rất lớn, nụ hoa này trông hết sức kiều diễm, mỹ lệ, nhưng là lúc nó hoàn toàn nở ra, mẹ t*** d**, lại là một loạt răng trắng sắc bén và nước miếng dày đặc!

Nhìn những cái cây liên tục cắn nuốt côn trùng bay về phía miệng của nó giống như đói khát, Tần Nguyệt im lặng, đây là định dùng côn trùng để nuôi hoa?

Bắc Diễn hòa nhã gật đầu: "Không sai, hoa Thực Minh, chính là phải ăn rất nhiều sinh mạng để hoàn thành thăng cấp, đáng tiếc, hạt giống không đủ nhiều, ngày trước loại hoa này không có tác dụng gì, ngược lại sau này có thể giúp không tệ.

Quan trọng là Tần Nguyệt không nghe phần lớn những lời Bắc Diễn nói, cô tập trung chú ý hai chữ sinh mạng, ý của yêu nghiệt này là con người cũng có thể, chỉ cần là vật sống. Quả nhiên, là chó thì sẽ cắn người... phi phi phi, tốt xấu gì cũng là đồng đội, Tần Nguyệt thu lại ánh mắt, không nhìn về phía yêu nghiệt trông cực kỳ hòa nhã này nữa.

Có lẽ hoa kia không ăn được đủ sáng khoái, kích động đến độ rút rễ từ trong đất ra chạy khắp nơi, ngay cả thi thể côn trùng bị bọn Tuyết Triệt dùng dị năng đánh rơi xuống nó cũng không tha, mỗi một cuộn dây leo làm vật hấp thu dinh dưỡng của một đồng thi thể côn trùng.

Mẹ ơi, rốt cuộc những cái cây này đói thảm bao nhiêu, đói khát bao nhiêu đây!

Tần Nguyệt lạnh run lên, sợ mấy tên cây này cảm thấy không đủ đồ ăn mà quay qua chú ý đến con người. Tóm lại, mấy tên cười lên cực kỳ hòa nhã này, cũng là sự tồn tại cực kỳ đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Chương 78

Khúc Linh nhàn nhã ngồi trong xe nhìn mấy Dịch Năng Giả ở phía xa kêu thảm thiết, trong mắt anh ta tràn đầy ánh sáng thích thú, chỉ ngẫu nhiên lúc hứng thú mới vươn tay thi triển Lĩnh Vực trong phạm vi nhỏ bên ngoài để cứu người. Tuy nói là cứu người, nhưng Tần Nguyệt cảm thấy Khúc Linh làm như vậy vì để tình hình tiến triển càng thêm thú vị.

Cũng giống như nói Dịch Năng Giả hệ Thổ mới chạy qua trước xe bọn họ, liền có côn trùng nhỏ rậm rạp, chẳng chịt theo sau hắn, trong nháy mắt khi hắn không chạy nổi và sắp bị cắn, Khúc Linh ra tay, giúp một tay tiêu diệt một ít bầy sau lưng, vậy mà hắn vừa mới nở nụ cười vì sống sót sau tai nạn, còn chưa kịp bỏ dây liền đổi lại thành vẻ mặt hoảng sợ, bởi vì, khi hắn không chú ý, côn trùng bao vây hắn càng nhiều.

Hoảng sợ ngăn ngại đi qua, chờ người kia ký thác hi vọng vào trên người Khúc Linh, trước mắt tràn đầy chờ mong nhìn về phía Khúc Linh, Khúc Linh lại lắc đầu một cái tỏ vẻ không thể ra sức. Nhận được kết quả như thế, ngay lúc đó, vẻ mặt Dịch Năng Giả hệ Thổ đó thay đổi vài lần trong nháy mắt, gần như sụp đổ.....

Cậu bé đáng thương, chúa cứu thế cậu kỳ vọng cũng không phải là người tốt lành gì.

Sau khi nhìn Khúc Linh tươi cười mê hoặc cứu người nhiều lần, loại nụ cười lạnh lùng, tà ma chẳng hề để ý đến sinh mạng, buông thả, coi thường thiên hạ, khiến Tần Nguyệt rốt cuộc hiểu rõ Khúc Linh nói "cơ hội hiếm thấy" là có ý gì.

Chẳng lẽ người này được ác ma đặc biệt cử đến nhân gian thưởng thức thảm kịch sao?

Sau khi tiếp tục quan sát giây lát, Tần Nguyệt cũng đã nghĩ rõ ràng. Cũng may Khúc Linh có chừng mực, cũng không chiếm Linh Vực, thi triển một đồng kỹ năng bảo vệ xe, nếu không thì bọn họ sẽ bị phiền phức quán thân.

Chuyển mắt, Tần Nguyệt nhìn về phía Huyền Nguyệt, ngay từ lúc trùng triều tới, người này liền thả tượng búp bê gỗ ra, thật ra thì tượng gỗ sư đối phó với côn trùng nhỏ như vậy cũng không phải rất chiếm ưu thế, nếu như đơn độc gặp thì hoàn toàn cần phải chạy trốn, trừ khi tiến cấp đến cấp cao, nếu không rất khó đối phó với quần thể như vậy.

Mặc dù ngạc nhiên với hành động của Huyền Nguyệt, nhưng lúc Tần Nguyệt thấy dáng vẻ của tượng búp bê gỗ đó không giống với thường ngày, Tần Nguyệt đã hiểu, có lẽ dị năng của Huyền Nguyệt lại có chỗ tiến bộ. Mặc dù lúc này Huyền Nguyệt sử dụng dị năng cũng không khá lắm, nhưng rèn luyện lực khống chế cũng rất tốt, nói không chừng lại mở ra kỹ năng mới.

"Đây là một cơ hội tốt." Hồng Cơ uống một hơi cạn rượu đỏ trong ly, nhanh nhẹn xuống xe, người phụ nữ cường đại có tư lượng và khí thế giống nhau này đứng ở bên cạnh xe, dựa vào cửa xe vung một tay, chỗ cô đứng luôn luôn có một đoàn trùng triều tự giết lẫn nhau từ trên trời rơi xuống, trong chốc lát, trên mặt đất lại có từng đồng từng đồng thi thể côn trùng.

Đối với lực sát thương quy mô lớn của Hồng Cơ, Tần Nguyệt không bất ngờ chút nào, kỹ năng hệ Tinh Thần trong đối phó sinh mệnh thực thể dường như luôn dùng tốt. Nhất là loại côn trùng nhỏ có kết cấu không phức tạp này, khống chế quả thực chỉ là chuyện từng phút.

"Nếu như chỉ là rèn luyện sự linh hoạt đơn giản thì thật không tệ, chỉ là nếu quần thể tiểu đáng yêu này thông minh, cơ trí thêm một chút thì tốt hơn."

Không biết từ lúc nào, Trì Li cũng cảm đàn vi-ô-lông trình diễn ở bên ngoài, lần này đàn vi-ô-lông không phát ra âm thanh, nhưng sau một cơn chấn động trong không khí, đột nhiên một đám côn trùng nổ tan tác, biến thành mảnh vụn nhỏ rơi xuống giống như mưa.

Nên nói ông chú thật sự dũng mãnh sao?

Dị năng không đánh mà thắng như vậy thật là dùng quá tốt, tiêu diệt được hết kẻ địch ở cự ly xa, lại không bị dơ bẩn dính vào người, nếu như dùng để đánh tang thi thì thật là quá tuyệt vời.

"Này, cô kia, cô rảnh rồi à."

Tuyết Triệt ngồi ở buồng xe sau, bình tĩnh vừa nói vừa dùng hư vô ngưng tụ ra một đôi tay vô hình đập chết một đồng côn trùng, hiển nhiên Tuyết Triệt rất có ý kiến đối với việc có người lười biếng không rèn luyện dị năng. Ở trong lòng Tuyết Triệt không tính là có quá nhiều chuyện, nhưng dị năng tuyệt đối chiếm phần đầu.

Trùng triều? Quần cái khi gió.

Cứu người? Quần cái khi gió.

Nhiệm vụ? Không phải còn có những người khác sao?

Được rồi, nếu như nhất định phải nói lời gì đó, đó chính là mấy cái thứ đồ này hoàn toàn không hề có ý thức cứu người hay là hoàn thành nhiệm vụ, bọn họ chỉ cảm thấy bản thân và đồng đội mạnh mẽ mới đảm bảo được an toàn. Lúc mới bắt đầu, tất nhiên mấy người bọn họ cũng thấy thuận mắt thành phần ở bên trong mỗi tập hợp thành đội mà không giải thích được, nhưng nguyên nhân nhiều hơn là thực lực, đúng, mỗi người trong đội bọn họ đều rất có tiềm lực, làm cho người ta có loại cảm giác rất mạnh mẽ.

"Biết rồi." Tần Nguyệt miễn cưỡng đáp một tiếng, nhưng lúc đối mặt với trùng triều, trong mắt lại tràn đầy nghiêm túc, cô cẩn thận cảm nhận dị năng một lúc, nhớ lại một trong những kỹ năng của kiếp trước: roi lửa.

Trước kia, Tần Nguyệt đã muốn thử một chút từ lâu, đáng tiếc thời gian và cấp bậc không cho phép, bây giờ có cơ hội, ngược lại cô muốn thử một chút có thể thành công không.

Ngon lửa màu đen giống như chất lỏng chảy ra từ bàn tay Tần Nguyệt, từ từ hội tụ thành một đường thật dài, Tần Nguyệt càng thêm tập trung, trong đầu tưởng tượng ra hình dáng của roi lửa, sau năm phút trôi qua, roi màu đen rốt cuộc thành hình. Tần Nguyệt không thờ ra, mà là càng không ngừng hoàn thiện roi trong tay, cũng nhớ kỹ loại cảm giác tạo ra roi này, cũng may lần sau hoàn thành xong tạo hình nhanh hơn, mà không phải lãng phí thời gian.

Bốp!

Cả mặt đất nứt ra một đường bị đốt trụi.

Tần Nguyệt hài lòng, lại vung ra vài roi thử cảm giác tay một chút, bốp bốp, nhất thời trên đất có thêm nhiều dấu vết bị lửa thiêu đốt, thậm chí không nhìn.

"Không tệ!" Trì Li kéo đàn vi-ô-lông, nhìn người trước mặt mặc quần áo bó màu đen, vóc người xinh đẹp, mặt mũi lạnh lùng, vung ra một cái roi lửa dài

màu đen, ánh mắt tối tăm, người đội trưởng này, lợi hại hơn trong tưởng tượng.

"Cho nên, người trong nhóm chúng ta không thể kém quá xa."

Hồng Cơ liếc nhìn dấu vết trên đất, hài lòng quay đầu tiếp tục ngược đãi côn trùng nhỏ, đối với Hồng Cơ mà nói, thực lực của đồng đội mạnh mẽ mới là thật, mọi thứ khác đều là hư vô.

Bình thường tiểu đội trưởng này lạnh lùng một chút, năng lực quản lý, nắm bắt toàn cục vẫn còn chờ phát triển, nhưng luôn dùng rất tốt trong thời khắc mấu chốt, làm người cũng đủ nhạy bén, có thể nhìn xa trông rộng.

Có lẽ là lúc trước Tần Nguyệt nhắc nhở có hiệu quả, mặc dù trường hợp trông rất tệ, trên thực tế cũng không quá xấu, tổ chức quân đội tiêu diệt trùng triều rất năng suất, sau khi các Dị Năng Giả trải qua kinh hoàng ngăn người thì dần dần bình tĩnh lại, hợp tác giúp đỡ lẫn nhau cầu sinh tồn.

Một ngọn lửa ngút trời, cháy càng mạnh ở dưới sức gió.

Nhìn một đám người chung sức hợp tác, Huyền Nguyệt hài lòng, nhưng mắt không hiểu hỏi: "Hình như thiếu gì đó?"

"Đúng vậy, thật là nhớ bộ dạng bọn họ khóc lóc nức nở." Đối mặt với đám người hốt hoảng chạy qua trước mặt, Tuyết Triệt cười thuần khiết: "Hình như trông sắp ổn định rồi, thật chơi không vui."

"Làm chút mới mẻ?"

"Anh có đề nghị gì?" Tuyết Triệt nhảy xuống buồng sau xe, cười rất vui vẻ nhìn Khúc Linh.

Gió thổi qua, nụ cười trên mặt Khúc Linh không hiểu sao lại không khỏi làm người ta sợ hãi.

"Mấy người thật nhàm chán." Tần Nguyệt nghe đối thoại đáp một tiếng: "Nhìn bên kia, đó không phải náo nhiệt à?"

Khúc Linh quay đầu, trùng hợp nhìn thấy trước mấy cái cây Bắc Diễm thả đang vây một nhóm người ở trong, trông giống như.....nuôi nhốt?

"Hình như bên kia rất náo nhiệt." Khúc Linh nói.

Khúc Linh vừa nói ra, liền hấp dẫn sự chú ý của mọi người, đương nhiên chuyện thú vị như vậy sẽ không thể thiếu đám ác ma vây xem!

"Ái chà chà, đó là cái gì vậy?" Trên khuôn mặt ngây thơ của Tuyết Triệt tràn đầy hứng thú, vào thời khắc này, cái tên chỉ sợ thiên hạ không loạn hận thế đạo không thể càng đục càng tốt, thái bình thịnh thế gì đó là không thú vị nhất rồi.

"Điểm yếu của côn trùng?" Trong miệng Huyền Nguyệt phát ra lời không xác định, ngược lại khuôn mặt lại đầy thú vị.

"Bắc Diễm, cậu thả cái gì vậy? Quá thông minh." Trì Li chỉ cần liếc nhìn là có thể nhìn thấu sự thật, hiển nhiên là vật yêu thích mới của Bắc Diễm vì muốn vết được nhiều sinh mạng hơn mà vòng nhốt một nhóm người lại, dẫn dụ bầy côn trùng tự động rơi vào trong miệng của bọn nó, về phần sau khi tiêu diệt xong đám côn trùng, có giết chết những người bị nhốt trong vòng này không..... Trì Li hít mất sờ cằm, đây là một vấn đề thú vị.

"Một đám tham ăn mà thôi, ngày trước không có tác dụng gì, chỉ ăn một chút."

Bắc Diễm nhìn một nhóm người phía xa, ánh mắt dịu dàng như nước, dù là ai cũng sẽ không nghĩ đến Bắc Diễm lần người khởi xướng chuyện này. Nếu như thân không ở mặt thể, một thiếu niên đẹp như vậy cũng đủ để dẫn tới xôn xao ở bất kỳ nơi nào, giờ phút này, Bắc Diễm đứng dưới màn trời xanh thẫm, mặc áo sơ mi, vẻ mặt lạnh nhạt dựa vào bên cạnh xe, vạt áo bị gió thổi nhẹ nhàng bay lên.

"Anh không đi qua?" Khúc Linh hỏi.

"Bọn nó còn chưa chơi đủ." Cảm nhận được tâm tình vui vẻ của hoa Thực Minh, khóe miệng Bắc Diễm cong lên, cả mặt mày đều dịu dàng như nước.

Sau khi Lý Lăng nghe được tiếng kêu thảm thiết, lập tức chạy tới chỗ xảy ra chuyện, rõ ràng côn trùng ở chỗ khác gần như đã bị tiêu diệt, chỉ còn hai ba con vẫn bay ở trong không trung, kỳ lạ là chỗ phía Bắc này vẫn còn một đám.

Chờ Lý Lăng té ngã đến nơi, liếc mắt một cái liền nhận ra đây là con nhà ai!

Tuy nói Dị Năng Giả hệ Thực Vật trong đội có rất nhiều, thế nhưng mầm móng hoa Thực Minh cũng không phải ai cũng có, đã từng tận mắt thấy một thiếu gia ngấm ngứa ở trong sân, thiếu chút nữa ăn một đội binh lính tuần tra, Lý Lăng lạng lẽ lau mồ hôi lạnh, Trưởng quan, ngài mau trở lại đi, em trai ngài đang quấy rối.

Có khoảng hai mươi người bị hoa Thực Minh bao vây, không phải bọn họ không muốn ra ngoài, mà là không biết hoa Thực Minh này dùng thứ gì hấp dẫn trùng triều, con trước gục ngã con sau tiến lên đánh về phía bên kia, tạo thành lưới côn trùng bao vây, vây người ở bên trong. Càng quý dị hơn chính là, phần lớn những côn trùng này còn là bay về phía miệng hoa kia, tự chui đầu vào rọ.

Hơi như dẫn dụ đặc biệt?

Nhìn một lúc, Lý Lăng bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là đối phó với loại côn trùng ăn thịt không ăn chay này, Dị Năng Giả hệ Thực Vật cũng có thể chiếm tiện nghi lớn, vừa đặt ra thực vật cường hóa ra là có thể giải quyết vấn đề an toàn của mình. Nhưng rất nhanh, Lý Lăng lại buồn xụ mặt, quan tâm gì nó hấp dẫn trùng triều như thế nào, quan tâm gì nó có chiếm tiện nghi không, bây giờ mấy người này còn đang trên tay những cái cây này, Lý Lăng chuyển ánh mắt về phía Bắc Diển, quyết định lại quyết định, vẫn là quyết định đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Chương 79

"Thiếu gia Bắc Diển..... cậu xem?" Chơi đủ chưa vậy, trong lòng Lý Lăng rơi lệ, muốn chơi đùa mọi người đến chết rồi, nhiệm vụ của hắn phải làm thế nào đây!

"Hả? Có chuyện gì sao?"

Bộ dạng Bắc Diển giống như không nhận thấy có gì không đúng, mỉm cười hỏi. Khúc Linh đã sớm thu lại Linh Vực, ở một bên xem náo nhiệt, tất cả những người khác làm chuyện mình thích, còn không quên phân tâm nhìn bên này một cái.

"Có thể thu lại mấy cây hoa Thực Minh kia không?" Lý Lăng cắn răng nói.

Thu? Không phải làm rất tốt à.

Bắc Diển nhìn một chút mấy tên đang chơi vui vẻ ở nơi xa, suy nghĩ một lúc nói: "Không phải trùng triều vẫn chưa được tiêu diệt à?"

"Không phải Dị Năng Giả khác đang rảnh rồi sao, cũng nên hoạt động một chút rồi." Lý Lăng nói xong, nhìn một vòng Dị Năng Giả nơi này, càng nhìn càng sợ hãi, không nói tố chất của đội này mạnh rất nhiều so với đội khác, mà còn đều là người có tiếng tăm.

Đội trưởng Tần Nguyệt, tính tình trông như chỉ lạnh lùng chút, mặt mũi kiểu ngạo chút, thật ra thì cô rất lạnh lùng, bao nhiêu con cháu người có tiếng tăm chịu thiệt trong tay cô, không quan tâm bối cảnh gia thế thực lực của người chịu thiệt, từng phần từng phần nhân vật quan trọng bị mất mặt, đặc tội nhiều người như vậy, còn có thể sống vui vẻ.

Chính người phụ nữ lắc lắc ly rượu đỏ kia, có biệt hiệu rất vang dội ở căn cứ, gọi là Huyết Tinh Mã Lệ (Bloody Mary*). Bản thân có can đảm so tửu lượng cũng không tệ, mới đến căn cứ không bao lâu diễm danh (danh tiếng tốt) và uy danh cùng bay, một kiểu dịu dàng và ngoan tuyệt, người tới cũng không biết đặc tội cô ta chuyện gì. Nếu như nhất định phải nói lời gì đó, đó chính là không nên coi thường người phụ nữ có giá trị vũ lực và khí thế đều mạnh mẽ này.

(*)Mary I của Anh (tiếng Anh: Mary I of England; 18 tháng 2, 1516 – 17 tháng 11, 1558) là Nữ vương của nước Anh và Ireland từ tháng 7, 1553 đến khi qua đời. Những người chống đối gọi bà là Mary khát máu (Bloody Mary). Trong lịch sử quân chủ nước Anh, bà là vị Nữ vương đầu tiên chính thức nhận ngai vị trị vì nước Anh.

Thiếu niên tóc đỏ đội mũ lưỡi trai đó, nhớ không lầm hẳn gọi là Khúc Linh, mặc dù ghi chép về cậu ta không nhiều lắm, nhưng chữ nào cũng là châu ngọc, thiếu niên này thành danh, một tay Linh Vực chơi đến không thể chê vào đâu được, khiến thần linh sợ hãi.

Người đàn ông ở trước xe nhìn phía xa là Trì Li hệ Âm Nhạc, anh ta được coi là chín chắn, chừng chạc nhất trong đội, mặc dù trông rất không hòa hợp, nhưng không thể phủ nhận là anh ta rất mạnh, cho tới nay người đặc tội anh ta cũng không có kết quả tốt. Loại ánh mắt nhìn thấu tất cả đó, thờ ơ vô lại, thật giống như tất cả đều nằm trong dự đoán.

Đứa nhỏ đeo nửa cái mặt nạ quỷ, hình như gọi là Huyền Nguyệt, trong tài liệu nói mới thức tỉnh dị năng không bao lâu, vậy mà thiên phú khổng lồ chế kinh người của cậu ta đã bày ra, tin tưởng nếu cậu ta không chết giữa đường, sau khi có thể thuận lợi lớn lên, tất nhiên sẽ là một Dị Năng Giả ưu tú.

Tiểu quý thanh tú cảm bình nước suối chắc chắn không thể nghi ngờ chính là Dị Năng Giả hệ Đặc Biệt - Tuyết Triệt, quân đội đã từng yêu cầu cậu ta gia nhập nhiều lần cũng bị cậu ta từ chối, mặc dù vẫn còn bộ dạng trẻ con, nhưng bản thân có năng khiếu nổi bật, cộng thêm liên quan đến cha mẹ, từ nhỏ đã nhận được sự chú ý, sau tận thế càng thêm thuận buồm xuôi gió lẫn lộn.

"Anh đang nhìn cái gì?"

Bắc Diển cười như không cười hỏi, trong nháy mắt Lý Lăng cảm thấy thiếu niên dịu dàng như hoa Anh Đào này cười lên giống như con hồ ly xấu xa: "Không có gì, chỉ là có chút mất hồn."

Nhận được câu trả lời, Bắc Diển cũng không vạch trần lời nói của Lý Lăng, ánh mắt quan sát kia không rõ ràng, ở trước mặt mấy người bọn họ cũng sẽ dễ dàng bị phát hiện, Bắc Diển treo một mặt dịu dàng, nụ cười xảo quyệt, lạnh nhạt không nói.

"Hoa Thực Minh....."

"A, quên mất." Bắc Diễm nhún vai một cái, nói.

Lý Lăng nhận được câu trả lời như vậy, thiếu chút nữa phun một hóp máu già lên mặt Bắc Diễm, có cần phải giỡn chơi người khác như vậy không! Khốn kiếp!

"Vậy bây giờ có thể thu lại không?"

"Tôi xem một chút —— có lẽ không được." Bắc Diễm cười rất dịu dàng, giống như thiếu niên đẹp như ánh mặt trời trong truyện tranh: "Mấy tên tiểu tử thích, tôi cũng không có cách nào."

Lần nữa nghe thấy câu trả lời như thế, Lý Lăng lập tức có loại kích động muốn tiêu diệt đứa bé này, có cần phải ngược đãi trái tim người khác như vậy không, hần giúp Trường quan dẫn đội dễ dàng lắm sao! Mặc dù trên mặt vẫn còn treo vẻ chính trực, trong lòng Lý Lăng đã hung hăng nguyện rửa Bắc lão đại nhà họ Bắc nhiều lần.

Năm sáu người đàn ông từ đoàn xe bên kia đi tới, hiển nhiên, bọn họ chính là thuộc hạ của nhóm người kia, bây giờ tới đây, tám phần không phải gây chuyện thì chính là cầu xin tha thứ. Lý Lăng không muốn trước khi hoàn thành nhiệm vụ lại quậy lớn chuyện, mặc dù bọn họ quả thật không phải là thứ đồ gì tốt, bình thường cũng có nhiều nhơ nhớp với quân đội.

"Cậu suy nghĩ một chút nữa?"

Bắc Diễm nhìn côn trùng bên kia đã bị hoa Thực Minh dụ dỗ vào trong miệng, mặc dù vẫn còn đang giãy giụa, nhưng đã cách cái chết không xa. Những Dị Năng Giả kia..... ánh mắt của Bắc Diễm xẹt qua ánh sáng lạnh, lúc này trước mắt bọn họ cũng được.

"Anh về trước đi, chưa tới hai phút là xong."

Không ngờ, nghe được lời Bắc Diễm đồng ý buông tay, Lý Lăng gần như cảm động đến rơi nước mắt, mặc dù giọng điệu mệnh lệnh lão luyện chín chắn quen thuộc này, khiến cho Lý Lăng lại nhớ tới Bắc lão đại.

"Thật? Được, vậy tôi lập tức đi qua." Đột nhiên nhận được đồng ý, Lý Lăng có chút không xác định nhìn thiếu niên phóng khoáng như gió, dịu dàng như nước trước mặt một chút, sau khi xác nhận không có ai đột nhiên đổi ý nữa, liền nhanh chóng rời đi.

"Tên tiểu bạch kiểm bên kia....."

Giống như là chưa kịp phản ứng, sau khi bọn đàn em kia tới, lời mắng được một nửa lại mắc trong cổ họng, bọn họ dừng một chút, đầu tiên là vô cùng thành khẩn xin lỗi, nói là hiểu lầm Bắc Diễm, sau đó ánh mắt lộ ra biết ơn nói: "Còn tưởng rằng cậu cố ý gây khó khăn cho chúng tôi, thật là, thật sự là rất cảm ơn cậu, nhiều lời càng vô nghĩa..... nếu sau này có chuyện khó xử cứ tới đội Phi Mãnh chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ tiếp đãi cậu chu đáo."

Nghe lời này, Lý Lăng còn chưa đi xa dưới chân lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã nhào.

Hừ hừ, thế giới này quá hắc ám rồi, người bị hại lại còn phải xin lỗi, ngộ ý cảm ơn với người ta!

"Được, có cơ hội nhất định sẽ qua." Bộ dạng Bắc Diễm tương đối thành tâm thành ý cười nói, nếu là người không quen biết anh ta, chắc chắn sẽ bị khuôn mặt như tấm gió xuân ním cười lừa gạt.

Tiểu bạch kiểm chứ gì, đừng thật sự cho rằng người ta không nghe được.

Cho đến bây giờ, người có thể còn sống hoàn hảo không tổn, không gãy tay, gãy chân mà thuận lợi kích phát dị năng thì không có mấy ai là mất mũi, nặng tai, huông chi lúc mấy người này tới thì thầm lớn tiếng như vậy, mọi người muốn giả chết không nghe cũng không có cách nào.

Đáy mắt Bắc Diễm xẹt qua ánh sáng lạnh, có cơ hội nhất định phải đi qua chơi một chút.

Thấy chuyện sắp kết thúc, Tàn Nguyệt xoay người tính trở lại trong xe, sau khi trải qua lần quanh co này, phía ngoài quả thật loạn đến không còn hình dạng, trong không khí còn có mùi khét nồng nặc, thỉnh thoảng còn có vật bản màu đen bị gió thổi lên, người hơi ướt thì bị bụi bám bám khắp người.

"Bắc Diễm quá mềm lòng."

Khúc Linh nhìn phía xa nói, môi của anh ta kiêu diễm hấp dẫn giống như cánh hoa Tường Vi, tròng mắt giống như thủy tinh đen lạnh lẽo. Thấy Tàn Nguyệt yên lặng, thú vị trên mặt anh ta từ từ rút đi, thay thế là một loại phách lối không đáng kể, nhưng khí thế quanh thân vẫn thâm trầm, thần bí khó lường, toát ra một loại phong cách không hề tầm thường.

"Cô cũng quá mềm lòng."

"Lời này thật đúng là không phải lời gì hay." Hốt hoảng trong mắt Tàn Nguyệt chợt lóe lên, cô vô ý thức quay đầu, không nhìn tới vẻ mặt ung dung của Khúc Linh, chậm chạp nói: "Tôi biết rồi."

Bắc Diễm mềm lòng đến từ giáo dục mà bản thân anh ta tiếp nhận, quân nhân thế gia, có phản nghịch như thế nào đi nữa cũng vẫn sẽ giữ lại một phần ranh giới cuối cùng, cũng ví như Bắc Diễm biết rõ những người đó cũng không phải người tốt lành gì, làm không ít chuyện xấu xa, nhưng vì hoàn cảnh lớn

như thế mà không xuống tay, chỉ đơn giản dạy dỗ người một chút.

Sự mềm lòng của cô lại đến từ nội tâm yếu đuối, vốn tưởng rằng giấu diếm rất tốt, không nghĩ tới vẫn là bị người nhìn thấu. Có lẽ cô phải điều chỉnh lại tâm tính của mình một chút, cái thể giới này, không thích hợp với người yếu. Cho dù vì nguyên nhân gì, cô đều phải trở nên mạnh hơn, trở nên mạnh mẽ để sống sót.

Sau khi nghĩ thông suốt, rốt cuộc Tần Nguyệt cũng bình thường trở lại, kiếp trước chính là một tiểu quý nhát gan, kiếp này cũng không thể cứ nói khẩu hiệu suông như vậy.

Tri Li ở một bên lau chùi đàn vi-ô-lông, nhận thấy Tần Nguyệt thay đổi, khỏe miệng anh ta nở nụ cười, tiểu đội trưởng này đã thông suốt, người quá mềm lòng sẽ sống không lâu ở mặt thế. Vốn nghĩ tới qua một thời gian ngắn rồi nhắc nhở, không ngờ yêu nghiệt Khúc Linh kia đã thấy không thuận mắt trước rồi. Nói rồi cũng tốt, có một số việc luôn luôn phải tự mình nghĩ rõ ràng. Bánh bao mềm mềm dính dính gì chứ, thật lòng không bằng nữ vương hắc ám tới còn hấp dẫn người hơn.

"Thật không thú vị, tôi nói Bắc Diễn, anh thật muốn thả bọn họ đi? Nếu không tôi tiếp nhận thay anh được chứ?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuyết Triệt đều là gian trá, đắc ý hả hê dễ nhận.

Sau khi Bắc Diễn đưa mắt nhìn những người đó rời đi, cúi đầu nhìn Tuyết Triệt, đưa tay sờ sờ đầu Tuyết Triệt: "Không vội."

Thời gian lập tức ngừng lại, hơi thở bóng tối dần dần dày đặc.

Tất cả mọi người không nói gì.

"Mẹ nó, ông đây muốn quyết đấu với anh!" Tuyết Triệt nổi trận lôi đình, chỉ vào Bắc Diễn, tức giận nói.

Mắt thấy trường hợp sẽ phải giương cung bạt kiếm, mặc dù một mình Tuyết Triệt yêu cầu, nhưng Tần Nguyệt cũng không thể cứ để mặc như vậy cho tình thế tiếp tục nghiêm trọng. "Khụ, chuyện gì vậy, không thể tùy tiện sờ loạn đầu của đàn ông."

Theo lời giải thích của Tần Nguyệt, quần chúng không rõ nội tình càng ngày càng nhiều, đàn ông? Tay nhỏ chân ngắn này cũng gọi là đàn ông sao? Nhận thấy tầm mắt mập mờ của cả đám đông đội, Tuyết Triệt càng thêm thẹn quá thành giận.

"Nhanh lên một chút, quyết đấu!"

Mặt Hồng Cơ thú vị nhắc Tuyết Triệt từ trên mặt đất lên, nhìn trái một chút nhìn phải một chút..... sau đó rất hài lòng 'bệt' một cái lên khuôn mặt hồn nhiên, non nớt của Tuyết Triệt, vết son môi gợi cảm dính lại trên mặt.....

"Không tệ, chị đây thích cậu."

Xong rồi, nhóm yêu nghiệt này chỉ sợ thiên hạ không loạn, một tay Tần Nguyệt che mặt, một tay yên lặng đóng cửa xe lại, quả nhiên, sau khi cô đóng cửa xe, bên ngoài rất nhanh đã đánh nhau, bụi đất tung bay đầy trời, đánh nhau kịch liệt khác thường.

Bắc Diễn tiện tay nhanh chóng ném mấy hạt giống ra, mầm móng rơi xuống đất liền sinh trưởng ra cành lá ngăn cản sự tấn công của Tuyết Triệt, mắt Huyền Nguyệt lóe sáng ôm tượng búp bê gỗ, suy nghĩ mọi lúc lâu, liền để tượng gỗ xuống đất, mặc cho nó chạy tới gia nhập cuộc chiến.

Tay Tri Li nhắc đàn vi-ô-lông lên, nhìn bộ dáng cũng định nhào đến. Cái tên Khúc Linh kia, một Linh Vực bao phủ mọi người vào. Hồng Cơ cười híp mắt, thỉnh thoảng né tránh một kích phần nộ của Tuyết Triệt.

Dường như là sợ chuyện không đủ náo nhiệt, mọi người rồi rít thì triển dị năng khai chiến, vì vậy, hỗn chiến lần đầu tiên giữa các thành viên trong tiểu đội bắt đầu.....

Tần Nguyệt ngồi ở trong xe nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ tới thánh nhân thời cổ nói: ba người hành động, ta tất sẽ vùng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thế Trùng Sinh Chi Hắc Ám Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.